

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MATTEO

EVA WINNERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MATTEO
HEATHENS SERİSİNİN MİRASI

EVA WINNERS

Telif hakkı © 2025 Winners Publishing LLC ve Eva Winners Kapak

Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC

Fotoğrafçı: Ren Saliba

Resimli Kapak: Manuela Soriani ve Gabriele Zibordi

İllüstrasyonlar: Manuela Soriani ve Gabriele Zibordi (balo salonu ve planetaryum), Victoria Yu (sıcak hava balonu gezisi ve aurora ışıkları), Eve Graphic Design LLC (bir çiftin portresi)

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve haber bültenime abone

olun. FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners> Amazon:

<http://amazon.com/author/evawinners> Goodreads:

<http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/>

İÇİNDEKİLER

[Legacy Of Heathens Serisi Oynatma](#)

[Listesi](#)

[Yazar Notu Uyarılar](#)

[Sözlük](#)

[Tanıtım](#)

[Vitale ve Morrelli Aile Ağaçları](#)

[Önsöz](#)

1. [Arianna, 8 Yaşında](#)
2. [Matteo, 24 yaşında](#)
3. [Arianna, 25 yaşında](#)
4. [Matteo](#)
5. [Luciano](#)
6. [Arianna](#)
7. [Matteo](#)
8. [Arianna](#)
9. [Matteo](#)
10. [Arianna](#)
11. [Arianna](#)
12. [Matteo](#)
13. [Arianna](#)
14. [Matteo](#)
15. [Arianna](#)
16. [Arianna](#)
17. [Arianna](#)
18. [Matteo](#)
19. [Arianna](#)
20. [Matteo](#)
21. [Arianna](#)
22. [Arianna](#)

23. [Matteo](#)
24. [Arianna](#)
25. [Arianna](#)
26. [Arianna](#)
27. [Matteo](#)
28. [Arianna](#)
29. [Luciano](#)
30. [Matteo](#)
31. [Arianna](#)
32. [Matteo](#)
33. [Arianna](#)
34. [Arianna](#)
35. [Matteo](#)
36. [Nico](#)
37. [Arianna](#)
38. [Bianca](#)
39. [Matteo](#)
40. [Arianna](#)
41. [Arianna](#)
42. [Arianna](#)
43. [Arianna](#)
44. [Matteo](#)
45. [Matteo](#)
46. [Arianna](#)
47. [Matteo](#)
48. [Arianna](#)
49. [Matteo](#)
50. [Nico](#)
51. [Arianna](#)
52. [Matteo](#)
53. [Arianna](#)
54. [Matteo](#)
55. [Arianna](#)
56. [Matteo](#)
57. [Arianna](#)

58. [Arianna](#)

59. [Arianna](#)

60. [Matteo](#)

61. [Bianca](#)

62. [Arianna](#)

63. [Arianna](#)

64. [Nico](#)

65. [Arianna](#)

[Epilog](#)

[Son Söz](#)

[Sırada Ne Var? Yazar](#)

[Hakkında](#)

HEATHENS SERİSİNİN MİRASI

*Bu ikinci nesil serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir.
Ancak, bu evren benim birinci nesil serimin bir uzantısıdır:*

*Belles & Mobsters
Omertá'nın Dikenleri
The Kingpins of The Syndicate Stolen
Empire üçlemesi
Milyarder Krallar*

Eva Winners hakkında daha fazla bilgi için lütfen www.evawinners.com adresini ziyaret edin.

ÇALMA LİSTESİ

<https://spoti.fi/3BVHk01>

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucular,

Bu kitapta bazı karanlık unsurlar ve rahatsız edici sahneler bulunduğunu lütfen unutmayın. Lütfen dikkatli olun. Kalbi zayıf olanlar için uygun değildir.

Unutmayın Unutmayın unutmayın imzalamayı kayıt kayıt
Eva Kazananlar Haber Bültenine (www.evawinners.com)
kaydolun ve gelecek sürümlerle ilgili haberleri alın.

UYARI

Bu kitapta, ölüm, okulda silahlı saldırı, küfürlü dil, uyuşturucu kullanımı, işkence, şiddet ve kanlı sahnelerin ayrıntılı tasvirleri gibi bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği içerikler bulunduğunu lütfen unutmayın.

SÖZLÜK

Belles and Mobsters Anlaşmaları - bir borcun karşılığında bir kızın bir gangstere söz verildiği bağlayıcı bir belge. İlk olarak *The Den of Sin* ve *Luciano* kitaplarında bahsedilmiştir.

Benito ve Marco King - Belles & Mobsters serisinde (*Belles & Mobsters: Luciano*) bahsedilmiştir.

St. Jean D'Arc Okulu - Connecticut'ta bulunan, çocukları suç imparatorluklarını yönetmeye hazırlamak ve eğitmek üzerine odaklanan, lisans ve lisansüstü programları olan bir kampüs.

Arianna/ Hannah - 25 yaşında Matteo -

24 yaşında, 25 yaşına girmek üzere

Francesca (Matteo'nun kız kardeşi) - 21 yaşında

İkizler Dominico ve Cassius - 21 yaşında, Dominico Cassius'tan bir dakika önce doğmuştur

Gianna - 19 yaşında

Skye Leone - Phoenix ve Dante Leone'nin (*Thorns of Silence*) kızı, 20 yaşında, Sasha ve Branka Nikolaev'in evlatlık kızı

Nikola Nikolaev - Isabella ve Vasili Nikolaev'in oğlu (*The Den of Sin*), 23 yaşında

Amara Brennan - Emory ve Killian Brennan'ın kızı (*Ravenous Kingpin*), 24 yaşında.

Gabriel Santos - Raphael Santos'un üvey kardeşi (*Belles & Mobsters: Raphael*), 28 yaşında

Penelope DiMauro - Margaret ve Luca King DiMauro'nun kızı (*Belles & Mobsters: Luca*), 26 yaşında

Enzo ve Amadeo Marchetti - Marchetti imparatorluğunun varisleri, Isla ve Enrico Marchetti (*Ölümün Dikenleri*) tarafından yetiştirilmiş, sırasıyla 30 ve 28 yaşında.

Kostya - Aurora ve Alexei Nikolaev'in oğlu (*Belles & Mobsters: Alexei*). Jet ve

Elira - Liana Volkov'un ikiz oğlu ve kızı (*Thorns of Blood*).

Anyu Santos - Sailor ve Raphael Santos'un kızı (*Belles & Mobsters: Raphael*).

Fallon DiLustro - Wynter ve Basilio DiLustro'nun kızı (*Villainous Kingpin*).

*Yeşil bayraklı bir adama aşık olan, ancak o kırmızı bayraklı olduğunda heyecanlanan
ve rahatsız olan tüm kızlar için.*

BLURB

İkiz kardeşim Matteo'yu gördüğü anda, onun hayatının aşkı olduğuna karar verdi. Biz daha çocuktuk, ama bu onun için önemli değildi. Kalbinde, onların birbirlerine ait olduklarına inanıyordu.

Bu yüzden, nişanları açıklandığında kimse şaşırmadı.

En azından ben öyle düşünmüştüm.

Ama son zamanlarda bir şeyler ters gidiyordu. Nereye gidersem gideyim, Matteo oradaydı.

Karanlıkta gizleniyor, gölgelerde saklanıyor, her zaman izliyordu.

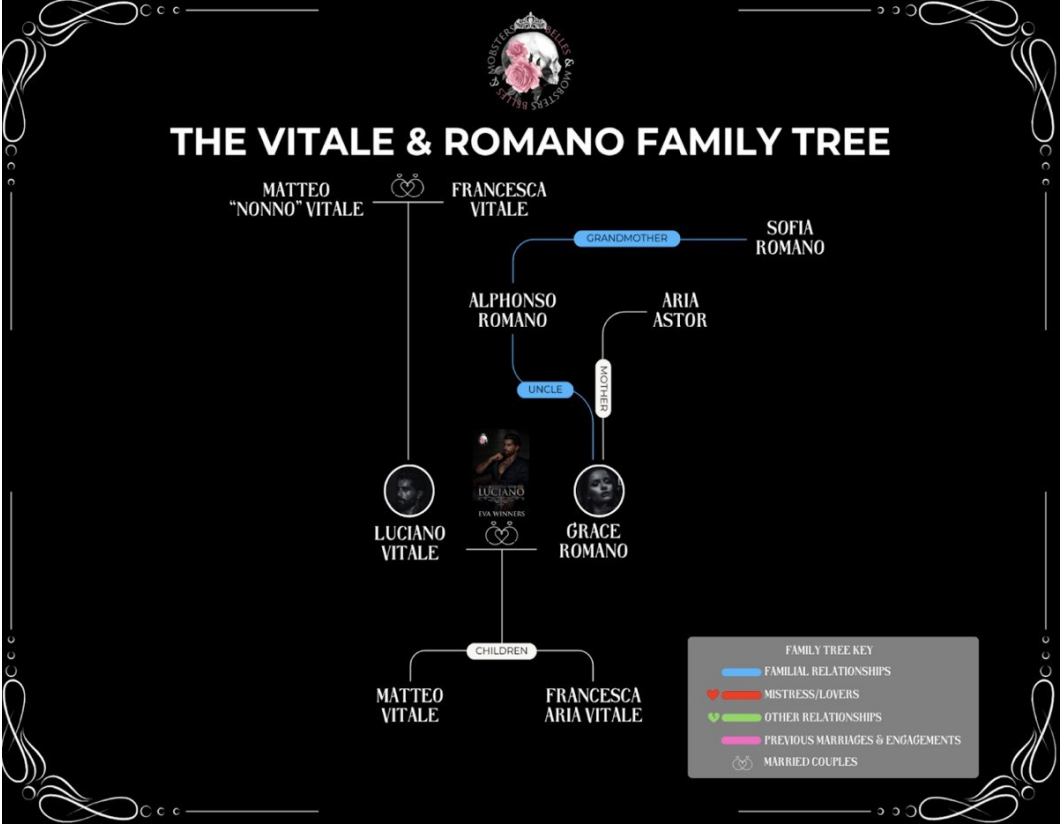
Onun dikkatini çekmek için ne yaptığımı bilmiyordum. Bunu istemiyordum. Yine de, o yaklaştığında kalbimin, kışın buz gibi soğukunda çıplak bir ruh gibi titremesini engelleyemiyordum. Onun alçak ve kötü niyetli sesine vücudumun ihanet eden tepkisini de görmezden gelemiyordum.

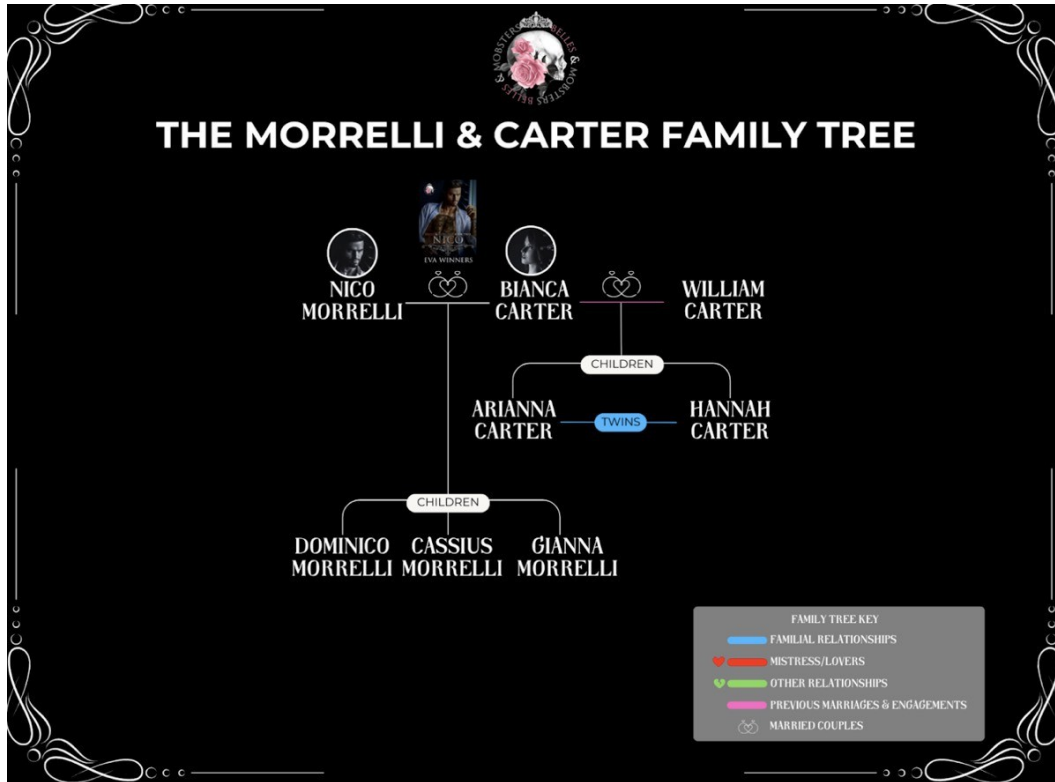
Ona direnmek için mücadele ettim. Gerçekten ettim. Ama faydasızdı. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum.

Bu yüzden kaçtım.

Ama Vitales ailesi böyle bir aileydi: her zaman peşinden gelirdi.

VITALE VE MORRELLI AİLE AĞAÇLARI

PROLOG

MATTEO

Günümüz

Arianna, silahıma bakarken gözlerini kocaman açtı. "Matteo, sen deli misin?"

Omuzlarımı kaldırdım ve basitçe, "Sen yokken, evet," dedim. Ve bu ne kadar da doğrudu. Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye büründü, haftalardır beni tüketen öfke sonunda sönmüştü. "Doğum günümde tam zamanında seni bulmam iyi oldu."

Ama sanırım bu onun için önemli değildi. *Ben* onun için önemli değildim, çünkü beni seçmeyi reddetmişti.

"Sana zaten söyledim," dedi yumuşak bir sesle. "Seninle işim bitti, Matteo. Yaptığın o numaranın ardından..."

Onu ve giydiği o saçma kahverengi peruğu izlerken gözlerim kırmızıya büründü. Her zamanki tasarımcı kıyafetlerinin aksine, eşofman altı ve bol bir kapüşonlu sweatshirt giymişti. Beni tanıyamayacağımı mı sanıyordu? Gözlerim bağlı olsa bile onu her yerde tanıyabilirdim.

Ve son iki haftadır dünyayı didik didik aradıktan, onun için endişelenip kendimi hasta ettikten sonra, çoktan sinirlenmenin ötesine geçmiştim.

Benden bir adım uzaklaştı, ama ben bileğini tutup göğsüme doğru çektim.

Nutella kokusu ciğerlerime sızdı, vücuduma eroin gibi yayıldı ve kaçtığından beri ilk kez net düşünebiliyordum.

"Son nefesimi verene kadar bu iş bitmeyecek."

Bana öfkeyle baktı, gözleri dökmek istemediği gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Savaş başlatmaya hazır mısın?" Sözleri inatçılıkla doluydu, ama onu bu oyunu oynamak için çok iyi tanıyordum ve titrek sesi, benden saklamaya çalıştığı paniğin alt akıntısını bana ele verdi. "Ailelerimizin dostluğunu mahvetmek için mi? Hannah'yı zaten bana karşı kıskırttın."

"Senin için bin savaş başlatırım, Ari," diye dişlerimi sıktım, içim öylesine öfkeyle doluydu ki patlayacağımı sandım. "Ama sen ilk sorun belirtisinde benden kaçırıyorsun." Kalbimi sıkıca tutan tek kişiyi yok ediyordum. "Bunun için cezalandırılacaksın."

Gözleri benimkilere dikilmişken, bileğini çekip okşayarak pürüzsüz cildini ovuştururken, yanağından isteksizce bir damla gözyaşı süzüldü. "Yalvarıyorum Matteo, bunu yapma. Beni öldürmek hiçbir şeyi çözmez. Hannah ile evlen ve..."

"Siktir git Hannah." O irkildi ve belki de bu beni en çok kızdıran şeydi. "Sana zarar vereceğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdım. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, hakkımda bu kadar kötü mü düşünüyorsun?"

Yüzünden daha fazla gözyaşı aktı ve başını salladı.

"Lütfen, Matteo. Durumu daha da kötüleştirme. Benden nefret etmeme neden olma." Titrerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Ve tüm bu süre boyunca göğsüm o kadar yanıyordu ki, ikimiz de alev alsak şaşırırmazdım. "Hannah'nın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. O benim *ikiz kardeşim*, Matteo. Seçim yapamazdım..."

Sözleri kesildi ve ben sertçe gülümsedim.

"Beni," diye bitirdim, ona bakarak. "Beni seçemedin. Söyle hadi, Ari."

"Bunu konuşalım." Bütün vücudu titriyordu, parıldayan mavi gözleri beni herhangi bir kurşundan daha fazla yaralıyordu. "Lütfen, konuşalım ve hepimizin yoluna devam edebileceği bir yol bulalım."

Artık ağlıyordu, sesi kırık bir fısıltıdan ibaretti. "Benim için devam etmek diye bir şey yok, bu yüzden konuşacak bir şey yok."

Ona sırtımı döndüm, sanki gitmek üzereymişim gibi. Elimini cebime soktum, mümkün olduğunca dikkat çekmeden güvenlik kilidini çıkardım, sonra tekrar ona döndüm ve iğneyi boynuna sapladım.

Gözleri bir anlığına şokla büyüdü, sonra yere yığılmaya başladı. Yere düşmeden onu yakaladım,

mavi gözlerinde ihanetin keskinleştığını gördüm, sonra gözleri görmez hale geldi.

"Seni bu kadar kolay bırakacağımı mı sandın, Nutella kız?" diye mırıldandım ve onu kollarımın arasına aldım.

İş... bitmişti. Artık sonsuza kadar benimdi.

BİRİNCİ BÖLÜM

ARIANNA, 8 YAŞINDA

Müzik ve kahkahalar Vitales'lerin arka bahçesini doldurdu. Soğuk bir Ekim günü olmasına rağmen, herkes bir başka doğum gününü kutlarken keyifliydi.

Matteo Vitale bugün sekiz yaşına girdi.

Partileri her zaman bütün gün sürerdi; hediyeler, pasta, şarkılar ve tabii ki daha fazla hediye vardı. Babamın arkadaşları en güzel partileri düzenlerdi, ama en sevdiğim parti Hannah'nın ve benim partimdi. Biz de sekiz yaşına yeni girmiştik ve babam bize bir midilli ve paylaşmamız için bir teleskop almıştı.

Bahçede etrafa baktım ve annemi buldum, babamın kollarında mutluydu, babam gülüyor ve annemin dağınık saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. Annem babamın yanağına bir öpücük kondurdu ve kendini iterek çimlerin üzerinden geçip havuz sandalyelerinde uzanan kadınların yanına gitti. Güneş çoktan batmıştı ve havuza girmek için çok soğuktu, ama kadınlar kucaklarına örttükleri yün battaniyelerle rahat görünüyorlardı. Babam başını salladı ve gülümsedi, erkeklerin yanına gidip ızgara yapıyormuş gibi yaptı.

Punch'ımdan bir yudum aldım ve Hannah'nın her zamanki gibi Matteo'yu havuzun etrafında kovalamasını izledim. Nikola, Gabriel ve kardeşlerimiz Dominico ve Cassius da onlara katıldı. Salıncakta birkaç küçük çocuk somurtuyordu, muhtemelen onların dikkatini çekmek istiyorlardı.

Ben değil.

Erkekleri kovalamaktan bıkmıştım. Ayrıca annem yeni aldığım güzel yeşil elbisemi mahvetmemem konusunda beni uyarmıştı ve elbisenin uzunluğu yüzünden takılıp düşeceğimi biliyordum.

Biraz sessizliğe ihtiyaç duyduğumdan, yumuşak bir çim parçası bulup uzandım ve sıkışık terliklerimi çıkardım.

Parti elbisem kar meleği gibi altımda yayılırken, saçlarım başımın etrafında yayıldı. Karanlıkta kendimi sarmalarken, yıldızları seyredip babamın bana galaksiler hakkında anlattıklarını hatırlamaya çalıştım.

"Keşke teleskopum yanımda olsaydı," diye mırıldandım kendi kendime. "Sana benimkini getirebilirim, Ari."

Başımı sola çevirdim ve Matteo'nun yüzünde kocaman bir gülümsemeyle üzerimde durduğunu gördüm. Babasının giydiğine çok benzeyen üç parçalı bir takım elbise giymişti. Matteo Vitale ya da başka bir mafya prensi değilseniz, bizim yaşımızdaki bir çocuk için bu çok tuhaftı. Hepsinin takım elbise giyip koşturmalarını görmek aslında komikti... Tabii Nikola hariç. O takım elbisesini havuza atmış, giymeyi reddetmişti.

Gözlerimi devirdim, ellerimi başımın altına koydum ve çimlere biraz daha gömüldüm. "Hayır, teşekkürler."

Matteo benim pozisyonumu taklit etti, sırık gibi bacaklarını düz bir şekilde uzatıp gece gökyüzüne bakmaya başladı. Babamın Matteo'nun çok zeki olduğunu ve geçen yıl bir sınıf atladığını söylediğini duymuştum. Onun Bay Vitale gibi olacağını söylemişti. Bazen onun gibi konuşuyordu bile.

Tabii ki, ben pek etkilenmemiştim.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Milyarlerce yıldız var, Nutella kızı, ve hepsi senin için parlıyor. Annem babam için parlıyor, ama sen benim için parlatacaksın. Değil mi?" dedi.

Gördün mü, sana söylemiştim. Hangi çocuk böyle konuşur ki?

Uzun süre parıldayan yıldızlara daha dikkatli baktım, sonra başımı çevirip koyu saçlı, ela gözlü çocuğa baktım.

"Neden bana sürekli öyle diyorsun?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

O, benim asla anlayamadığım gizemli bir gülümsemeyle gülümsedi. "Hoşuma gidiyor ve sana yakışıyor. Ayrıca, Nutella'yı seviyorsun. Muhtemelen kavanozdan direkt yiyorsun," diye ekledi sırtarak.

Dudaklarımı büzdüm, onun haklı olduğunu kabul etmek istemiyordum. Matteo Vitale'yi hiç anlayamazdım. Bana takma ad veren tek kişi oydu. Aslında iki takma ad: *Ari* ve *Nutella* kız. Bunun hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum.

Parmaklarımla yumuşak çimleri okşadım, mumsu yaprakları avuçlarımı gıdıkladı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum sonunda.

"Neyi nereden biliyorum?"

Dudaklarımı büktüm. "Onların benim için parladığını nereden biliyorsun?"

Cevap vermek yerine ayağa fırladı. Üzerimde dikilmesinden hoşlanmadım, ben de ayağa kalkıp onunla aynı hizaya geldim.

Şaşırmış görünüyordu ve neredeyse geriye doğru sendeledi, ama gözlerinde bir şey parladı. Beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Havada gergin bir enerji vardı, cildimi diken diken eden bir enerji.

"Başka bir doğum günü hediyesi alabilir miyim?"

Kaşlarımı çatarak, kız kardeşim, dünyadaki en iyi arkadaşım, bir gün evleneceğini söylediği çocuğu izledim. Matteo'yu severdim ve onda beni her zaman rahat hissettiren bir şey vardı. Ama annem, özel anlarımı Hannah ile paylaşmaktan daha değerli bir şey olmadığını söylerdi ve burada, herkesten uzakta olmak midemi bulandırıyordu.

"Senin bolca var. Ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok doğum günü hediyen var." Kafamı salladım, ama merakıma engel olamadım. "Zaten başka ne isteyebilirsin ki?"

"Babamın anneme verdiği şeyi istiyorum."

Ne olduğunu sormadım çünkü beni kucaklayarak sıkıca sarıldı. Nefesim kesildi, gözlerim şaşkınlıkla büyüdü ve Matteo'nun dudakları benimkilere değdiğinde bir sonraki nefesim kesildi.

Düşünmedim. Sadece tepki verdim.

Dizim yukarı doğru sıçradı ve o acı içinde inledi. Sonra elim havada uçtu ve burnuna çarptı.

Çatırtı.

Babamın söylediği gibi işe yaradı.

Matteo'nun eli kanayan burnuna gitti. Bir an için, bundan sonra ne olacağından korkmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Ama sonra o, "Babam hep annemin onu öldüreceğini söyler" diye homurdandı. Kaşlarımı çatıttım, ama ne demek istediğini sorma fırsatım olmadı çünkü o, "Belki de sen beni öldüreceksin?" diye ekledi.

İkimiz de bu sözlerin bir gün ne anlama gelebileceğini bilmiyorduk.

İKİNCİ BÖLÜM

MATTEO, 24 YAŞINDA

Altı Hafta Önce

Babamın suç imparatorluğunu yönetmek için doğmuştum.

Hiçbir soru sorulmadı.

Bu yüzden kendimi St. Jean D'Arc Okulu'nun kütüphanesinde buldum. D'Arc, mafya çocuklarının, özellikle de kızlarının dünyada ayaklarını yere basmalarına yardımcı olmak için dört kararlı kadın tarafından kurulmuş, benzersiz bir okuldu. Ancak sonunda bu okul, onların hayal ettiklerinden çok daha fazlası haline geldi.

Başlangıçta plan, lise çağındaki çocuklar için bir yatılı okul kurmaktı, ancak çocuklarını bu kadar erken evden uzaklaştırmak isteyen pek fazla aile yoktu. Bu nedenle, okul hızla lisans ve yüksek lisans dersleri veren bir üniversiteye dönüştürüldü ve öğrenciler çoğu üniversitenin sunduğu aynı dereceleri alabilmeye başladı.

Ancak D'Arc bir adım daha ileri giderek, normal bir üniversitede öğretilmeyen ekstra ders dışı etkinlikler de sunmaya başladı. Sonuçta, bu okul, yasadışı yollardan elde edilen parayla güçlü suç ailelerinin üyeleri tarafından kurulmuş ve suç imparatorluklarıyla bağlantıları olan aileler tarafından yönetilip finanse ediliyordu. Okul, organize suç ailelerinin çocuklarına açtı, ancak aynı zamanda bu ailelerin kızlarına ve kadınlarına, giderek karanlık ve korkutucu hale gelen dünyada mücadele etme şansı da sunuyordu.

Bu okuldaki çoğumuz, St. Jean D'Arc'ın en son teknolojiye sahip kampüsünü ana üs olarak kullanırken, Cambridge, Oxford, Yale ve Harvard gibi prestijli üniversitelerin çevrimiçi derslerine katıldık.

Harvard danışmanımın yarın ilk iş olarak beklediği, lisansüstü eğitimimi tamamlayacak olan son işletme ve ekonomi tezimi hazırlarken, telefonumun ekranında kimsenin görmek istemeyeceği bir kısa mesaj belirdi.

Yale Üniversitesi'nde Silahlı Saldırı

Kilit ekranımın üst kısmında parlayan mesaj, kalbimin ritmini aniden durdurdu, ardından o kadar hızlı atmaya başladı ki neredeyse nefesim kesilecekti.

"İyi misin dostum?" Nikola'nın sesi beni duygusal girdaplarımdan çıkardı ve ayağa fırladım, metal sandalyenin sert ahşap zemine çarptığı gürültülü yankısı kütüphaneyi doldurdu.

Jean D'Arc'ın dar koridorlarında koşarken arkamdan "Hey, biraz yavaşla" diye homurdandı. "Ne oluyor?"

"Yale'de silahlı saldırı." Asla söyleyeceğimi düşünmediğim üç kelime. "Francesca ve Ari kampüste."

Neden onları, gözümün önünde olabilecekleri St. Jean D'Arc'ta eğitimlerine devam etmeleri için zorlamadım ki? Francesca lisans eğitimini, Arianna ise yüksek lisans eğitimini bitirmeye çalışıyordu ve ikisi de son yıllarında *normal* bir üniversite hayatı yaşamak istiyordu.

O kadar uğraştım, ama ısrar etmediğim için şimdi o lanet kampüste ölebilirler.

Siktir, siktir, siktir.

"Bu olayın, kampüste çok fazla öğrenci olmayan yaz aylarında olması tuhaf değil mi?" Nikola'nın sorusu mantıklıydı, ama ben bir cevap bulamadım. "Sanki... hedef alınmış gibi."

Koşmaya başladım, farkında olmayan öğrencileri iterek bulduğum binadan çıkıp otoparkı geçerek arabama ulaşmaya çalıştım. Nikola'nın ayak sesleri arkamda yankılanıyordu ve onu kalması için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Bu, onu ve diğer mirasçıları, yani yeni nesli, iyi arkadaşlar yapan şeydi. Aslında en iyi arkadaşlar. Çoğumuzun bir şekilde mafya ile bağlantıları vardı ve benzer çevrelerde büyüyen çocukların aynı konutta toplanması yaygın bir durumdu. Tabii dört katlı, tam donanımlı, mermer ve taştan yapılmış bir konağı "konut" olarak adlandırabilirdiniz.

"Silahların yanında mı?" diye sordu arkamdan.

"Var." Kampüste silah bulundurmak yasaktı, ama bu tür acil durumlar için Range Rover'ımın yerleşik kasasında güvenli bir şekilde saklıyordum. "Ve sanırım gömleklerinden biri hala arka koltukta." Ona sabırsız bir bakış attım. "Giy onu."

Gözlerini devirdi. "Kızları kurtarmak için bu şart mı?"

Yüksek lisans çalışmalarına devam eden Nikola, gömleksiz dolaşmayı veya kaslı tişörtler giymeyi severdi ve ben onun kampüste ne yaptığına aldırmış etmesem de, bu Yale'de istenmeyen dikkatleri üzerine çekebilirdi.

"Evet," diye dişlerimi sıktım.

"Tamam, tamam." Yüzü asıldı, ama sesinde bir heyecan vardı. Bu adam, amcası Sasha gibi, sorun çıkarmak için sabırsızlanıyor olabilirdi.

"Kız kardeşim ve Ari'ye yaklaşmadan onu mahvetmeye devam edelim," diye mırıldandım ve anahtarlığımdaki kilit açma düğmesine bastım.

Hannah, sürücü kapısını açarken ortaya çıktı, yüzü ölümcül derecede solgundu.

"Aynı uyarıyı almış olmalı," Nikola benim düşüncelerimi tekrar ederek arabanın diğer tarafına doğru yürüdü.

"Yale'e mi gidiyorsun?" diye sordu, yanaklarının ve boğazının kızardığını fark ettim. Buraya koşarak gelmiş olmalıydı. Nikola yolcu koltuğuna otururken ben de başımı salladım ve kemerimi taktım. Kapıyı kapatmadan, "Ben de sizinle geliyorum" diye ekledi.

"Hayır, gelmiyorsun," diye keskin bir şekilde cevap verdim. "Kız kardeşim de orada."

Arianna Carter Morrelli.

Sekizinci doğum günümde hayalarımın tekme atıp burnumu kıran kız. O kadar tatlı olabilen bir kızdı ki, ailelerimiz gürültüyü duyup koşarak gelmeden önce onu affetmiştim. Beni ispiyonlamadığım için teşekkür etmek için bana kurabiye pişirmişti — tabii ki Nutella'lı

—ve benimle birlikte yedi, biz

The Polar Express'i izlerken.

Lanet olası Ekim ayında.

"Histerik davranmana izin veremem," diye homurdandım. "Burada kal."

Ama o çoktan arka kapıyı açmış ve içeri girmişti. "Sen istesen de istemesen de ben geliyorum, Matt."

O lakabı gerçekten nefret ediyordum. Ari'ye bir lakap bulduğum anda, Hannah bana Matt demeye başlamıştı. O zamandan beri ona kızgındım.

"Penelope, Amara ve Skye'nin yanına git ve orada bekle," diye bağırdım, umarım benim tavsiyemi dinler ve bu seferlik yurt arkadaşlarıyla birlikte oturur. "Biz bu işi hallederken senin tiyatronla dikkatimizi dağıtmana izin veremem."

Çenesini çıkardı. "Aksi takdirde kendi arabamla seni takip ederim ve sen de benim sürüş becerilerimin... seninki kadar gelişmiş olmadığını çok iyi biliyorsun."

Nikola bana sinirli bir bakış attı, sonra omzunun üzerinden Hannah'ya sert bir bakış attı.

"Sadece sür. Bu kız sivrisinek gibidir. Elinden gelen her şeyi yapabilirsin, ama ondan kurtulmak için bir adım bile ilerleyemezsin."

Cevabımı yuttum ve kapıyı çarptım, lastiklerim gıcırdayarak park yerinden hızla uzaklaştım. Dikiz aynasında Hannah'nın Nikola'ya orta parmak gösterdiğini gördüm.

"Oraya vardığımızda dikkat çekmeni istemiyorum, Hannah." Arianna mantıklı olanıydı, ama bu ikizinin kişiliğinde biraz tiyatrosallık vardı. Bu beni deli ediyordu. "Neden D'Arc kampüsündesin ki? Ders almıyorsun."

Omuzlarını silkti ve dudaklarını sıkıca kapattı. Onu yeterince tanıyordum, ağzından laf almayacağımı biliyordum.

Kavşakta döndüğümde bir araba önümü kesti ve ben direksiyona vurarak o pisliğe kornayı çaldım.

"Araba kullanmayı öğren, pislik!" Nikola pencereden bağırdı.

"Nikola, Yale'in kameralarına gir," diye bağırdım, diğer araca dik dik bakan Nikola'yı keserek. Telefonunu çıkardı ve hemen işe koyuldu, ben ise Morrelli ikizlerinin burada olmasını diledim.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, Hannah araya girdi: "Kardeşlerimden rica edebilirim..."

"Hayır," diye onu kesip, ikiz kardeşlerinin tanıdığımız en iyi hackerlar olmasa da, "Ayrıca, ben mesaj aldıysam, onlar da almıştır." *Muhtemelen.*

Sinirli bir şekilde elini saçlarına geçirdi ve saçlarını dağınık hale getirdi.

"Annem çıldırarak. Umarım bunu duymamıştır. Ve babam..." Sarı saçlarını kavradı. "Arianna'nın Yale kampüsünde kalmasına artık izin vermez."

Bu konuda haklıydı ve aynı şey kız kardeşim için de geçerliydi.

"Ben varım." Nikola'nın sesi, Hannah'nın endişeli gevezeliklerinin ardından gerginliği bozdu. "Onları buldum. İkisi de ana kütüphanede. Bir masanın altında çömelmişler, ama hayattalar."

Arabanın içi toplu bir iç çekişle doldu. "Kütüphaneye gitmenin en iyi yolunu bulabilir misin?"

Hannah omzunun üzerinden eğilip, onun telefonuna öfkeyle dokunmasını izlerken, "Siktir..." diye mırıldandı.

"Ne?"

"Polisler kampüse geldi ve okulun çevresini kuşatmaya başladı," diye cevapladı Nikola.

"Saldırganı öldürdüler mi?"

"Hayır," diye homurdandı Nikola, arka aynaya bakınca Hannah'nın tırnaklarını ısırıldığını gördü.

"Polisler ne diyor?" diye sordu Hannah, Nikola ise polis telsizinden gelen sesleri dinliyordu.

"SWAT ekibi onun yerini bile bilmiyor gibi görünüyor," diye mırıldandı ve endişeli bir bakışla bana baktı.

İki araç önümüzde bir sürücü kontrolünü kaybedip kayarak durdu ve arabasının motoru duman çıkarmaya başladı. Ben de diğer şeride geçip gaz pedalına basarak, ona bakmadan geçip gittim.

Nikola arkasını döndü ve ıslık çaldı. "Fena değil, dostum."

Yolda hızla ilerledim, trafiği endişe verici bir hızla geçtim. "Sana araba kullanmayı kim öğretti?" diye sordu Hannah ve ona bakmadan da ona bakmadan bile tırnaklarının deri koltuklara batmış olduğunu anladım. "Önemli olan oraya sağ salim varmak, Matt..." Arka aynadan ona sert bir bakış attım ve nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi hatırlamış gibi, hemen kendini düzeltti: "Matteo."

Onu görmezden gelerek önümdeki yola odaklandım. Tek amacım, küçük kız kardeşim Ari'nin tehlikede olduğu Yale'e ulaşmaktı.

Ben hiçbir şey söylemeyince, devam etti, "Ona bir şey olamaz. O benim diğer yarım." Hıçkırarak ağladı. "Bu olamaz. O benim baş nedimem olmalıydı ve..."

"Ne? Pinterest'teki düğün panonun değişmesi gerekecek diye mi korkuyorsun?" Nikola alaycı bir tonla sordu. "Düğününde sağdıcını seçtin mi Matteo?"

Evlilikle ilgili hiçbir şeyi dinleyecek havada değildim. Hannah ve ben... Hiçbir zaman bir ilişkimiz olmamıştı ve asla da *olmayacaktı*. Onun iğneleyici sözlerini görmezden gelerek, Hannah'nın en sevdiği konudan dikkatleri başka yöne çektim.

"CCTV'de bir şey çıktı mı?"

"*Pizda... Yebanaya suka...*" Nikola Rusça uzun bir küfür dizisi savurdu ve içimi bir endişe kapladı.

"Ne?" diye bağırdım. "Ne oluyor lan?"

Sarışın başını kaldırdı ve cevap vermeden önce buz mavisi gözleri benimkilerle buluştu. "Silahlı adam, Arianna ve Francesca'nın bulunduğu katta, Sterling Memorial Kütüphanesi binasında görüldü. Polis oraya gidiyor."

Hannah bir inilti çıkardı, her zamanki somurtkan yüzü acıdan buruştu. Onu suçlayamazdım — benim korkum da cildimi delen sıcak bir demir gibiydi.

"Polisler tarafından fark edilmeden oraya nasıl girebildi?" "Kampüs çok büyük," diye mırıldandı Hannah. "Ve polis kaynakları yetersiz, bu yüzden verimliliklerinin düşmesi mantıklı." Bunu kabul etmekten nefret ediyordum, ama aslında mantıklıydı.

"Ya da Yale öğrencisi olabilir. Bu da demek oluyor ki..." Nikola birden durdu. "Binalar arasında fark edilmeden nasıl geçileceğini biliyor."

Sinirden bir kez daha direksiyona vurdum. Francesca'nın evden, benden uzak bir üniversiteye gitmesini istemememizin sebebi buydu. Onun Jean D'Arc'ta bana yakın olmasını istiyordum, ama bağımsız bir kadın olan kız kardeşim kanatlarını açmakta ısrarcıydı. Bu yüzden Arianna'ya sarıldı ve onu kaçmak ve daha fazla özgürlük elde etmek için bir araç olarak kullandı.

"Sadece yaz dersleri almak zorundaydılar," diye tısladı Hannah. "Ve şimdi..." Ben yorum yapmadım, çünkü hepimiz onların sonbahara kadar yeni kampüse ve çevrelerine uyum sağlamak için yaz dönemini seçtiklerini biliyorduk. O zaman mantıklı gelmişti, ama şimdi...

Tanıdık bir tabela belirdi ve ben yoldan saptım. Hızımı kesmeden, kampüsü çevreleyen ormanı geçtim.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Hannah, Rover engebeli arazide ilerlerken koltukta yukarı aşağı zıplıyordu. "Yale'e giden yol bu değil."

"Kendi yoluna gitmek istiyorsan, kendin sürmeliydin," diye homurdandım, hem öfkemi hem de aracımı kontrol altında tutarak. Daha önce hiç başarısız olmamıştı ve bugün de olmayacaktı.

"Açıkçası Matteo, Arianna senin etrafta olduğun zaman benden uzak durmasının sebebi bu tavırların."

"*Benden* uzaklaşmak için beni bahane olarak kullanmadığından emin misin?" Bu sözler, daha iyi düşünebilmeden ağzımdan çıkmıştı.

Hannah alaycı bir şekilde güldü. "Hayatta olmaz. O tüm mafya çocuklarından uzaklaşmak istiyordu, ama özellikle *senden uzaklaşmak* istiyordu."

Nikola'nın bakışlarının başımın yan tarafını yaktığını hissedebiliyordum, ama bunu görmezden geldim.

Hannah her zaman dramatik olaylara yatkındı. İkizi bunu biliyordu, ben de öyle. Ari ve ben çok iyi anlaşıyorduk. Neredeyse yirmi yıl öncesine dayanan bir anlayışımız vardı.

Ormanın kenarına vardığımızda frene bastım, tüm düşüncelerim durdu ve motoru kapattım. Orta konsolun altına uzandım, şifreyi girdim ve kasadan iki silah çıkardım, birini Nikola'ya uzattım.

"Burada kal, Hannah."

Arabadan atladım ve koşmaya başladım. Nik, binanın güney ucunda artık kullanılmayan bir çıkış hakkında bir şeyler bağırdı. Oraya girebilirim, kız kardeşim ve Ari'ye ulaşabilecektim.

Yaz güneşi normalden daha sıcak parlıyordu, insanları bunun sıradan bir yaz günü olduğunu düşünmeye sevk ediyordu. Kırmızı tuğla duvarların ötesinde, öğrenciler korku içinde saklanıyorlardı, yaşayacaklarını mı öleceklerini mi bilmiyorlardı.

Ama şu anda olasılıklar hakkında düşünemezdim. Bunun yerine, silahlı saldırıya karşı planıma odaklandım, daha fazla zarar vermeden onu nasıl etkisiz hale getirebileceğime.

Arianna ikizlerden daha sessiz olanıydı, ama durum gerektirirse o da sert bir kız olabilirdi.

Polis arabaları binanın önünü ve yanlarını çevreliyordu, üniformalı adamlar kurşun geçirmez giysiler içinde etrafta dolaşıyorlardı. Tahmin edildiği gibi, binanın güney tarafındaki eski acil çıkış kapısı korumasız kalmıştı.

Nikola'nın siyah kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle mükemmel bir uyum oluşturan savaş botları arkamda betona vururken, benim loaferlarım yere çarptı. Kapıya ulaştığımızda, omzumun üzerinden bakarak etrafı taradım.

"Arkanı ben korurum," diye homurdandı.

İsviçre bıçağımı çıkardım ve işe koyuldum, kilidin açılması hiç zaman almadığı için minnettardım. Kapıyı iterek açtım ve en eski arkadaşlarımdan biriyle göz göze geldim, bir kez başımı salladıktan sonra silahımı çıkardım. Kahramanlık yapmıyordum. Sadece kızları buradan çıkarmak istiyordum.

İçeriye baktım ve terk edilmiş bir koridordan başka bir şey görmedim, bu ürkütücü manzara ensemde bir ürperti hissettirdi.

Sessiz adımlarla tozlu zemini geçtik, bu bölgenin nadiren kullanıldığını gösteren bir başka kanıt.

Birkaç adım ilerlemiştik ki, kan donduran bir çığlık duyuldu.

Ardından tek bir silah sesi geldi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARIANNA, 25 YAŞINDA

Neden St. Jean D'Arc'ta kalmadım ki?

Bir başka silah sesleri ve çığlıklar duyulduğunda, Yale'e taşınmamın ardındaki mantık bana anlaşılmaz geldi. D'Arc'ta okurken, astrofizik alanında yüksek lisans derecemi almak için Yale'den çevrimiçi dersler almak gayet iyi gidiyordu. Ama hayır, ben bunun yerine maceraya atılmak istedim.

Ve şimdi bu karar hayatıma mal olabilir. Francesca'nın hayatına da.

Neden kararlarım her zaman çevremdeki herkese zarar veriyor? diye düşündüm, kalbim fiziksel acı verecek kadar sıkışmıştı. Ama bu düşünceleri kafamdan attım. Şu anda kal, Ari.

Yeşil Gucci elbisemin eteğini dizlerimin üzerine çektim ve dizlerimi göğsüme daha sıkı sarıldım. Francesca ve ben kütüphanedeki masalardan birinin altında çömelmiş, etrafımızda kaos patlak vermişti. Yeni kazandığım bağımsızlığımı ve ailem sonunda burada okumama izin verdiğinde beni saran sevinci lanetledim ve ağlamamı bastırmak için elimi ağzıma bastırdım.

"Polis nerede?" Yale'de oda arkadaşım olan Francesca titrek bir sesle fısıldadı. "Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekirdi."

"Geliyorlar," diye onu sakinleştirdim, ama ben de aynı şeyi merak ediyordum. İlk kurşun neredeyse yirmi dakika önce patlamıştı, ama henüz acil durum sirenleri duymamıştım.

"Umarım öyledir." Gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü sildi. "En azından seksi görünüyoruz."

Dudaklarımı büktüm. Adrenalin damarlarımızda dolaştığında en aptalca şeyleri söyledik. Elimizde değildi. Panikleyip çılgılık atarak tetikçinin dikkatini çekmektense bu daha iyiydi.

Gözlerimi kaldırıp onun menekşe rengi gözlerine baktım ve ona kalan son gücümü verdim. O benden dört yaş küçüktü ve ben tarihin tekerrür etmesine izin vermemeye kararlıyım. Bugün değil. Bir daha asla. Yıllar önce Gianna'yı koruyamamıştım, ama bugün Francesca'yı koruyabilirdim, koruyacaktım.

"Bu kesinlikle öncelikli," dedim, bu berbat durumu hafife almaya çalışarak ona katıldım, ama ses tellerim beni yüzüstü bıraktı ve hıçkırığımı gizlemek için boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

Gözlerim, sahip olduğum tek savunma aracına indi: Matteo Vitale'nin on sekizinci doğum günüm için bana verdiği hediye. Hannah'ya da bir tane vermişti, ama onun aksine, ben benimkini her zaman yanımda tutuyordum.

Küçük kız kardeşimizin kaçırılması, yaşadığımız hayatın risklerinin sadece bir örneğiydi ve ben, üzerimde bir tür silah bulundurmanın - ne kadar yararsız olursa olsun - ikizimin çözümü olan, hiçbir şeyden habersiz dolaşmaktan daha akıllıca olduğunu bilecek kadar zekiydim.

Babamın, yani *üvey babamın* kim olduğunu kabullenmişim, ama bu konumuzun dışında. Önemli olan, onu kötü adam olarak nitelendirmek için hiçbir neden görmememdi. Ahlaki açıdan gri, evet. *Ama kötü mü?* Hiç de değil.

Kötü bir adam anneni şımartmaz, onu çok mutlu etmez. Kötü bir adam, haklı ya da haksız olmana bakmaksızın senin tarafını tutmaz. Kötü bir adam, ikiz kardeşini ve seni sürekli beladan kurtarmaz ve seni öz çocukları gibi davranmaz. Diğer kardeşlerimizi daha az sevdiğimden değil... ama yine de. Bağlılıktan çok kan bağına değer veren sayısız üvey baba tanıyordum.

Evet, Nico Morrelli bir mafya patronuydu, ama her şeyden önce bir babaydı. *Benim* babam.

Bir başka silah sesi havayı deldi ve ikimiz de irkildik.

"Sesler yakından geliyor," dedi, bıçağımı sıkıca tutarken benim duygularımı yansıtarak. Bize yeterince yaklaşırsa, ben de ona ulaşırdım. Savaşmadan pes etmeyi reddettim ve bıçak onu öldürmeyebilir, ama kaçarken dikkatini dağıtacak kadar incitebilirdi.

Bang. Bang. Bang.

Çok yakındı, diye düşündüm ve St. Jean D'Arc'ın bu tür durumlar için verdiği eğitime daha fazla dikkat etseydim keşke diye düşündüm.

Ama o hafta Hannah'nın Matteo Vitale'nin gölgesi olmaktan memnun olması beni sinirlendirmiş ve bu da özgürlük arzumun daha da artmasına neden olmuştu. Mafya parasıyla beslenen o korunan kampüsün dışında bir hayatı denemek istedim.

Tabii ki, büyük resme bakıldığında, şimdi bu anlamsız görünüyordu.

"Sence kaçmalı mıyız?" diye fısıldadı Francesca. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yüzü her zamankinden daha solgundu.

Kafamı salladım. "Nişancının nerede olduğunu bilmiyoruz."

Kütüphanede iki çıkış vardı. Yaz ortasıydı, bu yüzden koridorlar boştu ve her ses yankılanarak duvarlardan sekip, silah sesinin nereden geldiğini anlamayı imkansız hale getiriyordu. Yanlış bir karar vererek Francesca'nın hayatını tehlikeye atmak istemiyordum.

Keşke telefonum olsaydı, ama şarjı bitmişti ve şu anda boş odanın diğer ucundaki sırt çantamda güvenli bir şekilde saklanıyordu.

Bir hareket gözlerimi Francesca'nın kızıl saçlarına çekti. Benden uzaklaşıp koridora açılan kapılara doğru koşuyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadım.

Omzunun üzerinden bakıp gözlerinden bir tutam saçını üfledi. "Kolay bir hedef olmak istemiyorum, Arianna."

İçgüdülerimle hareket ederek masanın altından çıktım ve onun peşinden süründüm. Odanın yarısını geçmeden elini çekip onu arkama ittim.

"Beni takip et," dedim, sanki kendi kardeşimmiş gibi onu koruyarak.

O, öfkeyle nefes aldı. "Eğer tetiği çekerse, kurşun seni delip geçecek ve bana saplanacak. Yani bunun bir önemi yok."

Bir dakika boyunca ona sessizce baktım, sonra başımı salladım ve ellerimin ve dizlerimin altındaki halıya odaklandım. Kütüphanede sıralar halinde yükselen kitap rafları vardı ve zihnimde kalkan olarak kullanılabilecek olanları kaydettim.

Tanrım, lütfen tozlu eski kitapların arasında ölmemize izin verme, diye sessizce dua ettim.

St. Jean D'Arc, kendini savunma, para aklama ve diğer suç faaliyetleri konusunda dersler veriyordu. Okul, Beyaz Saray'ın on katından fazla güvenlik önlemlerine sahipti, bu da D'Arc'ın çelikle güçlendirilmiş duvarlarının arkasında asla tehlike altında olmadığımız anlamına geliyordu ve aniden bu koruma kalkanını özledim.

Arka merdivene çıkan çıkışa doğru sürünerek ilerledim ama yarı yolda donakaldım.

Francesca'nın vücudu benimkine çarptı ve onu kitap iade dolabının yanındaki dar bir boşluğa çekerek ikimizi gölgelerin içine sakladım. "Ne? Neden durdun?" diye fısıldadı.

Ama cevap veremedim, kaos patlak verdi. Bulunduğumuz odanın kapısı açıldı ve arkasındaki duvara çarptı. Bir adam ortaya çıktığında, giysileri kırmızı lekelerle kaplıydı ve burnuma kan kokusu geldi.

"Hayır, *lütfe*," diye bağırdı, rastladığı kızlardan biri.

Silah tutmak için çok genç görünen bir adam, öğrencilere AR-15'i doğrulttu. Kütüphanede, bir milyon sayfa bile bastıramayacağı çığlıklar yankılandı.

Kütüphanenin her tarafına kan sıçradı, kulaklarımda kurşunların sesi yankılanıyordu.

"Sesini kes," diye Francesca'ya fısıldadım, sonra ona sırtımı dönerek onu görüş alanımdan çıkardım. Silahlı adam dikkatini bana çevirdiğinde başımı kaldırdım, gözlerinde umutsuzluk ve çılgınlık parıldıyordu.

"Başka kim var burada?" diye bağırdı, silahını sallayarak. "Hemen ortaya çıkın, yoksa sizi aramaya gelmek zorunda kalacağım."

Kalbim boğazımda güm güm atıyordu ve Matteo'nun bana hediye ettiği bıçak avucumu kesti. İki kızın etrafında biriken kana bakmamak için çok uğraştım, uzun zamandır gömdüğüm görüntüleri zihnimden silmeye çalıştım, ama imkansızdı. Bazı hatalar, yaşadığımız sürece bizi takip eder.

Kemik beyazı parmaklarımla İsviçre çakısını sıkıca tuttuğum yerden, elimden yere kırmızı damlalar düştüğünü fark ettim.

Ve tam da bu düşünce beni harekete geçirdi.

Bir adım öne çıktım, o da öyle. Kol mesafesine geldiği anda, ona atıldım ve ön kolunu kestim. Çığlık attı, sonra elini salladı. Tepki veremedim, bileğimi yakaladı ve bıçağı düşürmekten başka seçeneğim kalmayana kadar büküldü. Bıçak, kalbim gibi, yüksek bir sesle yere düştü.

Hemen doğrulup, gözlerini benden ayırmaması ve Francesca'dan uzak durması için kararlıydım.

"Vitale ailesini tanıyor musun?" Bu alışılmadık soruya kaşlarımı çattım ve beynimde alarmlar çalmaya başladı. Burada bir terslik vardı. "Cevap ver, kızım," diye bağırdı ve beni korkuttu. "Vitale'leri tanıyor musun?"

Adrenalin kulaklarımda çınlarken korkumu yuttum.

"T-tanımıyorum," diye kekeledim, hayatımın en büyük yalanı duvarlardan yankılanıyordu.

Bir sonraki nefeste, silahı bana doğrulttu ve ben korkudan korkudan

Kafamda tutarsız görüntüler geçiyordu. Ailemin düğününde dans ediş i düğünlerinde dans ediyorlardı. İkiz kardeşim, ela gözlü çocukla evleneceğini duyuruyordu. Teleskopla yıldızları ve gezegenleri gördüğüm ilk gezegen gözlemevi gezim. Ailemle kurabiye pişirmek.

İlk öpücüğüm. Son öpücüğüm.

Ölmeye hazır değildim, ama silahla baş edemeyeceğimi biliyordum. Ve parmaklarımdan sıcak bir sıvı damlarken, derin bir nefes aldım. Muhtemelen son nefesimdi.

Ve sonra o korkunç, ölümcül sesi duydum.

Tık.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MATTEO

Her yerde tanıyabileceğim keskin bir çığlık — Francesca — yakındaki bir masanın altından geldi. O güvendeydi, ama Ari değildi, kütüphanenin ortasında durmuş, kendi vücuduyla kız kardeşimi saklıyordu.

Tık.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, mermimin havada uçup tanıdık sarı saç tellerini sıyrarak geçmesini izledim.

Ardından bir kurşun yağmuru başladı ve etrafımızı sardı. Nikola beni geri çekti ve ikimiz de ağır ahşap kapının arkasına sığındık, tam da bir saniye önce kafamın olduğu yerden bir kurşun geçmişti. Ateş etme sanki bir ömür boyu sürdü, ama başladığı kadar çabuk sona erdi.

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu. Nikola'ya baktım, sessizce başımı salladım ve kütüphaneye daldık. Silahlı adam AR-15'ini yeniden doldurmaya çalışırken, Ari donmuş bir şekilde duruyordu, parmaklarından kan damlıyor ve kütüphanenin halı kaplı zemine akıyordu.

Kükreyerek üzerine atladım, Nikola ise silahını ele geçirdi ve onunla adamın elini yere vurarak kırdı. Gömleğini tutup kafasını tekrar tekrar yere vurdum, kafatasının sert yüzeye çarpmasıyla çıkan tatmin edici sesi duyuyordum.

"Dur!" Nikola tısladı, Francesca'nın çığlıkları hala havayı deliyordu. "O öldü."

Bu beni durdurmadı, ama kız kardeşimin çığlıklarındaki panik durdurdu.

"Matteo, sanırım Arianna'da bir sorun var," dedi Nikola, sesi alçaktı. Kafamı kaldırdım ve kız kardeşimin Arianna'nın heykel gibi duran bedeninin önünde durduğunu gördüm, yeşil elbisesi soluk tenine zıtlık oluşturunuyordu.

Yere yığılmış bedeni iterek ayağa fırladım ve üç adımda kız kardeşimin yanına gittim. Kız kardeşimi kucakladım, sonra Arianna'nın kolunu kontrol ettim.

"Neren acıyor?" diye sordum, kolunu çevirip herhangi bir yara bulamadım. Cevap vermedi, gözleri boş bakıyordu. "Ari, bana bak!" Yavaşça gözlerini kırptı, mavi gözleri biraz netleşti ama hala kaybolmuş gibi görünüyordu. "Neren acıyor?" diye sordum, bu sefer daha nazikçe.

Elini kaldırdı ve o zaman avucundaki kesikleri fark ettim.

"Ne oldu?" diye yumuşak bir sesle sordum.

"Ben... ben..." Hâlâ şokta olan Arianna, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Onu da benimle birlikte aşağı çekmeye çalıştım."

Dudaklarım seğirdi. Arianna, Morrelli ailesinin barış elçisi olabilir, ama sevdiklerini tehdit edenlere karşı çok sert davranırdı.

"*Bene*, iyi iş çıkardın," diye onu övdüm, sonra bir elimle yüzünü okşarken, diğer elimle kız kardeşimi tutmaya devam ettim. "İkiniz de iyisiniz. Artık her şey bitti."

"Evet, bu adam öldü ve gitti," dedi Nikola sıkılmış bir ses tonuyla. "Söylemeliyim ki, hayal kırıklığı yaratan bir aksiyon eksikliği vardı."

Francesca ve Arianna ona sanki kafasında bir tane daha baş çıkmış gibi baktılar. Onları suçlayamazdım. Ailelerimizin neye benzediğini biliyorlardı, ama nadiren bu acımasızlığın ön saflarında yer alırlardı.

Onları buradan götürmek üzereyken, kütüphanenin kapısı açıldı.

"Kıpırdama!"

"Suka..." Nikola yine bir dizi Rusça küfür savurdu, ama ben hepsini görmezden geldim.

"*Cazzo*, dalga mı geçiyorsun?" Polisler silahlarını bize doğrulttuğunda, içimden mırıldandım. "Biraz geç kaldınız."

"Kimliğinizi gösterin!" diye bağırdı içlerinden biri. Arianna'nın eli yeleğime uzandı ve kumaşı kavradı, kız kardeşim ise sanki benim bir çapa olduğumu düşünürcesine pazımı sıktı.

"Ben ailedenim," dedim sakince, çenemi kız kardeşime doğru eğerek. "Silahlı saldırıyı duyduğumda, kız kardeşimi ve arkadaşımı buradan çıkarmak için geldim."

"O kadar hızlı değil," diye bağırdı polis. Silahları artık hepimize doğrultulmuştu. Gözlerimi kısarak onlara baktım.

"Silahlarınızı indirseniz iyi olur." Ari'nin vücudundaki titremeyi fark ettim ve tehdidimi tamamlamaktan vazgeçtim. Artçı şok onu çok etkilemişti ve şu anda onların güvenliği benim önceliğimdi. Çenemle işaret ettim. "Şimdi, izin verirsiniz, kızları eve götürüyorum."

Polisler çemberi daha da daralttı ve Nikola sırtıttı. "İşte ben buna aksiyon derim."

BÖLÜM BEŞ LUCIANO

Bir şeyler ters gidiyordu.

Çoğu insan altıncı hissi inanmazdı. Ben inanıyordum ve aynı sezgim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Ne olduğunu tam olarak belirleyemiyordum, ama karım ve ben kızımıza ulaşamadığımız anda arabaya atladım ve Yale'e gittim.

Okula girdiğim anda sezgim doğru çıktı.

Her yerde polis arabaları vardı ve karım uyanık bir şekilde oturdu.

"Her şey yoluna girecek, tesoro," diye onu teselli ettim.

"Ama..." Sesi titredi. "Francesca burada."

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ailemi benim dünyamın şiddetinden korumak için kusursuz bir yol yoktu. Gökdelen yüksekliğinde duvarlarla çevrili bir malikane de, muhafız orduları da işe yaramıyordu. Çocuk sahibi olduktan sonra bunu kabullenmek zordu, ama bu beni denemekten alıkoymadı, bu onları dünyanın tehlikelerinden izole etmek anlamına gelse bile. Ailem bu durumu "*mahkumlar gibi*" diye tanımlamayı severdi.

"O iyi, tesoro mio," diye onu sakinleştirdim, içimden kendimi pes edip kızımın kaptislerine boyun eğdiğim için lanetler yağdırıyordum. Aniden, üniformalı memurlar tarafından binadan çıkarılan iki çocuğumu gördüm ve oğlumun burada olmasına bir şekilde şaşırmadım. "Bak, ikisi de sağ salım."

Tabii o polisler geri çekilmezlerse onlar da öyle olmayacak. Karımı endişelendirmek istemediğim için bu düşüncelerimi kendime sakladım.

Çocuklara küçük yaşlardan itibaren birbirlerinin arkasını kollamalarını öğretilmiştim, tıpkı benim her zaman onların arkasını kolladığım gibi. Ne olursa olsun. Bir kez hata yaptım ve bu neredeyse karımı kaybetmeme mal olacaktı. Çocuklarımın benim geçmişimi tekrarlamasını istemedim.

Oğlum benden çok daha iyi bir adamdı ve kız kardeşinin güvenliğini sağlamak için her zaman fazladan çaba gösterirdi. Francesca da becerikliydi, ama gençti ve hayatının çoğunu korunaklı bir ortamda geçirmişti.

Çocuklarımın hayatta kalma becerilerine güveniyordum ve artık benim korumama ihtiyaç duymuyor olsalar da, onların iyiliği tehlikeye girdiğinde yine de buldozer gibi üzerlerine çullanıyordum.

Karımla göz göze geldik ve o başını salladı. Aynı anda arabadan indik.

"Bayım." Muhtemelen oğlumun yaşlarında genç bir adam beni durdurmaya çalıştı. Kaslarım gerildi. Onda tanıdık gelen bir şey vardı, ama tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Aslında, onu hayalarına tekmelemek için içgüdüsel bir tepkiyle mücadele etmem gerekti. "Bu alana giremezsiniz."

Elini karımın koluna koydu ve ben de ona en sert bakışımı attım.

"Çek elini, memur bey," dedim, sesimde şiddet vardı. "Tam olarak bir saniyen var, yoksa kolunu ve muhtemelen kafanı da kaybedersin."

"Luciano," diye azarladı karım. "İnsanlarla böyle konuşulmaz."

Bakışlarım, benden hiç etkilenmemiş gibi görünen uzun boylu adama sabitlendi.

"Ya da otorite figürlerine. Gelecekte referans olması için, ben Özel Ajan Lloyd'um," dedi, kendisinin ölümcül bir bakışla karşılık bulmasını sağlayarak. Göğsünde kalın harflerle kazınmış *FBI* yazısını işaret etti. "Okumayı bilmiyorsanız diye."

Gözlerimi yeleğindeki isim etiketine diktim.

"Okumayı biliyorum," dedim soğukkanlılıkla. "Onlar benim çocuklarım ve onları benden uzak tutamazsın. Deneyebilirsin, ama seni iki metre altına gömdüğümde muhtemelen bunu yapamayacaksın."

"Deneyebilirsin." Bana soğuk bir gülümseme attı, sonra kenara çekildi. "Çocuklarının yanına git."

"Sanki beni durdurabilirmişsin gibi," diye mırıldandım ve elimi karımın beline doladım.

Ona ikinci bir bakış bile atmadan yanından geçip, oğlum ve kızımı, Morrelli ikizlerinden birini çevreleyen ekibe yaklaştım. İki kızı birbirinden ayıramazdım. Gerçi,

Hannah her zaman oğluma yapışık olduğu için, muhtemelen oydu. Nikola Nikolaev de buradaydı ve kavga başlatmak için çok hevesli görünüyordu.

Tanrım, beni bu Nikolaev çocuklarından kurtar.

"Çocuklarımla nereye gittiğinizi sanıyorsunuz, memur bey?" diye soğuk bir sesle sordum.

"Efendim, biz..."

"Merhaba, Bay V," Nikola aptalca sırtarak selam verdi. O çocuk babası Vasili'ye hiç benzemiyordu, tam tersine çılgın amcası Sasha'ya benziyordu.

"İkiniz de iyi misiniz?" diye sordum. Nico'nun kız arkadaşı dalgın görünüyordu, yüzü kardan daha solgundu.

"Merhaba, baba." Francesca memurların arasından geçerek kendini kollarıma attı. "Geleceğini biliyordum."

"Bir an için beni endişelendirdin," diye mırıldandı Grace, kızımızın koyu kırmızı buklelerine. Futbolcu omuzları ve uzun boyuyla adamların arasından geçerek Matteo da onu takip etti.

"Merhaba anne, baba, *buraya* geleceğinizi beklemiyordum." Orada, oğluma tek kelime etmeden sarıldım. Matteo'nun büyümüş ve çok yetenekli olması önemli değildi, babası olarak endişem devam ediyordu. "Ben hallettim."

"Biliyorum, oğlum."

"Sanırım bana sarılmayacaksın," Nikola hayal kırıklığına uğramış gibi davranarak mırıldandı. Grace güldü. "Buraya gel, seni koca şapşal. Seni de kucaklayacağım."

Nikola, Nico'nun kızını kucaklamaya itti. "O benden daha çok ihtiyacı var."

"İyi misin, tatlım?" diye sordu Grace, onu kendine çekerek.

Francesca sessiz kaldığında onun yerine cevap verdi. "Onun ne kadar cesur olduğunu görmeliydin anne. Harikaydı."

"Aslında hayır," diye boğuk bir sesle cevap verdi. "Matteo günü kurtardı."

Grace üzgün görünüyordu, ben ise dikkatimi polis memuruna çevirdim. "Çocuklar şimdi gidecekler."

"O kadar acele etmeyin, efendim."

"Ateş eden kişi öldü," dedi Matteo sakın bir şekilde.

"Oğluma teşekkür etmelisiniz." Matteo, karışık uzuvların arasından çıkıp yanıma geldi. "Gidelim çocuklar." Yaşlı polise dönüp, "Biz gidiyoruz," dedim.

Genç olanlar kadar kolay manipüle edilebilen biri değildi. Ancak vücudunun gerginleşmesinden, kim olduğumu yeni fark ettiğini anladım. Bazen şöhretim benden önce geliyordu.

"Efendim, oğlunuz ve suç ortağının ifade vermesi gerekiyor," dedi, Nikola'nın uzun boylu, iri yapılı vücuduna dikkatle bakarak. Endişelenmekte haklıydı. Oğlan ciddi hasara yol açabilirdi. "Kızınız ve arkadaşı gidebilir, ama yakın zamanda onların ifadesine ihtiyacımız olacak."

Eşimle göz göze geldik ve o başını salladı. "Onları eve götüreceğim." "Bianca'yı ara, tesoro," dedim. Er ya da geç bugünkü olayları duyacaktı ve o zaman Nico Morrelli muhtemelen tüm okulu ateşe verecekti. Kızımın kızıl buklelerine bir öpücük kondurarak, "Bu saçmalık biter bitmez Morrelli'yi arayacağım" diye mırıldandım.

O bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Francesca Yale'e geri dönmeyecekti ve Nico'yu tanıyorsam, kızı da dönmeyecekti.

ALTINCI BÖLÜM

ARIANNA

"Anne, söz veriyorum, ben iyiyim."

O beni milyonuncu kez kucaklarken sesim göğsünde boğuk çıkıyordu. Babam da pek iyi değildi, ikimizi kucaklayıp İtalyanca bir şeyler mırıldanıyordu, ben anlamaya bile çalışmadım. Francesca da pek iyi değildi. Bayan Vitale, annemle sinirli bakışlar alışverişinde bulunurken onu boğuyordu.

Astrofizik alanında yüksek lisans yaptığım son yılımdı ve artık yeni bir sayfa açmanın zamanı geldiğine karar vermiştim. D'Arc harikaydı, ama dünyanın dört bir yanından gelen ve bir şekilde ailelerimizi tanıyan nüfuzlu mafya aileleri etrafında kurulmuştu. Mafya prensesi olarak her zaman izlenip gözetlendiğim hissi, orada kaçmak zordu.

Ama Yale'de ben bir hiçtim.

Bu benim açımdan en akıllıca hareket değildi. Geriye dönüp bakınca, D'Arc kampüsünde Yale'in çevrimiçi derslerine devam etmeliydim.

"Anne..." Tekrar denedim, ama o pes etmiyordu.

İkiz kardeşlerim kıkırdayıp gözlerini deviriyorlardı, tüm dikkatleri telefonlarında. Muhtemelen diğer kafır arkadaşlarıyla birlikte dünya hakimiyetini planlıyorlardı. Bu, aralarında konuşulmayan ama herkesin bildiği bir şeydi. Atalarının tehdidinin DNA'larında bedavaya yaşadığına inanıyorlardı.

Bugün olanlardan sonra, bunun bir gerçeklik payı olabileceğini anlamaya başlamıştım.

Hepimiz Vitales'lerin geniş aile odasında toplanmıştık. Francesca ve annesi, lüks terasa bakan büyük piyanonun yanındaki koltukta oturuyorlardı. Ben de onların karşısındaki kanepede, anne babamın arasında sıkışmış, kendimi on yaşında gibi hissederek oturuyordum.

Annesi, bir kez daha kontrol ederse bir çizik bulacakmış gibi yüzünü ve ellerini incelemeye başladığında Francesca, "Ben yaralanmadım," diye itiraz etti. "Arianna sayesinde, o bir şehit gibi kendini önüme attı." Bana anlamlı bir bakış attı, ben de bunu "*Lütfen beni yine kurtar*" olarak yorumladım.

Annem inleyerek yüzü soldu. Babamın yüzü karardı, eli yumruk oldu. Hepimizin aynı şeyi düşündüğümüzden emindim: Bir zamanlar kız kardeşim Gianna'yı nasıl yüzüstü bıraktığımı. O zamanlar nasıl bu kadar cesur olamadığımı ve onun günlerce tek başına dehşet içinde kaldığını.

Bakışlarım onun oturduğu yere kaydı. Annemizin aynadaki görüntüsü olan güzel kardeşim, hiç şikayet etmez, her zaman olumlu tavrını korurdu. Ama bana kızgın olmaması nasıl mümkün olabilirdi? Boynundaki yara izinin sebebi bendim...

"Üzgünüm. Yine batırdım," diye mırıldandım, zamanı geri alabilmeyi dileyerek. Keşke yaralanan Gianna değil de ben olsaydım. "Eğer ben..."

"Kontrolün dışında olan şeyler için özür dilemeyi bırakmanın zamanı geldi," dedi babam, sesi acı verici derecede yumuşaktı. Bazen bana bağırmasını, beni dövmesini, suçu hak eden kişiye yüklemesini dilerdim. Ama o hiç yapmadı.

"Her şey bitti," diye mırıldandı annem, babamın yanağına öpücük kondurarak, ama ben onun bugünkü silahlı saldırıdan mı, yoksa beş yıl önceki olaydan mı bahsettiğini merak etmekten kendimi alamadım.

Her şey, yirminci yaş günümüzden birkaç hafta sonra, çok masumane bir şekilde başlamıştı. Hannah'nın meydan okuması basitti: Batı Virginia'da, babamın suç imparatorluğunun sınırları dışında.

Gianna'nın elini sıktım, bir yanımla onu evde bırakmış olmayı diledi. Onu yanımda istemediğimden değil, on dört yaşında buraya gelmek için çok genç olduğundan. Onun masumiyetini mümkün olduğunca uzun süre korumak istiyordum. Her neyse, içeri alınmayacağımıza hayatım üzerine bahse girerdim.

Bu kulüp yirmi bir yaş ve üstü için açılmıştı. İkiz kardeşim ve ben bile bu yaşa gelmemiştik, Gianna'yı saymıyorum bile.

Yine de, Hannah'nın utanmadan flört ederken güvenle kapı görevlisine uzattığı şey, üçümüzü de sorunsuz bir şekilde içeri soktu.

İtilirken gürültü ve konuşmalar duyuluyordu. Kulüp enerji, müzik ve kişisel alanlarını umursamayan kalabalıklarla doluydu.

Hannah önümüzde yürüyor, kalabalığın içinden geçiyordu. "Bundan emin değilim," dedi Gianna tiz bir sesle, uzun siyah saçları sırtına dökülüyordu.

"Evet, gitmeliyiz," diye bağırdım.

Ama kız kardeşimin dikkati odanın diğer ucuna sabitlenmişti. Onun sabit bakışlarını takip ettim ama dağınık görünümlü insanlardan oluşan bir denizden başka bir şey göremedim.

"Hannah," diye tekrarladım, at kuyruğunu çekerek sonunda dikkatini çekmeyi başardım. "Gitmeliyiz. Bu kulüpte ayık bir kişi bile yok galiba."

"Fahişe gibi görünüyoruz," diye ekledi Gianna, bu sözüyle hemen herkesin öfkesini üzerine çekti. "Ne? Hannah fahişe dedi. Ben daha temiz bir kelime kullandım."

Kafamı salladım ve ikizime sert bir bakış attım. "Ona bu tür şeyler öğretmeyi bırak."

"Şimdi öğrense iyi olur. Uzun zamandır bebek olmadığı halde onu bebek gibi davranmanın anlamı yok."

Gözlerimi devirdim. "Kimse onun bebek olduğunu söylemiyor, aptal." "Evet, ben bebek değilim."

"Gördün mü, Gianna kalmak istiyor. Karar verecek yaşta."

"O sözler onun ağzından hiç çıkmadı," diye alay ettim ve Hannah'ya hayal kırıklığına uğramış bir bakış attım. "O bu kulüpte olmamalı, biz de öyle."

İkizim beni kucakladı ve kızgın olmama rağmen ben de ona sarıldım.

"Gidiyoruz, Hannah. Hemen," dedim en sert sesimle.

"Tamam, tamam. Burası zaten berbat bir yer."

Gülümsedim ve ondan uzaklaştım, dikkatimi ondan kız kardeşime çevirdim, ama... o orada değildi.

Bir an donakaldım, ama sonra başımı sağa sola sallayarak etrafa bakınmaya başladım.

"Gianna!" diye bağırdım, ama sesim davul sesleri arasında kayboldu. "Gianna!"

Hannah ve ben kalabalığın içinden geçerek kız kardeşimizin adını haykırdık. Cevap alamadıkça panik artıyordu, boğazımı sıkıyordu.

Hannah'yı dışarı çıkardım, yüzündeki korku benim içimdeki duyguları yansıtıyordu.

"Babamı ara," diye nefes nefese söyledim. Ne kadar uzun beklersek, kız kardeşimizi bulmak o kadar zorlaşırdı ve zaten yeterince zaman kaybetmiştik.

"Ama..."

"Siktir et, babamı ara," diye bağırdım, cep telefonumu evde bıraktığım için kendime lanet okudum.

"Sonsuza kadar cezalandırılırız."

"Umurumda değil," diye bağırdım, panik beni yutuyordu. "Arayın. Onu. Hemen."

Arka cebinden telefonunu çıkardı ve sonraki kırk sekiz saat tam bir kabustu. Babam ve adamları gelip bizi aldı. Babam soğukkanlılığını korudu, amcalarımı, arkadaşlarını ve tanıdığı herkesi aradı, ama annem... her geçen saat daha da çöküyordu.

Herkesin aklındaki soru şuydu: Fidyeye nerede? Fidyeye mi istiyorlar? Fidyeye olmalı, değil mi?

İkinci gün, annem o kadar histerik hale gelmişti ki ilaç verilmesi gerekti. Kardeşlerim cesur görünmeye çalışıyorlardı, ama çok korkmuşlardı. Hannah korkusunu ve belirsizliğini gizlemeye çalışıyordu, ama kızarmış gözleri onu ele veriyordu.

Ve ben... Aklımı kaçırmıştım. Neden elini bıraktım? Neden gizlice kaçtık? O kadar çok neden vardı ki ve benim hiçbir cevabım yoktu.

Babam, gittiğimiz kulübün yakınındaki Batı Virginia'da bir ev kiraladı ve bize kıpırdamamamız emrini verdi. Ama geçen her saat, geri dönüp izlerimizi takip etme dürtüsü beni kemiriyordu.

Sonunda, daha fazla sabırsızlanıp bekleyemeyerek, evden gizlice çıkıp kulübün otoparkına gittim, gün ışığında daha fazlasını görebileceğimi umuyordum.

Arabayı park ettim ve kapıya yaslanmış bir adam gördüğümde neredeyse arabadan atladım. Adamın acımasız ama zarif bakışları benimkilerle buluştu. Üzerinde bu Batı Virginia kulübüne hiç uymayan, üzerine tam oturan bir takım elbise vardı ve bunun vahşi bir görünüşü gizlediğini düşünmeden edemedim.

Titreyerek nefes alıp, aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Affedersiniz, birini arıyorum." Sessiz kahkahası, benim aptalca sözlerimi alay ediyordu. "Küçük kız kardeşim..." Boğazımdaki düğümü yuttum

"Siz sahibi misiniz? İki gece önceki güvenlik kamerası kayıtlarını görmem gerekiyor. Şey... Kız kardeşim burada kayboldu ve o daha on dört yaşında."

Gözlerimden yaşlar süzüldü, onun ne kadar korkmuş olabileceğini düşünerek.

"Ve babanın bunu hacklemeyi düşünmediğini mi sanıyorsun?"

Soğuk bir his içimi kapladı ve ilk tepkim dönüp kaçmak oldu. Ama bunun yerine, olduğum yerde donakaldım. O bir şey biliyordu. Babamı tanıyordu.

"O..." dedim, ellerini ceplerine sokarken onu izleyerek.

"Dur tahmin edeyim, ailen burada olduğunu bilmiyor." Sessizliğim yeterli bir cevaptı ve o onaylamayan bir şekilde başını salladı. "Bu akıllıca değildi. Arianna mı, Hannah mı?"

"A-Arianna," diye kekeledim, sonra korkumu bir kenara itip sonra ilgilenmeye karar verdim. "Peki sen kimsin?"

Sanki onu eğlendiriyormuşum gibi bir nefes verdi. Ya da belki onu rahatsız ediyordum?

"Belki bir gün öğrenirsin, küçük Arianna," dedi. İçeriden öfkeli bağırışlar ve çığlıklar geldi ve ben yutkundum, ağzımı hoş olmayan bir tat doldurdu.

Midem sıkıştı ve adama baktım, gözlerinde karanlık bir parıltı gördüğümde ölümcül bir hata yapmış olabileceğimi fark ettim.

"Arabana bin ve çalıştır. O seninle olana kadar kapıları kilitleme. Hiçbir koşulda arabadan çıkma. Sadece onu bekle."

Kim? diye sormak istedim, ama son kelime dudaklarından çıkar çıkmaz, bağırışların geldiği yöne doğru kayboldu.

Nedenini açıklayamazdım, ama arabaya koştum ve yabancının söylediği şeyi aynen yaptım. Birkaç dakika sonra Gianna'nın dağınık saçları ve solgun yüzü aynı kapıdan içeri girdi ve şeytan peşindeymiş gibi bana doğru koştu.

Arabadan atlayıp ona katılmak istedim, ama adamın uyarısı kafamda yankılanıp duruyordu.

"Hadi, hadi, hadi," diye fısıldadım, kız kardeşimin adımlarını sayarken göğsüm sıkışıyordu.

Arkasından, adamlar kapıdan dışarı fırladılar, silahlarını sallayarak ona bağırıyorlardı.

Gianna kapıyı açıp kendini arabaya attığında, araba çoktan hareket etmişti. Kapının kapanmasını beklemeden gaza bastım.

"Aman Tanrım, Gianna. Aman Tanrım, iyi misin? İyi misin?" Ona sarılmak ve güzel yüzünü incelemek istedim, ama durmaktan veya direksiyonu bırakmaktan korktum. Kendini yanıma attı ve ağlayarak ve gülerek bana sarıldı. Delirmiş olmalı, diye düşündüm. "İyi misin?"

"Evet, evet... Bizi buradan çıkar yeter."

İssız bir yolda gidiyorduk, kalbim göğsümde çarpıyordu. Direksiyon ellerimde dengesizdi, ayağım gaz pedalına baskı yapıyordu.

"Bizi takip ediyorlar," diye bağırdı Gianna, ön camı görmek için arkaya döndü. "Başaramayacağız."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve gaza daha da sert bastım. Gözümün ucuyla, sanki bu onun yapacağı son şeymiş gibi emniyet kemerini sıkıca tuttuğunu gördüm.

Sürüş pratiğimi ikinci plana attığım için kendimi azarladım. "Korkuyorum," diye fısıldadı Gianna.

"Ben de," dedim, terli ellerim titriyordu.

Bir araba babamın G-Benz'inin arkasına çarptı ve önce küçük kız kardeşimin çığlıklarını duydum. Sonra, araba takla atarken vücudumun havada uçtuğunu fark ettim.

Uzun, karanlık bir sessizlik izledi.

Sonunda gözlerimi açtığımda, kan kokusu çok yoğun ve çığlıklar yükseliyordu, parlak kırmızı kan yere akarak günahlarla boyanmış bir tuval oluşturuyordu.

Parçalanmış camların üzerinde sürünürken nefesim düzensizce kesik kesik geliyordu.

Yapışkan kan cildimin her santimini lekeliyor, ellerimi kaplıyordu. "Arianna!"

Gianna'nın panik dolu sesi bana ulaştı.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu, başımı kaldırıp kız kardeşimi aradım, ama tek görebildiğim kırmızıydı. Her yer kanla kaplıydı.

Ne yaptım ben? Ne yaptım ben...

"Hayır!"

Gözlerimi kırıp başımı salladım, zihnimi boşaltmak için çaresizce. Yavaşça, Gianna'nın bozuk görüntüsü gözüme çarptı ve acıyı görmezden gelerek enkazın arasında sürünmeye devam ettim.

"Kan... kan..." Karlı gecenin sessizliğinde her kalp atışı, saatli bir bomba gibi geliyordu. "Çok fazla kan... Gianna..."

Ama parmaklarım onun cildinin sıcaklığını hissettiği anda, her şey karardı.

Tanıdık bir yumru boğazımda büyüdü, kulaklarımda bir uğultu yankılandı. Gözlerimi kırptım, zihnimde tekrar tekrar oynayan eski ve yeni görüntüler birleşirken, onları silmek için çaresizce gözlerim yanıyordu.

Ailemden uzaklaşarak ayağa kalktım ve odaya sırtımı dönerek gözlerimi gizlice sildim.

Yumuşak oryantal halının üzerinde volta attım. Odadan çıkıp saklanmak istedim, ama bunun fark edilmeyeceğini biliyordum, bu yüzden köşeye gidip bir koltuğa çöktüm. İkizim bana katılmak için fazla zaman harcamadı, ama bana tek kelime bile etmedi.

Son bir saattir Vitale'lerin evindeydik ve tüm bu süre boyunca ailemiz tarafından boğulmuş ve Francesca'nın benim bir kahraman olduğumu onlara ikna etmeye çalıştığı bir ortamda bulunmuştuk.

Hiç de öyle değildi.

Gerçek şu ki, silahın namlusuyla karşı karşıya kaldığımda boğulmuştum. Korku beni felç etmişti ve babamın verdiği hiçbir eğitim beni buna hazırlayamazdı.

"Neden kahramanlık tasladın, Arianna?" diye sordu kız kardeşim ve ben, Matteo'nun Range Rover'ında beklerken onu bulduğumuzdan beri en fazla bu kadar konuştuğunu merak ettim. Şimdi ona iyice baktığımda, çok öfkeli olduğunu gördüm. "Beni hiç düşündün mü? Sensiz yaşayamayacağımı hiç düşündün mü?"

Küçük kardeşim ona öfkeyle baktı ve "Her şey seninle ilgili değil, Hannah" diye azarladı.

Hannah'nın her hücresi öfkeyle titriyordu. Yumruklarını sıkıp açıyordu ve ikiz voodoo büyüü devreye girmiş olmalıydı çünkü göğsüm hayal kırıklığıyla zonkluyordu. Kendimi onun gözlerindeki acıyı yansıtarak buldum.

"Ben sadece... Bilmiyorum. *Tepki verdim.*" Onun yüzünde gördüğüm, benimkine çok benzeyen kırılmalığa dayanamayıp gözlerimi kaçırdım. "Özür dilerim."

Dikkatim, karşısındaki duvarda olmayan bir noktaya odaklanmış olan Gianna'ya kaydı. Gözlerinde, kaçırılmasından sonra çok sık gördüğüm o eski hayaletli bakış vardı. Bugünkü olaylar onu, tıpkı beni olduğu gibi, o güne geri götürmüştü.

"Sen benim her şeyimsin." Hannah'nın sesi titriyordu, ama sakinliğini korumaya çalışıyordu. "Her zaman dünyadan önce biz olacağımıza söz vermiştik. *Herkesten* önce biz. Sen ve ben."

"Ve kardeşlerimiz," diye hatırlattım ona sertçe, o anda onun bencilliğinden rahatsız olarak.

"Ama Vitales'ler değil."

Ona azarlayıcı bir bakış attım. "Kimse kenara çekilip birinin incinmesine izin vermemeli. Kim olursa olsun."

"Aynen öyle. Ben de bunu demek istedim. Senin incinmeni istemiyorum. Sen benim incinmemi ister miydin?"

"Hayır, tabii ki istemem," diye sertçe cevap verdim, birlikte başımıza gelen tüm belaları hatırlayarak. Biz çok sıkı fıkıydık, masum ailemize büyük zararlar verirdik. Özellikle de her kasayı açıp geri ödemediğimiz paraları *ödünç alma* konusunda uzmanlığımızla. Bu, annem babamla evlendiğinde çocukken başladığımız küçük bir aktiviteydi. "Ve bugün senin için korkutucu olduğunu biliyorum..."

"Öyle mi?" Hannah'nın sesi suçlayıcı bir tonda, sözümü kesti. "Çünkü öyle davranmıyorsun. Sen benim diğer yarımısın. Hayatını tehlikeye atmak... Bana bunu yapamazsın, tamam mı?"

"Senin için korkutucu olduğunu biliyorum Hannah, ama bugün Francesca ve benim için daha da korkutucuydu," dedim kararlı bir şekilde, boğazım duygularla yanmasına rağmen. Kendimi kurtarmak için Francesca'ya yardım etmemek dayanılmazdı. O bizden daha küçüktü ve güçlü olmasına rağmen, çok naifti, her şeyin sonunda yoluna gireceğine çok emindi. Ben daha iyi biliyordum.

"Seni seviyorum, abla," diye mırıldandı, kendi içinden gelen şeytanlar, bizim aynı gözlerimizden bana bakıyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye ekledim, sesimi yumuşatarak. "Lütfen beni anla ve Francesca'yı koruduğum için bana kızma. Gianna'da bu kadar başarısız olduğum halde."

Kız kardeşimizin hala bunu kanıtlayan izleri vardı.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu." Sesi titredi. "Kendini suçlamayı bırakmalısın."

"Tamam."

"Ayrıca, bu benim hatamdı. O gece kulübüne gitmek benim fikrimdi." Ona bir bakış attım ve o gözlerini devirdi, ama titreyen dudakları gözümden kaçmadı. İkizim, duygularını içine atma konusunda uzmandı. Dışarıdan bakıldığında, duygusuz bir cadalog gibi görünüyordu, ama gerçekte kardeşlerimiz arasında en duyarlı olanı oydu. Sadece bunu kalın duvarlar ve alaycı sözler arkasına saklıyordu.

"Ve kahramanlık taslamaya kalkışma," diye mırıldandı. "Sen de aynısını yapardın."

Kafasını salladı. "Ben yapmazdım. Matteo için bile."

Kendini bencil sanıyordu, ama değildi. Dürtüsel, dramatik, biraz vahşi biriydi, ama sevdiği birinin incinmesini görürse asla öylece durup hiçbir şey yapmazdı.

"Ona bunu söylemesen iyi olur," diye mırıldandım, yorgun bir gülümsemeyle ona bakıp elini tuttum.

O da gülümsedi. "Evet, bunu aramızda saklayalım. Onun kıskanmasını istemiyorum, sana karşı bir şey hissetmiyor ama." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sen ve ben birbirimizi tamamlıyoruz. Hiç kimse ve hiçbir şey bunu bizden alamaz."

"Hiç kimse," diye tekrarladım.

Hannah ve benim sorunlarımız olabilir, ama o benim ikizimdi. O, en iyi tanıdığım kişiydi ve bunun tersi de geçerliydi.

"Bebeklerim..." Annem bize doğru geldi ve dizlerinin üzerine çöktü, yüzü gergin ve gözleri yaşlarla parlıyordu. Gianna da bize katıldı. "Sizi çok seviyorum, ama bizi nasıl korkutacağınızı çok iyi biliyorsunuz." Sesi gergindi. "Nasıl hissediyorsun tatlım?"

Hannah omzunu omzuma dayadı. "Eminim sana soruyor, abla."

"Ben iyiyim, gerçekten," diye otomatik olarak tekrarladım, sonra bir saniye gözlerimi kapattım, görüntüleri ve onlarla birlikte gelen yakıcı duyguları kafamdan uzaklaştırmak için. Sadece bugün olan her şeyi kabullenmek için yalnız kalmak istedim, ihtiyacım vardı. Tüm anıları yüzeye çıkardı.

Ayrıca Matteo ve Nikola için endişelenmeden edemedim. Onlar neredeyse ailemiz gibiydi. Hepimiz birlikte büyüdük, yaşlarımız yakındı, aptalca şeyler yaptık. Ya polis onları silahlı adamı öldürdükleri için tutuklarsa? Evet, ailelerimiz güçlüydü ve bu güç çok geniş ve derindi, ama bazı şeyler halının altına süpürülmesi imkansızdı.

Bir el omzuma kondu ve gözlerimi kaldırdığımda, her zaman yanımda olan babamın, çok şey gören ve bilen koyu renkli gözleriyle bana baktığını gördüm.

"Luciano ve Matteo geri dönüyorlar," dedi ve içimi bir rahatlama kapladı.

"Nikola Jean D'Arc'a geri dönüyor."

"Bu iyi." Sinirli bir şekilde dudaklarımı ıslattım. "O ve Nikola başları belada mı?"

"Bunun olmasına asla izin vermeyiz," dedi babam gülümseyerek. "Başlarının belaya gireceği tek durum, benim kızlarımdan birine bulaşmalarıdır."

Burnumu kırptım. "Bunu Nikola'ya söylersen, o da bilerek yapar. Muhtemelen Gianna'nın peşine düşecek.

Gianna sözlerime yüzünü buruşturdu, ama babamın yüzünde tehlike bulutları belirdi. "Deneyebilir, ama bunu anlatacak kadar yaşamayacaktır."

"Bana uyar," dedi Gianna, gözlerinde hayaletler dolaşırken. Elini tuttum, nazikçe sıktım ve yüzündeki ifade anında aydınlandı. Ama beni kandıramazdı. Hannah kendi imajını mükemmelleştirmiş gibi, o da görünüşünü mükemmelleştirmişti. Beş yıl önceki o gece hepimizi değiştirmişti. Hannah ve ben, o gecenin sonuçlarıyla başa çıkmak için üniversiteden bir yıl izin aldık. Gianna, annem ve babamın onu göndermekten korktuğu için lisans programına bir yıl erteledi.

"İyi misin?" diye küçük kız kardeşime dudaklarımla söyledim.

Kız kardeşim başını salladı. "Evet, tabii ki. Sadece babamın tüm umutlarımızı yok edeceği için biraz sarsıldım."

Sonra ona sahte bir bakış atmaya çalıştı, ama gülümsemesi bunu mahvetti. "Peki baba, bizi evlenmemize izin verecek misin?" diye alay ettim, yorgunluk beni ele geçiriyordu. Ailemi endişelendirmek istemediğim için neşeli kalmaya çalışıyordum.

O gülümsedi. "Sadece siz isterseniz. Kimse kızlarımı evlenmeye zorlamıyor."

Annem ona sevgi ve yaramazlık dolu bir bakış attı. "Hiç seçim şansım olduğunu hatırlamıyorum."

Babamın ifadesi yumuşadı ve başını eğerek annemin burnuna bir öpücük kondurdu. "Çünkü sana deli oluyordum cara mia, sensiz yaşamak oksijensiz yaşamak gibi olurdu."

Hannah gözlerini devirdi. "Tanrım, gidin bir oda tutun, siz ikiniz."

Başımı onun omzuna yaslayıp iç geçirdim. "Nazik ol."

"Evet, nazik ol Hannah," diye Gianna da katıldı. "Annemle babamın gerçek aşkı var. Onlardan ders al."

"Pfft." Hannah bunu kabul etmedi. "Seks var ve..."

"Hannah," annem onu azarladı. "Diline dikkat et."

"Evet, diline dikkat et," dedi Gianna, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Annem başka yere baktığı anda, Hannah küçük kız kardeşimize sert bir bakış attı, o da hemen iki orta parmağıyla burnunu kaşıdı.

Bu ikisi asla değişmeyecek, her fırsatta kavga edeceklerdi. Yine de, fark ettiklerinden daha çok benziyorlardı.

"Baba, beni yurda geri götürebilir misin?" diye sordum, kız kardeşlerimi görmezden gelerek. "Kendim sürerdim ama cipim kampüste kaldı."

Gergin bir sessizlik uzadı ve ben gelecek sözlere kendimi hazırladım. Artık Yale diye bir şey olmayacaktı, bunu biliyordum. Yine de, ailemin haberi vermesi için bekledim. Haber gelecekti, bundan emindim.

"Vitale ailesi bize geceyi orada geçirmemizi teklif etti," dedi annem yumuşak bir sesle, babamın gözlerine bakarak. "Bir yere gitmeden önce hepimiz biraz dinlenebiliriz."

"Evet, en iyisi bu," diye onayladı babam. "Seninle daha fazla zaman geçirmek istememizden bizi suçlayamazsın. Bugün..."

"Travmatik," diye annem onun sözünü tamamladı.

"Hepimiz için." "Adamlarımdan birine senin cipini getirmesini söyleyebilirim..."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Bekleyebilir."

Ordu yeşili Jeep'im en değerli varlığımdı ve kimseye sürmesine izin vermezdim.

"Ama anne, adam öldü. Ben *iyiyim*." Francesca'nın heyecanlı sesi hepimizin dikkatini çekti. "Bu tür şeyler olur, ve şimdi yıldırım düştüğüne göre, geri dönebiliriz." Menekşe rengi gözleri benimkilere baktı ve sinirli bir nefes vererek, onu savunmam için bana yalvardı. "Söyle ona, Arianna."

Ağzımı açtım, ama annemin yumuşak sesi sözümü kesti.

"Bu geceyi burada geçirelim." Gözlerim, kan lekeleriyle kaplı beyaz Chucks ayakkabılarımın üzerine indi. Henüz değiştirmedığım elbisem de kanla lekelenmişti. "Yorgun musun, bebeğim?"

Zihnim anıları canlandırmış, bana oyunlar oynamış ve iki ölü kızın görüntülerini Gianna ve Francesca'nın yüzleriyle değiştirmişti. Gözlerimi sıkıca kapattım, onları zihnimden kovmak için.

"Arianna, iyi misin?" Babamın endişeli sesi beni düşüncelerimden kopardı. Yüzümdeki ifadeyi sildim ve bir gülümseme takındım, sonra başımı kaldırdığımda herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm.

"Evet, burada her şey yolunda. Ama şu anda bir yatak iyi olurdu."

YEDİNCİ BÖLÜM

MATTEO

Babam kadar ben de New York'a, evimize gitmek ve Francesca'nın iyi olduğundan emin olmak için sabırsızlanıyordum.

Nikola, D'Arc'a dönmek için Range Rover'ımı aldı, annem Francesca ve Morrelli ikizlerini geri götürdü ve babam bir şoför gönderip bizi aldı. Babamın acele edip eve dönmemizi söylediği talimatına uyarak otoyolda deli gibi sürüyordu, onu suçlayamazdım.

Cebimden telefonumu çıkardım ve bir saat önce gönderilmiş olan mesaja inledim.

Hannah: Neredesin? Bu gece annenlerin evinde kalacağız. Bu gece bizim için mükemmel bir fırsat. 🍆 🐱 🐱

Hannah'nın kız kardeşi son derece travmatik bir deneyim yaşamıştı, ama yine de çocukken kafasında yarattığı bu fanteziyi beslemekten başka yapacak daha iyi bir şeyi yoktu. Onun yaklaşımlarını görmezden geldiğim sürece sonunda bundan vazgeçeceğini düşünmüştüm, ama yanılmışım. Zaman geçtikçe daha cesur ve kendine güvenen biri olmuştu. Erkeklerin ona kapılması da muhtemelen bu duruma yardımcı olmamıştı.

Tabii ki, Hannah'nın kadınsı cazibesi umurumda bile değildi çünkü vücudumun hiçbir parçası onu istemiyordu. Onun cazibesi bana hiç etki etmemişti ve asla da etmeyecekti. Yapacak çok daha önemli işlerim vardı.

Ama ona, aramızda hiçbir zaman bir şey olmadığını ve olmayacağını açıkça söylemek zorunda kalacağımdan korkuyordum. Ailelerimiz arasındaki yakın bağlara rağmen

Morrelli ailesinden ilgimi çeken tek bir kişi vardı ve ona bir şey yapmaya kalkışırsam muhtemelen burnumu yine kırardı.

Telefonumu cebime geri koyup başımı kaldırdım ve babamın gözlerine baktım. Yüzünde gururlu bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Ne?" diye homurdandım. Son üç saati polislerle ifademi gözden geçirerek, ardından okul yönetimi ile Francesca'yı Yale'in çevrimiçi programına geçirmek için çalışarak geçirmiştik. Onun için en güvenli yer D'Arc'tı. İlk başta hayal kırıklığına uğrayacaktı, ama sonunda anlayacaktı.

"Bugün iyi iş çıkardın, oğlum," dedi.

"*Grazie, baba.*" Ona yorgun bir gülümseme attım. "Neredeyse tutuklanmama rağmen böyle düşündüğünü bilmek güzel."

Elini salladı. "Bu asla tutmaz. Kasetleri gördün. O polisler beceriksiz ve kariyerlerinin geri kalanını masalarında geçirecekler."

"Doğu Kıyısı'ndaki polisler de öyle ise, işlerimizin patlamasına şaşmamalı."

Babam bana kısa bir süre baktı, ama konuşmadan önce yüzünde bir şüphe belirdiğini fark ettim.

"Belki, ama onların dikkatsizliğini göze alamayız. Bölgemizi insan kaçakçılarından korumayı başardık, ama savunmamızı zayıflatırsak konumumuz zayıflayacak." Babam ve onun gibi adamlar pek çok şeyi tolere ediyorlardı, ama insan ticareti sınırların dışındaydı. "Anlıyor musun?"

"Anlıyorum, baba."

Yıllar boyunca pek çok hikaye duymuştum, annemin onu en yüksek teklifi verene satmak isteyen büyükannesi ve amcasından kaçtığı hikayesi de dahil. Bu, tüm arkadaşlarımla ortak bir noktamızdı: Hepimiz kötü, vicdansız insanların torunlarıydık. Bizler, kafirlerin mirasıydık.

Ama bu özel ayak izleri asla takip edilmeyecekti, hiçbirimiz tarafından

"Nonno'nun, harekete geçmeden önce biraz daha düşünmemi isteyeceğini düşünmeden edemiyorum," diye itiraf ettim. düşünmemi isterdi" diye itiraf ettim.

Pa güldü. "O kadar emin değilim. Sonuçta Francesca'dan bahsediyoruz. Kendisi arabayla gelip bir şeyler denemiş olabilir."

"Onu özlüyorum," diye itiraf ettim. "Her zaman iyi tavsiyelerde bulunurdu."

Tabii ki bundan çok daha fazlası vardı. Onu görmeyi, eski güzel günlerden hikayelerini dinlemeyi, hatta sadece sessizce yanında oturmayı özlüyordum.

"Ben de onu özlüyorum evlat, ama eminim annem ve kız kardeşimle birlikte orada çok mutludur. İyi bir hayat yaşadı ve onunla geçirdiğimiz tüm güzel zamanlar için minnettar olmalıyız." Nonno'nun tüm bilgeliğini düşünerek onaylayarak başımı salladım. "Nikola'nın sana destek olduğunu görmekten memnunum," diye devam etti Pa, anılarımı keserek.

"O her zaman arkamda olur."

"Santos neredeydi?" Okul bahçesine geldiğimiz ve aynı yaşam alanına atandığımız gün Gabriel Santos ve Nikola ile iyi anlaşmıştım. Farklı geçmişlerden gelmemiz pek önemli değildi; üçümüz ayrılmaz bir üçlüydük. Gabriel, Kolombiya kartelinin başı olan Raphael Santos'un küçük kardeşiydi. O, babam ve diğer arkadaşlarıyla birlikte, ben doğmadan önce insan kaçakçılığıyla mücadele ediyordu ve Doğu Kıyısı'ndaki kaçakçılığın çoğunu ortadan kaldırmayı başarmışlardı.

Gabriel'den bütün gün haber almadığımı fark edince kaşlarımı çattım.

"Emin değilim," diye itiraf ettim ve telefonumu tekrar çıkardım. Grup sohbetini taradım ve onun orada da sessiz olduğunu fark ettim. Hızlıca bir mesaj yazdım ve gönder tuşuna bastım.

Ben: Gabriel'den haber alan var mı?

Nikola ilk cevap veren oldu.

Hayır. O pislik bugün bizi bekletti. Zaten pek bir hareket de yoktu.

Gözlerimi devirdim. Kısa süre sonra Nikola'nın kuzeni, amcası Alexei'nin oğlu Kostya da sohbete katıldı.

Bugün ne oldu?

Ben: Hiçbir şey.

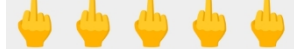
Nikola: Matteo'nun küçük kız kardeşi ve Ari okulda silahlı bir saldırgan tarafından köşeye sıkıştırılmış. Yale'den uzak dur.

Neden birdenbire ona Ari diye seslendi? Ona bu takma adı kullanma hakkının sadece bende olduğunu bilmiyor muydu? O pislik beni kızdırmayı severdi.

Kostya: Neden o silahlı saldırıyı yakalamaya beni davet etmedin?

Nikola: Çünkü sen Nikolaev ailesinin en küçüğüsün, kuzen. Ve Alexei amca benim hayalarımı koparırdı. Hayalarımı seviyorum, çok teşekkürler.

Kostya:

Görünüşe göre bir orta parmak emoji'si yetmemişti.

Kostya: Babamın seni hadım etmesinden endişelenmene gerek yok. Ben de gayet yetenekliyim.

Nikola'nın kuzeni de övünmüyordu. Bu bir gerçektir. O biraz... endişe vericiydi. Bu, Nikolaev ailesinde genetikti.

Dominico sohbet akışına katılan bir sonraki kişiydi.

Sizler gevezelik etmeyi bırakıp onun sorusuna cevap verebilir misiniz?

Nikola: Neden ikizler bu grup sohbetinde her zaman en sinir bozucu olanlar?

Buna yorum yapmamın imkanı yoktu. Bu, lanet olası grubu parçalayacaktı, ancak yirmi yıl önce suda bir şeylerin olduğunu kabul etmek zorundaydım. Bizim neslimizde, ebeveynlerimizin sayesinde gerçekten çok sayıda ikiz vardı.

Cassius: Neden Nikolaevler her zaman en sinir bozucu olanlar oluyor?

İkizi herkesi kışkırtmaya dayanamadı.

Dominico: Sizler kadınlardan daha kötüsünüz. Bu arada Matteo, hepimiz sizi bekliyoruz. Arianna pasta yapıyor.

Nikola: Kahretsin, Vitales'leri ziyaret etmeliydim. Ari en iyi kurabiyeleri yapar.

Dominico: Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?

Ne anlama geldiğini biliyordum. Ari sadece stresli veya çok mutlu olduğunda pasta yapardı.

Cassius: Annelerimiz kafesli hayvanlar gibi volta atıyorlar. Babam, ablam D'Arc'a geri döneceği için kampüs güvenliğini tekrar inceliyor. Hannah tuhaf davranıyor. Tek normal olan

Bunlar Gianna ve Francesca. En azından şimdilik. 😐 Ve bu çok şey ifade ediyor.

Dominico'nun mesajı sonra geldi.

Konuya geri dönelim mi?

Nikola araya girdi.

Kapa çeneni İtalyan. Bu çok eğlenceli.

Kostya: Gabriel kişisel bir işten bahsetti.

Dominico: Sonunda, çok yardımcı olan bir Rus.

Nikola: Kuzen, hadi İtalyanların kıcını tekmeleyelim. İpucu, Dominico'nun kıcını.

Kostya: Ben olsam yapmazdım, pislik kuzen. Çünkü belli bir İtalyan kız bunu duyacak, anlarsın ya. İtalyanlara karşı bir şeyin olduğunu düşünebilir.

Cassius: Skye'dan bahsediyor.

Gözlerimi devirdim. Grup sohbetlerinden kaçınmamın sebebi buydu, ama bilgi almak için de en iyi yol buydu. Herkesin iğnelemelerini görmezden gelerek, her şeyin başladığı mesaja odaklandım.

Ben: Kostya, Gabriel hangi kişisel işten bahsetti?

Kostya: Hayır. Sadece Şeytan'ın ikizleri hakkında bir şeyler söyledi.

"Siktir," diye mırıldandım. Jet ve Elira, Amara Brennan'ın üvey kardeşleri gibiydi ve Gabriel kendi başının çaresine bakabilse de, bu ikisi bambaşka bir türden insanlardı. Gabriel'e hızlıca bir mesaj yazdım.

Ben: Yardıma ihtiyacın olursa bana mesaj at.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu babam. "Evet."

Annem beni sağ salım gördükten sonra içini rahatlatınca, kız kardeşim ve Ari'yi kontrol edecektim. Sonra, Gabriel'in bana ihtiyacı olursa, kampüse geri dönebilirdim.

Babam başka bir şey söylemeden, şoför aile konağımızın çelik kapısının önüne geldi. Üç yaşımdan beri benim evim olan yer.

"Annene görüntüleri söyleme," diye uyardı babam, şoför kapının şifresini girerken. "Francesca'nın tetikçiye ne kadar yakın olduğunu görünce üzülür."

Ona bir bakış attım. "Belki de zaten biliyordur."

Babam başını salladı. "Francesca, Yale'de kalmak istediği için olayı önemsiz gösterecektir."

"Ama Nico kesinlikle kaseti izlemiştir."

"Gördü ve karısından da saklıyor. Saldırganın Morrelli'nin kızına ne söylediğini öğrenmeye çalış."

İzlediğimiz kayıtlar netti, ama ne yazık ki ses yoktu ve açtıkça ne konuşulduğunu anlamak imkansızdı.

"Onu Yale'den almak niyetinde gibi görünüyor," dedim.

Babam güldü. "Nico, olayı duyar duymaz onu çevrimiçi derslere geçirdi. Sanki Yale'e hiç adım atmamış gibi. Eminim kızı şaşırmayacaktır."

Gün kesinlikle iyiye gidiyordu.

BÖLÜM SEKİZ

ARIANNA

Sonunda Vitales'lerin misafir yatak odasında yalnız kaldığımda, günün olayları bir tsunami gibi üzerime çöktü — şiddetli ve beklenmedik.

Duşu açarken ellerim titriyordu, akan suyun sesi hiç de yatıştırıcı değildi. Elbisemin fermuarını açıp aşağı çektim, yankısı kırılğan sinirlerimi gıcırdatıyordu. Elbise yere düştü, ayaklarımın etrafında bir göl gibi birikti. Ayakkabılarımı çıkardım, uzun bir günün ardından ayak bileklerimi çevirdim, sonra aynada yansımamı gördüm, narin dantel sütyenim ve külotum şu anki ruh halimle hiç uyuşmuyordu.

Vücudumda tek bir çürük ya da yara izi yoktu, ama her kasım ağrıyordu.

Yorgunluktan geri kalanını çıkaramadım, duşa girdim, su vücudumdan aşağı akarken gözlerimi kapattım ve sonunda zihnimi, beni derinden sarsan rahatsız edici görüntülere açtım. *Çığlıklar. Kan. Silah.*

Sırtımı soğuk fayanslara dayadım, duş zemine kayarak dizlerimi göğsüme çektim. Sessiz bir hıçkırık boğazımı sıktı, ben de ileri geri sallanmaya başladım.

"Ari?" Kafamdaki sisin içinden bir ses geldi ve başımı kaldırdığımda Matteo'yu takım elbisesiyle ve parlak loaferlarıyla ayakta dururken gördüm. Benim şu anki dağınıklığımla tam bir tezat oluşturunuyordu.

"B-burada ne işin var?" Dişlerim takırdadı. "Burada olmamalısın."

Giysileriyle duşa girdi ve yanıma oturdu. Omuzlarıma kolunu attı, giysileri sırlıslıkladı ve beni kendine çekti.

kendisine doğru çekti.

"Neden olmasın?" Bir sürü neden vardı, ama şu anda aklıma tek bir tane bile aklıma gelmiyordu. Çünkü ona ihtiyacım vardı. Hayır, *ona* değil. Sadece birine ihtiyacım vardı ve Hannah burada değildi. "Bana anlatabilirsin Ari," dedi, sesinin sertliği beni anında ısıttı.

"Önemli değil," diye mırıldandım, içimi kaplayan duygulara direnmeye çalışarak

Birkaç saniye boyunca, sadece akan suyun sesi vardı ve gözleri beni o bakışla sabitlerken.

"Beni uzaklaştırma, Ari," dedi sonunda. "Acı çekiyorsun ve ben sana yardım etmek istiyorum."

Kafamı salladım, boğazımın dibinde sıkışan bir top oluşmuştu. Sonunda pes ettim. "Ben... bunu kafamdan atamıyorum. Ölen kızları görmeye devam ediyorum. Çığlıklar duyuyorum ve kan görüyorum..." Sesim kesildi.

Kollarını daha da sıktı, ıslak kumaşlı ceketinin ağırlığı üzerimde hissediliyordu. Beni kendine doğru çekti, başım çenesinin altına geldi, sakallı yanağının pürüzlülüğü yatıştırıcıydı. Onun gücüne ihtiyacım vardı, bunu içime çektim.

"Aptalca, biliyorum," diye mırıldandım.

"Aptalca değil. Travmatik bir olayın tanığı oldun ve bir katille yüz yüze geldin. Bu iz bırakır."

"Senin çıldırdığını görmüyorum."

"Bugün silahın namlusuna bakan ben değildim."

"Teknik olarak sen bakıyordun. Sen de bir katilsin, ama bu... beni korkutmuyor."

"Teknik ayrıntılara takılmayalım."

"Francesca'yı kontrol etme fırsatım olmadı. O iyi mi?"

Gülüşünün göğsünde yarattığı titreşim bana garip bir sakinlik verdi. Yüzümü avuçlayabilmek için bizi kaydırды, sonra başparmağıyla yanaklarımdaki su damlacıklarını sildi.

"Onu kontrol ettim. Yüzünde bir gülümsemeyle derin uykuda. Ben daha çok senin için endişeleniyorum."

Kirpiklerimden suyu silerek gözlerimi kırıptım.

"Endişelenme." "Ama endişeleniyorum, o yüzden sana bakmama izin ver."

"Hannah mutlu olmayacak..." Yüzü karardı. Neden söylediğimi bilmiyordum, ama sözler ağzımdan çıkmıştı ve geri alamazdım. "Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini anlıyorum, Ari," dedi soğukkanlılıkla. "Ama Hannah ve ben hiç birlikte olmadık ve asla olmayacağız." Hayal kırıklığına uğramış bir bakışla beni incelerken alaycı bir nefes verdi. "Yıllar önce öptüğüm Hannah mıydı?"

Başımı göğsüne yasladım, ıslak takım elbisesinin kumaşı yanağıma değiyordu.

"Bunu asla konuşmayacağımız konusunda anlaşmıştık," diye hatırlattım ona, ama bu iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

"Doğru değil. Babana söylemekle ve beni dövdürmekle tehdit etmiştin," dedi, sesinde mizah vardı.

"Sanki baban buna izin verirdi de."

"Belki, ama sonra bana kurabiye pişirmeyi teklif ettin. Hatırladın mı?"

Hüzünle iç geçirdim. "Hatırlıyorum. Stres atmak için iyi bir yöntem."

"Şimdi pişirmeye gidelim mi?"

"Bütün evi uyandırmak mı? Hayır, teşekkürler." Annemi bu gece yalnız uyumama izin vermesi için zor ikna etmiştim. "Ayrıca, daha önce pişirdim. Eminim kırıntılar kalmıştır."

"Onlar bile silip süpürüldü. Belki biraz gelato yiyebiliriz?" diye önerdi, çocuksu bir gülümsemeyle. Matteo, benim Nutella'yı sevdiğim kadar dondurmayı severdi. "Ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Sence neden sıfırdan yapmayı öğrendim?" zihnimde dolaşan görüntülerden dikkatim dağılırken itiraf ettim.

"Gururum okşandı."

"Özür dilerim. Nonno'nun vefatından sonra seni üzgün görmekten nefret ediyordum..." Ona kaybını hatırlatmak hoşuma gitmiyordu, ama o bunu sorun etmiyor gibiydi. "Seni mutlu edeceğini düşündüm."

"Mutlu oldum. Hem de çok. Senin dondurman birçok zor anı atlatmamı sağladı."

"O ve *spiaggia*, değil mi?" diye nazıkçe alay ettim. Matteo, ortalama bir insandan daha çok plajı ve dondurmayı severdi ve ben de onun bu yönünü seviyordum.

Matteo dudaklarını alnıma bastırdı. "Gördün mü Ari? Beni çok iyi tanıyorsun."

Sessizlik oldu, ikimiz de düşüncelerimize dalmıştık.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, Matteo sessizce, "Bugün Francesca'yı nasıl koruduğunu gördüm," dedi. Bir dakika, nasıl... Ah, tabii ki kütüphanede kameralar vardı. Onun gözlerini üzerimde hissederek iç geçirdim. Parmakları nazıkçe

boğazımdaki nabız noktasını okşadı ve sonra dudakları alnıma değdi. "Teşekkür ederim."

"Asıl ben sana teşekkür etmeliyim, Matteo," dedim titrek bir sesle. "Hepimizi kurtardın."

"Belki, ama sen bana zaman kazandırdın."

Sonra, Matteo şampuanı alıp saçımı köpürtmeye başladı. Hâlâ sütyen ve külotla otururken, onun hareketlerini izledim ve parmakları sütyenimin kopçasına her yaklaştığında gerildim. Ama o hiç çıkarmaya çalışmadı.

Dokunuşu nazik ama kararlıydı, sanki bir kadının saçını milyonlarca kez yıkamış gibi.

Saç kremimi duruladıktan sonra duş jeline uzandı.

Yumuşak bezle kollarımı ovmaya başladığında onu durdurdum.

"Ben yapayım daha iyi." Ayağa kalkıp elinden aldım. "Islak kıyafetlerini çıkarsan iyi olur."

Bana o şehvetli gülümsemelerinden birini attı. "Çıplak kalmamı mı öneriyorsun, Ari?"

Gözlerimi devirdim, yanaklarımın kızardığını fark etmemesini umarak. "Kesinlikle hayır."

"Senin kaybın," diye düşündü, gözleri şakacı bir şekilde parıldıyordu. Tam boyuna yükseldi, uzun boylu vücudu beni artık ılık olan su akışından koruyordu.

"Seni yıkamamamı istediğinden emin misin?" Bu neden bu kadar... baştan çıkarıcı geliyordu?

"Evet," dedim, istemediğim halde. Yalnız kalmanın çözüm olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi o kadar emin değildim. Bu gece dikkatimi dağıtacak bir şey iyi olurdu.

Duşun dışına çıktı.

"Kuru bir şeyler giyeceğim," dedi, ayakkabılarını çıkararak ve sonra soyunmaya başladı, giysilerini zahmetsizce atarken ben fayansların üzerinde rastgele bir noktaya odaklanmaya çalıştım. Ne yazık ki, çevresel görüşüm çok iyi çalışıyordu.

Ona bir göz attım, kaslarına bakmamak ve göz teması kurmamak için elimden geleni yaparken titrek bir sesle "T-tamam. İyi geceler" dedim.

Hareketsiz kaldı, aramızdaki boşluk sessizlikle doldu.

"Benden kurtulmak için sabırsızlanıyorsun, ha?" Gözlerimi ona kaldırdım, günün soğukluğu yavaş yavaş yerini sıcaklığa bıraktı. Sesimi bulamayınca, sadece başımı salladım.

"Kediler dilini mi yedi, Ari?" diye düşündü.

"Hayır. Sadece seni hiç bu kadar... çıplak görmemiştim," itiraf ettim, yanaklarım yine kızardı. Gözlerim sol kaburgalarının üzerindeki dövmeye kaydı. Buradan çözemediğim Roma rakamları.

"Çıplak sayılmam. Hala külotum var, ama seni rahatsız ediyorsa..." "Etmiyor," diye sözünü kestim. Ona, bir erkek çocuğu, bir erkeği çıplak gördüğümü ona hiç erkek çocuğu, erkek adamı çıplak görmediğimi itiraf etmem imkansızdı. Omuz silktim, kayıtsızmış gibi davrandım. "Sanki mayo giyyormuşsun gibi." *Aşağı yukarı öyle.*

Bana anlamlı bir sırıtış attı ve ben, beni saran garip duyguya kaşlarımı çattım. Matteo'nun birçok kızı etkileyişini görmüştüm, ama bu daha önce benim üzerimde hiç işe yaramamıştı. Neler oluyordu?

Kafamı hafifçe salladım.

Matteo'yu hayatımın büyük bir bölümünde tanıyordum, ama bu yönü bana yeni geliyordu. Banyoyu dolduran gerginlik de öyleydi, birbirimize bakarken aramızda elektriklenmeler oluyordu.

Sanki transa girmiş gibi, ikimizin de kontrol edemediği manyetik bir güç tarafından çekiliyormuşuz gibi, o bir adım öne çıktı, ben de öyle. Düşün kenarında, su üzerime akarken ve Matteo uzanamayacağım kadar uzaktayken, beklenti tenimi okşadı.

Midemde rahatsız edici bir sıcaklık yayıldı ve bunu her saniye uzattıkça, onun etkisi altında kalacağımı biliyordum.

Gözlerimi kocaman açarak, bir şey bekledim.

Parmaklarımla onun dövmesini izledim. Kasları gerildi ve gerildi, ama geri çekilmedi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadım.

"Roma rakamlarıyla bir tarih." Pek bir cevap sayılmazdı, ama bunu belirtmedim. Bunun yerine, onun sıcak teninin pürüzsüzlüğünün tadını çıkararak hafifçe okşadım. "Hangi tarih olduğunu bilmek ister misin?"

Nefesimi tuttum ve sonra başımı salladım.

"İlk öpüştüğümüz tarih." Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ağzım şaşkınlıkla açıldı, çünkü itirafı beni çok etkilemişti. "Seni tekrar öpmemi ister misin, Ari?"

Kafam kendiliğinden hareket etti ve biraz fazla hevesli bir şekilde başımı salladım. "O zaman sözlerini kullan," diye mırıldandı, burnunu benimkine sürterek.

"Benden iste... Seni öpmem için yalvar, ben de öpeyim."

Gözlerim kısıldı, tüm varlığım bu düşünceye isyan ediyordu. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi yaptım ve onu uzaklaştırdım.

"Cehennem donduğunda yalvarırım."

Beni inceleyerek gülümsedi, ama duşu kapatmak için uzanırken başka bir şey söylemedi. Bana bir havlu sardı, beni kollarının arasına aldı ve banyodan dışarı taşıdı.

"Seni kontrol etmek için geri geleceğim," dedi yumuşak bir sesle, beni yatağa yatırıp kapıya doğru yöneldi. Elini kapı koluna koyup durdu ve bana döndü, ben de hızla bakışlarımı sırtındaki kaslardan kaçırdım. "Ve Ari?"

"Evet?"

"Sana söz veriyorum, cehennem donacak." Nefesim kesildi ve ona aptalca baktım. "Tatlı rüyalar."

Onun uyarısına rağmen, günün hayaletleri yavaş yavaş kayboldu ve ben uykuya daldım.

BÖLÜM DOKUZ MATTEO

Sekiz yaşımdan beri kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Arianna Carter Morrelli benim kızımdı. Benim kadınımsı. Benim.

Onun etrafında, fiziksel varlığını büyüten, çok güçlü bir aura vardı. Yıllar önce o akşam, yıldızların altında onu öptüğümde bunu görmüştüm ve bugün yine gördüm.

Ari'nin haberi olmadan, büyürken D'Arc'taki tüm erkeklere onu dokunulmaz ilan etmiştim, ama onu her an gözümün önünde tutamazdım.

Bazen erkekler Ari'yi D'Arc'ın kapılarının ötesine çıkarırlardı, ama ben bu saçmalığa çok çabuk son verdim. Randevularında ona öpüşecek kadar yaklaşan her erkek - ilk ve son, eklemem gerekirse - sonunda benim öfkemin tadına baktı. Bu yüzden, onun etrafında dedikoduların dolaşmaya başlaması çok uzun sürmedi.

Arianna sadece benimdir. O sadece ve sadece benimdi.

Nonno'nun bana uyardığı gibi, bu şaşırtıcı gerçeklik ani ve sert bir şekilde ortaya çıktı. Tıpkı onun ve Nonna'nın başına geldiği gibi. Tıpkı benim anne babamın başına geldiği gibi. Kahretsin, onu özlüyordum. Yaşlılık onu yakalamıştı, ama asla unutulmayacaktı.

Dio mio, Arianna è la donna più bella del mondo. Dünyanın en güzel kadını.

Arianna burnumu yüz kez kırabilirdi, ama aşk sarhoşu bir köpek yavrusu gibi, ben her zaman ona geri dönerdim.

Ve Tanrı yardımcım olsun, bu gece onu tekrar öpmek için çok canım çekiyordu. Onu tatmak için. Ama böyle savunmasız bir durumda ondan yararlanmak

bu kadar savunmasız bir durumda ondan yararlanmak pisliklik olurdu.

Ayrıca, söylediklerimde ciddiydim. Bir sonraki öpücüğümüz onun tarafından başlatılacaktı.

Kuru giysiler giydikten sonra yatak odamdan çıkıp babamı aradım. Onu ofisinde, annemin oturduğu sandalyeye tünemiş, kolunu sahiplenircesine annemin omzuna dolamış halde buldum. Annem ona bakıyordu, yüzünde sınırsız sevgi dolu bir ifade vardı.

Ama onların başlangıcı ne basit ne de kolay olmuştu — kardeşim ve benim sürekli maruz kaldığımız ama gizlice zevk aldığımız bir hikaye. Onlarınki, insanların her yerde aradığı türden bir aşk olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Boğazımı temizledim ve ikisi de bana döndü, annemin yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Matteo!" diye bağırdı. "Şimdiye kadar uyumuş olacağını sanıyordum." "Henüz değil."

"Zor bir gün oldu," diye yumuşak bir sesle azarladı. "Dinlenmen lazım."

Omuz silktim, uzun adımlarla ofise girdim, sonra babamın imparatorluğunu yönettiği yönetici masasına yaslandım. Para aklama. Uyuşturucu sevkiyatı. Silahlar. Ne derseniz, Vitales ailesi her şeyi elinde tutuyordu.

Ve bir gün, bu benim mirasım da olacaktı.

"Sen de uyumalısın," dedim, yüzündeki yorgunluğu fark ederek.

Annem güldü. "Oğlumuz bize yatmamız gerektiğini söylüyorsa, yaşılanıyor olmalıyız."

"Sen asla yaşlanmayacaksın." Bu doğrudu. O, *sonsuz* kadar genç kalmanın simgesiydi.

"Doğru. Tanıştığımız günkü kadar güzelsin, hatta daha da güzelsin," dedi babam, alnına bir öpücük kondurarak. Annem gülümsedi, gözleri özlemle babamın yüzünü süzdü. Hatırlayabildiğim kadarıyla, aralarında her zaman böyle olmuştu.

"Baba, seninle konuşabilir miyim?"

Babam kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Her şey yolunda mı?" Annemin yüzü hemen gerildi ve babam onun omzunu okşadı.

"Her şey yolunda," diye çabucak cevap verdim. "İşle ilgili." *Sayılır.*

Annem güldü. "Ne zamandan beri işlerden dışlanıyorum?"

Babam başını eğdi ve bana baktı. Yüzümde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü başını eğdi ve annemin kulağına bir şey fısıldadı

ve annem sandalyesinden kalktı.

"Geç saatlere kadar ayakta kalmayın, siz ikiniz." Annem bana doğru yürüdü ve elini kaldırdı. Uzun boyumu eğdim, böylece avucunu yanağıma koyabildi. "Seni seviyorum, Matteo."

"Ben de seni seviyorum."

Onun hafif ayak sesleri duyulmaz hale gelince, babam "Şimdi, seni rahatsız eden ne, oğlum?" dedi.

Saatlerdir, *hatta yıllardır* kafamda kurduğum cümleleri söylemeden önce derin bir nefes aldım. "Nico Morrelli ile konuşup bir evlilik sözleşmesi yapmanı istiyorum."

ONUNCU BÖLÜM

ARIANNA

Çılgınlıklar, kurşunlar ve ateş beni uykumdan uyandırdı.

Vücudum terden sırlıslıkladı ve nefes almakta zorlanıyordum. Beni her zaman aynı kabus rahatsız ediyordu ve şimdi bu kabusa başka bir sahne daha eklenmişti.

Sırt üstü yuvarlandım ve beyaz tavana baktım. Dönen düşüncelerimi ve anılarımı kontrol altına almak için tüm gücümü kullandım. Yıllar boyunca, düşüncelerimi boşaltmayı öğrenmiştim. Öğrenmesi zor bir beceriydi, ama böyle zamanlarda çok işe yarıyordu.

On sayıya kadar nefes alıp altı sayıya kadar nefes vererek, görüşümü odaklanmamaya odaklandım. Gökyüzü hala zifiri karanlık ve pencereden ay ışığı içeri doluyor olsa da, bu gece artık uyuyamayacaktım.

Yataktan kayarak çıktım ve balkona doğru yürüdüm. Fazla ses çıkarmamaya dikkat ederek, kapı koluna bastım ve kapıyı açarak büyük taş terasa çıkan yolu takip ettim.

Gece havası serin ama hoştu, aşırı ısınmış cildimi okşuyor ve gölgelerde gizlenen şeytanları kovalıyordu. Olimpik büyüklükteki havuzun ışıklarının geceyi aydınlattığı evin etrafında dolaştım ve havuzun ışığından uzak, gölgelerle kaplı şezlonga oturdum.

Başımı geriye eğdim ve her zamanki rutinime başladım. Andromeda, çubuklu sarmal bir galaksi ve Samanyolu'na en yakın galaksiydi. Çıplak gözle görülebilen evrendeki en uzak nesneydi.

Bu her zaman en sevdiğim hikayeydi, çünkü Andromeda aynı zamanda Kraken'e kurban edilen ve sonunda bir prens tarafından kurtarılan prensesdi.

Matteo benim prensim miydi?

Belki öyleydi, ama bununla birlikte gelen suçluluk duygusunu bir türlü atamadım. Hannah ona hep aşıktı. Ben... pek değil. Onu severdim, elbette, ama düşüncelerim asla bunun ötesine geçmedi. Çocukken masum bir öpücük paylaştığımızda da, o zamandan beri de.

Bu geceye kadar.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, onun yakınlığını hatırlayınca göğüs kafesime vuruyordu. Hayal görüyor olmalıydım, gerçekte olmamış bir şeyi uyduruyordum. Evet, öyle olmalıydı. Karmaşık zihnim bir çıkış yolu arıyordu ve sinir bozucu derecede mükemmel vücuduyla onu odak noktası olarak seçmişti. Neredeyse çıplak halinin görüntüleri göz kapaklarımın arkasında yanıyordu, beni ayak parmaklarımın ucuna kadar ısıtıyordu.

Kafamı salladım, o çok müstehcen görüntüleri zihnimden kovmak için.

Sonra, sanki kader tarafından çekiliyormuş gibi, karanlık bir silüet üzerime çöktü. İrkildim, elimi ağızıma kapatarak nefesimi tuttum.

"Matteo," diye fısıldadım, boynumu uzatıp ona baktım. "Burada gizlice ne yapıyorsun?"

Karanlıkta duruyordu, gözleri okunamaz bir yoğunlukla bana kilitlenmişti. Ondan yayılan güç, etrafımızdaki havayı boğuyor, bir bakışıyla nefesimi kesiyordu.

Birbirimize bakmaya devam ettik, ela gözlerinin irisleri genişlemişti. O bir adım öne doğru attığında, çıplak ayakları neredeyse benimkilere değecekken, uzuvlarım titredi, kalp atışlarım hızlandı.

Siktir.

Ne oluyordu?

"Matteo?" Cevap vermedi. Erkekçe ve odunsu kokusu etrafımı sarmıştı, ama bunun beni etkilemesine izin vermedim. Bu yanlıştı. Ona baktım ve gözlerimi devirdim. "Cidden, beni korkutmaya başlıyorsun."

Sesim cesaretle doluydu, ama içimdeki bir parça tam olarak ne olduğunu belirleyemediğim bir şeyle titriyordu.

"Neden tuvalette seni öpmedim diye sor."

Omurgam sertleşti ve tokat yemiş gibi irkildim. Nefesim kesildi ve bakışlarının ısısı kemiklerime işledi. Belki de aramızdaki elektrikli gerilimi ben yaratmamıştım ve o da hissetmişti.

"Cehennem henüz donmamıştı," diye hatırlattım kendime.

Aslında, burası cehennemse, beni o kadar ısıtıyordu ki, yakında Vitale malikanesinin havuz başında bir su birikintisine dönüşecektim. O kadar güçlü ve kontrolcüydü ki, bir gün patlayıp etrafındaki her şeyi ve herkesi yakacağından korkuyordum. Yine de, nedense, bunun umurumda olmayacağını düşünüyordum. Güneşe yaklaşmak gibi olurdu, onun güzelliği gözlerimi kamaştırırdı.

Elini uzatıp yüzümü avuçladı, başparmağıyla alt dudağımı okşadı. Dudaklarım kendiliğinden açıldı.

Zengin, derin sesi havayı doldurdu. "Neden odanda değilsin, Ari?" "Ya buraya temiz hava almaya çıkacaktım ya da annenin fırınına şeker ve unla saldırıp bütün evi uyandıracaktım." Nefes egzersizlerimi hatırlayarak titrek bir nefes almaya çalıştım.

"Peki sen neden

odanda değilsin?"

"Seni kontrol etmeye gittim, ama orada değildin."

"Bana bakıcı gerekmiyor," diye fısıldadım, o ise bana boş boş bakıyordu. "Ve tuhaf davranıyorsun. Git biraz dinlen."

"Senin olması gereken yerde olsaydın, şu anda dinleniyor olurdum."

"Beni uyurken izlemeyi sevdiğini söylersen, çok korkarım. Ve hatırlatayım, babam bana korkunç tiplerle nasıl başa çıkılacağını öğretti." Bakışlarım, kırdığımdan beri eskisi gibi olmayan burnuna düştü. "Kanıt yüzünde."

O, her kızın içini kıpır kıpır eden o baştan çıkarıcı gülümsemesini gösterdi. "Ya hiç konuşmuyorsun ya da çok fazla konuşuyorsun, Ari."

Beni hiç uyarmadan kucakladı ve ben hafif bir çığlık attım. "Ne yapıyorsun?"

"Seni yatağa geri götürüyorum. Uyumaya ihtiyacın var."

Beni gelin gibi kollarında taşıdı ve ben isteksizce boynuna sarılmak için ellerimi uzattım. Parmaklarım ensesindeki kısa saçları okşadı, bu hissi çok sevdim. Başımı onun güçlü omzuna yasladım, vücut ısınısını içime çekerek.

"Ne zaman bu kadar otoriter oldun?" diye mırıldandım.

"Ben hep otoriter oldum, Ari." Bana bakarken durakladı. "Sen daha önce bunu fark etmemiştin."

Kıkırdadım. "Mesafemi korudum."

"Neden?"

"Babanıza burnunu kırdığımı söyleyeceğinden korktum. Alınma Matteo, ama baban korkutucu olabilir."

O kıkırdadı. "İnan bana, ben daha korkutucu olabilirim."

Kısa süre sonra odama geri döndük ve o yine beni yatırıyor. "Sen uyuyana kadar burada kalmamı ister misin?"

Evet. "Hayır."

"Emin misin?"

"Evet." Yanıma döndüm ve avuç içlerimi yanağımın altına koydum. "Matteo?"

"Evet, Nutella kız?" Bu, çocukluğumuzdan kalma bir lakaptı. Artık eskisi kadar sık yemememize rağmen, o bu lakabı bırakmayı reddediyordu.

"Ateş eden adam." Hareketsiz kalarak, devam etmemi bekledi. "Onu tanıyor muydun?"

Kaşlarını çatarak bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Onu neden tanıyayım ki?"

Yorgun bir şekilde esnedim. Uykum olduğunu söylediğinde haklıymış gibi görünüyordu. "Ailenizi tanıyıp tanımadığımı sordu."

Yüzündeki ifade bir anda karardı ve bunun ne anlama geldiğini mutlaka öğreneceğini belli eden bir ifadeye dönüştü.

"Emin misin?" "Mhm."

Kısa bir baş sallamayla kolumu sıktı ve dudaklarını alnıma bastırdı, dudaklarının sıcaklığı cildimi yakıyordu.

Kapıdan çıktı ve ben de, beni değerli bir şey gibi yatağıma yatırdığı andan beri tuttuğum nefesimi bıraktım.

Onu istememeliydim, öyleyse neden kalbim birdenbire onu arzulamaya başladı?

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ARIANNA

"Çevrimiçi derslere katılman gerekecek," diye başladı annem, parmaklarını bükerek —bu, Gian'ın... şey, yaklaşık beş yıl önce başlayan sinirsel bir tikiydi. "Eve gelebilir ya da St. Jean D'Arc'ta kalabilirsin. Seçim senin."

"Her şey halledildi," dedi babam. "Eşyaların da paketlenmiş durumda. Adamlarıma D'Arc'a mı yoksa eve mi götüreceklerini söylemek için bekliyordum."

"Vay canına, hiç zaman kaybetmiyorsunuz. İngiliz edebiyatı diplomamı da çevrimiçi derslere çevirmek ister misiniz?" Hannah homurdandı. "Arianna reşit ve ne yapmak istediğine ve nerede yapmak istediğine karar verme hakkı var."

Ailemiz ona en sert bakışlarını attı.

Elimi salladım. "Sorun değil. Katılıyorum, en iyisi bu. Zaten alıştığımından çok da farklı bir değişiklik değil."

"Bunu bu kadar iyi karşıladığın için şaşırdım," dedi Hannah, bana şüpheyle bakarak.

"Gerçek duygularını saklamıyorsa tabii," dedi Dominico ciddi bir ifadeyle. "Öyle mi?"

Kafamı salladım ve kardeşlerimin ve babamın beni aynı ifadeyle inceleyen heybetli silüetlerine bakarak en parlak gülümsememi takındım. İkizler babamızın mükemmel kopyalarıyken, Gianna annemizin tıpatıp aynısıydı. Hannah ve ben... Biyolojik babamızın renklerini almış melezlerdik, ama kişiliklerimiz annemiz ve üvey babamızın bir karışımıydı.

"Sinir krizi geçirmemi mi tercih edersiniz?" diye sordum.

"Hayır, tabii ki hayır," diye araya girdi annem. "Sadece senin için endişeleniyorum." "Ayrıca, sinir krizi geçirmek benim işim," diye hatırlattı Hannah.

Vitale'lerle kahvaltımızı yeni bitirmiştik ki, onlar masadan kalktılar. Gözlerimi devirmekten kendimi zor tuttum. "Ona bunu söylerken odayı boşaltmak isteyebilirsiniz" diyen bakışları Vitale'lere verdim.

"Bunun olacağını biliyordum, o yüzden bu konuşmayı bitirelim, cipimi alalım ve D'Arc'a gidelim ki derslerime konsantre olabileyim."

Çocuklar babamıza döndüler. "Merak etme, baba. Onları koruyacağız."

Ne yazık ki, bunu ciddiye de alıyorlardı. Hannah ve benden dört yaş küçük, Gianna'dan iki yaş büyüktüler, ama her zaman hepimizin üzerinde otoriteleri varmış gibi davranıyorlardı. Özellikle Gianna'nın kaçırılmasından sonra çok otoriter olabiliyorlardı, ama niyetleri iyiydi.

D'Arc'tan uzaklaşmak için bu kadar çok çalışmamın ve yüksek lisansımın son yılını tamamlamak için Yale'e transfer olmakta ısrar etmemin nedeni de kısmen buydu. *Bir aydan az bir sürede başarısız olmanın yolu, Arianna.*

"Sana daha yakın olacağım için mutluyum," diye mırıldandı Gianna, masanın altında elimi tutup nazikçe sıktı. "Sen olmadan üniversiteye başlamaktan hoşlanmadım. Evet, biliyorum. Ben büyük bir kızım, özellikle de çoğu çocuktan bir yıl geç üniversiteye başlayan bir kız."

Suçluluk duygusu göğsümü deldi. O benim kahramanı olduğuma inanıyordu, ama gerçekte ben kahraman falan değildim.

"Teşekkürler, Gianna."

Ailemizin onu bırakmakta zorlandığını fark etmeden edemedim. Başına gelenler hepimizde iz bırakmıştı, ama bizim rehberliğimizle sonunda onların koruyucu duvarlarını yıkmayı başardı.

"Çocuklarını korumak ebeveynlerin görevidir," dedi babam, kendi endişelerini hafifletmek için büyük elini annemin elinin üzerine koyarak. "Ve bu, kaç yaşında olursan ol, asla değişmeyecek."

"Doğru. Cassius ve ben de yardım etmek için buradayız," dedi kardeşim, göğsünü şişirerek. Hannah gözlerini devirdiğinde, "Yale zaten berbat bir yer," diye ekledi. Babamın mafya imparatorluğunun varisleri olarak, o ve diğer kardeşim nadiren çizgiden çıktılar. Ya da Hannah ve benim aksine, hiç yakalanmadılar. "Yıldızları her yerde inceleyebilirsin ve inan bana, Jean D'Arc'ta da aynıdırlar."

Sandalyeyi geri çekip ayağa kalktım. "O zaman zaman kaybetmeyelim. D'Arc'ta bir oda bulup eşyalarımı yerleştirmem gerek."

Babamın şahin gibi bakışları yüzümde dolaştı, ifademi ya da ifadesizliğimi inceledi.

O da ayağa kalktı ve saçlarımı okşayarak, dudaklarında sıcak bir gülümsemeyeyle, “Bizi çok gururlandırırıyorsun, Arianna,” dedi.

Ben burun kıvırdım. "Bunu uzun süre söylemeyeceksin. Hannah ve ben birlikteyken nasıl olduğumuzu biliyorsun. Muhtemelen hapishaneye düşeceğiz."

Babam güldü. "Ve ben de ikinizi kefaletle çıkarmak için orada olacağım."

Kapı annemle babamın arkasından kapandı ve ben nefesimi verip, bu büyük yatakhane süitindeki küçük köşemizde ranzaya yaslandım. Francesca ile göz göze geldik. İkimiz de Yale'e taşınmak gibi parlak bir fikir bulduğumuzdan beri eski odalarımızı kaybetmiştik, ama neyse ki bu süitteki yerlerimizi kaybetmemiştik.

Büyük bir ortak yaşam alanı, mutfak ve banyolar vardı, böylece ihtiyacımız olduğunda hepimiz kendi alanımıza ve mahremiyetimize sahip olabilirdik. Ve buna ihtiyacımız vardı

—bir alanda bu kadar çok kız olması, kokainli bir kaos gibiydi.

"Ailenin hiç gitmeyeceğini sanıyordum," diye mırıldandı Francesca.

"Burası çok kalabalık olacak," dedim, süiti gözden geçirerek. Francesca ve ben Yale'e gittiğimizde, odamız Gianna ve Anya Santos'a verilmişti. İkimiz geri döndüğümüzde, sadece bir yatak odası boş kalmıştı, D'Arc da doğaçlama bir çözüm bulmak zorunda kalmıştı. Francesca ve ben Yale'de aynı yatak odasını paylaştığımız için, bir oda ve ranzalarla idare edebileceğimizi söyledik.

"En azından kızlarla iyi anlaşıyoruz." Burası, geçen yıl kız kardeşim Hannah, kuzenim Penelope DiMauro, Skye Leone, Amara Brennan ve Anya Santos ile paylaştığımız aynı kompleksdi. Ailelerimiz, yıllar boyunca yakınlaştığımız kızlarla birlikte kalabilmemiz için büyük çaba sarf ettiler.

"Evet, ama bu sessizliğin tadını çıkaralım, çünkü bir süreliğine son olacak." Kızlar ya derslerindeydiler ya da yaz dönemini kaçırmışlarsa, muhtemelen bir sosyal etkinlikteydiler ve birkaç saat sonra geri döneceklerdi. "Eşyalarımızı çıkaralım."

Bir saat sonra, yeni—ya da daha doğrusu eski—oda arkadaşlarımız bir grup kedi yavrusu gibi gelmeye başladı.

İlk gelenler kuzenim Penelope DiMauro ve Skye idi.

"Hoş geldiniz." Penelope bana koşarak sarıldı. "Sizi özledik."

Gülümsedim. "Neredeyse bir aydır yoktuk."

"*Bir ay çok uzun,*" diye işaret diliyle konuştu Skye. O sağırdı ama çoğunlukla dudak okumada ustaydı ve hepimizin tanıştığı günden beri grubun bir parçasıydı. Yurtta kalan tüm kızlar, onunla iletişim kurabilmek umuduyla işaret dili öğreniyorlardı. Onun da gruba dahil olduğunu hissetmesi, geri kalanımız için her zaman önemli olmuştu. "*Hoş geldiniz, Francesca ve Arianna.*"

"Yale'deyken yakışıklı erkeklerle tanıştınız mı?" Francesca iç geçirdi. "Tek bir tane bile."

Amara Brennan ve Anya Santos, diğer iki oda arkadaşımız, sonra ortaya çıktılar.

"Tek ne?" Gabriel Santos'un çok daha genç yeğeni Anya diye sordu. İki kardeş gibi büyütülmüştü ve mafya aileleri gibi, aşırı karmaşık bir aile ağacına sahiptiler.

"Tek bir yakışıklı erkek bile yoktu," diye açıkladım.

"Siz ikiniz epey gürültü yaptınız," dedi Amara, Francesca ve benim kaldığımız yatak odasına bakarak.

"Silahlı saldırıdan mı yoksa dağınıklıktan mı bahsediyorsun?" diye merak ettim.

"Dağınıklık. Etrafta bu kadar çok ayakkabı olmadığında silahlı saldırgan hakkında konuşuruz," diye cevapladı, etrafımız başlangıçta olduğundan çok daha büyük bir dağınıklıkla çevriliyken.

"Bütün eşyalarımı buraya sığdıramayacağım," diye şikayet etti Francesca, hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırarak.

"O makyaj malzemelerinin bir kısmını atsan iyi olur," diye önerdi Penelope. "Ya da ayakkabıların."

Bir kol omzuma dolandı ve Amara, "Ve o teleskop," diye araya girince durdum.

"O Arianna'nın," diye açıkladı Francesca.

Penelope bana şaşkın bir bakış attı. "Onunla burada ne yapacaksın?"

"Tabii ki insanları gözetlemek için kullanıyor," diye Amara benim yerime cevap verdi ve bana sıkıca sarıldı.

"Ve gezegenleri," diye düzelttim.

Amara sırıttı. "Ama insanları gözetlemek çok daha eğlenceli. Hoş geldin."

"Evet, hoş geldin," diye ekledi Anya gülümseyerek. "İkinizi de özledik."

Gülümsedim. "Biz de sizi özledik. Değil mi, Francesca?"

"Kesinlikle. Hâlâ Yale'in çevrimiçi derslerine devam ediyoruz, ama bu kampüsteki, özellikle de bu yurttaki, insanlar çok daha iyi."

Kesinlikle hızla uyum sağlıyorduk.

"Bir daha sakın gitme," dedi Anya, beni bir daire çizerek döndürürken yanağıma öpücükler yağdırdı. Sonra etrafına bakındı ve sesini alçaltarak devam etti. "Sen yokken ikiz kardeşin düzeltilemez oluyor. Yemin ederim, *sürekli* başımız belaya giriyor."

"Sadece seni belaya sokmakla kalmıyor, Arianna," dedi Penelope. "Ama kızlara katılıyorum. Sen yokken Hannah rayından çıkıyor."

Onun arkasına baktım. "Nerede bu kız?"

Omuz silkti. "Matteo'yu arıyor olmalı."

Francesca başını geriye attı ve güldü. "Uzun süre arayacak. O, Nikola ve Gabriel New York'a gittiler. Gizli bir iş için."

"Peki Gianna?" diye sordum. "O nerede?" "*Hannah'ı kontrol altında tutuyor,*" diye işaret diliyle cevap verdi Skye.

"Vay canına. En küçüğe bu iş nasıl kaldı?" Francesca homurdandı.

Penelope elini salladı, pembe elbisesi vücudunun hatlarını ortaya çıkardı. "Bugün sıra ondaydı. Ayrıca, inan ya da inanma, Gianna onu herkesten daha iyi kontrol altında tutuyor."

Amara, Francesca ve benim ellerimizi tuttu ve vücudumuzun her santimini inceledi. O, çılgın kız kardeşimden sonra tanıdığım en korkusuz insandı. Ama onu gözbebeği gibi koruyan ailesini düşününce, öyle olmak zorundaydı.

"Tanrım, hepimizi özledim," dedi Francesca, utangaç bir gülümsemeyle, Skye ve Penelope'nin kollarına girerek. "Kızlar, bana bir ana dal seçmeme yardım eder misiniz? Geri döndüğüm için, *tüm* zamanımı ders çalışarak geçirmek istemiyorum."

Herkes aynı anda inledi. Vitale ailesinin en genç üyesi, mevsimler kadar sık sık ana dalını değiştiriyordu.

"Mevcut bölümünü bitirmek daha mantıklı olur," dedim. "Bu senin son senen, yapabilirsin."

Yüksek sesle "*pfft*" diye bir ses çıkardı. "Fizik, Yale için iyi bir bahaneydi, ama o kadar çok çalışmak istemiyorum. Yani, ne anlamı var ki?"

mafya üyesiyle evleneceğim, bu alanda kariyer yapmayacağım. Ayrıca fizik... sıkıcıydı."

Kızlar alaycı bir şekilde güldüler, ama kimse itiraz etmedi.

Bizim çevremizde görücü usulü evlilikler yaygındı. Penelope, İtalyan bir adamla evlendirilmek üzereydi. Amara asla evlenmeyeceğine yemin ediyordu, ama geçen okul yılının sonunda bir iki kez onunla Gabriel Santos arasında bakışmalar yakaladım. Skye ile Nikola arasında da bir şeyler vardı...

Ama bunların hiçbirisi kız kardeşlerim ve benim için geçerli değildi.

Babamız, aptalca bir düzenleme kapsamında evlenmeye zorlanmayacağımıza söz verdi.

Dediğim gibi, o iyi biriydi.

Konuşma, çeşitli bölümler ve Francesca için en kolay olanın hangisi olduğu konusunda bir tartışmaya dönüştü, ama ben dinlemedim. Bizim fikirlerimizi soruyor olabilir, ama eminim ki çoktan kararını vermiştir.

Gözlerim sürekli çıkışa kayıyordu, tüm bu kargaşayı geride bırakmak için sabırsızlanıyordum, ama Skye eliyle dikkatimi çekti.

"Katılacağımız bir parti var, sonra da sana bir sürprizimiz var."

Gülümseyen Skye'ye baktım ve sırttım. "Nedir?"

Diğer kızlar da hatırlamış gibi, hepsi aynı anda haykırdılar.

"Çok seveceksin," dedi Amara, şeytani bir gülümsemeyle. Anya

kaşlarını çatı. "Ailesinin şöhretini çalmak istememeliyiz."

Merakla gülümsedim. "Beni merakta bırakmayın. Söyleyin." "Hayır." Hepsi başlarını salladı. "Önce parti."

"Önceliklerini sırasına koy." Francesca omzunu omzuma çarptı ve dünyayı ateşe vermek istermiş gibi sırtı. "Onlara partinin neşesi kimmiş, gösterme zamanı."

"Ne hoş bir karşılama," diye mırıldandım, ama yine de kızların beni sürüklemesine izin verdim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MATTEO

Ari, tetikçinin benim soyadımı söylediğini söylediğinde, onun hakkında bilinecek her şeyi araştırdım — ilk nefesini aldığı andan son nefesine kadar. Buna, yakın zamanda gizemli bir şekilde ortadan kaybolan kız kardeşi hakkında bulabildiğim her şey de dahildi.

Bu şekilde kendimi New York'ta, özellikle Soho'nun en lüks konut sokaklarından birinde, Nikola ve Gabriel ile birlikte buldum. Ateş eden kişinin ailesi, diğer birçok mülk ile birlikte bu lüks kırmızı tuğlalı malikaneye de sahipti. Hepsini kontrol ettik, ama bu malikane bazı soruları akla getirdi.

Var olmayan bir şirkete kiralanmıştı. En azından yasal olarak. Ayrıca, malikaneye gizlice sokulan kadınları görmüştük, bu da bariz bir tehlike işaretiydi.

Malikane, meraklı gözlerden ve şehrin gürültüsünden uzak, çıkmaz bir sokağın sonunda bulunuyordu. Çimler tertemiz, bahçeler bakımlıydı ve panjurların arkasından sızan kehribar rengi ışıklar bize bilmemiz gerekenleri anlatıyordu.

Tipik bir ev gibi görünüyordu, mahallenin geri kalanıyla uyum içindeydi, ama içgüdülerim bana bunun farklı bir amaca hizmet ettiğini söylüyordu.

"Bunu ailemize danışmalı mıyız?" diye sordu Nikola.

Gabriel burun kıvrıdı. "Ne zamandan beri ailemize danışmak istiyorsun?" Omuz silkti. "İyi bir örnek olmaya çalışıyorum."

"Sen mi?" Gözlerimi ona dikerek baktım. "Bunun Skye ile bir ilgisi mi var, yoksa Dante Leone'yi etkilemek için mi?"

Nikola alaycı bir şekilde güldü. "Sanki o adamı etkileyebilecek biri varmış gibi. O bir deli."

"O zaman ikiniz çok iyi anlaşırsınız," dedi Gabriel kuru bir şekilde.

Nikola sinirli bir nefes verdi. "Bu dünyada sadece bir deliye yer var."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım. "O zaman sen ve amcan Sasha nasıl anlaşıyorsunuz? O da en az senin kadar deli."

"Bu hafif bir ifade," diye alaycı bir şekilde dedi Gabriel.

"O aileden olduğu için ona tahammül ediyorum." Nikola, düpedüz bir deli olarak tanınmasından gurur duyuyormuş gibi sırttı.

"Ne kadar şanslıyız," diye şaka yaptı Gabriel, sırtına bir şaplak atarak. "Ama unutma, ben de senin ailenim. Amcan ve üstün."

"Siktir git." Nikola bu hatırlatmayı hiç sevmeydi. Söylemeye gerek yok, Nikolaev-Santos ailesinin ilişkisi pek de basit değildi. "Annem seni sevdiği için şanslısın, yoksa seni Sibirya'ya gönderirdim."

"Vay canına, bu oldukça yüksek teknoloji," diye mırıldandım, tuş takımına bakarak. "Burada kesinlikle bir terslik var," Gabriel benim önceki düşüncelerimi tekrarladı. "Ekipmanı getirdin mi, Nik?" Gabriel ve benim gibi

"Bu şifreyi kırmak için ona ihtiyacımız olacak."

Uygulamasını uzaktan tuş takımına bağlamak için hiç zaman kaybetmedi.

Yumuşak bir zil sesi, aramanın bittiğini işaret etti.

"İçeri girmek için şifre var mı?" diye sordum.

Gabriel başını salladı. Silahlarımızı son bir kez kontrol ettik ve arabadan çıktık. Sokak bomboştu, bu yüzden gizlice hareket etmemize gerek yoktu.

Kapıya vardığımızda Nikola, bulduğu kodu tuş takımına girdi ve kapı açıldı. Eşiği geçtiğimiz anda, havadaki soğukluk ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Tuğla malikanenin içi, dışındaki tertemiz ve davetkar cephesiyle tam bir tezat oluşturuyordu. Panjurlar dünyayı dışarıda tutuyordu ve ben de içeride ne sakladıklarını merak etmeden edemedim.

Bu kat, köşede çökmüş, ihtişamlı günleri çoktan unutulmuş, yıpranmış bir kanepenin dışında neredeyse boştu. Duvarlar çıplak ve kirle kaplıydı, kan ve idrar kokuyordu. Hava ağır, baskıcı ve uğursuz bir varlıkla doluydu — karanlık her yüzeye yapışmış, sessiz çılgınlıklarla yankılanıyordu.

Silahlarımızı elimizde, sessizce ilerledik — Nikola solda, Gabriel sağda ve ben de tam önlerinde. Ahşap tahtalar ayaklarımızın altında gıcırdıyordu,

gergin sessizlikte çok gürültülüydü.

Nikola ve Gabriel ile bakiştık. Gabriel, bizden en uzak olan kapının altını işaret etti, oradan gelen ışığı ve ileri geri hareket eden karanlık gölgeleri fark etti.

Hava elektrikli gibiydi, şiddet vaatleriyle yüklüydü.

Nikola ilk harekete geçti. Kapıyı tekmeledi, parçalanmış ahşabın çatırtısı bir silah sesi gibi odayı doldurdu.

Bir sonraki nefeste kaos patlak verdi. Kurşunlar sağır edici bir senfoni gibi havayı yırttı. Kalbim göğsümde çarparken bir sütunun arkasına daldım. Gabriel ve Nikola yere yatarak, neredeyse hiç koruma sağlamayan parçalanmış kanepenin arkasına saklandılar.

Bu sefer daha yakın bir yerden başka bir silah sesi duyuldu. Adrenalinle keskinleşen içgüdülerimle sesi takip ettim. Sesin geldiği yeri hesaplayarak nişan aldım ve ateş ettim.

Keskin bir homurtu, hedefi vurduğumu gösteriyordu. "Birini vurdum," diye bağırdım.

"İkincisini ben vurdum," diye bağırdı Nikola. "Üçüncü."

"Hepsini öldürmeyin," diye bağırdım, ama bir saniye geç kalmıştım, çünkü bir ceset yere düştü.

Ardından gelen sessizlik doğal değildi. Kurşun gelmedi, ama neredeyse üzerimde gözler hissedebiliyordum.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Nikola hayal kırıklığıyla.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Gabriel. "Üçüncü Dünya Savaşı'nı mı tercih ederdin?" "Aslında..."

"Arkamı kollayın," dedim Gabriel ve Nikola'ya, tartışmalarını keserek. "İçeri giriyorum."

Ölen muhafızlar bir şeyi ya da birini koruyorlardı ve ben bunun ne olduğunu ya da kim olduğunu bulmaya kararlıydım. Evin içine doğru ilerlerken, bodruma inen merdivenleri buldum.

Omzumun üzerinden bakıp içeri gireceğimi işaret ettim.

"Neden hep lanet bodrum katı oluyor?" Gabriel, Nikola ile birlikte yanıma yaklaşarak fısıldadı.

"Merak etme," diye fısıldadı Nikola. "Korkuyorsan elini tutabilirim."

Gabriel ona orta parmak gösterdiği anda onlara uyarıcı bir bakış attım ve merdivenlerden aşağı inmeye başladık. Son basamağa geldiğimizde, bize bakan beş çift korkmuş gözle karşılaştık.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Gabriel. "Onlar..."

Kadınlar. Hayır, *kızlar*. Pis, hırpalanmış kızlar. On üç yaşından büyük olamazlardı ve olsalar bile ciddi şekilde yetersiz besleniyorlardı.

Köşede toplanmış, donmuş bir şekilde bize bakıyorlardı.

Bir an için hepimiz donakaldık ve birbirimize baktık. İnsan kaçakçılığıyla ilgili korkunç hikayeler duymuştum, ama hiç bizzat görmemiştim. Tam o anda, babam ve arkadaşlarının neden bu konuda bu kadar mücadele ettiklerini nihayet anladım.

"Size zarar vermeyeceğiz," dedim nazik bir sesle, silahı pantolonumun arkasına sokarak. Nikola silahını indirdi ama kaldırmadı.

"Oradan çıkın," diye ikna etti Gabriel. "Sizi eve götüreceğiz."

Hareket etmediler, bizi ihtiyatla izliyorlardı, ben de tekrar denedim. "Kız kardeşim ve arkadaşına yapılan saldırıyla ilgili birini arıyoruz." Kızlardan biri sol tarafı işaret etti ve hepimizin gözleri bir kapıya yöneldi. Gerildim. "Orada biri mi var?"

"O kapıdan çıktı." Kaşlarımı

çattım. "Kim?" "Adam."

"Gidip bakayım," dedi Gabriel ve Nikola'yı da yanına alarak uzaklaştı.

"Arkadaşlarım onu bulacaktır," dedim, sesimi sabit tutarak. Gerçekte ben de onların peşinden koşmak istiyordum, ama zavallı kızları korumasız bırakmaya çekiniyordum.

"Ne zamandır buradasınız?" Sessizlik. "En azından ailelerinizin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Sizi onlara geri götürmemiz gerekiyor."

"Bizi satmayacaksınız, değil mi?" Kızlardan biri kekeledi.

"Tabii ki satmayız. Bu yasa dışı." Ailem pek çok yasa dışı şey yapmıştı, ama bunu yapmamıştı. Asla yapmazdı. Tabii ki bunu kızlara söylemeyecektim. "Ailelerinize geri dönmenizi sağlayacağız."

"Bizi organ satmak için fahişe yapmayacaksınız,

değil mi?" Kahretsin, bu hiç iyiye işaret değildi.

"Ha?"

"Bir bir erkek adam bir getirmeye konuyu Belles Belles ve

Gangsterler Anlaşması'nı gündeme getirmek," diye açıkladı.

"Ne?" Gabriel ve Nikola tam zamanında geri döndüler.

Onun ve Nikola'nın bakışlarıyla karşılaştım. "Hiçbir şey."

"Bir araç kaybolmuş," dedi Nikola. "Daha sonra plakaları kontrol edip sahibini bulabilir miyiz diye bakacağım."

"O anlaşmalar hakkında ne duymuştum ben?" diye sordu Gabriel. Müzayedeler, Benito King'in ölümünün ardından, en azından öyle olması gerekirdi, on yıllar önce sona ermişti.

Kızlar hâlâ birbirlerine sokulmuş duruyorlardı ve şimdi Nikola ile Gabrieli dikkatle inceliyorlardı.

"Görünüşe göre organları için satılacaklardı," diye açıkladım ve onlara bu konuda hiçbir şey söylememeleri için sessizce uyarıda bulundum.

"Bu..." Gabriel doğru kelimeleri ararken Nikola, "Berbat," diye ekledi.

Mesafemi koruyarak diz çöktüm. "Kaçan adam hakkında bize bir şey söyleyebilir misiniz?" Kızlar başlarını salladılar. "Nasıl biriydi?"

"Maske takıyordu," diye cevapladı aynı kız. "Onu diğerlerinden ayıran bir özelliği var mıydı?"

Omuz silkti. "Buraya sadece iki kez geldik."

"Ne zamandır esir tutuluyorsunuz?" diye sordu Gabriel. "Sizi hastaneye götürüp muayene ettirmeli miyiz?"

Kızlar hep birlikte mırıldanarak cevap verdiler, çoğu bir ya da iki hafta dedi.

Nikola'nın yüzü karardı. "Eğer biri benim küçük kız kardeşimi kaçırırsa, babam..."

"Aileniz sizi arıyor olmalı," Gabriel, arkadaşımızı çok iyi tanıdığı için sözünü kesti. Ailesi, Nikolaev ailesine zarar veren herkese uygulayacağı işkenceyi korkunç bir şekilde anlatmaya başlamak üzereydi. Bu, kimsenin duyması gereken bir şey değildi, hele ki bu genç kızların. "Sizi buradan çıkaralım." Kanım kaynıyordu ama sesimi sakın tutmak için elimden geleni yaptım.

sesimi sakın tutmaya çalıştım. "Aileleriniz çok endişelenmiş olmalılar." "Onları hastaneye götürmeliyiz," dedi Gabriel.

Katıldım, ama kızlarla birlikte oraya gidip kendimiz sorgulanmadan çıkamayız.

"Annem onları muayene edebilir," diye ekledi Nikola, muhtemelen benim düşüncemi takip ederek. "O bir doktor."

"Evet, ama o New Orleans'ta."

"Onları başka bir hastaneye götürebiliriz." Nico Morrelli, kendi bölgesinde insan ticareti mağdurları için barınaklar ve hastaneler kurmuştu. Orada geri çevrilmeyeceklerinden emindim. "Orada güvende olacaksınız. Hepinizin profesyoneller tarafından muayene edilmesi en iyisi. Tamam mı?"

Kararsız görünüyorlardı, ben de bu konuyu şimdilik rafa kaldırdım.

"Sizi burada tutan adamların isimlerini öğrendiniz mi?" diye sordum, hala kirli zeminde diz çökmüş, genç kızlarla göz hizasında durarak.

"Hayır. Gardiyanlar bizim önümüzde nadiren konuşurlardı," dedi biri. "Gizlice kaçan gardiyan bile mi?" diye sordum.

Kızlar hep birlikte başlarını salladılar. "Sanırım o patrondur."

Sokak kameralarının o pisliğin kim olduğuna dair bize bir ipucu vereceğini umuyordum.

"Nerelisiniz?" diye sordu Gabriel. "Aileleriniz?" Alaska.

Missouri. Alabama. Kaliforniya.

"Ben New York'luyum," diye mırıldandı sonuncusu. "Kardeşim... Yale'e gidiyor." Genç kızı inceledim ve içimde kötü bir his belirdi. "Kötü insanlarla başı dertte ve..."

"Siktir, neden o kadar..."

Nikola cümlesini bitirmeden, ben başımı eğip boğuk bir küfür ettim.

Benzerlik inkar edilemezdi. Aynı saç rengi. Aynı göz rengi.

Aynı yüz, ama daha kadınsı.

"O, tetikçiye benziyor," diye mırıldandım, ve kız kardeşine. Tetikçinin kız kardeşinin fotoğrafı çok daha eskiydi, ama benzerlik kesinlikle vardı.

"Sanki akraba gibiler," Nikola benim düşüncelerimi tekrarlardı.

"S-saldırgan mı?" Gözleri genişlemiş, bakışları üçümüz arasında gidip geliyordu. Kahretsin.

"Özür dilerim," diye yavaşça başladım. "Yale'de birkaç kişiyi öldüren ve kız kardeşime saldıran birine çok benziyorsun."

Yüzü soldu. "Kardeşim Yale'e gidiyor." İki saniye sessizlik oldu. "O... O öldü mü?"

"Bize biraz zaman ver," dedim ve Gabriel ile Nikola'yı odanın arkasına çektim.

"Morrelli'yi aramalıyız," diye fısıldadı Gabriel.

"Siktir et," diye itiraz etti Nikola. "Nico kontrolü ele geçirip bizi oyundan çıkarır."

"Bu bir oyun değil." Arkadaşımın olaylara bakışı bazen çarpık olabiliyordu, ama bu yüzden benim gibi biri vardı. "Bütün bölgesinde barınaklar kurmuş. Ve bu kızları götürecek hiçbir yerimiz yok."

"Ev adreslerini alalım ve..."

"Peki ya tetikçinin kız kardeşi?" diye sordu Gabriel.

"Onu kabul edecek başka biri olabilir," diye itiraz etti Nikola. Gabriel başını salladı ve sabrının tükenmek üzere olduğunu hissedebiliyordum.

"Herkesin senin gibi büyük bir ailesi yok, Nikolaev."

"Áine King'e ulaşabiliriz," diye araya girdim. "Bu tür kurtarma operasyonlarında uzmanlaşmış bir organizasyonu var."

"İyi fikir, kardeşim," dedi Nikola, sonra arkadaşımıza gözlerini kısarak baktı. "En azından *birinin* aklı var."

"Sen hariç herkes," diye Gabriel alaycı bir şekilde söyledi.

"Siktir git, Colombiano. Annemle uzak bir akrabalığın olduğu için çok şanslısın, yoksa seni..." Başparmağını bir kulağından diğerine boynuna doğru kaydırdı.

"Deneyebilirsin, *Ruso*. Ve ben onun uzak bir akrabası değilim. Ben onun üvey kardeşi, senin amcanım."

"Sana öyle demene itiraz ediyorum."

Burnumun köprüsünü çimdikledim. "Eğer ikiniz bitirdiyseniz..."

Nikola devam edecek gibi görüldüğünde Gabriel sözünü kesti. "Bu kızlar için bir planımız var, ama öncelikle bunun arkasında kimin olduğunu nasıl bulacağız? Birinin babana karşı çıkacak kadar cesur olup onun bölgesinde bunu yapması pek olası görünmüyor."

"Yine de... kanıtlara bak," dedi Nikola.

"Bu kızlar bir tür koz olarak kullanılmış gibi görünüyor ve onları ailelerine geri götürürsek, aynı duruma düşebilirler," diye düşündüm, kafamdaki bulmacalar birbirine karışmış ama bir anlam ifade etmiyordu. "Keşke neden ailemi hedef aldıklarını bilseydim. O pisliği yapan tüm üyeler öldü ve gitti."

"Ve tetikçinin ailenizin adını söylediğinden emin misin?" diye sordu Gabriel.

Başımı salladım. "Ari, özellikle Vitale dediğini söyledi."

"Belki annen bilir?" diye düşündü Nikola. "O da bir güzellik kraliçesiydi."

"Hiçbir koşulda ona bu konuyu sormayacağız," diye uyardım. Çok küçük olmama rağmen, annem ve teyzem Ella günlerce ortadan kaybolduktan sonra aylarca onu rahatsız eden gece korkularını hala hatırlıyordum. Kalbimi parçalayan çığlıkları evdeki herkesi uyandırırđı. Çok daha büyüdüğümde, onların

Amcası Alphonso Romano'nun oğlu ve suç ortağı Benito King tarafından kaçırdıklarını ve Belles and Mobsters Anlaşması kapsamında satıldıklarını öğrendim.

"Kızlara bir seçenek sunalım," dedi Gabriel. "Ailelerinin yanında kendilerini güvende hissedерlerse, onları evlerine göndeririz."

"Ya hissetmezlerse?" diye homurdandı Nikola. "Onları sokak köpeğı gibi kabul etmeyeceğim."

"Onlara bir seçenek sunacağız." Ona, umarım doğru yorumladığı bir bakış attım — o duyarsız davranıyordu ve kızların bu gece onun tavrına ihtiyacı yoktu. Yaşadıkları onca şeyden sonra. "Eğer aileleri bu karmaşaya düşmelerinin bir nedeniyse, Áine'nin örgütüyle onlara güvenli bir yer bulacağız."

Kızlara tekrar baktım. Bize küçük bir umut ışığıyla bakıyorlardı ve onların neler yaşadığını düşünmek bile göğsümü acıtıyordu. Áine King'in onlara özenle bakacağını biliyordum, bu onlar için doğru karardı.

"Tamam, yukarı çıkalım," dedim ve kızları yanıma çağırdım. "Sizi götürebileceğimiz güvenli bir yer ve size bakacak bir ekip var. Ya aileleriniz sizi almaya gelir ya da bu organizasyon sizi onlara geri götürür."

Bu kızları tatmin etmiş gibiydi ve tek tek bize doğru geldiler. Onları yukarı çıkardık ve ben Áine'i ararken oturma odasındaki tek kanepeye oturttuk. Sonra bekledik. Neyse ki, Áine'in ekibi çok geçmeden geldi ve kızları oradan alıp güvenli bir yere götürdü.

"Sanırım buradaki işimiz bitti," dedi Gabriel, üçümüz terk edilmiş evde daha da fazla soruyla dururken.

"Hiçbir şey başarmamışız gibi geliyor," diye mırıldandı Nikola. "Güvenlik kamerası kayıtlarını inceleyip plaka numarasını..."

Cümlesini bitiremedi çünkü ön kapı birden açıldı.

Hiç tereddüt etmeden harekete geçtim. Beş adımda Nikola ile birlikte ön kapıya ulaştım. Adamı yakasından yakalayıp içeriye çektim ve Nikola kapıyı arkadan kapattı.

"Bir ses çıkarırsan, ölürsün," diye uyardım ve kafasına silah dayayarak onu duvara ittim.

Gözleri şişti, odanın içinde hızla dolaşmaya başladı. "Kızlar nerede?" "Çoktan gittiler."

"Kendi başını düşünsen iyi olur, aptal," dedi Gabriel kuru bir şekilde.

"Dostum, ziyaretçileri çok seviyorum," dedi Nikola. "Bunu sorgulayabiliriz."

Nikola'nın her iki kolunu süsleyen dövmelemlerle kaplı kollara bakarken, gözleri kuzgunun içine dövülmüş soyadının olduğu dövmelemlere takıldı. Tanıdığını anlaşılmış olmalıydı çünkü piç kurusu soldu.

"A Ni-Ni-Nikolaev?" diye kekeleydi.

"Şuna bak. Sen bir ünlüsün," dedim. Ailede tek bir deli piç kurusu olması, tüm dünyanın senin adını konuşmasına yetiyordu.

Ne yazık ki, Nikolaev ailesinde artık *iki* deli vardı: Sasha ve yeğeni.

Dikkatimi tekrar adama çevirerek, ön kolumu boynuna bastırdım. "Şimdi, bize bildiğin her şeyi anlatacaksın, yoksa çılgın Rus'un seninle oynamasına izin vereceğim."

"Ve bana güven," dedi Gabriel yavaşça. "Onun oyunları iğrençtir."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye bağırdı. "Yemin ederim. Ben sadece vardiyam için buradayım."

Bana sadece bodrumun kapısının kilitli kalmasını sağlamam söylendi." "Seni parça parça etmek için can atıyorum," diye homurdandım.

"Onu küçük parçalara ayırayım," dedi Nikola. "Böylece daha uzun süre yaşar ve acıyı daha iyi hisseder."

"Önce bize cevap vereceksin," diye dişlerimi gıcırdattım. Sonra, ona yanlış umut vermek için, "Cevapların cezanı belirleyecek. Kimin için çalışıyorsun? Kızlara ne yapacaktın?" diye ekledim.

Gözleri arkamda dolaştı ve ölü muhafızı işaret etti. "Ben sadece bir muhafızım. O adam için çalışıyorum. Bildiğim tek şey bu."

Onu tekrar duvara ittim, çarpmanın etkisiyle duvar sallandı. "Plan neydi? Onlarla ne yapacaktın?"

"Bilmiyorum," diye ağladı. "Bilmiyorum. Kimse bize bir şey söylemedi. Tek görevimiz, zamanı gelene kadar kızları kilitli tutmaktır."

"Ne zamanı?"

"Başka biri gelip onları alana kadar. Kim olduğunu ve ne zaman olacağını bilmiyorum." Kahretsin, bu işe yaramaz bir şeydi.

"Burada neler olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Gabriel. "Elbette biliyorum."

"Ne? Ne oluyor lan?" diye sordu Nikola.

"Gölgelerin ardında ipleri elinde tutan ve kirli işlerini başkalarına yaptıran biriyle karşı karşıyayız." Gabriel,

"Ve bizim için yararlı bir bilginiz yoksa, yolumuza devam etsek iyi olur."

Ayak bileğime sakladığım bıçağı almak için eğildim.

"Hayır, hayır... Bekle... Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece içeri girip onları izledim."

"Bu kızlara *yardım etmek* için hiçbir şey yapmadın." diye sordum. "Onları bağışlamadın, öyleyse söyle bana... Neden seni bağışlayalım?"

Sessizliği benim cevabımdı.

"Maskeli adam kim?" diye sordum. Yine sessizlik.

"Peki, pislik, son bir şey söylemek ister misin?" Nikola homurdandı ve korkak adam ağlamaya başladı. Küçük gözyaşları da değil, timsah gözyaşları. "Ağladığında çirkin olduğunu kimse sana söylemedi mi?" Nikola başını eğerek alay etti.

"Özür dilerim," diye ağladı. "Çok özür dilerim."

Gabriel sırtıttı. "Eminim şu anda üzgünsündür, ama sadece yakalandığın için."

"Yale'deki silahlı saldırgan hakkında ne biliyorsun?" Bana boş boş baktı. "Vitale ailesi hakkında ne biliyorsun?"

"Tek bildiğim, kızları yakalamamız gerektiği," diye bağırdı. "Yale'de." "Neden?" diye sordum. "Ve hangi kızlar?"

Arianna ve Francesca'yı hedef almış olamazdı.

Olabilir miydi?

"Yale'de hedefledikleri iki kız vardı ve diğerlerini öldürmek sadece dikkatleri dağıtmak içindi."

"Neyin hedefi?"

"Ben... bilmiyorum," diye hıçkırdı. "Bana pek bir şey söylemiyorlar." "Bu adam işe yaramaz," diye mırıldandı Gabriel.

"Üzgünüm... Üzgünüm... Ben..."

Nikola kafasına bir tokat attı. "Yeter." "Dersini aldın mı?" diye sordum.

O kadar çılgınca başını salladı ki, boynuna zarar verdiğini sandım.

"İyi, o zaman seni Nikola'ya vermeyeceğim."

"Teşekkürler. Teşekkürler. Pişman olmayacaksın."

"Bunun yerine sana kendi ilacının tadını tattıracağım," diye soğukkanlılıkla devam ettim. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben vahşice gülümsedim. "Bunu cezasız bırakacağımızı düşünmedin, değil mi?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARIANNA

"Partiye davetsiz gitmeyi önerdiğinde, bunu *kelimenin tam anlamıyla* kastettiğini düşünmemiştim," diye fısıldadım, kampüsün dışındaki ormanda zorlukla ilerlerken. "Neden buradayız? Davet edilmedik, yani hoş karşılanmayacağımız açık. Legacies, etkinliklerinde ne halt ediyorlarsa, dışarıdakilerin görmesine izin vermezler."

Legacies, etkinlikleriyle ve her şeyi kendi aralarında gizli tutmalarıyla biliniyordu. Yine de, işte buradaydık, ormana girip içeri dalmak üzereydik.

"Bu bir parti, etkinlik değil," diye itiraz etti Penelope. "Kesinlikle parti değil," diye mırıldandım.

"Hepiniz bizi öldüreceksiniz, değil mi?" Francesca, düşmüş bir dalın üzerinden geçerken alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Ve siz bizi öldürmezseniz, kardeşim kesinlikle öldürecek."

Tüylerim diken diken oldu. Gianna'nın kaçırılmasından beri ormanı sevmiyordum. Adımlarımı sessizce atarak etrafa bakınıyordum, son zamanlarda kabuslarımda başını gösteren eski hayaletleri görmeyi bekliyordum sanki.

"Şu ana kadar bu partiye negatif yıldız puanı veriyorum," diye fısıldayarak bağırdı Francesca, başını eğik tutarak. Her adımımızda yapraklar ayakkabılarımızın altında eziliyordu. "Ve bu benim özel baskı Converse'lerimi mahvediyor." Baş harflerinin kazınmış olduğu mor tenis ayakkabılarını gösterdi.

Ağaçlar başımızın üzerinde yükseliyor, istenmediğimiz bir yerde gizlice dolaştığımız için bize kızgın bakışlar atıyordu. Karanlık gökyüzünü zar zor görebiliyordunuz, yıldızlar

bulutların şekillenmesiyle gizlenmişti. Titredim.

Bu farklı. Güvendeyiz. Düşünme.

Etrafıma bakarken sessizce bu sözleri tekrarlardım ve kendimi kaybetmemek için nefeslerimi saydım. Bu, kızları endişelendirecekti ve travmanın ne olduğunu şiirsel bir dille anlatacak havada değildim.

"Neden normal partilere gidemiyoruz?" diye mırıldandı Amara, Skye'ye bakarken parmaklarını hızlıca hareket ettirerek.

"Çünkü biz aptalız ve bunun anti-feminist falan olduğunu biliyorum, ama erkekler her zaman daha iyi partiler veriyor gibi görünüyor," diye açıkladı Skye.

Kafamı salladım. *"Skye, seni bu sürtüklerle asla yalnız bırakmamalıydım. Senin bakış açını mahvettiler."*

Penelope kıkırdadı. "Ya da Nikola'nın çıplak göğsüne gizlice bakmak istiyor. O adamın gömlek giymeye karşı bir sorunu olmalı."

Skye iki parmağını Penelope'nin göğsüne dayadı ve onu itti, ben de yüzümü buruşturdum.

"Tanrım, o adam... rahatsız," diye patladım. "Skye, onu hariç herhangi birini seç."

Skye omuz silkti. *"O kadar da kötü değil. Onu seviyorum."*

Geri kalanımız birbirimize baktık ve ben inanamayıp başımı salladım. Kampüste Skye'dan daha tatlı birisi yoktu ve *o* psikopatı *mi* seviyordu? Bu birçok açıdan yanlıştı.

"Merak etme. Senin için dua edeceğiz," diye güvence verdi Anya, sonra bana komplo kuran bir gülümseme attı.

"Dua etmekten çok daha fazlasına ihtiyacı olacak," diye mırıldandı Penelope.

"En azından bir erkek bulacak," dedi Amara ciddi bir ifadeyle, sonra Penelope'ye gözlerini kısarak baktı. "Arkalarında ölü erkek arkadaşlar bırakan bazılarımızdan farklı olarak."

Bir süre sessizlik oldu, sonra ikisi de başlarını geriye attılar ve güldüler.

"Tanrım, sanki bir aydır değil de yıllardır yokmuşuz gibi konuşuyorsunuz," diye mırıldandı Francesca, kaşlarını oynatarak. "Şimdi sırları dökün. Arianna ve ben dışlanmış hissediyoruz."

"Kızım, lütfen. Bütün o saçmalıkları anlatmak için günün saatleri yetmez," diye homurdandı Penelope. "Kız kardeşlerinle başlayalım, Arianna."

"Neden? Ne oldu?" diye sordum, omurgamdan bir ürperti geçerek. "Gianna'nın Hannah'yı kontrol altında tuttuğunu söylediğini sanıyordum."

"Daha iyi ne olmadı diye sor," diye haykırdı Amara, ellerini havaya kaldırarak. "Onlarla konuşmadın mı?"

"Sanırım bazı şeyleri atlamışlar," diye mırıldandım.

Penelope durdu, avucunu kaldırdı ve hepimizi susturdu. Düz ayakkabılar ve vücudunun hatlarını ortaya çıkaran güzel mor dantel bir elbise giymişti. Her zaman cesur kombinler yapmayı başarırdı, ama o kız her şeyin içinde güzel görünürdü.

"Herkes susun yoksa yakalanırsınız."

Francesca elini beline koydu. "*Kim* tarafından? Biz izinsiz girmiş değiliz ki. Bu araziler bizim, istersek dolaşabiliriz, o yüzden neden..."

"Hukuk," diye patladım birden, kendimi bile şaşırtarak, ve herkes yavaş çekimde bana döndü. "Sen hukuk okumalısın. Hukuk. Davalarını savunmada her zaman çok başarılıydın."

"Hadi ama Arianna. O da bizim gibi bir mafya prensesi. Hukuk okumak ne işe yarayacak ki?" Anya genellikle sessiz biriydi, ama konuştuğunda herkesin dikkatini çekmeyi başardı. "Ailelerimizin her gün kanunları çiğnediğini bilerek bu işe giriyoruz."

Omuz silktim. "Suçluların bile savunuculara ihtiyacı vardır. Bizi hapisten çıkaran kişi o olabilir."

Penelope başını salladı. "Yani hepimizin hapse gireceğini mi ima ediyorsun?"

"Yani, bu gerçek bir olasılık," diye mantık yürüttüm. "Ama bu konuyla ilgisi yok. Sadece ona uygun olacağını düşünüyorum."

Francesca cevap vermeden önce düşünceli bir şekilde çenesine dokundu.

"Bana karşı çıkan herkesi öldürttüğüm gerçeğini saymazsak, tabii. Yani, zorluklara açığım."

"Ama..."

"Hayır. Karar verildi. Avukat olacağım."

Penelope bir şey söylemek ister gibi görünüyordu, ama bunun yerine, uzaktan gelen müziğin sesine doğru kalın orman yolunda yürümeye devam etti.

Hepimiz sessizce yürümeye devam ettik ve boş çayırın ortasındaki şenlik ateşine yaklaşırken hızımızı yavaşlattık.

"Boo!"

Yakındaki bir ağacın arkasından ortaya çıkan 1,95 metrelik hortlak, şimdi üzerimizde dikiliyor ve altı kişiyi de korkudan ödü patlatıyordu — bu da onu çok memnun ediyordu.

Nikola Nikolaev, o lanet olası deli, yüzüne hayalet gibi beyaz boya sürmüş, sert ve rahatsız edici bir ifade takınmıştı. Ağzının etrafında kafatası gibi dişler oluşturan sivri siyah çizgiler, yüzünü ikiye bölen çılgın bir sırıtışa uzanıyordu —vahşi, dengesiz ve kaosla dolu. Toplantılarında yaptıkları şeyleri duymuştum, ama bu kadar... korkutucu olacağını hiç tahmin etmemiştim.

İşte orada duruyordu, çıplak göğüslü ve bizi akşam yemeği olarak yemeye hazır bir psikopat gibi görünüyordu.

Nikola, yüzlerimizi görünce başını geriye attı ve gürültülü bir kahkaha attı.

"Şu anda yüzlerinizi görmelisiniz."

Ona sert bir bakış attım. "*Bizim* baktığımız çirkin yüzü görmelisin. Ve senin gömleğin nerede, seni çılgın Rus? Burası çıplaklar kampüsü değil."

"Çok sıcak." Belli ki bu aptal Sibirya'nın soğuklarına alışmıştı.

"Yüzündeki o çirkin boya için bahanen ne? Bugün Cadılar Bayramı değil."

Bana orta parmağını gösterdi ve ben de gözlerimi ona dikip baktım.

"*Bizi çok korkuttun,*" dedi Skye, nefes nefese.

Onun ona attığı bakış, benim kalbimi paniğe sevk etti. Elini tuttum ve onu korumak için arkama ittim.

"Gidiyoruz," dedim.

"Hayır, gitmiyorsunuz," dedi Nikola. "Partiyi mahvetmek istediniz, o zaman sonuna kadar gidin."

Skye cesurca yanımdan geçip gitti ve diğer kızlar da onu takip etti. Çoğu kız bu adamın yanında gergindi, ama Skye'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa o gergin değildi.

"*Onlarla uğraşmayı bırak Nik,*" diye işaret diliyle söyledi, sertçe nefes alıp vererek. "*Ve biz hiçbir şeye davetsiz katılmadık.*"

Gözlerinin soluk mavisi daraldığında ve Skye'ye karardığında nefesimi tuttum.

"Skye, küçük bebek. Cesur davranmayı ve bana meydan okumayı bırak." Nikolaev ailesinin meşhur olduğu o soğuk, dengesiz gülümsemesini gösterdi. Tabii Nikola hepsinden daha betardı. "Ben kırık kalpler toplayıcıyım ve arkamda küller bırakırım. Şanslıysan, seninle işim bittiğinde sadece profesyonel yardıma ihtiyacın olacak."

Açıkçası cesaretim zekamdan daha fazlaydı, onu ittim ama iri cüssesi yerinden bile kıpırdamadı. "Aklını mı kaçırdın? Dante Leone'nin kızını tehdit edemezsin."

Ve genellikle hayatta kalamazdın da. Skye'nin biyolojik babası, kaybettiği kızı ve Nikolaev'lerin bu olaydaki masum olsa da rolünü öğrendikten sonra Nikolaev'lere açıkça savaş ilan eden tek kişiydi. Ailesinin tropikal bir adada güvende olmasını sağlarken bu dünyayı seve seve yakardı.

"Tatlım, Nikolaev'lerle uğraşılmaz." Haklıydı, ama bunu kabul etmem mümkün değildi. "Onu kesinlikle alt edebiliriz."

Skye alaycı bir şekilde güldü. "*Bir gün dizlerinin üzerine çökeceksin, Nikola Nikolaev.*"

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi, Rus aksanını kelimelerine yansıtarak. Arkadaşıma en büyük düşmanımıymış gibi baktı. Aslında, neredeyse üvey kuzenlerdi, ama bu, derinlemesine incelenmeye değmeyecek kadar karmaşık bir ilişkiydi.

O, bu konuşmayı unutup gülümsedi ve mükemmel düzlükteki beyaz dişlerini gösterdi.

"Bayanlar." Kenara çekildi ve sanki bize sihirli bir krallığa giden yolu gösteriyormuş gibi elini uzattı. "Önden buyurun."

"Yale'de bu saçmalığı kesinlikle özlemedim," diye mırıldandım, hepimiz onu takip ederek ormanın derinliklerine doğru ilerlerken. *Kırmızı Başlıklı Kız*'ın hasta versiyonu gibi. "Geri döneli bir gün bile olmadı ama sanki hayatımın bir yılını kaybetmişim gibi hissediyorum."

"Ben de," dedi Francesca. "Skye ve o deli Rus'un nesi var?"

"Yaz başından beri böyle," diye yanımda yürüyen Anya homurdandı. "Sanki kedi fare oyunu oynuyorlar ve hepimiz bu oyuna kapılıyoruz."

"Bu, devam eden bir tema gibi görünüyor," diye mırıldandı Amara ve ben, onun kendinden bahsettiği hissini bir türlü atamadım.

Bu aptalcaydı.

Yurtta kalıp kaçırdığım işleri halletmeliydim. Bunun yerine, Dior yazlık elbisemle terleyerek burada durmuş, keskin nefesler alırken ciğerlerim yanıyor ve birinin hoparlöründen gelen öfkeli heavy metal müziği dinliyordum.

"Bir galon böcek ilacı lazım," diye mırıldandım, bir bacağımı diğer bacağımla kaşıyarak. Dışarıda olmayı severdim, ama ormanda yürüyüş yapmak kesinlikle benim tarzım değildi. Tatil köylerini, egzotik adaları, Norveç veya Alaska'da yıldızları seyredebildiğim ve etrafımda tek bir böcek bile olmayan soğuk yerleri tercih ederdim. "Sivrisinekler tüm kanımı emiyorlar."

"Çünkü sen çok tatlısın," diye alay etti Amara. "Hannah'nın kitabından bir sayfa al, o zaman hepsi uçup gider."

Gözlerimi devirdim ama sessiz kaldım. Hannah'yı bütün gün görmemiştim ve beni kaçındığını düşünmeden edemedim. Onda bir tuhafılık vardı ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Penelope düşüncelerimi böldü. "O boyalı yüzler aptalca. Korkutucu, ama çok aptalca."

"Kuzen... lanet olası dilin," diye azarladım, yüzümü ciddi tutamadan. O kıkırdadı, sonra ikimiz de etrafımızdaki ormanlık alanı izlemeye başladık.

Ormanın kalbinde gizlenmiş bir açıklık vardı, gece gökyüzüne uzanan iskelet gibi dalları ay ışığını engelleyen dev ağaçlar tarafından örtülmüştü. Kenarlarda kalın ve ağır gölgeler birikmiş, sessiz avcılar gibi ağaçların arasından izliyorlardı. Hava nemli toprak, duman ve hafif metalik bir kokuyla doluydu, keskin, paslı kan gibi.

Ağaçlık alanda şenlik ateşleri yanıyordu, alevler gökyüzüne uzanıyor ve karanlığa köz yağmuru saçıyordu. Ateşin ışığı toplanan kalabalığın üzerinde dans ediyordu, yüzleri heyecan ve daha karanlık bir şey arasında gidip geliyordu — çok geniş gülümsemeler, alevleri garip, vahşi bir parıltıyla yansıtan gözler.

Ateşlerden birinin yanındaki kütüğün üzerine yerleştirilmiş, yıpranmış bir hoparlörden, sert metal müzik geceye haykırıyordu — bozuk riffler, gırtlaktan çıkan vokaller ve savaş çılgılığı gibi açıklıkta yankılanan vurmali davullar. Ses, bıçak gibi havayı kesiyor, göğüste titreşiyor ve şenlik ateşlerinin daha sıcak, daha vahşi yanmasına neden oluyordu.

"Neden bunu yapıyorlar?" diye fısıldayarak merak ettim. Bu etkinliklerin yapıldığına dair hikayeler duymuştum, ama hiç katılmaya zahmet etmemiştim. Ateşin turuncu ışığının etrafımıza gölgeler düşürmesi ve kafatası boyalı her yüzün üzerinde parıltması gerçekten korkutucuydu.

"Sanki bir ucube gösterisine girmişiz gibi," diye ekledim.

Anya omuz silkti. "Gabriel, bunun Legacies'e ve mafya ile bağlantılı herkese, ailelerimizin geçmişte gömmek zorunda kaldığı tüm iskeletleri hatırlatmak için olduğunu söyledi. Sanırım bu, bizim... ebeveynlerimize, atalarımıza bir selam niteliğinde."

"Bu gerçekten duyduğum en aptalca şey," diye tısladı Penelope. "Hey, ben sadece bana söyleneni tekrar ediyorum," diye homurdandı Anya.

"Ayrıca, mafyanın her fraksiyonu biraz farklı bir kafatası kullanıyor," diye Amara araya girdi. "Şuraya bak..." Sağdaki altın rengi detaylı siyah-beyaz kafataslarını dikkatlice işaret etti. "Onlar patronlar. Benim arkadaşlarım. Sol tarafta dikenli olanlar ise Omertalar. Ve tabii ki gümüş detaylı olanlar da var. Onlar senin arkadaşların, Arianna."

"Sanırım bu bir tür... sembolik bir şey?" diye tereddüt ettim, yüzlerini boyamayan ve korkutucu kafatasları kullanmayan tek grubun Ashfordlar olduğunu fark ettim — dünya onları "Milyarder Krallar" olarak adlandırmayı seviyordu. Burada kendi korkutucu maskeleriyle Yakuza mirasçıları da vardı. "Ve her seferinde böyle mi yapıyorlar?"

"Aşağı yukarı," diye homurdandı Penelope. "Şiddetten gerçekten nefret ederim, ama bu neredeyse... daha uğursuz geliyor."

Korku filmlerini sevmezdim ve bu kesinlikle bir korku filmi sahnesi gibi geliyordu. bir sahne gibi geliyordu.

Bu "partide" olmamalıydık.

Her iki yanımda da oda arkadaşlarım vardı — buradaki diğer tek kadınlar —benim kadar şok olmuş görünüyorlardı.

"Bu gece insan kaçakçılarına ne olduğunu göstereceğiz." Çok iyi tanıdığım bir ses ormanda yankılandı, herkesin dikkati ona çevrilmişti.

Matteo Vitale.

Beni en çok korkutan boyalı yüz. Birlikte büyüdüğüm çocuk artık yoktu, onun yerine acımasız bir gangster vardı.

Bu kampüsteki diğer herkes gibi.

Açıklıkta haykırışlar yankılandı, "*Öldür, öldür, öldür*" sözleri tekrar tekrar söylendi ve sonunda insanların bu gece neden burada toplandığını, amaçlarının ne olduğunu anladım.

Doğu Kıyısı topraklarında bir düşmanı yakalamışlardı.

Matteo, buradaki öğrencilerin paganların mirası olduğunu iddia etmişti ve yanılmıyordu. Her iki atamız da bir zamanlar açık artırmalar, anlaşmalar ve fuhuş çeteleriyle insan ticaretine derinlemesine bulaşmıştı.

Şu anda bu işlere karışanlara verilen cezalarla ilgili söylentiler duymuştum. Matteo ve arkadaşları, ailelerinin topraklarına izinsiz giren her pervasız adamın peşine düşüyorlardı. Yargıç, jüri ve... cellat oldular.

Gözlerim ikiz kardeşlerime takıldı.

Tarlanın diğer ucundan bana öfkeyle bakıyorlardı, beni ve arkadaşlarımı burada gördüklerine memnun değillerdi.

Aynı gri gözleri olmasaydı onları tanıyamazdım ve birbirimizi ayırt edemeyecek kadar uzaktaydık. Bakışlarımı karşıladılar ve içlerinden biri - Cassius mu? - "*Burada ne halt ediyorsun?*" diye fısıldadı.

Tatlı bir gülümsemeyle onlara sırtımı döndüm.

Amara yanımda kıkırdadı. "Kardeşler. Onları sevmek lazım."

"Sadece onları öldüremeyeceğimiz için," dedim, ama sesimde gerçek bir kin yoktu.

"Bu herif kafasına kurşun mu yiyecek, kazıkta yakılacak mı, ne olacak?" diye bağırdı biri. "Bu saçmalık için bütün gece vaktimiz yok."

"Ona 'avcı ve av'ı öğreteceğiz," diye cevapladı Matteo, güçlü bariton sesi tüm açıklığı doldurdu. "Onu serbest bırakıp sonra avlayacağız. Hatta belki bir iki organını da alabiliriz."

Ne oluyor lan?

"Görünüşe göre kardeşin bu insan avını yönetiyor," diye Penelope, Francesca'ya bariz olanı fısıldadı. "Umarım hapse girmez."

Francesca sadece omuz silkti. "Bu yüzden hukuk diploması almam gerekiyor."

"Onlara bir servet ödetmeyi unutma," diye ekledim ve kızlar beni onaylamayan bakışlarla süzdüler. "Ne var? Bir kızın bir şekilde geçimini sağlaması lazım. Bu hırsızlıktan farklı değil ve sizler bunu sorun etmiyorsunuz."

"Anlıyorum," dedi Amara. "Sen ve Hannah para çaldığınızda sizi tebrik ediyoruz, ve dediğin gibi, bu da ondan farklı değil."

Amara'nın omzunun üzerinden tanıdık bir yüz gördüm. Konuşmayı takip edemedim ve hayal görmediğimden emin olmak için gözlerimi hızla kırıştırdım.

Hannah.

Elbette yüzünü net olarak görmek zordu, ama onu tanıyabilirdim. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve siyah kafatası çizgileriyle boyanmış beyaz yüzündeki gülümseme korkutucudan başka bir şey değildi.

Kendimizi savunmak için değilse, asla isteyerek şiddete başvurmazdık.

Gözlerim kardeşlerime kaydı ve benim gördüğüm kişiyi fark ettiklerinde şok olduklarını gördüm. Bu, Hannah'nın buraya ilk kez geldiği anlamına geliyordu, aksi takdirde bu kadar şaşırmaslardı.

Hannah'nın parmakları omzunda duran beyzbol sopasını çeviriyordu, tüm dikkati Matteo'nun serbest bırakmak üzere olduğu adama odaklanmıştı. Kot şort, beline bağlanmış büyük beden beyaz bir Oxford gömlek ve siyah yüksek bilekli spor ayakkabılar giyiyordu.

"Koş, çünkü yakalandığında cehennem kopacak," diye bağırdı Matteo, tutukluyu çözdürürken. Onun tehlikeli bir yanı olduğunu hep biliyordum, ama daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim.

"Otuz saniyen var." Hannah güldü, sonra saymaya başladı. "Bir Mississippi... iki Mississippi..."

Her şeyi izlerken şoktan ağızım açık kaldı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye tısladım, önümdeki manzaraya şok içinde bakarak.

"Tanrım, sandığımdan da deliymiş," Amara benim düşüncelerimi yineledi. "O..."

"Legacies'e katıldı," diye Penelope onun yerine cümleyi tamamladı.

"Öyle yaptı," diye gülerek, yine birdenbire ortaya çıkan Nikola dedi. "O kan dökücü biridir."

Dört şarkı.

On dakika otuz üç saniye. Yüz seksen beş

nefes.

İkizimin avını yakalaması bu kadar sürdü. Onu Matteo ve neşeli takipçileri olan çeteye teslim etti, onlar da onu muhtemelen öldürmek için bir yere götürdüler.

Kazançlarını kutlayan ve gece kulübündeymişiz gibi dans eden kalabalığın arasından geçerken kulaklarım çınladı. Etrafta şenlik ateşleri yanan alanda ilerlerken ve Hannah'ya odaklanırken 5 Seconds of Summer şarkısının sözlerini tam olarak duyamadım.

Ona yaklaşırken, bir yoldan geçen kişiden kırmızı bir bardak aldı ve içkisini bir dikişte içti.

"Hay sıçayım." Başını salladı ve yüzünü buruşturdu. "Kimyasal dezenfektan tadı *olmayan* bir şeyin var mı? İğrenç."

"Tabii ki yok, çünkü burada sadece psikopat erkekler olabilir, Hannah," diye tısladım, ellerimi belime koyarak ona döndüm. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"*Sen* burada ne yapıyorsun?"

"şey, bunun normal bir parti olduğunu sanıyordum, değil..." Kollarımı açtım. "*Böyle* değil. Ve kesinlikle kız kardeşimin Legacies'in çılgın şovuna katılmasını beklemiyordum."

Benim bariz öfkemi görmezden gelerek, beni kucakladı ve "Ailemize herhangi bir şekilde zarar vermek isteyen her pisliği ortadan kaldıracacağım," dedi.

"Yaptığımız işi düşünürsek, bu liste muhtemelen çok uzun olacaktır. Onlara karşı kazanamazsın."

"Tek tek, hepsine ödetirim," dedi Hannah, sanki beni duymamış gibi.

"Evet, bunu kafasına takmadı," diye mırıldandı Amara. Kafamı çevirdiğimde tüm arkadaşlarımdan arkamda durduğunu gördüm.

"İkizin çok pervasız," dedi Anya, başını sallayarak. "Artık yurda dönebilir miyiz?"

Cevap veremedim çünkü Penelope benden önce davrandı. "Hayatta olmaz."

"*Seninle yurtlara dönmemi ister misin?*" Skye,

Any'a üzüldü, çünkü Anya bu hayvancıkları izlemek yerine şekil değiştirenlerin aşk romanlarını okumayı tercih ediyordu.

"Kesinlikle olmaz. Birlikte geldik, birlikte gideceğiz," diye itiraz etti Penelope.

"Buraya kadar geldik, en azından biraz daha bu ucube gösterisinin tadını çıkaralım."

Hannah hemen kabul etti. "*Birisi* mantıklı davranıyor."

Kız kardeşime sert bir bakış attım. "Ne oluyor Hannah? Ne yapıyorsun ve neden bu pisliğe bulaştın?"

Bana boş boş baktı.

"Babamızın Maryland mafyasını yönettiğini hatırlıyorsun, değil mi?" Sanki söylediklerini anlamakta zorluk ekiyormuşum gibi yavaşça konuştu. "Annem onunla evlendiğinden beri bu bokun içindeyiz."

"Bu bizim..." Ellerimi havada salladım, önce ormana, sonra Matteo ve çetesinin kaybolduğu yöne doğru, burada olanları tarif edecek kelime bulamadan.

"Ne?" diye meydan okudu. "O piç kurusu, seni ve Francesca'yı neredeyse vuran adamla bir şekilde bağlantılı. Ölmeyi hak ediyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Çocuklar bir ipucunu takip ettiler ve buldular... Boş ver, endişelenme. Önemli olan, onun bedelini ödemesi gerektiği idi."

Ona inanmadan baktım. "Yani sen, ne yaptın? Beni ve Francesca'yı intikam mı aldın?"

"Evet."

"Hayatımı tehlikeye attığım için bana kızgındın, ama bunu mu yaptın?" Sesim tiz ve tedirgindi, hatta rahatsız ediciydi. "Yale'deki silahlı saldırı üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Ama bu? Bu tamamen pervasızlık."

Arkamda biri boğazını temizledi.

"Hepimiz sakinleşmeliyiz." Tabii ki Anya'ydı.

Amara, bu çatışmayı çözmeye yardımcı olmak için hevesle başını salladı. "Sabah derslerimiz var, belki de yurtlara dönmeliyiz."

Penelope elini okşadı. "Her zamanki gibi barışçı."

"Bence o ve Anya haklı," dedim. "Hadi gidelim." Hannah'nın gözleri meydan okurcasına parlıyordu.

"Pfft. Artık buradayız. Boşuna bozmayalım," diye itiraz etti Francesca, kolumu çekerek. "Hannah sadece iyi bir abla davranıyor. Kardeşlerin de burada ama onlara bağırmadığını görüyorum."

"Hmm, doğru," diye Amara da aynı fikirdeydi. "Ama bunun cinsiyet ayrımcılığıyla hiçbir ilgisi yok, tamamen..."

Penelope arkadaşının omzuna hafifçe vurdu ve Hannah'nın isyankar ifadesi, her zaman sakladığı ifadeye dönüştü...

"Matteo!" Arkamda duran kişiye baktı. "Çok çabuk hallettin."

Onun sesini duyunca ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Bayanlar, partimizi mahvettiniz," dedi soğukkanlılıkla.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça döndüğümde onu bir elini kot pantolonunun cebinde, beyaz tişörtü kaslı pazılarını ortaya çıkaran bir şekilde orada dururken gördüm. Matteo'yu kot pantolonla görmek nadir bir durumdu, ama kesinlikle görülmeye değer bir manzaraydı.

Herkese başını salladı, beni en sona bıraktı. Ela gözleri bana takıldığında, sanki dünya durmuş gibi hissettim. Güç parıldıyordu.

varlığının her zerresinden, etrafındaki alanı tüketerek. Ya da belki sadece ben.

Bu tuhaf tepki karşısında kaşlarımı çattım. *Bu günlerde bana ne oluyor?*

"Ben çarpmadım." Hannah gülümsedi ve kolunu Matteo'nun pazısına doladı. Matteo ona bir bakış attı ve Hannah devam etti. "İyi yaptım, değil mi?"

Zoraki bir gülümseme attım, ki bu daha çok bir yüz buruşturma gibi görünmüş olmalı, sonra gözlerimi ona dikip daralttım. "Hepinizin bir açıklama yapması gerekiyor."

"Ben her zaman benim olanı korurum. *Her zaman.*" Matteo'nun gözlerinde bir şey parladı ve etrafımızdaki herkes, muhtemelen onun içindeki avcıyı hissederek, hareketsiz kaldı. "Bunun için beni suçlayamazsınız."

Gözlerini kaçtırmamak için onun bakışlarını karşıladım. Sanki bir balonun içinde sıkışmış gibiydim, etrafımızdaki gürültü kalbimin atışları tarafından bastırılmıştı. Onun bana böyle baktığını hiç görmemiştim.

"Sen yapabilir misin, Ari?" diye sordu, hala bana bakarak, ruhuma delikler açarak.

Hannah ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi, sonra yavaşça, neredeyse dikkatlice, "O

seni suçlamıyor, Matteo. Gelecekteki kayınbiraderini asla suçlamaz."

Onu düzeltmediğini fark ettiğim için kendimden nefret ettim. Hannah'nın bu küçük yorumları yeni bir şey değildi. Onunla tanıştığı andan itibaren, hak iddia etmiş ve onunla evleneceğini açıkça belirtmişti. Bu daha önce beni hiç rahatsız etmemişti, peki neden şimdi rahatsız ediyordu?

"Aslında, onu suçluyorum." Nabzımın hızla attığını ve damarlarımda adrenalin dolaştığını düşünürsek, sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırdım. "Kız kardeşimin, yani müstakbel *karısının*, tehlikeye atılmasına asla izin vermemeliydi." Bir şey bana canavarı kışkırttığımı söylüyordu, ama sözlerimi geri almak için çok geçti. Gözlerini onun gözlerine dikip, "Bir daha sakın yapma," dedim. Sonra kız kardeşime gülümsedim. "Bir şeyler içelim."

Kız kardeşim kolumu koluna taktı ve hepsini geride bırakarak uzaklaştık, ama arkama bakmadan edemedim. Kızlar dağıldı, ama Matteo ve Francesca yerinde kalmıştı.

Kız kardeşi sıkıntılı bir ifadeyle kardeşine bir şeyler fısıldadı, ama Matteo'nun ateşli bakışları, sıkı çenesi ve ince dudaklarıyla bizi takip etti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MATTEO

"Burada ne görüyorum ben, Matteo?" Francesca tısladı. "Lütfen bana yanlış ikizle ilgilenmediğini söyle." Küçük kız kardeşimin alçak sesindeki azarlama çok açıktı.

"Hayal görmüyorsun," dedim, hiç tereddüt etmeden, gözlerim hala evleneceğim kadına kilitliken. "Ve o doğru ikiz."

O kadar doğrudu ki, ona yaklaştığımda kalbim göğsümde titriyordu. Onun ilk öpücüğünü çaldığımdan beri böyleydi.

"O sana hiç ilgi duymuyor," diye tısladı Francesca, sanki biri duyacakmış gibi etrafına bakarak. Bunun bir önemi yoktu... Yakında tüm dünya bilecekti.

Babam, Nico Morrelli ile bu konuyu görüştüğünü ve alışılmadık bir şekilde, evlilik teklifini kabul edip etmemeyi kızına bırakacağını söyledi. Bu yüzden bunun için çalışacaktım. *Onun için*. Bu zorlu görev, heyecan vericiydi.

Ama aklımda başka meseleler de vardı.

Esirimizden aldığım bilgi, buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu biliyordum. Yale'deki tetikçinin ardındaki gerçeği ortaya çıkarmak için daha derine inmem gerekecekti.

"Matteo, beni dinliyor musun?"

"Açıkçası, hayır. Çok endişeleniyorsun, Francesca. Ben hallederim." Kaşlarının arasındaki kırıışıklığa gülümsedim. "Ari benim olacak. Başka tartışmaya gerek yok."

"Seni seviyorum kardeşim, ama bazen tam bir pislik olabiliyorsun."

Gerçekten eğlenerek güldüm. "Yale'de bir aydan az bir süre geçirdin ve bize karşı cesur davranmaya başladın."

"Ben her zaman cesurdum, ahmak." Elimi tuttu ve tekrar tekrar çekti. "Neden tüm erkekler sahip olamadıkları şeyi isterler?"

Onun sözleri beni uyandırdı ve gözlerimi ona dikip baktım. "Biri denedi mi..."

Kafasını salladı. "Konuyu değiştirmeyi bırak. Morrellilerle sorun çıkarmayacağına söz ver. Gianna ve Arianna ile olan arkadaşlığımı tehlikeye atarsan seni asla affetmem."

"Peki ya Hannah?"

"Onu da seviyorum, ama çok vahşi." Gözlerini devirdi. "Ve bugün gördüklerime bakılırsa, o da *pazza*." *Deli*. Kız kardeşim ve ben, akıcı İtalyanca'mızı özel durumlar için saklıyorduk — şu anki gibi, kızgın küçük *bir nonna* gibi kaşlarını çatmaya çalışırken, sonunda sevimli bir küçük kız gibi görünmeye başladığı gibi.

"Yine de Arianna'dan çok onunla evlenmemi mi istiyorsun?"

"Şşş." Yine etrafına bakındı, sonra fısıltıyla ekledi, "Arianna'yı sadece sana ilgi duymadığı için istiyorsun." Çok yanıliyordu. "Ama sözlerimi unutma Matteo. Onunla ikiz kardeşi arasında bir uçurum yaratırsan, seni affetmez."

Küçük kız kardeşimin at kuyruğunu, bundan ne kadar nefret ettiğini bilerek karıştırdım ve eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. O her zaman minyon bir kız olmuştu, annemizin 2.0 versiyonu gibiydi.

"Merak etme kardeşim. Böyle bir şey olmayacak."

O bir şey söylemeden Gabriel Santos ortaya çıktı ve aramıza girdi.

"Neler oluyor, *chico*? Ve küçük *chica*." Francesca'ya göz kırptı. "Bana her şeyi anlatın."

"İhtiyacı olan, meraklı adam. Söylesene, tüm Latin erkekler senin gibi mi?" diye fısıldadı. "*Dio mio*, kurtar beni."

"Benim milliyetimi bile bilmiyor. Ya da dilimi! Ah, zavallı kalbim." Gabriel teatral bir şekilde göğsünü tuttu. "*Dios mío, bella* Francesca. Doğru söyle. Ve hayır, ben oldukça eşsizim."

Francesca kollarını kavuşturup ona öfkeyle baktı. "Her neyse, umurumda bile değil. Beni kızdırırsan... Beni kızdırırsan... Amara hikayeleri duyacak. Hiçbiri seni iyi göstermeyecek."

Amara'nın adını duyunca yüzünde tehlikeli bir ifade belirdi, ama benim küçük kız kardeşime asla zarar vermeyeceğini biliyordum.

"Sizi çok özlediğimi söyleyemem Bayan Vitale," diye mırıldandı. "Geri döndüğünüz ilk gecede şimdiden sorun çıkarmaya başladınız."

"Hiç de değil. Kardeşimin itibarını kurtarıyorum." Omzuma hafifçe vurdu, ama onu görmezden geldim. "Aslında, ikiniz kadın meslektaşlarınıza yöneltilen istenmeyen ilginin etkilerini tartışmalısınız."

"İstenmeyen...?" Öfkeyle sözünü kesti. "Bütün kadınlar bizim ilgimizi istiyor."

O tatlı bir gülümsemeyle, ama onun sonraki sözlerinin onu inciteceğini biliyordum. "Amara senin ilgini istemiyor."

Kız kardeşim en tatlı, en saf ruhlu insan olabilirdi, ama bıçaklarını fırlattığında kan akması kaçınılmazdı.

Gabriel kız kardeşime sırtıttı.

"Görüyorsun, işte burada yanıliyorsun, tatlı, masum Francesca." Gabriel sevgiyle kız kardeşimin başını okşarken, kız kardeşim gerçekten kızardı. Ona surat yaptı ve Gabriel daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Prensesim benim ilgimi istiyor. Sadece henüz bununla barışık değil."

"Senin cenazen." Bize sert bir bakış attı. "Ama hiçbirimizin cenazene katılmasını bekleme."

Sonra arkasını dönüp bizi toz içinde bıraktı.

"Sanırım yanlış ikizine olan hayranlığından haberi oldu," dedi Gabriel, kız kardeşimiz duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında soğukkanlılıkla.

"Ari'nin doğru ikiz olduğunu kaç kez söylemem gerekiyor?" diye sinirlendim.

O omuz silkti. "Tomayto, tomahto."

Gözlerim, birlikte büyüdüğümüz kızlar grubuna takıldı, ama Arianna dışında hiçbirini görmedim. Hannah'nın söylediklerini dinlerken, içkisini yudumluyormuş gibi yapıyordu. Penelope, Anya ve Amara'nın gözlerini devirdiğini fark edince, gizlice gülümsedi, ama hiçbir şey söylemedi.

"Dostum, benim durumum kötü sanıyordum, ama sen daha kötüsün," diye Gabriel sözünü kesti.

"Durumum kötü değil," dedim, soğutucudan bir şişe bira alarak. "Sadece beklemekten yoruldum. Bu arada, Amara ile nasıl gidiyor?"

"Ailesi olmasaydı bir yere varabilirdi. Ah, laf açılmışken..." Zoraki bir gülümsemeyle elini salladı, gözleri DiLustro ailesine odaklanmıştı. Onlar kendi türlerinden bir gruptu, patronların statüsünü miras alacak olan pislikler.

"Yani, neden buradalar ki?" Gabriel, aramızdaki en yaşlı olan, devam etti. "Lanet olası yaz geldi ve birdenbire herkes bu tatilde kampüste olmak istiyor."

Omuz silktim. "Biz de buradayız."

"Doktora tezimi bitiriyorum," diye işaret etti. Kıkırdadım. "Ve Amara'yı takip ediyorum."

"*Aynen*, çoklu görev yapıyorum. Ve tüm bu salaklar..." Elini tüm arkadaşlarımızın olduğu yöne doğru salladı. "Onlar burada ne arıyorlar?"

"Bazıları yaz dersleri alıyor," diye hatırlattım. Bu gruptaki çoğumuz çevrimiçi dersler alıyorduk, ama St. Jean D'Arc'in özel olarak sunduğu yüz yüze derslere katılan birkaç kişi vardı.

Havada bir kakhaha yankılandı ve ben, tüm düşüncelerimi meşgul eden kadını bulmak için döndüm. Kadın, Nikola'nın söylediği şeye başını geriye doğru eğmişti. Nikola, çıplak göğsündeki dövmeyi gösteriyordu ve Ari'nin çatık bakışları ona kilitlenmişti.

Gözlerimi arkadaşşıma dikip, ona ödetebileceğim tüm işkence yöntemlerinin listesini gözden geçirdim. Keşke en iyi arkadaşlarımdan biri olmasaydı.

Gabriel yanımda kıkırdadı. "Sakin ol Matteo. Sadece konuşuyorlar."

"Onun onunla konuşmasını istemiyorum, özellikle de yarı çıplakken. Ona kadınların yanında lanet olası gömlek giymeye başlamasını söyle."

Arkadaşımı öldürme isteği göğsümü sıkıştırdı. O sadece benimle ve dövmelerimle ilgilenmeliydi.

Tanrım, Matteo. Kendini dinliyor musun? Elimi yüzümden aşağı doğru sürükledim ve Gabriel'in tuhaf bakışını görmezden gelerek güldüm. Her zaman baskın bir tarafım vardı... kontrolü arzuluyordum... ama bu takıntının beni yıpratmaya başladığını itiraf etmem gerekiyordu.

"Onun savunması olarak, etrafta kızlar olacağını bilmiyordu." Düşünceli bir şekilde başını eğdi, sonra ekledi, "Tabii, Hannah istisna."

Kafamı hafifçe salladım. "Hannah'nın Legacies ile birlikte çalışmasına izin vermenin iyi bir fikir olup olmadığından hala emin değilim. İnsan kaçakçılığına karşı yardım etmek istediğini biliyorum, ama çok dürtüsel."

Bu konuda küçük kardeşimle aynı fikirdeydik.

"Onu durdurmak imkansız," dedi yavaşça. "En azından bu şekilde onu gözetim altında tutabiliriz."

Bir kahkaha daha duydum ve gözüm karardı. "Ne cüret..."

"Neden oraya gidip onu kucaklayıp, onu öperek bayılmıyorsun?" Kolombiyalı Gabriel, her zamanki gibi nazik bir şekilde önerdi.

Sanki dikkatimi hissetmiş gibi, Arianna'nın gözleri beni buldu, o parlak mercan mavisi gözler benimkilerle çarpıştı ve anında bir sükunet beni sardı. Kahretsin, en büyüleyici gözlere sahipti. Ne zaman bana baksaydı, dizlerim titrerdi.

"O bana yalvarana kadar onu bir daha öpmeyeceğime söz verdim," dedim, göz teması kurmaya devam ederek. Dolgun, dudakları açıldı ve buradan bile yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

Onu başka bir yerde öpmekten hiç bahsetmedin, omzumdaki şeytan fısıldadı ve ben kararlı bir şekilde başımı salladım.

Artık eldivenleri çıkarma zamanı gelmişti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ARIANNA

Parti hala devam ederken, sohbetler, kahkahalar ve müzik ormanının huzurunu bozuyordu. Elimdeki kırmızı bardak bir şekilde dolmaya devam etti ve kısa süre sonra hareketlerim yavaşladı ve sözlerim peltekleşmeye başladı.

Nikola ayağa kalktı, soluk mavi gözleri Skye'ye parıldıyordu, sonra kendini tuttu ve hızla başka yere baktı. Onun ilgisini çekmek istiyor gibiydi ama aynı zamanda... bunun için kendinden nefret ediyor muydu?

Erkekler.

Bakışlarım, emin adımlarla bana doğru ilerleyen uzun boylu silüete kilitlendi.

Bir an için nefes alamadım ve o yoğun ela gözlerden başka hiçbir şeye konsantre olamadım. Yüzünde somurtkan bir ifade vardı ve bir şey için azarlanmak üzere olduğumu biliyordum.

Parmaklarım plastik kırmızı bardağı sıktı, Matteo ile aramdaki boşlukta bir kırbaç gibi çatırdadı.

Kalbim bir an durdu, sonra hızla çarpmaya başladı. Güçlü, damarlı kolları kavuşturarak önümde durdu.

"Bana öyle bakmayı kes," diye hafif sarhoş bir sesle fısıldadım.

Çocukluk arkadaşları birbirlerine öyle bakmazlardı.

"Nasıl?" Onun düşük tınısı vücudumun her hücrelerinde yankılandı ve vücudum, usta bir piyanistin piyanosuna tepki verdiği gibi ona tepki verdi.

Yutkundum. "Sanki biz... arkadaştan daha fazlasıyız gibi."

Sanki benim bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibi başını salladı. "Bence ikimiz de bunun daha fazlası olduğunu biliyoruz, Ari."

Sözleri doğrudan kan dolaşıma girdi. Parmaklarım titriyordu, halsiz beynim son zamanlarda ona karşı hissettiğim bu garip tepkilerle baş edemiyordu.

"Yapma," diye hırıltılı bir sesle söyledim, zihnim imkansız düşüncelerle doluydu. Onun aşağı baktığını fark ettiğimde, ben de aynısını yaptım, ancak parmaklarımı onun ön koluna yaymış olduğumu fark ettim.

"Neyi yapma?" Elimi onun ön kolundan çekmeye başladım, ama o başını salladı. "Bana dokunmaya devam et, Ari."

Yutkundum, müzik ve sohbetler etrafımızda insanlar olduğunu hatırlatıyordu, hayır, uyarıyordu. Yine de bakışlarımı ondan ayıramadım, bu anı bozmaktan korkuyordum.

Dudaklarımı yaladım. "Bu yanlış."

"Hayır, değil." Sesindeki o kadar güçlü bir inanç vardı ki, kanımdan geçip doğrudan kalbime ulaştı. "Bu dünyada sen ve benden daha doğru bir şey yok."

"Ve Han..."

"Onu bu işe karıştırmaya cüret etme, Nutella kız," diye emretti, kalbimin atışını hızlandırarak.

"Onu Legacies'e katmana hala kızgıyım."

"Eğer izin vermeseydim, kendi başına başka bir saçmalık yapardı," diye açıkladı, ama aslında bana hiçbir şey açıklamak zorunda değildi. "Bu, onun intikamını alırken kendini öldürmemesini sağlamanın benim yolumdu. Eğer onun pervasızlığı yüzünden sana zarar verirse, onu tekrar öldürmek zorunda kalırım."

Sözleri kalbimi eritti ve her şeye rağmen gülümsedim. "Matteo Vitale'nin bu kadar iyi konuşabildiğini kim bilebilirdi?"

Sert bakışları vücudumun üzerinde dolaştı, çıplak bacaklarımdan aşağı kaydıkten sonra tekrar vücuduma doğru çıktı.

"Ah, Ari, keşke bilseydin..." "Neyi bilseydim?" diye soluk soluğa sordum.

"Senin zarif parmaklarının benim sikimi kavramasını ne kadar istediğimi."

Yanaklarım kızardı ve nefesim kesildi, ama alkol dilimi çözmüş olmalıydı, çünkü sonraki sözlerim ayık halimde beni şok ederdi. "Belki de senin penisini dokunmaktansa kendime dokunmayı tercih ederim."

"Buna izin veririm, ama bunu yaparken gözlerini benden ayırmazsan." Sözleri içimi heyecanla titretti. "Parmağını"

içine sokup, dayanamayana kadar kendini becerirdin. Sonra bakire amına benim sikimi sokmam için bana yalvarırdın. Benim için uslu bir kız olur ve hepsini alırdın, değil mi?"

Alt dudağımı ısırđım, sözleri sonunda kafama dank edince çıkmak üzere olan iniltiyi bastırdım.

"Bakire mi?" diye kekeledim, kaşlarını çatarak. "Sen bilmiyorsun..." ne eğildi, sıcak nefesi kulağımda.

"Benim olan şeye kimsenin dokunmasına izin vereceğimi sanmıyorsun, Ari..." Vücudum titredi. "şu anda sarhoşsun, bu yüzden sana bir şans vereceğim, ama bir dahaki sefere... Bir dahaki sefere, seni sahipleneceğim. Artık oyun yok."

O uzaklaşırken, ben arkasına bakakaldım ve etrafımızdaki manzara yavaş yavaş netleşmeye başladı. Britney Spears'ın bir şarkısının çaldığını fark edince, omzumun üzerinden birkaç kez bakındım, Hannah'nın nerede olduğunu ve ona bir açıklama yapmam gerekip gerekmediğini merak ederek.

Gözlerimi sıkıca kapattım, rahatlama ve suçluluk duygusu içimi kapladı. Onu hiçbir yerde bulamadım.

ON ALTINCI BÖLÜM

ARIANNA

Yeni inşa edilmiş planetarium benzeri gözlemevindeki her bir ekipmanı parmaklarımla incelerken nefesimi tuttum ve cam kubbeye baktım.

Dün gece ormanda yaşadığımız macera sonrasında, Gianna ve Hannah beni *sürpriz* bir şeye götürmek için ısrar ettiler.

İşte, yeni yapıyı hayranlıkla seyrediyordum.

"Babam yaptı," dedi Gianna, güneş gibi parıldayarak. "Aslında, babam, Matteo ve annem birlikte yaptılar."

Cam kubbe tavana hayretle bakarken dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. Ama şimdi, bundan daha fazla heyecanlanamazdım.

"Senin fikrini değiştirip D'Arc'a gitmeni umarak bunu gizlice yaptı, ama..." Hannah cümlesini bitirmedi, bitirmesine de gerek yoktu. "Her neyse, şimdi buradasın."

"Yale'de bir yıl geçirmek iyi bir deneyim olabilirdi," dedi Gianna, beni savunarak. "Deneyiminizin üzerine konulan kiraz gibi." Her şeyin nasıl biteceğini bilseydim, Yale'i kesin olarak reddederdim. Çevrimiçi derslerden memnundum. "Ama ne olursa olsun, şimdi buradasın," diye ekledi Gianna.

"Evet, buradayım." Sonuçta, lisans ve yüksek lisans yıllarımın çoğunu D'Arc'ta geçirmiştım. Burası benim ikinci evim gibiydi. "Bunu benden sakladığınıza inanamıyorum," diye azarladım ve ikisini de kucakladım.

"Babam bize gizlilik yemini ettirdi," dedi Hannah.

"Kararını verirken baskı veya etki altında kalmanı istemedi," diye açıkladı Gianna.

"Görüyorum ki astrofizik bölümünün en yeni üyesini bulman çok uzun sürmemiş." Cassius'un sesi başımı döndürdü. "Babam aynı olması için yeniden yaptı..."

"Daha iyi," diye düzeltti Dominico, ikizinin hemen yanında durarak.

"Tamam, Yale'den *daha iyi* standartlar," diye bitirdi Cassius.

Onları kapının karşısında birbirlerine yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuş ve bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlamış halde buldum.

"Beğendin mi?" diye sordu Dominico. Başımı salladım.

"Beğenmek mi? Bayıldım." Boğazımı tıkayan duygularla boğuk bir kahkaha attım. "Bu gözlemevi Yale'inkinden bile daha iyi."

Kardeşlerim gülümsedi ve birbirlerine high-five yaptılar.

"Matteo tüm araştırmayı yaptı. Babama malzeme ve tasarımların listesini bile verdi," dedi Hannah gururla. "Annem ve babamla birlikte inşaatı denetledi."

Bir an nefesim kesildi. En son Matteo'nun bu işe karışacağını düşünmemiştim. Bildiğim kadarıyla, Harvard için tezini hazırlarken babasına imparatorluğunu yönetmesinde yardım ediyordu, bu yüzden pek boş vakti yoktu.

Yine de bir şekilde senin için zaman bulmuş, diye fısıldadı zihnim.

"Çok güzel," dedim boğuk bir sesle.

Gianna mutlu bir şekilde ellerini çırpı. "Annemle babamı arayalım."

Cebimden telefonumu çıkardım ve FaceTime ile onları aradım.

Babam ilk çalınıştta cevap verdi. "Her şey yolunda mı, meleğim?"

Babamın keskin gri gözleri bana odaklandı, küçük ekrandan beni değerlendirdi ve ben gülümsedim.

"Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü annemle seni bıraktığımızdan bu yana yirmi dört saat geçti. Genelde aramak için en az üç gün beklersin."

Neden aradığımı hatırlayınca kalbim kabardı. Nico Morrelli, ham gücüyle kolayca dikkat çeken türden bir adamdı, ama ailesi söz konusu olduğunda her şeyi bırakıp bizim elimizde oyuncak olurdu.

"Her şey yolunda," diye onu rahatlattım. "Gözlemevini gördüm. Çok beğendim... Çok. Teşekkürler baba."

Gözlerinin kenarındaki çizgiler yumuşadı ve gülümsedi. "Annen bunu duyunca çok sevinecek, Matteo da öyle."

Gözlerimi devirdim. "Eminim hepsi senin ve annemin eseri."

En sert erkekleri bile korkutmak için kullandığı gri gözleri yumuşadı. "Fikir benden çıktı, ama bunu sonuna kadar araştırıp hayata geçirenlerin annen ve Matteo olduğunu itiraf etmeliyim."

Matteo'nun teleskoplarla yıldızları ve gezegenleri izlediğini, uzayla ilgili sergileri araştırdığını ve kubbe şeklindeki tavanların tasarımlarını incelediğini hayal ettim, sonra başımı salladım. "Annemi anlayabiliyorum, ama onu..."

Gianna ve Hannah yüzlerini ekrana yaklaştırdılar.

"Ona çok sert davranıyor," dedi Hannah, Matteo'nun kaşları çatılırken. "Ona söyle baba. O gece gündüz çalıştı."

"Annen de öyle yapmıştı," diye hatırlattı babası.

Gianna omzuyla Hannah'ya çarptı. "Doğru. Matteo'ya hayran hayran bakman, onun bizim için Tanrı'nın bir lütfü olduğu anlamına gelmez."

Telefonun yanına yaklaşarak ciddi bir ifadeyle sordu. "Öyle mi, Hannah?"

"Ne yapıyorum, baba?"

"Sen... ona hayranlık duyuyor musun?"

Gianna ve ben bu görüntüden tiksinererek yüzümüzü buruşturduk, ama Hannah ona sadece bir gülümseme attı. "Matteo'nun bir beyefendi olup olmadığını soruyorsan, kesinlikle öyle. Eminim evlenip bir sonraki adıma geçmeyi bekliyordur."

Onları birlikte düşünmek bile beni titretmişti ve ne kadar ileri gittiklerini tam olarak söylemesini isteme dürtüsüyle mücadele ettim. Matteo birkaç gün önce bana aralarında hiçbir şey olmadığını söylemişti. Tanrı aşkına, sadece iki gece önce bana söz vermişti... Lanet olsun, bana ne söz vermişti?

Orgazm mı? Sonsuza kadar mı?

Lanet olsun, bu kadar çelişkili hissetmekten hoşlanmıyordum ve bu yeni duygularımı ikizimden saklamaktan da hiç hoşlanmıyordum. Kendimi en kötü türden bir hain gibi hissediyordum.

Matteo benimle iletişimi kesmişti ve bu beni endişelendiriyordu. Kulağıma fısıldadığı o müstehcen sözleri, kendisine ait olanı almaya geleceğine dair verdiği sözü ve tenime değen nefesini hatırlamadan edemiyordum. Sadece bu anıyı hatırlamak bile kalbimi titretmeye yetiyordu.

"Anlıyorum," dedi babam, ve ben onun tam olarak neyi gördüğünü merak etmekten kendimi alamadım.

"Ne görüyorsun, Nico?"

Annem önlüğünü giyip arkasına gelip babamın yanağına öpücük kondurduğunda, babamın sert yüz hatları yumuşadı. Sonra ekrana bir bakış attı ve yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Kızlar. Arayacağınızı bilmiyordum. Bir dakika bekleyin, fırını kapatayım da sohbet edelim. Erkekler nerede?"

Yukarı baktım ve ikizlerin hala çerçeveye yaslanmış olduğunu gördüm.

"Buradayız anne," diye bağırdı Cassius, annemin onu duyabilmesi için odanın diğer ucundan. "Ama geç kalamayacağımız bir mühimmat dersimiz var."

"Aslında benim de İngilizce dersim var," diye ekledi Hannah.

"Benim de, anne," diye Gianna da söze karıştı. "Arianna yeni eklemeyi gördü, biz de sana hızlıca bir telefon etmek istedik."

"Beğendin mi peki?"

"Çok beğendik. Teşekkürler." Dikkatlerin odağı olmaktan hiç hoşlanmayan biri olarak biraz kızardım.

"Bu sizi bir süre meşgul tutup beladan uzak tutacaktır," diye alay etti. "Yaramazlıkları en aza indirmeye çalışalım. Olur mu?"

Ona utangaç bir bakış attım. "Sorun çıkarmayı en aza indirgedim."

"Harika, planlarım suya düştü. Bir banka soyacaktım," diye cevapladı Hannah.

Babam başını salladı. "Bütün paramız var, ama onlar küçük hırsızlar olarak büyüdüler."

"Kendi paramızı kazanmaktan daha iyi bir şey yok," diye karşılık verdi

Hannah. "Para çalmak, kendi paranızı kazanmakla aynı şey değil, Hannah."

Gianna elini salladı. "Boşuna nefesini harcama. Bu onların ders dışı etkinliği. Bir *hobi*."

"Oldukça kazançlı bir hobi olduğu kanıtlandı," diye düşündüm. Özellikle de yakalanmadığımız zamanlarda. İtalya'ya yaptığımız yaz ziyaretinde, oldukça fazla para biriktirmeyi başardık. Tabii ki, sadece suçlulardan çaldık ve çoğu zaman yakalanmadan kurtulduk. Ta ki yakalanana kadar.

"İtalyanlar sana katılmayacaktır," dedi babam kuru bir şekilde, bana büyük bir hata yaptığımız yazını hatırlatarak.

Sadece şunu söyleyelim, Omertà'dan Enrico Marchetti gibi bazı İtalyanlar, onlardan çaldığımızda pek de hoşnut olmadılar. Neyse ki, onun esprili bir eşi vardı ve bizi seven babamız ve Luca amcamız vardı.

"Benim suçum değildi. Enrico Marchetti çok... ciddi," diye mırıldandım.

Babam onaylamayan bir şekilde başını salladı.

"Tamam, kızlar, dersinize gidin." Annemi kucağına çekti ve annem güldü. "Anneniz ve benim yapmamız gereken bazı pişirme işleri var."

Hat kesildi ve kardeşlerimle birbirimize baktık.

"İğrenç," diye mırıldandı Gianna. "Artık anne babamızın ne yaptığını biliyorum."

"Sence sen nasıl dünyaya geldin?" diye bağırdı Cassius. "*Sancte Spiritus* sayesinde mi?"

"Latince bildiğini bilmiyordum," dedim.

"Tabii ki biliyor. Cassius her şeyi bilir." Gianna ona orta parmağını gösterdi. "Senin bilmediğin bir şey var, ben ve kız kardeşlerim kusursuz bir şekilde dünyaya geldik, ama siz ikiniz..."

Telefonum gelen bir mesajla bip sesi çıkardı.

Baba: Vitales ailesi bir hafta sonra bir parti veriyor. Katılacağımızı söyledim.

Bilim binasına doğru ilerlerken, kardeşlerim her zamanki gibi tartışıyorlardı ve nedense tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissettim.

Dersler ve akşam yemeğinden sonra duş aldım, sonra en rahat Gucci ipek pijamalarımı giydim. Hannah da aynısını yaptı, onunki benim giydiğim açık yeşil yerine pembeydi. Francesca ve ben ranzada kaldığımız için Hannah'nın yatağına uzandık, karnımız üstüne yatıp bacaklarımızı havaya kaldırdık, telefonlarımızı kontrol edip sosyal medyada gezindik.

Bir gönderi ve bir başlık çıktı.

Bir cesedi ortadan kaldırmanın en iyi yolu için kaydırın.

Parmağım bir saniye kadar o yerde kaldı, sonra kaydırmaya devam ettim ve şaşırtıcı bir farkındalık beni vurdu. Belki de düşündüğümde daha çok üvey babama benziyordum.

Telefonumu komodinin üzerine attım ve hala telefonuna dalmış olan Hannah'ya baktım. Telefonuna bir göz attığımda, Matteo'nun Instagram'ını kaydırıldığını gördüm.

Matteo'nun Instagram'ını kaydirdiğini gördüm. Matteo sosyal medyada var olmaya inanmıyordu ve sadece görünüş için hesabını güncel tutuyordu.

Matteo'nun takım elbise giyip masanın arkasında oturduğu bir fotoğrafta durdu. Fotoğrafın altındaki yazıyı göremedim, ama Hannah'nın gönder düğmesine basmadan önce yazdığı cevabı görebildim.

Hannah-cmv-4ever: Heyecan verici, ama çok fazla vanilya seks hayatınızı sıkıcı hale getirir.

Dudakları yumuşak bir gülümsemeye bükülmüş ve yüzünde yaramaz bir ifadeyle telefonuna bakan kızı izlerken, midemde bir ağırlık hissettim. Suçluluk duygum anında alevlendi ve içimi kemirdi.

Matteo'nun fısıldadığı sözler zihnimde tekrar tekrar yankılandı.

Zarif parmaklarının benim sikimi kavradığını görmek istiyorum. Kimsenin benim olan şeye dokunmasına izin vereceğimi sanmıyorsun, Ari...

Kafamı sallayarak beynimi susturdum. İçimde kıvrılan duyguyu kabul etmeyi reddettim. Kıskançlık bana göre değildi.

"Hannah, sen..." Boğazımı temizledim, kız kardeşimin gözleri üzerimdeydi. "Şu anda biriyle seks yapıyor musun?"

"Şu anda yok, çünkü seninle buradayım." Kendi şakasına güldü.

Omzumu onun omzuna dayadım. "Aptal olma. Ne demek istediğimi biliyorsun."

O, pes etmiş gibi içini çekti. "Sadece... deniyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ha?"

"Denemenin bir zararı yok, biliyorsun." Başımı salladım, devam etmesini bekledim. "En azından evlenene kadar."

"Ama o zaman sadık olacaksın, değil mi?"

Hiç tereddüt etmedi. "O sadık olursa."

"Haklısın."

"Bana sormayacak mısın?" "Ne sorayım?"

Kıkırdamaya başladı.

"Ah, Arianna. Senin melek, benim ise şeytan olduğumu bilmelisin." Ona boş boş baktım. "Belki sonunda seks yaptığında anlarsın."

Sırt üstü yuvarlandım ve sesimde alaycı bir tonla, "Evet, benimle seks yapmak için bekleyen uzun aday listesiyle..." dedim.

benimle seks yapmak için bekleyen uzun aday listesiyle..."

Kimseye benim olan şeye dokunmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun, Ari...

Düşüncelerime bu kadar sinsi bir şekilde sızdığı için onu lanetledim.

O sırt üstü yuvarlandı ve gözlerinin yüzümün yan tarafında olduğunu hissedebiliyordum.

"Bir sır öğrendim, ama hiçbir şey söylemeyeceğine ve
"Yüzümü ona çevirdim. "Bunu yapabilir misin?" "Tabii,
söz veriyorum."

Etrafa bakındı, ama burada başka kimse yoktu. Kızlar alışverişe çıkmışlardı ve muhtemelen mağazaları darmadağın ediyorlardı.

"Matteo'dan kampüs çevresinde yaygın bir dokunma yasağı koymasını istedim," diye fısıldadı. "Sana ya da bana dokunmaya cesaret eden herkes" —bir an durdu, gözleri keskinleşti—"ona hesap vermek zorunda kalacaktı. Tabii ki kardeşlerimiz de öyle, ama Broadway'de *Bridgerton*'ın sezon prömiyerini izlemek için bilet aldığı zamanı hatırlıyor musun? Ve o adamı götürdün... Adı her neyse. Şey..." Bana biraz daha yaklaştı, sesi kurnaz bir ton aldı. "Görünüşe göre Matteo onu hastaneye gönderdi ve o zamandan beri..."

Kız kardeşime bakarken nefesim kesildi. "Ama o zamandan beri randevulara çıkıyorum..."

"Ama hiçbirini seni öpmedi, değil mi?" Bana keskin bir bakış attı.

"Neden Matteo'dan bana dokunmamasını istedin, Hannah?" Onun açıklaması mantıksız geliyordu. Yanlıştı. Matteo'dan böyle bir şey istemesinin hiçbir mantığı yoktu. Birincisi, kendisi kimseyi kovalamaktan hiç çekinmezdi. İkincisi, bana sürekli seks yapmam için dırdır ederdi.

"Sen çok hassassın." Hannah'nın gerekçesi mantıksızdı. "Ayrıca, Matteo bunu yaptığını hiç doğrulamadı ve ben de varsayamadım. Legacies'e katıldığımda doğrulamamı aldım. Bir aptal, makyajımın altında kim olduğumu fark etmeden bunu herkese anlatıyordu."

Benim olan şeye kimsenin dokunmasına izin vereceğimi sanmıyorsun, Ari...

Yani Matteo şaka yapmıyordu, ama küçük bir ayrıntıyı atlamıştı. Kız kardeşim için de aynı "dokunma" kuralı geçerliydi. Ne yapıyordu? Hangisinin daha iyi seçenek olduğunu mu tartıyordu?

Yine de, bu sorular aklımdan geçerken, Matteo'nun böyle davranmayacağını biliyordum. O aldatıcı biri değildi. Evet, bazı kırmızı

uyarı işaretleri vardı, ama diğer Mirasçılarla karşılaştırıldığında o bir azizdi. "O zaman nasıl seks yapıyorsun?" diye sordum.

Kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "O aptal çocukları nasıl atlatacağımı biliyorum." Gözlerimi devirdim. "Evet, anlat da dinleyelim."

O sırtıttı. "Hey, babam bize hep daha akıllı çalışmamızı, daha çok çalışmamamızı söylemez miydi?"

"Doğru, doğru," diye kıkırdadım.

O anda ikimizin de telefonları çaldı ve ben telefonuma uzanmak üzereydim ki, yan odadaki gürültü dikkatimi çekti.

Gianna, dünyanın en iyi saklanan sırrını keşfetmiş gibi gülümseyerek içeri girdi. Üzerinde, göbek piercingini gösteren pembe mini etek ve beyaz tişört vardı.

Hannah onaylayarak ıslık çaldı. "Aferin kızım."

Kafamı salladım. "Hayır, yapma. Babam ya da kardeşlerimiz seni bu kıyafetle görürlerse çılgına dönerler."

Gianna elini kayıtsızca salladı. "Bu yüzden kardeşlerimizin kampüste olmadığından emin oldum. Babam için de endişelenme."

Hannah güldü. Ben yüzümü buruşturdum.

"Nedense, ben yokken burada bebek bakıcılığı yapılmadığını hissediyorum," diye mırıldandım, ama kimi azarladığımı bile bilmiyordum.

Kız kardeşlerim birbirlerine baktılar ve içimi bir endişe kapladı. Hannah'nın sonraki sözleri şüphelenmem için bir neden olduğunu doğruladı.

"Gianna ve ben karşılıklı bir anlaşmaya vardık."

"Ne tür bir anlaşma? İkinizi de öldürecek türden mi?" diye tartıştım, ikisine de sert bir bakış attım. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Hiçbir şey. Sadece özgürlüğün tadını çıkarıyoruz," dedi Gianna, aramıza oturup sırt üstü uzandı. "Beni bu kadar boğmaya devam ederlerse, aklımı kaçıracağım."

"Seni korumak için yapıyorlar." Bakışlarım, kendi isyanımı hatırlatan boynundaki yanık izine düştü. "Hepsinin nasıl dağıldığını görmedin. Annem, babam..." Ben.

Sesim kısıldı, kelimeleri bulamadım.

Kız kardeşlerim her iki yanımdan bana sarıldılar.

"Kendini suçlamayı bırakmalısın," diye fısıldadı Gianna kulağıma. "Sana söz veriyorum, bu senin hatan değil. Ve ben kendime bakabilirim."

Boğazımda büyüyen yumruyu yuttum. "Biliyorum, ama gizlice dışarı çıkmasaydık..."

Elini dudaklarıma koydu. "O zaman başka bir zaman olurdu. Aylardır bizi izliyor ve takip ediyorlardı, kardeşim. Bu sadece zaman meselesiydi."

"Ama *sana* ulaştılar. Sen daha on dört yaşındaydın, Gianna." Onu ele geçirme şansları hiç olmamalıydı.

"Arianna haklı," diye mırıldandı Hannah, ellerindeki titremeyi saklamak için kollarını kendine doladı. "O gece... Neredeyse ailemizi mahvediyordum."

"Hayır, Hannah," başımı salladım. "Onu bıraktım ve onlar onu ele geçirdi. Onu tutmuş olsaydım..."

"Kesin şunu, ikiniz," diye araya girdi Gianna. Yüzünde hafif bir ifade vardı, ama hiçbir maske gözlerinde gizlenen hayaletleri saklayamıyordu. "Ben buradayım. Hayatta kaldım ve kendime bakmayı öğrendim." Yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra yüzümü avuçladı. Alt dudağı titriyordu, ama onda hiçbir hayalet saklayamayacağı bir kararlılık, bir güç vardı. "Ayrıca, sen benim için geldin."

Gözlerim babamı dinlememenin sonucuna kaydı. "Çok iyi oldu," diye mırıldandım.

Oturdu ve parmaklarıyla yara izini okşadı. "Neden estetik ameliyatı reddettiğimi hiç merak ettin mi?"

Kafamı salladım.

"Çünkü doğduğumuz bu boktan mafya dünyasındaki herkesin, savaşmadan asla pes etmeyeceğimi bilmesini istedim."

"Ciddi misin?" diye fısıldadım, kız kardeşimi ilk kez yetişkin, sert bir kadın olarak gördüm. Genellikle masum bir mafya prensesi rolünü oynardı, ama şimdi bunun sadece bir maske olduğunu anladım. Gözlerinde parlayan güçten yola çıkarak, küçük kız kardeşim hepimizden en güçlüsü olabilir.

"Evet," dedi. "Ve kendimi kimseye engel olmasına izin vermeyeceğim"

"

"Tamam, ama bize ihtiyacın olursa haber ver." Cevap vermediğinde, ona en sert bakışımı attım. "Bana söz ver, Gianna," diye ısrar ettim.

"Söz veriyorum." Yumuşak bir gülümsemeyle, tatlı, neşeli haline geri döndü. "Ama sadece kaçırılma konusunda suçluluk duymayı bırakırsan. O

zihninden ve ruhundan o lanet şeyi sil. Kabuslarını fark etmediğimizi sanma."

Ailenle yakın olmanın en kötü yanı: sır saklamak neredeyse imkansızdı. Ama başka türlüünü istemezdim.

Oturup dizlerimi göğsüme çektim. "Bunun üzerinde çalışacağım," diye söz verdim.

Gianna yataktan atladı ve atıştırmalık dolabına doğru yürüdü. Dolabı açtı, bir şey aldı ve elinde bir kavanozla dönerek bana doğru geldi.

"Nutella isteyen var mı?" Hannah ve ben yataktan kalktık.

"Aklı başında hiç kimse Nutella'ya hayır demez," diye düşündüm ve kavanozu elinden aldım. "Paylaşacağım ama kendinizi kontrol edin kızlar."

"Nutella'nı çalmaya çalışan adama Tanrı yardım etsin." Hannah şeytani bir kahkaha attı. "O adamın penisini kesip ona yediren kişi o olacak."

Gianna'nın vücudu titredi ve ben ona bakarak onu sabitledim. "Gülüyor musun?"

"Hayır..." Sonra karnını tutarak ikiye katlandı ve kahkahayı patlattı. "Sadece Nutella dolu ağzına penis sokulmuş bir adam hayal ediyorum."

"Siz ikiniz hastasınız." Gözlerimi devirdim ve onları uzaklaştırdım. "Sizi seviyorum, ama sizde ciddi bir sorun var."

"O zaman bize atıştırmalık hazırla, Nutella kız."

Bu istemeden verilen takma ad, Matteo'yu düşünmeme neden oldu ve kızardığımı gizlemek için yüzümü çevirdim. Burnunu kırdığımdan beri Nutella kurabiyelerimi ve atıştırmalıklarımı onunla paylaşıyordum.

Ancak bunu kimse bilmiyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ARIANNA

Ölüm öpücüğü.

Vücudumu yalayan ateş.

Kanlı bir el benim elimde, etrafımızı korku dolu çığlıklar sarmış.

Bu çığlıklar benim değildi. Gianna'nın da değildi. Annemizin ve Hannah'nın çığlıklarıydı.

Görüşüm bulanıklaştı, uzuvlarımız kanla lekelenmiş ve cehennem sıcaklığıyla ısınmış, bizi yerin derinliklerine, Hades'in kollarına götürmekle tehdit ediyordu.

Gianna ve ben donmuş, çaresiz, kapana kısılmıştık ve yeraltı dünyası bizi bekliyordu.

Ben gitmeye hazırdım, ama küçük kız kardeşimin bu şekilde ölmesine izin veremezdim.

Bizi saran ateşi söndürmek için çabalarken, ona yaklaşan ateşi söndürmek için çabalarken, onu bedenimle korumaya hazırlandığımda, dehşet damarlarıma sızdı. Bizi hareket ettirdim ve birdenbire bir patlama gözlerimi kör etti.

Artık çok geçti.

Yeni gerçekliğimizi kabullenirken bir çığlık daha attım. İkimiz de ölecektik.

"Seni seviyorum" dediğimi sandım. Dudaklarım hareket etti, ama bir ses çıkmışsa da alevlerin çitirtıları onu bastırdı. "Üzgünüm, Gianna."

O da beni tuttuğum kadar sıkı sarıldı, ama çığlık atmadık, annemizin ağlamasına katılmadık. Onu göremiyorduk, ama önemi yoktu. Onu gayet iyi duyuyorduk.

Aniden, bir beden bize çarptı. Sonra iki. Üç.

Ter içinde uyanarak rüyadan sıyrıldım ve dudaklarımı sıkıca kapatarak inlemelerimi bastırdım. Kalbim kulaklarımda çılgınca ve kontrolsüz bir şekilde atıyordu, zihnimde kırmızı görüntüler dolaşıyordu.

Tavana bakıyordum, yatakhane'deki tek ses benim zorlu nefeslerim ve Francesca'nın yumuşak horlamalarıydı.

Yanımdaki saat 4:00'ü gösteriyordu. İç geçirdim.

Yataktan kayarak çıktım, dikkatimi dağıtacak tek şeyin yıldızları seyretmek olduğunu biliyordum. Sessizce parmak uçlarında yürüyerek sarı sundressimi, külotumu, bir çift çorap ve sarı terliklerimi aldım. Hızlıca duş aldıktan sonra giyindim ve odadan çıktım.

Binadan çıkar çıkmaz bir an durup gözlerimi kapattım. Gecenin serin nefesi yanaklarımı okşarken, uzaktaki ağaçların hışırtısı gölgeler gibi hareket ediyordu.

Derin bir nefes alıp, yaz sonu havasının ciğerlerimi doldurmasına izin verdim. Doğrudan planetaryuma gitmek yerine, uykulu sokaklarda yürüdüm ve kaslarımın şimdiden gevşediğini hissettim.

Kabusları uzak tutmak için fiziksel yorgunluk neredeyse bir zorunluluk haline gelmişti. Ne yazık ki spor hiç benim işim olmamıştı, bu yüzden her zaman bu tür uzun yürüyüşlere başvururdum.

Kampüsün içinden geçerken, asfalt yolda ayaklarım neredeyse çok gürültülüydü. D'Arc'in yurtları kampüsün uzak tarafındaydı, akademik binalar ise arazinin diğer tarafındaydı.

Kütüphane, yarı yolda, bir uçurumun üzerinde yer alıyordu ve Atlantik Okyanusu'nun uçsuz bucaksız ufku'na bakıyordu. Gerçekten de en güzel kampüstü. Hepimizin buraya akın etmesi çok doğaldı.

Ama bu tehlikesiz değildi. Tek bir yerde bu kadar çok farklı suç örgütü arasında savaş çıkarmadan yolunu bulmak beceri gerektiriyordu. Matteo'nun burada okuması ama aynı zamanda Harvard'da çevrimiçi ekonomi dersleri almasının nedeni buydu. Birçokları da aynı şeyi yapıyordu. Bu, onlara her iki dünyanın da en iyisini sunuyor, genç erkekleri ve kadınları üstlenecekleri güçlü roller için hazırlıyordu.

"Hey. Arianna, değil mi?" Birden irkildim, karanlığı delip geçen çılgılımla dönüp Fallon DiLustro ile yüz yüze geldim.

"Beni çok korkuttun," diye nefes nefese, elimi göğsüme götürdüm.

O yumuşak bir kahkaha attı, sarı bukleleri sallandı. "Üzgünüm, niyetim bu değildi. Bu kadar erken saatte birini görmek alışık olmadığım bir şey."

"Sen neden bu saatte ayaktasın?"

"Buz pateni antrenmanı." Omzunu kaldırdı, çantası açıldı ve beyaz deri ve bağcıklar görüldü. "Bu kadar erken kalkmak çok zor, ama bunu hiçbir şeye değişmem."

Gülümsedim. "Eminim öyledir. Olimpiyatlara mı hazırlanıyorsun?"

Annesi ve büyükannesi Olimpiyat patencisiydi, bu yüzden Fallon'ın onların izinden gitmesi pek de şaşırtıcı değildi.

"Öyle bir şey." Çantasını diğer omzuna geçirdi. "Peki ya sen? Bir erkekle mi buluşacaksın?" Kaşlarını kaldırarak kıyafetimi inceledi.

Garip bir şekilde güldüm. "Hayır. Sadece güzel şeylere karşı büyük bir zaafım var. Gucci, Valentino ve Dior en sevdiğim üç sevgilim." Kıkırdadı.

"Pahalı zevkler."

"Bu yüzden ders dışı etkinlikler yapıyorum," diye alay ettim. İkiz kardeşimle nasıl kasaları kırmaya başladığımızı, para çalmanın hobimiz haline geldiğini tam olarak hatırlayamıyordum. İlk başta bunu yapabileceğimizi kanıtlamak eğlenceliydi, sonra... Ekstra paraya kim hayır diyebilir ki? Tabii bazen işler ters giderdi ve babam bizi kurtarmak zorunda kalırdı. İtalya'da uluslararası bir olaya neden olduğumuzda olduğu gibi.

Gülümsedi. "Son zamanlarda ara verdin. Hayal kırıklığına uğradım." Elini hareket ettirerek başparmağını ve işaret parmağını bir araya getirdi. "Sadece birazcık."

"Olmaz öyle şey. Merak etme, benim molalarım asla uzun sürmez."

"Peki, işine geri döndüğünde DiLustros'un kulübünü düşün. Karlı olabilir."

Bu sefer gülme sırası bendeydi. "Hayır, teşekkürler. Ben maceracı biriyim, intiharçı değil."

"Görüyorum ki DiLustro'nun itibarı gittikçe kötüleşiyor."

Ayaklarımın üzerinde yer değiştirdim ve sessizliğin bizi sarmasına izin verdim.

"Peki, ben gitsem iyi olacak. Birkaç galaksi yakalamayı umuyorum. Görüşürüz."

"İyi şanslar," diye seslendi buz pistine doğru yürürken, ben de kütüphaneye doğru yoluma devam ettim, kartımı kullanarak kapıyı açtım, sonra bir kez daha planetaryuma girdim.

İçeri girip başımın üstünde yıldızların parıldadığını gördüğümde, sonunda kendimi kendim gibi hissettim. Soğuk mermer zemine çöktüm, bacaklarımı çaprazladım

ve başımı kubbeye doğru eğdim.

Her zamanki gibi, zihnim bedenimi ateşe veren tek adama gitti. Son karşılaşmamızda söylediği sözleri unutmak imkansızdı ve pervasız tarafım, sözünü tutmasını diledi.

Kampüste yaygın bir dokunmama yasası uyguladıktan sonra, öyle yapsan iyi olur.

Alaycı bir şekilde güldüm, yumuşak ses yeni inşa edilmiş odada yankılandı ve duvarlardan geri döndü.

"Sanırım cehennem donacak," diye mırıldandım başımın üstünde parıldayan yıldızlara. Sonra, sanki kararımı onaylarcasına, bir kayan yıldız patladı ve gökyüzünde süzülerek uçtu.

Gözlerimi kapattım ve Matteo'yu, pişmanlık duymayan yüzünü hayal ettim. İlk öpücüğümü çaldığında ve burnunu kırdığımda bile pişmanlık duymamıştı.

Çünkü o böyleydi.

İsteddiği şeyin peşinden gider, tahrip eder ve sahiplenirdi. O çalınan anımız, bunca yıl sonra hala bizim sırrımız olarak kaldı. İkizimden bunu sakladığım için kendimden nefret ediyordum, ama anlaşılmamızı bozamazdım.

Onun dudaklarının benim dudaklarımla nasıl bir his yaratacağını merak etmekten başka seçeneğim yoktu. Bunu dilediğim için kendimden nefret etmeliydim. Onun büyük ellerini tenimde hayal ettiğim için. Onun içimde olduğunu hayal ettiğim için.

O gece ateşin etrafında oturduğumuzdan beri, onun teklifini keşfetme arzusu içimi kemiriyordu. İstesem bile onu aklımdan çıkaramıyordum.

Ve bunu istediğimden de emin değildim.

Son dört gün boyunca, onun beni bulmasını dilediğimi fark ettim. Kampüsün her yerinde onun gölgesini ve o ela gözlerini aradığımı fark ettim.

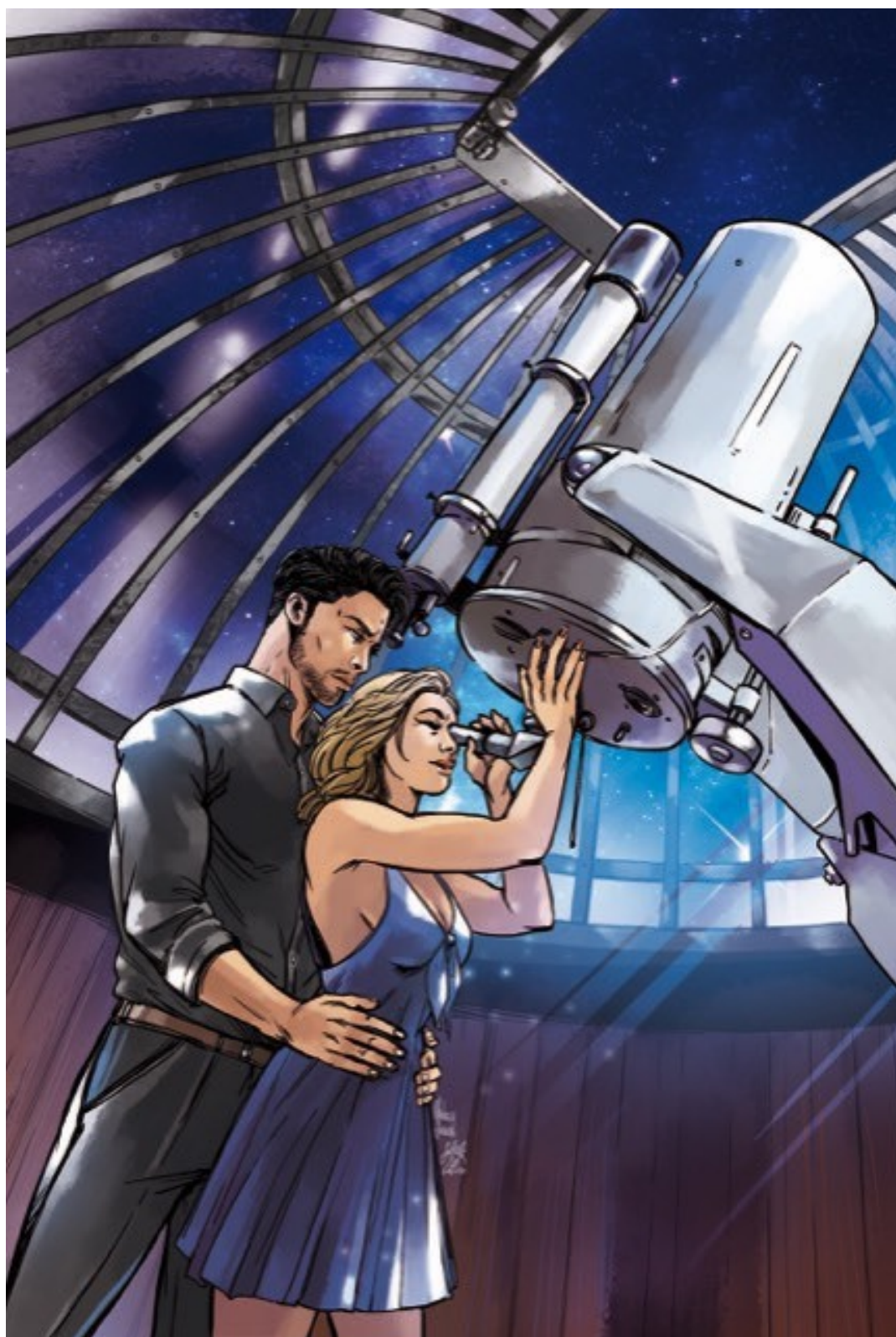
O gözlerin bana bakışını, ateşli ve yoğun bakışını hayal ettim.

Yanaklarım kızardı, ama parmaklarımı elbisenin altına kaydırıp ipek külotuma daldırırken hepsini görmezden geldim. Parmaklarımla ilk dokunuşu ve Matteo'nun beni izlediği düşüncesi damarlarımda ateşi alevlendirmek için yeterliydi.

Klitorisimi okşarken, onun gözlerinin üzerimde olduğunu hayal ederek dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı. Klitorisimi ne kadar sert okşarsam, içimde o kadar güçlü bir zevk oluşuyordu.

Birkaç adım ötemde yumuşak bir hışırtı duyuldu ve donakaldım, gözlerimi açtım.

"Bensiz mi başlıyorsun, Ari? Senin küçük amını cezalandırmam gerekecek, ama izin vereceksin, değil mi? Çünkü sen iyi bir kızsın." Gözleri ateşlendi, bacaklarımla arasındaki hassas, zonklayan noktaya kilitlendi. "Çünkü sen benim kızsısın."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MATTEO

Sözlerim Arianna'nın ince vücudunu titretti ve tüm kanım sikime hücum etti.

Ona karşı yavaş davranmam gerekiyordu, ama onu burada, planetaryumun ortasında, ay yüzünü öperken kendini okşarken bulacağımı hiç düşünmemiştim.

Ah, lanet olsun.

Beni lanet olası bir şaire dönüştürüyordu.

Ben yanına diz çöktüğümde oturdu ve ben onun uyarılmasının kokusunu ciğerlerime derinlemesine çekiyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi titriyordu ve elini iç çamaşırından çekip çıkardı. Bileğini yakaladım ve dudaklarıma götürdüm, ıslak parmaklarını emerek kuruttum. Tek tek.

"Odanın güvenliğini okul kartına bağladım. Odaya her girdiğinde bir bildirim alıyorum."

"Takipçi."

"Sadece seninle ilgili olduğunda." İşaret parmağının ucunu ısırđım ve o çığlık attı, ama kendini kurtarmaya çalışmadı. "Şimdi söyle bana. Kimi düşünüyordun?"

Cevap vermediğinde, iki parmağımla çenesini kaldırdım. Beni izlerken vücudu gözle görülür bir titremeye kapıldı, beni sıkıca tutan gözlerinde bir fırtına kopuyordu.

"Eric Northman."

"O da kim lan?" Cevap vermek için ağzını açtı ama ben hemen onu durdurdum. "Önemli değil, sabaha kadar ölmüş olacak."

Dudakları gülümsemeye kıvrıldı.

"Tamam, yalan söyledim. Simon Basset'i hayal ediyordum."

İsim tanıdık geliyordu, ama tam olarak nereden hatırladığımı çıkaramadım. "Onu tanıyor muyum?"

Tatlı bir gülümsemeye, parıldayan gözlerle bana baktı. "Tanıyorsun."

Dişlerimi gıcırdattım. Yale'li çocuklardan biri olmalıydı, ama artık bu dünyada benden saklanabilecekleri bir yer kalmamıştı. Eric Northman ve Simon Basset ölü adamlardı.

"Sekiz yaşımızdan beri beni tüketiyorsun, Ari," diye mırıldandım, burnumu onun burnuna sürterek. "Sen benim için teksin. Her hayatta, her evrende, her senaryoda tek olacaksın. O adamları unutacaksın."

Bir an durakladıktan sonra alaycı bir şekilde, "Ya unutmazsam?" dedi.

"Hızlı bir ölüm ya da çok yavaş ve acı verici bir ölüm. Bu sana kalmış, Nutella kız."

O, meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Beni sahiplenip sonra Hannah sana benim *müstakbel kayınbiraderim* dediğinde ona hak veremezsin."

Kaşlarını çatarak, bunu ne zaman söylediğini hatırlamaya çalıştım. Çoğu zaman Hannah'yı hiç dinlemiyordum. "Ne zaman söyledi bunu?"

Derin bir nefes aldı, pes etmiş ve sinirliydi. "O aptal orman partisinde. Sen onu düzeltmedin bile."

Kıskanıyor.

Bu düşünce içimi zaferle doldurdu ve gülümsedim. Henüz tam olarak kabul etmemiş olsa da, o benimdi.

"Bu komik değil, Matteo." Gece olmasına rağmen, yanaklarının koyu kırmızı olduğunu görebiliyordum.

Parmaklarımla çenesini tutup onu kendime yaklaştırdım.

"Sen yanımdayken, sadece seni görüyorum. Kız kardeşine itiraz etmememin sebebi, *sana* odaklanmış olmamdı. Sadece sana."

Şaşkınlıkla ağzı açıldı ve gözlerim pembe cazibeye kaydılar. Ama ona, o istemeden, yalvarmadan onu öpmeyeceğime söz vermiştim.

Bu yüzden en iyi ikinci şeyi yaptım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ARIANNA

Beni sırt üstü yatırdı, avucuyla nazikçe başımın arkasını tuttu.

"Sen yalvarana kadar seni öpmeyeceğime söz verdim." Tanrım, ona yalvarmaya çok hazırdım, ama kelimeleri telaffuz edemedim, bacaklarımın arasına diz çöktü ve parmakları ıslak külotumu kapladı. "O yüzden, sen benim sikimin sıkı amını parçaladığını hayal ederken, ben de amını yalayacağım ve dilimle sikine sikim gibi gireceğim."

Dudaklarım açıldı ve aklımdan son kelime ve düşünce bile silindi.

Külotumu bacaklarımdan aşağı çekti, onu benim görüş alanımın ötesinde bir yere attı ve üzerime eğildi, amımı doyasıya yaladı.

Göğsüm nefes almak için inip kalkarken, onun gördüklerini hayal etmeye çalıştım. Hiç kimseye bu kadar açık olmamıştım ve bu pozisyon hem savunmasız hem de samimiydi. Kıpırdamaya çalıştım ama o yakıcı bakışıyla beni durdurdu.

"Bunu çok uzun zamandır hayal ediyordum, Ari." Nefesi ateşli kalbimi okşadı ve ben, aynen öyle, boşalmaya hazırdım.

Parmaklarını ıslak am dudaklarıma sürttü ve sırtım mermer zeminden kalktı.

"Lütfen, Matteo," diye fısıldadım ve onun ateşli gözleri benimkilere baktı. "Bunu istiyor musun?"

Nefes nefese, başımı salladım.

"Sözler," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Sözlerine ihtiyacım var, Ari."

O şişmiş kıvrımlarımla oynamaya devam ederken vücudum onun dokunuşunun altında titriyordu. "Bunu istiyorum."

Bacaklarımın arasına daldı, sakalları iç uyluklarımın yumuşak derisini çizdi. Dili benim açıklığıma değdiğinde, kalçalarım öne doğru sıçradı ve uyluklarım onun başını sardı.

Kıkırdaması tenimde titreşti ve bunu ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyordum.

"Benim," diye homurdandı, dilini ağzıma sokup çıkardı. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. Lanet olsun. Kahretsın.

Saçlarını tuttum, dili daha da derine girerken sıkıca tutundum

ucun

a

kada

r

hisse

debil

iyord

um.

içime girip beni çözdü. Farkına varmadan, daha fazlasını istemek için çaresizce yüzüne binmiştim.

"Bana bak." Ben de baktım ve bu, şimdiye kadar gördüğüm en erotik manzaraydı. Bundan geri dönüş olmadığını biliyordum. "Aferin kızım, şimdi seni yememi izle."

Onun müstehcen sözleri zevk uyandırdı ve ben utanmadan kalçalarımı ağzına sürttüm. Yıldızlar üzerimizde dans ediyordu, milyonlarca yıldır yapılan şeye tanık oluyorlardı. Yine de, bu yepyeni bir şeydi. Bizdik.

Onun homurtuları. Benim inlemelerim.

Onun sert vücudu, benim yumuşak vücudum.

Ona doğru ittim, açgözlüydüm, kıvranıyordum ve yeni cilalanmış zemini kirletiyordum. Farkına varmadan, güçlü bir orgazm beni sardı ve fiziksel bedenimden uzaklaşarak yukarıya doğru sürüklendim.

Matteo hassas, şişmiş merkezimi öpmeye başlamadan önce, sanki bir asır gibi gelen bir süre orada uzandım. Başını bacaklarımın arasından kaldırdı ve ben nefesimi tuttum, gözlerimiz kilitlendi.

"Galakside milyarlarca yıldız olabilir, ama en parlak olan sensin. Sen benim güneşimsin, ayım, her şeyimsin." Sesinde saygı, gözlerinde sahiplenici bir parıltı vardı. "Ve eğer biri seni çalmaya kalkışırsa, onu küle çeviririm."

Başımı salladım, vücudum yumuşak ve mutlulukla doluydu.

"Bu çok ciddi," diye mırıldandım, göz kapaklarım ağırlaşıyordu. Vücudumun üzerinde sürünerek, kaslı vücudu benimkinin üzerinde asılı kaldı. Çok yakındı. Yeterince yakın değildi. Başparmağıyla dudaklarımı okşarken nefesiyle dudaklarımı yelpazeledi, gözleri ağızdan kıvranan bir adam gibi bana bakıyordu. "Şimdi beni öpecek misin?"

Karanlık bir kahkaha attı. "Bir süredir amını öpüyorum." Yanaklarım yanarken, bir kahkaha attım.

Kaşlarını kaldırdı. "Benden bunu mu istiyorsun?"

"Sana yalvarıyorum." Amım daha fazlasını vaat ederek zonkluyordu. "Cehennem resmen dondu Matteo."

Ağzı ağzımı kapladığında tüm düşüncelerim ve mantığım bir anda dağıldı.

O sadece beni öpmekle kalmadı, dudaklarımı tahrip etti. Onları yuttu. Onları ele geçirdi.

Bu vahşi bir sahiplenmeydi.

Dilini içime soktu ve boğazımdan bir inilti yükseldi. Bir elini saçlarıma soktu, diğer eliyle belimi kavradı ve beni güçlü, kaslı vücuduna doğru çekti. Sanki bunu başlangıçtan beri bekliyormuş gibi beni öptü. Sanki daha uzun zamandır ona ait olduğumu hatırlatmak istiyormuş gibi.

Avuçlarımı göğsüne koydum, kalbinin benimki kadar çılgınca attığını hissettim.

"Benim," diye homurdandı ve sonra beni tekrar yutmaya başladı, dişlerimiz çarpışıyor, dili az önce amımı siktiği gibi ağzımı sikiyordu.

Sahiplenici bir öpücük.

Derinlerde, yanlış yolda olduğumuzu biliyordum ve göz kapaklarımdan arkasında yanan gözyaşlarına engel olamadım. Matteo'ya aşık olduğum için kendimden nefret etmeliydim, bunun kız kardeşimi inciteceğini çok iyi biliyordum.

Yine de, güneşin doğmasını zorlayamayacağım gibi, ona olan bu duygulara da karşı koyamazdım.

YIRMİNCİ BÖLÜM

MATTEO

Lanet olası evrenin Ari'nin dikkatini bu kadar çekmesi beni kıskançlıktan hasta ediyordu. Ancak, onun galaksiler, yıldızlar ve gezegenler hakkında heyecanla konuşmasını, ellerini kullanarak anlatmasını ve tüm bunları benimle paylaşmasını izlemek, o temelsiz yeşil canavarın acısını hafifletiyordu.

Artık kadınıma sahip olduğum için, ona olan tutkumu saklayamayacağımı düşündüm.

"Buraya bak." Arianna kolumu çekip beni teleskopa yaklaştırdı. Göz merceğinden baktım, şafak yaklaşırken yıldızlar yavaşça kayboluyordu. "Deseni görüyor musun?"

Düzeldim, ellerim hala NASA'yı kışkındıracak bu ekipmanı tutuyordu ve ona ciddi bir şekilde, "Bu çok güzel, ama benim ilgilendiğim tek galaksi ve yıldızlar senin gözlerindeki." dedim. Kafasını eğip gözlerini yarı yarıya devirdiğinde, "Ve ben senin amını yalarken gördüklerin." diye ekledim, ne olur ne olmaz diye.

Küçük bir kıkırdama kaçtı ve şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Sen bu gezegendeki en peynirli tatlı dilli adamsın."

"Tam olarak hedeflediğim şey bu değildi." "Ne hedefliyordun?"

"Kedi fısıldayan? Pis konuşan?" Ari'nin yanakları kıpkırmızı oldu, sonra kolumun altından geçip sırtını göğsüme dayadı. "Ne? Buna söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Tanıdığım tek müstehcen konuşan sensin, o yüzden..."

Başımı eğip kulak memesini ısırđım. "Öyle olsam iyi olur." "Pffft.

Israr ediyorsan."

"Israr ediyorum."

Ari omuz silkti ve en sevdiği manzaraya dikkatini geri verdi.

"Ne kadar güzel, değil mi?" Hayalperestçe iç geçirdi ve ben de bundan sonra onun böyle iç geçirecek birçok neden bulmasını sağlayacağıma yemin ettim.

"Gördüğüm tek güzel şey sensin." Bir an için kaskatı kesildi, sonra teleskoptan uzaklaştı. "Ne oldu?"

Omzunun üzerinden bakarak alt dudağını ısırđı. "Hannah ve ben birbirimizin aynısıyız," dedi sonunda.

"Ve siz daha farklı olamazdınız. O gürültücüdür, siz değilsiniz. Siz eğitiminize tutkuyla bağlısınız, o değil. Siz sevdiklerinizi korursunuz, o ise..."

"O da koruyucudur," diye sözümü kesti.

"Belki." Onu döndürdüm ve yüzünü avuçlarımla kavradım. "Bu gezegen yok olabilir, ama benim tek umursadığım şey, bu dünya karanlığa gömülmeden önce seninle birlikte olmak."

"Dediğim gibi... bu oldukça yoğun."

Hiçbir fikri yoktu. "Senin için bu dünyanın her köşesini araştırırdım Ari, ve bu abartı değil."

Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "Tehdit gibi geliyor."

"Bu bir söz." Sessiz kaldı, o derin mavi gözleriyle beni izledi. "Korkuyor musun?"

"Hayır."

Gülümsedim. "İyi, çünkü bu eyaletteki her çatıdan senin benim olduğunu haykırmak için sabırsızlanıyorum."

O sertleştı, elleri göğsüme geldi.

"Şey..." Parmakları gömleğimin kenarını bükürken, endişe omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. "Bunu bir süre... sır olarak saklayabilir miyiz?"

"Neden?" Bu tek kelimenin bu kadar sert ve suçlayıcı gelmesini istememiştım.

"Hannah'ya bunu söylemenin doğru yolunu bulmak istiyorum. O, bununla ilgili rüyalar görüyor

derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verdi. "Onu incitmek istemiyorum."

"Onun 'biz' hakkındaki düşüncelerini çoktan yok etmeliydim."

Ari benim evrenimin merkeziydi. Hiçbir şey ve hiç kimse bunu değiştiremezdi

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ARIANNA

Matteo'ya cevap veremedi, uzun boylu, kaslı, yarı çıplak bir adam ve üç parçalı takım elbise giymiş başka bir adam planetaryuma girdi ve ben Matteo'dan uzaklaştım. Ya da uzaklaşmaya çalıştım, ama Matteo beni bırakmadı.

"Bakın burada ne varmış," dedi Gabriel tembel bir ses tonuyla. "Bu yanlış ikiz değil mi?" Nikola tsk etti.

"*Doğru* ikiz, pislik." Matteo ona sert bir bakış attı.

Gabriel ve Matteo gibi erkekler pahalı İtalyan takım elbiseleriyle acımasızlıklarını gizleyerek kendilerini iyi bir şekilde cilalamışken, Nikola umursamıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Skye'nin neden ve nasıl onunla ilişkiye girdiğini anlayamıyordum.

"Onun beni seçeceğinden mi korkuyorsun?" diye sordu Nikola, binanın asma kolonlarından birine yaslanarak.

"Hayatta olmaz," dedi Matteo, bana bir bakış ve bir gülümseme atarak. "Aynen öyle," diye onayladım.

"Bahsettiğimiz sevgiyatla ilgili bilgi aldık," dedi Gabriel belirsiz bir şekilde. Ayrıntıları sormaya zahmet etmedim. Cevap alamayacağımı öğrenmişim ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen cevapları da istemiyordum. "Bugün büyük gün."

Matteo ciddiyetle başını salladı. "Gidelim."

Matteo kolunu omuzlarıma doladı ve bizi planetaryumdan dışarı çıkardı. Dışarı çıktığımız anda, bir esinti saçlarımı okşadı ve ben gözlerimi kapatarak serinletici hissin tadını çıkardım.

Gabriel ve Nikola önümüzde yürüyordu, üç siyah spor motosiklet sahiplerini bekliyordu. Legacies düşmanlarının peşine düştüğünde tercih ettikleri ulaşım yönteminin bu olduğunu biliyordum.

Dikkatim Nikola'nın dövmelerine takılmıştı, omuzlarından beline kadar uzanan mürekkepli hikayelerden oluşan bir tuval. Sanki sırtımda gözlerimi hissetmiş gibi, Nikola arkasına baktı ve beni suçüstü yakaladı. "Bana karşı koyamayacağını biliyordum, küçük Morrelli."

Gözlerimi devirdim.

"Aslında sana bir gömlek alacağım." Matteo'nun varlığıyla aptalca cesur hissederek, tatlı bir gülümsemeyle ekledim, "Gardırobunu tamamlayabilmen için sana biraz para ödünç verebilirim, tabii faiziyle."

Bir anlık sessizlikten sonra kahkahalar yükseldi.

Gabriel başını arkadaşının yönüne doğru eğdi. "*Sana* söyledi, pislik." Nikola omuz silkti ve bir yerden bir sigara çıkardı.

"Küçük hırsız, erkek arkadaşı yanıdayken cesur hissediyor." *Erkek arkadaş.* Kahretsin, bu neden beni aptal gibi sırtmaya zorladı?

Omuzlarımı dikleştirdim ve ona en ciddi bakışımı attım. "Çocukken seni nasıl silip süpürdüğümde küçük olan hiçbir şey yoktu."

Nikola kıkırdadı.

"Sanki bunu tekrarlayabilirmişsin gibi." Kaşlarımı kaldırdım ve yüzündeki ifade ciddileşti. Gözlerim bağlı olsa bile bunu yapabileceğimi biliyordu. Sonuçta, Nikola'nın babası kasalarını yeniledikten sonra bunu birkaç kez yapmışım. Kasayı değiştirmeye bıkmıştı ve beni evine davet ettiği tek seferlik bir hırsız olarak nitelendirmişti.

"Oh, tabii ki yapabilirim." Başımı eğip onu izledim. "Ve bana inanmadığın için, bunu bir meydan okuma olarak kabul edip yanıldığını kanıtlayacağım."

"Bu bir meydan okuma değildi, o yüzden sakın benden bir şey çalmaya kalkışma, Arianna."

Gülümsedim. "Sadece nazıkçe istersen." "Her neyse... lütfen. Mutlu musun?"

"Çok mutluyum."

Gözlerini devirdi. "Neyse, devam edelim. İkinizin bir araya gelmesinin zamanı gelmişti. Matteo'nun kendini cehennem ateşine atmasına şaşmamalı."

"Kapa çeneni, aptal," diye dişlerini gıcırdatarak Gabriel.

"Bu ne demek lan?" diye sordum.

Nikola, "siktir et" diye düşünmeden önce, on yıllar sürmüş gibi gelen bir sessizlik oldu ve sonra devam etti. "O kadar yıl önce, o boktan durumdan

"Boktan durum mu?" diye tekrarladım yavaşça.

"Gianna'nın kaçırılması. Seni o ateşten kim kurtardı sence?" Nikola diye bağırdı.

Gülümsemem dondu, Gianna ve benim ateşle çevrili ve kanla kaplı görüntüler zihnime hücum etti. Nikola ve Gabriel tartışıyorlardı, ama Matteo'ya yavaşça dönünce sesleri arka planda kayboldu.

"Sen mi?" diye sordu. "Sen miydin?"

Omuz silkti. "Aramaya yardım ediyordum. Ailen, babam ve ben kaza yerine vardığımızda, o sadece birinizi kurtarabilirdi. Ben de onun yerine karar verdim. Ben seni kurtarmaya gittim, o da Gianna'yı kurtarmak için suya daldı."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Neden hatırlayamıyorum?"

"Ortalık çok karmakarışık. Gianna ve sen olayın ortasında bayılmıştınız."

Matteo'nun beni kurtarmak için alevlerin içinde kaldığını hayal etmek istemedim.

"Oraya gitme, Ari," diye mırıldandı, ikimiz de onun bisikletine doğru ilerlerken

"Bu çok eski bir hikaye."

Yavaşça başımı salladım. "Eve gidip hazırlanmalıyım. Saat sekizde matematik dersim var."

Fazladan bir kask çıkardı.

"Seni bırakırım." Kaskı kafama taktıktan sonra, uzun kaslı bacaklarını motosikletin üzerine attı, motoru çalıştırdı ve "Atla" diye emretti.

O gece, yurt odamız yüksek sesli müzik ve aptalların mıknaatısı gibiydi.

Penelope, Hannah ile birlikte masanın üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde dans ederek müziğe uyum sağladı. Yurdumuza bakındım ve yarın uyanacağımız dağınıklığı düşünerek titredim.

Her bir bardak ve mobilya, bas sesleri ve pop sanatçısının söylediği şarkılarla titriyordu. Keşke bunlardan herhangi biri dikkatimi çekebilseydi. Gözlerim odayı defalarca taradı, o keskin çene ve ela gözleri arayarak, ama ondan hiçbir iz yoktu.

"Hadi ama Arianna," diye seslendi Hannah, elindeki aşırı dolu votka bardağı her hareketinde dökülüyordu. "Sıkıcı olma. Bizimle dans et."

Francesca ve Gianna, geçici barın üstündeydi ve içki stoğumuzu devirmekle tehdit ediyorlardı. O gece barmenlik görevini üstlenen ikili, içkilerin çoğunu kendilerinin tüketmemesi gerektiği gerçeğini tamamen gözden kaçırmıştı.

Görünüşe göre şu anda ayık olan tek kişi bendim. Anya bile meyveli kokteyli yudumlarken, baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyordu, gömleği kaymış ve omuzu çıplak kalmıştı. Gabriel bunu duyduğunda - duyacağı kesin - muhtemelen tüm erkeklerin gözlerini oyacaktı.

Hannah'nın kim bilir nereden bulduğu o pisliklere gözlerini başka yere çevirmeleri için uyarıda bulunmayı düşündüm, ama sonra vazgeçtim. Onlar St. Jean D'Arc öğrencileri değildi ve Hannah'nın onları partiye gizlice sokmasına izin vermemeleri gerektiğini bilmeleri gerekirdi.

"Dans etmelisin," dedi Amara, içkisini yudumlarken. "Seni rahatlatabilir ."

Skye diğer tarafıma oturdu, avucunu masaya dayadı ve .

"Bize döndüğünden beri gerginsin," dedi Skye, şarap kadehinin sapını tutmayan eliyle işaret diliyle konuşarak.

Ayağa fırladım ve elimi uzattım. "Siz de dans ederseniz ben de dans ederim."

"Masa çökebilir," dedi Amara, ama biz çoktan ayağa kalkmıştık.

Üniversitenin ilk yılında D'Arc'a katıldığımızdan beri böyleydi. Bazılarımız dışadönük, bazılarımız içedönüktü, ama hepimiz birlikte yaramazlıklara girip çıkardık.

"Gabriel nerede? Bunu hiç sevmeyecek." Amara çenesini Anya'nın yönüne doğru eğdi. Ziyaretçilerden biriyle fazla samimi davranıyordu.

"Emin değilim."

Skye burnunu kırıstırdı, sonra işaret diliyle, *"Muhtemelen dışarıda biriyle yatıyordur. Kadınlar o mirasçıların üzerine atlıyorlar. Hepsi cinsel yolla bulaşan hastalık kapmamış olmalarına şaşırıyorum."*

Amara homurdandı. "Bir gün, kimse bana engel olmadan seks yapacağım."

Skye'nin gözleri benimkilerle buluştu ve ben omuz silktim.

Hannah, aptal gibi sırtarak sohbetimize katıldı. "Kim seks yapmaktan bahsediyor? Çünkü ben birden fazla D-I-C-K elde etmenin bir yolunu biliyorum."

Gözlerimi devirdim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Herkesin nefret listesine girmek mi istiyorsun?"

"Yani, herkesin en iyi arkadaş listesine mi?"

"*Hannah bir madam gibi, herkesi pazarlama peşinde,*" dedi Skye. Dudaklarımı büktüm. İkizim için pek de iltifat sayılmazdı bu.

"Bence ben iyi bir madam olurum," dedi Hannah pasif bir şekilde, sanki bunu ciddi olarak düşünüyormuş gibi.

"Hayır, olmaz," diye itiraz ettim. "İngilizce bölümüne sadık kal."

Hannah beni görmezden geldi ve tüm dikkatini Penelope'ye verdi. "Sana bir erkek bulmamı ister misin?"

Penelope'nin dudakları Cheshire kedisi gibi gülümsedi. "Adamın pantolonunu çıkarmadan önce ölmeyeceğini garanti edebilir misin? Öyleyse, varım."

"Bir kez oldu," diye itiraz ettim. Penelope iki parmağını havaya kaldırarak beni susturdu ve ben teselli edici bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Tamam, iki kez. Muhtemelen tuhaf bir kazaydı."

"Evlenmek zorunda olduğum pislığe bekaretimi vermeyi reddediyorum," diye homurdandı. Hepimiz dans etmeyi bırakıp bir daire şeklinde oturduk ve hala ortalıkta dolaşan misafirleri görmezden geldik.

"Ama ailen, o aptalca görücü usulü evlilikten bir çıkış yolu bulacaklarını söyledi," diye hatırlattım.

"Ama *bulmadılar*."

"Henüz." Amcam Luca pes eden biri değildi.

"Bu düzenlemeyi iki kez düşünmeleri gerekirdi." Amara kollarını göğsünde kavuşturdu, tişörtündeki "*Bakma, pislik*" yazısı bize bakıyordu. "Enzo Marchetti'nin icabına bakabilirim."

Çeviri: Onu öldür. Amara kendi iyiliği için fazla iyimserdi. "Kes şunu." Anya da benimle aynı şeyi düşünüyordu, Amara'nın omzuna hafifçe dokundu.

. "Marchettilerle uğraşılmaz." Hannah ona keskin bir bakış attı.

"İşte bu yüzden Enzo Marchetti..." İkizim boğazını kesme hareketi yaptı ve ben başımı salladım.

"Dur," diye kız kardeşimi azarladım. "Sonuçlarını bir düşün. Marchetti'ler Luca amca'yı suçlarlarsa, onun peşine düşerler ve babam da olaya karışır. İyi düşün. Bu hepimizi tehlikeye atar."

Hannah gözlerini devirdi, yine tartışmaya hazırdı, ama barda çıkan bir kargaşa dikkatini çekti. Hepimiz onun bakışını takip ettik ve

şoktan ağzım açık kaldı. Gianna, pisliklerden birini boğazlamış, Francesca ise yüzüne bir şişe votka tutuyordu.

“Tekrarlar mısın?” Küçük kardeşim dizini adamın sırtına dayadı, sonra Francesca ile göz göze geldi. “Hazır olduğunda, Franny.”

Francesca kızıl saçlarını geriye attı ve adamın ağzına votka dökmeye başladı.

Kızlar ve ben birbirimize baktık.

"Franny?" diye mırıldandım, gırgır sesleri başımızdaki müzikle karışıyordu. "Ne zamandan beri ona öyle sesleniyoruz?"

"Öyle demiyoruz. Bir keresinde adını kısaltmamızı önerdim ama o bu fikri hiç sevmemi," diye işaret diliyle konuştu Skye.

"Siz ikiniz aklınızı mı kaçırdınız?" diye sordu Hannah.

Kahverengi ve mor gözlü bir grup bize bakarak gülümsedi ve "Kesinlikle" dedikten sonra işlerine geri döndü.

"Artık o kadar cesur değiliz, değil mi?" Gianna sarhoş çocuğa tehditler savurmaya devam etti. "Bir kadına tecavüzle tehdit edersen, seni bulur ve paramparça ederim."

"Siktir, bizim küçük kardeşimize ne oldu?" diye mırıldandı Hannah.

"Belki de ele geçirilmiştir," dedi Amara.

"Ya da belki de kız kardeşleri kadar sert biridir," dedi Anya, bardağından bir yudum alarak. "Dünya olması gerektiği gibi."

Gözlerimi Gianna'ya diktim.

"Gianna..." diye başladım ama gözleri benimkilerle buluştuğunda sesim kesildi. Onun davranışında bir çocuğa ders vermekten daha fazlası vardı. Elleri titriyordu ve yüzünde ürkütücü bir ifade vardı. Aynı endişeli ifadeyle kız kardeşimizi izleyen Hannah'yla bakiştık.

"Buna ihtiyacım var. Tamam mı?"

Ona doğru hareket ettim ama Hannah elini uzattı ve beni durdurdu. "Bırak gitsin. Ben ona göz kulak olurum."

"Terapistine gidiyor, değil mi?" diye sessizce sordum ve kardeşim başını salladı.

"Bu iş tamamen karışmış," dedi Penelope, alt dudağını ısırarak.

"O adama ders verdiklerini mi?" diye sordum, neyi kastettiğini anlamadan.

"Hayır, onu değil. Bir erkeğin penisinin yeterince uzun süre ayakta kalmasını sağlayamamam..." Yüzü kıpkırmızı oldu. "Bilirsin."

"En azından o aşamaya gelmek istiyorsan 'siktir' diyebilmelisin," diye işaret etti Hannah. Hepimiz inlediğimizde, "Üzgünüm, ama bu doğru," diye devam etti.

Konuşma uzayıp gitti, ama ben artık dikkatimi vermiyordum. Bunun yerine, kalkıp Gianna ve Francesca'nın yanına gittim.

"Tamam, siz ikiniz onu öldürmeden ve daha büyük bir sorunla karşı karşıya kalmadan önce bu adamı kovsam nasıl olur?" diye önerdim, kız kardeşimin öfkesini uyandırmamaya dikkat ederek.

Francesca omuz silkti, ama neyse ki küçük kardeşim hala biraz mantıklıydı, çünkü o aptal kapıya doğru itti.

"Kız kardeşim geldiği için şükürler olsun," diye tükürdü. "Bunu kimseye anlatırsan pişman olursun."

Adamın dışarıya kadar eşlik etmeye gerek yoktu çünkü zaten koşuyordu — kapıda beliren sert bir göğse doğru.

"Bir daha bana çarparsan cesedini ateşe veririm," diye homurdandı Nikola, adamı ensesinden yakalarken. Tehdit bana yönelik olmasa da ben irkildim.

Et kokusu insanın zihninden silinmesi zor bir şeydi, ama Nikola bunu bilemezdi. O gecenin ayrıntılarını sadece ailem ve Vitales ailesi bilebilirdi.

"Senin sorunun ne dostum?" Adam, cesur ama aptalca sözlerine rağmen altını ıslatmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Sadece bir parti."

Nikola onu koridora itti. "Koş ve bir daha geri dönme." "Bu pislikleri böyle korkutursun," dedi Francesca. "oyunumuzu geliştirmeliyiz, Gia."

Kaşlarım havaya kalktı. Bu ikisi tam olarak ne kadar içmişlerdi? "Uslu durun," dedim kız kardeşime ve Francesca'ya. "Ve alkolü biraz azaltın.

. Suyu dene." Sürpriz bir şekilde, ikisi de bir şişe alıp bir yudum içtiler, ben de Nikola'ya doğru yürüdüm. "Gömlek giymişsin, bu bir gelişme. Ama gömlek düğmeli olmalı, pelerin gibi kullanılmamalı."

Beni rahatsız eden o soluk mavi gözler bana kilitlendi ve onu kırmış olabileceğimi düşünürken, o sııttı. "Belki de ben bir süper kahramanım."

Gözlerimi devirdim. "Daha çok kötü adam gibisin."

"Süper kötü adam," diye düzeltti. "Benim hakkımda her şey süper."

"Anlıyorum." Egosu kesinlikle şişmişti. "Neden buradasın?" "Sebebi yok."

Dikkatini Skye'ye çevirdi.

"Tabii," diye karşılık verdim, sesimde alaycı bir ton vardı. "Matteo nerede?" Buz gibi bakışları bana döndü.

"Eğer ikiniz beni aşk mektupları iletme için kullanmaya başlarsanız, ikinizi de öldürürüm." Bana bir kağıt parçası uzattı. "Lanet olası telefonunu yanında tut, kadın." Kağıdı açtım. Planetarium.

22:30.

Kıyafetime baktım, değiştirmeli miyim diye düşündüm. Şeftali rengi keten Valentino elbise ve sandalet giyiyordum, ama saat 10:25 olmuştu ve planetarium 15 dakika uzaklıktaydı.

"Değiştirme," dedi Nikola, sanki aklımı okumuş gibi. Kafamı kaldırdığımda gözlerini deviriyordu. "Onun hoşuna gitmeyecek tek şey, tasarımcının adının Valentino olması."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Teyzemin kim olduğunu unutuyorsun." Tatiana Nikolaev, tasarımcı markalarına olan sevgisiyle tanınıyordu. Kadının kusursuz bir zevki vardı. "Bana da bulaştı. Ne yazık ki." Huysuz gibi davranmaya çalışıyordu, ama ses tonunda açıkça sevgi vardı. "Bu arada, bir dahaki sefere Matteo'ya öldüreceği kurgusal karakterlerin isimlerini verdiğinde, bana da haber ver."

Ona boş boş baktım. "Ha?"

"Eric Northman ve Simon Basset mi?" Anladım. "Onları öldürememek ne büyük hayal kırıklığı. Onları canlandıran aktörleri öldürmeyi önerdim, ama Matteo kabul etmedi."

Gülümsedim.

"Nikola, ciddi yardıma ihtiyacın var." Skye'ye bir kez daha kısa bir bakış attım ve ikisi arasında neler olduğunu merak etmeden edemedim. "Kızlar sorarsa, hemen döneceğimi söyle."

Söylemeyecektim, ama küçük bir yalanın zararı olmazdı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

ARIANNA

O kadar acele ettim ki binaya ulaşmam tam on dakika sürdü. Üzerimdeki kasvetli karanlık gökyüzü gürledi, her an yağmur yağacak gibi görünüyordu.

Derin bir nefes alarak binaya girdim, loş koridorlardan geçerek onu bulduğum odaya ulaştım.

Üç parçalı bir takım elbise giymişti ve bir gün olacağı mafya patronuna çok benziyordu. Yutkundum, karın kaslarının ne kadar mükemmel olduğunu hatırlayarak. Yüzü de en az karın kasları kadar mükemmeldi. Ama bundan çok daha fazlası vardı.

Onunla ilgili her şey beni cezbediyordu.

Matteo'yu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyordum ve midemde kelebekler uçuyor, göğsüm titriyor gibi hissetmek garipti.

Yüksek sesli bir metalik ses beni duygusal anımdan kopardı. O zaman planetaryuma ait olmadığı belli olan taşınabilir bir mini mutfak fark ettim. Matteo, tezgahın üzerinde malzemeleri düzenleyerek verimli bir şekilde hareket ediyordu.

Odaya girerken düşüncelerim dağıldı. "Bunlar ne?"

Matteo tezgaha yaslanarak bana büyük bir gülümsemeyle baktı. "Bugün randevumuz var."

"Randevu için biraz geç değil mi?" Ona doğru yürüdüm ve o da attığım her adımı izledi.

Koca eli belime dolandı ve beni kendine çekti, göğüslerim onun karın kaslarına yapıştı.

"Eric ve Simon'ı aramasaydım, akşam yemeği randevusu olurdu," diye düşündü.

Burun kıvırdım, sonra kahkahayı patlattım. "Cidden kurgu konusunda hızlanman lazım."

Eli vücudumda gezindi, kalçalarımın üzerinden kıcıma doğru indi. "Bu zor olacak."

Başımı hafifçe geriye eğdim ve onun güzel yüzünü izledim. "Ne zor olacak?"

"Seninle pasta yapmak."

"Yani ilk randevumuzda yapacağımız şey bu mu? Pasta yapmak mı?"

"Pişirme, dans..." Kaşlarımı çattım, ama soru soramadan, yanındaki uzaktan kumandadaki bir düğmeye bastı ve üstümüzden gelen yüksek ses beni yukarı bakmaya zorladı. "Sonra yıldızların altında amını yalayacağım."

Yanaklarım kızardı.

"Matteo..." Şaşırtıcı bir şekilde, üstümüzdeki kubbe hareket etmeye başladı, her bir kiremit katlanarak tamamen kayboldu. "Ne? Nasıl? Ne?"

"Bu, projeye benim küçük katkımdı."

Bakışları beni yakıyordu ve ben gözlerimi ona indirdim. "Peki bu gece bana ne yapmayı planlıyorsun?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu gece randevumuz var."

"Sonunda birlikte mi olacağız?"

Bana, çok şey ifade eden ama yine de yetersiz kalan yarı kapalı gözlerle baktı. "İlle de öyle olmak zorunda değil."

Dudaklarım abartılı bir şekilde öne doğru çıktı. "Bana okulda yasak koyduktan sonra beni bekleteceğini söyleme."

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Nasıl... bunu sana kim söyledi?"

"Kimsenin sana ait olan şeye dokunmasına izin vermeyeceğini söylemiştin, değil mi?" Geri adım atmaya çalıştım, ama bir şekilde bunun işe yaramayacağını biliyordum.

"Sana bunu hiç söylemedim."

Her iki ayakkabısının üzerine basarak parmak uçlarımda yükseldiğimde, dikkatini dağıtmak için dudaklarına bir öpücük kondurdum. İşe yaradı. Dilini dudaklarımın arasına sokarak ağzımı talan etti.

İçimde saf bir şehvet patladı ve parmaklarımı gömleğinin üzerinde ve karın kasları boyunca gezdirdim.

Elimi boynuna kaydırarak parmaklarımı saçlarına soktum. Randevuyu atlayıp doğrudan bir sonraki aşamaya geçmeye hazırdım.

Dili benimkine sürtündü ve göğsünün derinliklerinden gelen kaba bir sesle dilimi emdi. Sonra aniden alt dudağımı ısırды ve ben çığlık attım.

Geri çekildiğimde, ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

"Bu randevuyu yapacağız, Ari." Sesi kırmızı kadife gibiydi, gözleri ise kutup buzlarını eritecek kadar sıcaklıkta kararmıştı. "Eğer benim de söz hakkım varsa, çocuklarımızı anlatacak güzel hikayelerimiz olacak, sadece berbat hikayeler değil."

Ona bakarken, kafam dönüyordu. Bunun nedeni onun tuhaf sözleri miydi, yoksa paylaştığımız öpücük müydü, emin değildim. Her halükarda, ona atlamak için böylesine şehvetli bir ihtiyaç duymamalıydım. Belki de bu kadar uzun süre bakire kalmak sonunda ters tepmişti.

Sesimi bulmak için boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

"Çocuklardan bahsetmek için biraz erken değil mi?" dedim, kalbimin çarpıntısını görmezden gelerek.

Elini boynuma getirdi, parmakları atan nabzımı okşadı. "O zaman bu randevuya başlayalım, çünkü tatlıyı bekleyemem. Ve Ari?"

Yutkundum. "Evet?"

"Kurabiyelerden bahsetmiyorum."

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi kurabiye." Bir Nutella kurabiyesi daha ağızıma attım ve çiğnerken elimi piknik battanieresinin üzerinde gezdirdim. Kurabiye hamurunu hazırlarken, o ceketini çıkarmış ve kollarını sıvamıştı. Güçlü, damarlı kollarını hayranlıkla seyrettim. Aslında, daha önce hiç fark etmediğime inanamıyordum.

Bu, hayal edebileceğim en güzel randevuydu. Matteo, çocukken mutfakta geçirdiğimiz ilk anımızı yeniden canlandırdı. Hatta aynı kurabiyeleri bile yaptık.

"Senin için pişirmek için burnumun kırılmaması gerektiği için minnettarım." ben."

Omzumla ona hafifçe vurdum. "Hadi ama, o zamandan beri senin için birçok kez pasta yaptım."

"Doğru, ama o son kez mutfakta yanımda yaptığın zamandı."

"Çünkü neredeyse pastamı mahvedecektin," diye hatırlattım ona, gülümsememi kontrol edemedim. "Bir *tutam* tuz dedim, sen bütün kabı karışıma döktün."

"Bu sayede o gün daha fazla zaman geçirebildik." Ona inanamayan gözlerle baktım, o da omuz silkti. "Ne? Sakın şaşırdığını söyleme."

"O gün burnunu kırdım," diye hatırlattım ona. "Ondan sonra benimle mümkün olduğunca az zaman geçirmek isteyeceğini düşünürdüm."

"Kesinlikle hayır. Kendini savunma yeteneğinle gurur duydum ve etkilendim." Kafamı hafifçe salladım. Bu adama aşık olmanın bu kadar kolay olmasına şaşmamalı. "Ayrıca, bu bizim paylaştığımız ilk sırdı ve arkadaşlığımızın gerçek başlangıcıydı."

Göğsüm suçluluk duygusuyla sıkıştı, aldatmacamızı hatırlattı. Eninde sonunda Hannah ile konuşmam gerekecekti, ama şu anda bu konuyu düşünmek istemiyordum.

Bakışlarım loş mekanın içinde dolaştı. Portatif mutfak dağınıktı, üstümüzde parıltıyan yıldızlar bulutların arasında saklambaç oynuyordu, hafif esinti saçlarını okşuyordu. Hava bizim lehimizeydi, uzaktan gelen hafif gök gürültüsü yağmurun gecikmesi anlamına geliyordu.

"Ekipmanı buraya nasıl getirdin?" "Benim yöntemlerim var."

"Eğer yakalanırsan..."

O güldü. "Asla yakalanmam."

Gözlerimi devirdim. "Bir gün yakalanacaksın."

Ayağa fırladı, sonra elini uzattı. "Bugün değil. Hadi, dans edelim mi?"

"Müzik yok."

Ama yine de elimi eline verdim ve beni çıplak ayaklarımın üzerine çekmesine izin verdim, sandaletlerim mutfağın bir yerinde duruyordu. Siyah mokesenlerine bastım ve dans etmeye başladık, nefeslerimizin sesi, gök gürültüsü ve uzaktan gelen yumuşak yağmur sesleri.

"Seni mutfakta seviyorum."

Dudaklarımı büktüm. "Bu çok..."

O güldü. "Cinsiyetçi. Ama öyle demek istemedim." "Ne demek istedin?"

Omuz silkti. "Senin benim için yemek pişirmeni ve pasta yapmanı seviyorum, ama bunu birlikte yaptığımızda daha da çok seviyorum."

Şaşırmış gibi yaptım. "Matteo Vitale, mafya üyeleri senin benimle mutfakta vakit geçirmeyi sevdiğini öğrenirse ne derler?"

Gülümsedi.

"Sessiz kalacaklar, yoksa dillerini keserim." Onun şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak ona baktım. Yüzündeki ifade şaka yapmadığını gösteriyordu.

"Peki, sırrın bende güvende."

Başını eğdi, burnunun ucu benimkine değdi. "Ailem dışında asla incitmeyeceğim tek kişi sensin."

Vücudumuz birbirine yaklaştı, giysilerinin altındaki kasları bana sertçe bastırdı, vücudunun ısısı ve kalp atışları benimkine değişiyordu. Bakışlarımız birbirine kilitlendi ve beni öpmesini bekledim, dudaklarım heyecandan titriyordu.

Onun beni öpmesini istedim, *ihtiyacım*

vardı. Ama o harekete geçmiyordu.

Tereddütümü anlamış olmalıydı, çünkü bir sonraki nefeste ağzını kulağıma dayadı.

"Seni öpmemi ister misin, Ari?" Başımı salladım. "Sözlerini kullan." "Öp beni," diye fısıldadım.

Dudakları bana doğru inerken, ilk yağmur damlası yüzlerimizin arasına düştü, ama bu onu durdurmadı. Aksine, öpücüğü derinleştirdi, dillerimiz birbirine dans etti. Ellerimi boynuna doladım, parmaklarım saçlarını kavradı.

Paylaştığımız her öpücük beni bağımlılığa sürükledi. Daha önce paylaştığımız ikisinden farklı olarak, bu öpücük nazikti. Daha yavaştı.

Rüzgar hızlandı, yağmur damlaları etrafımızda daha hızlı düşmeye başladı ve cam kubbe kapanmaya başladığında yumuşak bir uğultu ortalığı doldurdu. Ama dans etmeyi hiç bırakmadık, cama çarpan damlalar bizim için en güzel müziği yaratıyordu.

Ve bunun şimdiye kadar yaşadığım en romantik şey olduğunu düşünmeden edemedim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM MATTEO

Onu kucakladım, dudaklarından yüksek bir çığlık çıktı.

"Beni nereye götürüyorsun?" Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, gecenin hazırlıkları göz önüne geldi. Yumuşak battaniyeler, üzerine kırmızı gül yaprakları serpilmiş ve havada yüzen geçici gezegenlerle birlikte yerde rahat bir yatak oluşturuyordu.

Gözleri benimkilere takıldı, dudakları sessiz bir "O" şeklinde açıldı ve kelimeleri aradı.

"Bunlar ne?" diye fısıldadı. "En sevdiğim tatlıya hazırım."

Kaşları yükseldi. "En sevdiğin tatlı benim kurabiyelerim sanıyordum." "İkinci sırada. Senin amını yalamak benim için birinci sırada."

Vücudu hafifçe titredi ve bana daha sıkı sarıldı. "Belki... Belki ben de sana iyilik yapabilirim."

Sözlerinin zihnimde canlandığı görüntü, neredeyse o anda boşalmama neden oldu, damarlarımdan şiddetli bir arzu akıyordu.

"Başka bir zaman, Ari. Daha kontrolüm altında olduğum bir zaman."

Çenesini eğdi, beni inceledi. "Ya kontrolünü kaybetmeni görmek istersem?"

Kafamı salladım. "İnan bana, istemiyorsun."

"İstiyorum. Hepinizi görmek istiyorum."

Bu, bana söylenen en basit şeydi, ama sözleri doğrudan ruhuma işledi. O kadar uzun süredir kalbimdeydi ki, onun orada kalıcı bir sakin olmasına alışmıştım, ama her öpücüğü, her sözü, her dokunuşuyla

öpücüğü, her sözü ve her dokunuşuyla, benim geri kalanımı da ele geçiriyordu. Artık kalbimin yanı sıra bedenimde ve ruhumda da vardı.

O yanımda olduğunda bedenim ve ruhum canlanıyordu.

Yatağın önünde durdum ve o vücudumdan aşağı kaydı, ama uzaklaşmadı. Bunun yerine, elbisesinin arkasındaki fermuarı tutup aşağı çekti.

Sadece dantelli beyaz külotu ve sütyeniyle, bir tanrıça gibi duruyordu. Çıplak ve açıkta, ben ise hala giyinik duruyordum.

Kravatımı zarıfçe çözdü ve yere attı, "Ciddiyim Matteo. Ya hepsini ya da hiçbirini ver." dedi.

Ağzım onun ağzına çarptı ve o anında dudaklarını ayırdı. Tadı Nutella ve kurabiye hamuru gibiydi, en sevdiğim iki şey.

O benim için çok doğruydı.

Elleri boynumdaydı, öpücüğü daha da istekli hale geldi. Ellerim yumuşak vücudunda dolaştı, parmaklarımla kalçalarını kavrayana kadar aşağı indi. Sıkıca, her santimini istiyordum. Onu sahiplenmek istedim. Asla bırakmak istemedim.

Kıçını bırakıp, bir elimi kaldırdım ve altın sarısı saçlarına soktum, nazikçe kavradım. Onun da aynı büyüünün etkisi altında olmasını istiyordum.

"Bana bak," diye emrettim, yumuşak nefesleri yanağımı okşuyordu. Gözleri açıldı, gözlerindeki yıldızlar beni kör etti.

Parmaklarımla çenesini nazikçe ama sıkıca tuttum.

"Sana her şeyimi vereceğim, ama bunu sen istediğini unutma," diye homurdandım, sözlerime karanlığımın bir parçasını sızdırarak. "Ve seni asla bırakmayacağım, asla paylaşmayacağım."

O sessiz kaldı, beni izledi, kalbim göğsümde çarparken, fikrini değiştireceğinden endişelendim.

"Bunu gayet açık bir şekilde ifade ettin, ama şunu bil, Matteo..." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve parmak uçlarına yükseldi, dudakları benimkine değdi. "Sana yaklaşmaya cesaret eden her kadını da öldürürüm."

Boynuna ve göğsüne öpücükler yağdırdım. "Anlaştık."

Ağzım sütyeninin dantelini okşadı ve arkasına uzanıp kopçasını açtım.

"Bunlar benim göğüslerim," diye mırıldandım göğsüne, ellerim düz karnına doğru kaydı. Külotunun üzerinden göğüslerini avuçladığımda,

parmaklarım hassas tenine gömüldü. Sırılsıklam olmuştu. "Ve bu da benim amım."

Dikkatim hala dolgun göğüslerindeyken, sürtünmeden inleyene kadar külotunu çektim. Bunu tekrar duymak istediğimden, ince kumaşı çıkardım ve sonra amımı nazikçe tokatladım.

O çığlık attı, benden uzaklaştı, ama ben aramıza mesafe koymasına izin vermedim. Dudaklarımı dudaklarına çarptım, dillerimiz çarpıştı. Geri çekildiğimde, nefes nefeseydi, yanakları kızarmış ve gözleri elmas gibi parlıyordu.

"Söyle bana," diye talep ettim.

"Onlar senin. Şimdi konuşmayı kes ve..."

Onu bir öpücükle susturdum, onu tüketmem gerekiyordu.

Vücudu bana eridi ve elleri sanki beni yeterince yaklaştıramıyormuş gibi gömleğimi yumrukladı. Ağzımı çenesinden aşağı, kulağının altındaki yumuşak cilde doğru kaydırđım. Kalçaları bana sürtündü, hareketleri sarsıntılı ve acemiceydi.

"Sen çok güzelsin," diye fısıldadım, boynunu ısırarak, tüm dünyanın görebileceğı bir iz bırakmayı umuyordum.

Elimi bacaklarının arasına soktum ve parmaklarımı ıslak çekirdeğıne bastırdım.

Kalçalarını salladı, başını geriye atarak bana sürtündü. "Ohhh," diye nefes aldı. Basıncı artırdım ve pembe dudakları açıldı

ve birbirimize baktık. "Lütfen."

"Lütfen ne? Sözlerini kullan, Ari," dedim, saçlarını sıkıca tutup yüzünü bana doğru çevirerek beni izlemesini sağladım.

Bana baktı, gözleri ağırlaşmıştı. "İhtiyacım var..."

Kalçalarını elime daha sert ve daha hızlı sürttü. "Ne?" diye homurdandım, bunu söylemesini istiyordum.

"Boşalmam lazım."

"Aferin kızım," diye inledim ve onu ödüllendirmek için parmağıımı onun dar girişine soktum.

Mavi gözleri karardı ve içimi bir tatmin duygusu kapladı. Parmağıımı onun içine sokup çıkarmaya devam ettim, yüzünü izledim, yüzünde beliren her bir duygunun parıltısını kaçırmak istemedim.

Ari'nin gözleri dudaklarıma indi ve dili alt dudağını yaladı. "Öp beni, lütfen."

Onu öptüm, parmağıımı kıvrımlarına sokup çıkarırken başparmağıım klitorisini daireler çizdi. O kadar sıkıydı ki, ona girdiğimde nasıl hissedeceğini hayal etmekten kendimi alamadım.

içine girdiğimde nasıl hissedeceğini hayal etmekten kendimi alamadım. İçinde parmaklarımın etrafında açgözlülükle kasılırken, ağzıma yumuşak bir inilti bıraktı.

Onu nazikçe sırt üstü yatırdım, gül yaprakları sarı saçlarına dolandı. Bu sırada parmaklarım klitorisini okşuyor, dilim onun dilini tahrik ediyordu. Vücudu benimkinin altında titriyor, kalçaları çılgınca yükselip bana sürtünüyordu.

Tanrım, o kadar duyarlıydı ki. Çok güzeldi.

"Matteo," diye inledi, ihtiyaç içinde. Elleri omuzlarımı kavradı, tırnakları kaslarıma batarken altımda titriyordu. "Matteo, oh... ohh..."

Vücudu elimde sallanıyordu ve yaklaşan orgazmını sanki kendiminkiymiş gibi tadabiliyordum. Tatlı ve lezzetli uyarılması havayı dolduruyordu. Sıvıları parmaklarımı ıslatıyordu ve ben durmayı reddediyordum. Başını geriye atmış, başını çevreleyen gül yaprakları bir hale gibi, altımda kıvranıyordu.

"Bana bak," diye emrettim ve onu kenara doğru yaklaştırdım.

Titreme vücudunu sardı ve nefes nefese kaldı, inlemeleri daha da yüksek sesle çıkmaya başladı. Klitorisini daha hızlı ovuşturdum ve itme hızımı artırdım.

O orgazma yaklaşmıştı ve ben onu orgazma ulaştıran tek erkek olduğumu bilmenin keyfini çıkarıyordum.

Elleri beni sıkıca kavradı ve orgazm olurken bana ihtiyaç duyması, vücudunun titremesi ve amının parmaklarımın etrafında kasılması, dudaklarında benim adımın olması çok hoşuma gitti.

Bu kadınla evlenmek için sabırsızlanıyordum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ARIANNA

Nasıl ve ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama bir şekilde, çocukken ilk öpücüğümü çalan aynı adama aşık olmuştum. Kız kardeşimin kendisi için istediği aynı adam.

Belki de bu duygular hep oradaydı, bekliyordu, hareketsizdi. Ya da belki de ölüm kalım meselesi ile karşı karşıya kaldığımda bir düğme basılmıştı. Emin değildim.

Matteo'nun ela gözlerine daldığımda tek bildiğim, bu adamın benim hiç farkında olmadığı bir şekilde aradığım her şey olduğu idi.

O başımın arkasını avuçlayıp beni hafifçe öptüğünde ve sonra alnını alnıma dayadığında vücudum titredi.

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım, kokusunu ciğerlerime derinlemesine çekerek, o anın baş döndürücü hissinin beni sarmasına izin verdim.

"Şimdi... benimle sevişecek misin?" diye fısıldadım. "Acele etmemize gerek yok," diye dudaklarıma fısıldadı.

"Acele etmek mi?" diye inledim. "Matteo, ben yirmi beş yaşımdayım." "Bunun farkındayım."

"Ben hazırım, ve sen yapmayacaksan, ben başka birini bulurum..."

Derin ve sert bir öpücükle beni susturdu. Beni nefes nefese bırakıp kıvrandırdıktan sonra geri çekildi ve "Bir daha asla... *bir* daha *asla* böyle bir şey söyleme, Ari" dedi.

"Tamam." Kirpiklerimin altından ona baktım, gergin ifadesini inceledim, sonra avucumu yanağına götürdüm. "Aynı şey senin için de geçerli."

"Bebeğim, neredeyse yirmi yıldır tüm erkekleri uzaklaştırıyorum. Sen benim olduğun halde, başka bir kadının bana dokunmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Yüzümü öpücüklerle doldururken sesinde karanlık bir fısıltı vardı. Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Bu seni korkutuyor mu?"

Başımı salladım. Bu doğrudu. Vücudumun bu kadar ateşli olduğu halde buna korku diyemezdin.

"Yine de bunu yapmak çok yanıltı." "Benim olanı korurum."

Burnumu kıvırdım ve dudaklarımı büzüştürdüm.

"Evet, ama benim olanı korudun mu? Başka kadınlarla birlikte olmaktan kaçındın mı?" Sessiz kalarak bana cevabımı verdi. "Erkeklerin ikiyüzlülüğü tipik bir davranış. Kaç kadınla birlikte oldun?"

Beni yakıcı bir bakışla izledi. "Sıfır."

"Ciddi ol Matteo. Erkeklerin çifte standardı hakkında yeterince şey duydum, bunun doğru olamayacağını biliyorum."

"Bu Tanrı'ya karşı dürüst bir gerçek. Hiçbir kadınla yatmadım. Sadece seni hayal ettim. Sadece seni istedim. Bu yüzden sen benim için hazır olana kadar bekledim." Ben alaycı bir şekilde güldüm ve o devam etti, "Sana yalan söyleyerek asla canını yakmazdım. Aziz olduğumu ve hiç deneyim yaşamadığımı söylemiyorum, ama kendimi senin için sakladığımı söylüyorum."

O anda, Matteo'dan geri dönüşün olmadığını anladım.

O, sonsuza kadar kanıma, iliğime ve ruhuma işlemişti. "Bana inandığını söyle, Ari."

"Evet." Yutkundum, sesinin kısık tınısı omurgamdan aşağı titremeye neden oldu. "Sana inanıyorum."

"Ben seninim ve sadece seninim." Bu, bir söz haline gelen bir hırıltıydı. "Ve sen de benimsin."

O parmağını dudaklarımın üzerinde gezdirirken dudaklarım aralandı.

"Seninim," diye yemin ettim. "Şimdi beni her anlamda senin yap."

Matteo

Penisim pantolonuma baskı yapıyordu ve ben hızla giysilerimi çıkardım, onları sessizce yere attım.

Çıplak bir şekilde onun önünde durdum, gözlerindeki açlık beni tatmin ediyordu. Dirseklerinin üzerine doğruldu, titreyen parmağını uzattı ve ben, parmağı karın kaslarımın üzerinde gezerken hareketsiz durdum.

"O geceden beri bu karın kaslarını düşünüyorum," diye fısıldadı. "Hangi gece?"

Parmakları, kaburgalarımın üzerinde, kalbime yakın olan dövmenin üzerinde durdu. "Çatışmadan sonra," diye mırıldandı ve keşfine devam ederek döndü. Küçük elini kendi elimle kapattım. "Bunu göğsüne dövme yaptırdığını inanamıyorum."

"İnan, çünkü her dönüm noktasını dövmeyle anmak istiyorum."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Sen delisin."

"Senin için deliyim." Sonra dudaklarını öptüm ve vücudunda yukarı doğru tırmandım. Kendi düşmüş meleğim gibi görünüyordu, gözleri üzerimizde yıldızlar gibi parlıyordu. "Benim olduğumu asla unutma."

"Unutmayacağım," diye yemin etti, şehvet dolu gözleri üzerimdeydi. "Ama sen de benim olduğun unutma."

Ve daha doğru bir şey olamazdı.

Ay ışığı çıplak vücuduna ışık saçarken bacakları açıldı.

Hiçbir zaman çok şey istemedim ya da ihtiyacım olmadı, ama o beni doyumsuz yaptı.

Vücudunu aşağı doğru kaydırđım ve Ari sırtını kavisleyerek, kaygan amını karın kaslarıma sürttü.

"Lütfen," diye inledi, ben ağzımı göğüslerinin üzerine yaklaştıırken.

Dişlerimle meme ucunu çektim, titremelerinden ve küçük seslerinden zevk aldım. Ellerimi kaburgalarına ve ince beline doğru kaydırđım. Bu sırada o, ihtiyacından inleyerek altımda kıvranıyordu.

Uyluklarını ayırdım, pembe, ıslak amını içime çektim ve lanet olsun, ağzım sulandı.

Onun tahrik kokusu ciğerlerime sızdı ve beni sarhoş etti.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım ve iç uyluklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Matteo," diye inledi, sırtını kavisleyerek, altımda kıvrıldı ve bana sürdü. "Lütfen."

"Kıçını öpmemi ister misin?" diye sordum, vücudunun titrediğini izleyerek.

"Evet."

"Başka ne?" Beni izledi, ağzı hafifçe aralanmış ve gözleri şehvetle parlıyordu.

"Her şeyi," diye nefes nefese söyledi.

Başımı salladım ve avuçlarımı kıçının altına sıkıştırarak amını ağzıma kaldırdım ve ıslak kıvrımlarını öptüm.

"Amını yalamamı seviyor musun?" diye mırıldandım, nefesinin kesilmesiyle. Kokusu başımı döndürüyordu. Başparmağımla onu açtım ve

altımda titrerken sıvılarını yaladım. "Söyle bana," diye talep ettim, sonra dudaklarımı hafifçe emdim.

"Evet," diye inledi, ağzıma sürtünerek. "Bana yaptığın her şeyi seviyorum."

Onun açıklığını daireler çizerek yaladım, sonra dilimi içine soktum.

"Aman *Tanrım*." Kafamı kaldırdım ve o kalçalarıyla beni kovaladı. "Durma, lütfen."

"Adım ne?"

Kaşları karışmış bir şekilde çatıldı. "Ha?" "Adım,

Ari."

"Matteo."

Dilimle klitorisini okşadım, sonra homurdandım, "Doğru.

Bağırırken bunu hatırla."

Dudaklarımı klitorisinin etrafına kapattım ve emmeye başladım, parmağımı içine sokup çıkardım. O kadar sıkıydı ki, duvarlarıyla sikimi kavradığı düşüncesi sikimi arzuyla titretmişti. Benim altımda titreyerek bir orgazm daha yaşadı, gözleri zevkten bulanıklaşmıştı.

"Senden daha fazlasına ihtiyacım var Matteo," diye yalvardı, yüzü kızarmıştı ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Titrek amına bir öpücük daha kondurdum, sonra vücudunu yukarı doğru kaydırarak bacaklarını daha da ayırdım. Sikimi onun sıcak girişine hizaladım, açgözlü amı çoktan kasılmıştı ve onun hissi beni neredeyse boşaltıyordu.

"Bu anı çok uzun zamandır bekledim. Hayalini kurdum

."

Ağzının köşesini öptüm ve kalçalarımı kaydırarak ucumla sıcak girişini okşadı. Yüzünde bir anlık endişe belirdi ve ben anında donakaldım. "İyi misin?"

"Evet, ama prezervatif kullanmalıyız." Kahretsin, o an o kadar kendimi kaybetmişim ki, tamamen aklımdan çıkmıştı. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum, ama biz..."

Gülümsedim. "Sen benim karım olana kadar."

"Önce seks yapsak nasıl olur?" Kıkırdadı. "Şimdi, Tanrı aşkına, ikimiz de kendimizi unutmadan ve korunmayı ihmal etmeden prezervatifi al."

Hızla prezervatifi çıkardım, ben onu takarken parmakları benim parmaklarımı sardı ve bu, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

Kendimi onun girişine yerleştirdim ve burnunun ucunu öptüm. "Hazır mısın?"

"Evet." Gözlerinde gördüğüm güven beni çok etkiledi. "Acı verebilir," dedim boğuk bir sesle. "Durmali mıyım?"

"Sakın durma," diye mırıldandı, elleri boynuma dolanarak. "Bunu istiyorum, Matteo."

Onun şakağına öptüm, kalçalarını kaydırarak ucunu onun girişine bir santim kadar soktum.

"Eğer çok fazla olursa, bana söyle," dedim, kontrolüm bir ipin ucunda sallanıyordu. "Tamam mı?"

O başını salladı, bacaklarını bana dolayarak pazılarımı kavradı. Dudaklarımı öperek, "Tam olarak yeterli olacak," diye mırıldandı.

Daha derine kayarak ağzını öptüm, sonra ileri doğru ittim ve onun inlemesini yuttum. Nefesi düzensizleşti ve tırnakları pazılarımı kazdı, bana onun acısını hatırlattı.

Onu incittiğimden endişelenerek, onun büyük mavi gözlerinde boğuldum.

"Hala iyi misin?" "Evet." Sırtını kavisledi. "Durma."

Beynim onun sözlerini henüz işleyemeden vücudum itaat etti. Hızlı bir itişle daha da içine girdim, bariyerini kırdım ve zevkle inledim. Tanrım, inanılmazdı. Penisimi sıkı duvarlarının sıkılığı, daha önce hayal ettiğim veya fantezilerimde gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Çünkü o oydu. Benim Ari'm, etten kemikten, artık hayallerimin ürünü değil.

"Sen benimsin," kulağına fısıldadım. "Başkasının değil."

"Seninim," diye inleyerek kalçalarını kaldırdı. "Lütfen, Matteo."

Onu sahip olma ihtiyacı beni tüketiyordu. Küçük, sık darbelerle hareket etmeye başladım. İç organları beni açgözlülükle sıkıştırıyordu ve ben gözlerimi onun yüzünde tutarak acı veya korku belirtisi olup olmadığını izliyordum. Hiçbiri yoktu ve her darbede kontrolüm yavaş yavaş kayboluyordu.

"Siktir, çok iyi hissettiriyorsun," diye homurdandım.

Biraz geri çekildim ve sonra daha derine girdim, pelvisimi klitorisine sürttüm. Ari'nin dudakları açıldı ve yüzünde zevk dolu bir ifade belirdi.

"Daha fazla," diye talep etti, sırtı yerden kalkarak.

Kaslarım titredi, onun içine girip çıkarken, onu sonuna kadar doldurdum. Zevkim arttı, inlemeleri daha yüksek, daha istekli hale geldi ve ben dudaklarımızı birbirine bastırdım, açgözlü bir piç gibi tüm seslerini yuttum.

"Oh tanrım..." diye nefes nefese kaldı. "Durma."

Sanki bu noktada durabilirmişim gibi. Kontrolümü kaybetmişim. Zevk omurgamın dibinde karıncalanıyordu ve testislerim gerildi. Vücudumuzun arasına uzandım ve ona girerken klitorisini dairesel hareketlerle ovuşturdum.

"Siktir," diye inledim, darbelerim sarsıntılı hale geldi.

"Oh... oh... ahhhhh..." Sırtı kavislendi ve ben, zevk yüzünü kaplarken büyülenmiş gibi izledim. Amıyla sikimi sağdı, sıkıştığı basınçla derimde yarım ay izleri bıraktı ve bu yeterliydi. Fazlasıyla yeterliydi. Sikim seğirirken içime boşaldım.

"Benim," diye homurdandım, yüzümü ensesine gömdüm, nefeslerimiz düzensizdi.

Birbirimize sarıldık, onun sıcak nefesi tenimi okşarken, avuç içleri sırtımı okşuyordu.

Nefes alırken, yumuşak vücudunu ve kokularımızın birbirine karışmasını hissederek iç geçirdim. Onunla sonsuza kadar böyle kalabilirdim ve mutlu bir adam olarak ölebilirdim.

"Ben..." Yüzünü bana doğru çevirdi. "İyi misin?" Gülümsedi, yanakları

kızardı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Sen?"

Onu incitmemek için dikkatlice içinden yavaşça çıktım ve alnımı alnına dayadım.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye tekrarladım. "Seni seviyorum, Arianna Carter Morrelli, ve artık beni senden uzak tutacak hiçbir şey yok."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bu bir tehdit mi?"

"Mmm," diye mırıldandım, dönüp onu yanıma aldım. Üç metre yukarıda, ağırlıksız, dokunulmaz bir şekilde süzülüyordu.

Keşke o zaman ne kadar büyük bir hata yapacağımı bilseydim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ARIANNA

Hannah ve ben alt ranzada uzanmıştık. O uygulamalarını gezerken, ben dikkatimi gerektiren fizik ders kitaplarından kaçınarak gök cisimlerinin konumlarını, hareketlerini ve özelliklerini inceliyordum.

Kendimi, tembellik etmediğim sürece kara delikler ve asteroitlerle biraz daha fazla zaman geçirebileceğime ikna ettim.

Anya kardeşi ile birlikteydi, Amara ailesiyle vakit geçirmek için eve gitmişti, Gianna ve Francesca ortalarda yoktu, muhtemelen alışverişe çıkmışlardı, Penelope ise yeni bir erkekle dışarı çıkmıştı. Öğle yemeği randevusunun erkekler konusunda şansını değiştireceğini umuyordu, gün ışığının daha güvenli olduğu gibi bir şeydi.

"*True Blood* izlemek ister misin?" diye sordu Hannah sıkılmış bir ses tonuyla.

"Evet, neden olmasın." Cevabım hemen geldi. Annemizle birlikte televizyon dizileri izleyerek büyüdük ve son zamanlarda en sevdiğimiz dizi bu eski vampir dizisiydi. Bu diziyi çok seviyordum, en sevdiğim karakteri sarışın bir vampir ile koyu saçlı bir kurt adam arasında değiştiriyordum. Ayrıca, fizik dersini bir gün daha ertelemek için mükemmel bir bahaneydi.

"Çok heyecanlı görünme," diye alay etti. Spor şortu ve üzerinde kırmızı harflerle "*Bana bebeğim dersin sana baba derim*" yazan bir tişört giyiyordu. "Ders çalışman gerekmediğinden emin misin?"

Sırt üstü uzanıp üzerine polar battaniyeyi çeken kız kardeşime bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "İyi bir örnek olmaya mı çalışıyorsun?"

"Denemek anahtar kelime," diye mırıldandı, sesi boğuktu.

Uzaktan kumandayı eline aldı ve seçenekleri taradıktan sonra ikinci sezonun oynat düğmesine bastı. Otomatik panjurlar dışarıdaki ışığı tamamen engelledi ve Hannah ışıkları kapattı, öğlen olmasına rağmen tek ışık kaynağı televizyon ekranı olan karanlık bir odada kaldık. Hannah bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi tuhaf görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordum, battaniyenin altına gizlice girip ona sarıldım. "Bana bir şey yok deme. Seni çok iyi tanıyorum."

"Emin değilim." Sesi sessiz ve çelişkiliydi. "İnsan kaçakçılarının cezalandırılması gerektiğine katılıyor musun?"

Nereye varacağını bilemediğim için tereddüt ettim.

"Sanırım öyle," diye cevap verdim sonunda. "Ama senin bu işe karışmanı istemiyorum."

O içini çekti. "Bu beni ona daha yakın hissettirir diye düşündüm, bilirsin. Ama işe yaradığından emin değilim."

Göğsüm sıkışarak televizyon ekranına odaklandım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ama bir şeyler söylemem gerekiyordu. Cesaretimi toplayarak ve onu inciten kişi olduğum için kendimden nefret ederek, ona bakabilmek için yerimi değiştirdim.

"Hannah?" dedim yumuşak bir sesle, elini tutarak.

"Kyran bana mesaj attı," dedi aniden bana bakmadan ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Kyran amca mı?"

"O bizim gerçek amcamız değil," diye mırıldandı. Ona amca derdik, aslında Hannah ona *seksi baba* derdi, ama bizimle akrabalığı yoktu. "Ama evet, o."

"Neden sana mesaj attı?" Bana cep telefonunu uzattı.

■

Kyran: Bir daha asla, asla, asla yarı çıplak olarak kulübüme gelme. Aslında, kulübüme girmekten tamamen men edildin.

"Yarı çıplak mı?" diye sordum. "Peki ne zaman onun kulübüne gittin?"

Omuzlarını silkti. "Kısa, sırtı açık bir elbise giymiştim, onu kızdırmaya yetmezdi."

"Seni anlamıyorum, Hannah." Onu onaylamayan bir şekilde başımı salladım. "Son zamanlarda neyin var senin?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Son zamanlarda garip davranıyorsun. Eskisinden daha fazla partiye gidiyorsun. Kimseye nereye gittiğini veya kiminle gittiğini söylemeden ortadan kayboluyorsun." Yine omuz silkti, ama gözlerinde bir şey gizleniyordu. Korku. Yoksa isyan mıydı? Tam olarak ne olduğunu anlayamadım, ama Hannah'ı yeterince tanıyordum ve onu çok zorlarsam hiçbir yere varamayacağımı biliyordum. "Matteo ne olacak?"

"O ne olmuş?"

Kalbim göğsümün altında titriyordu. "Peki, ona karşı ne hissediyorsun?"

Belki ona karşı dürüst olursam, o da bana karşı dürüst olurdu. "Her zamanki gibi." Cevabı pek bir şey ifade etmiyordu.

"Yani ne?" Daha da ısrar ettim. "Ona deli gibi aşık mısın? Yoksa sadece..."

"Evet, deli gibi aşığım," diye tekrarladı düz bir sesle.

"O zaman neden Kyran amcanın kulübüne gittin?" diye sordum. "Bu, birine deli gibi aşık olan birinin davranışı değil."

"Artık bilmiyorum," diye fısıldadı, yan yana uzanmış, kendi düşüncelerimize dalmışken. Sonra ekledi, "Ama Kyran beni herhangi bir mekandan uzak tutabileceğini düşünüyorsa, beni hiç tanımıyor demektir."

"Başka birçok kulüp var," diye işaret ettim.

Sonra aklıma bir düşünce geldi ve onu düşünceli bir şekilde inceledim. Yanakları kızarmış, nefesi biraz hızlanmıştı ve parmaklarını gergin bir şekilde büküyordu.

"Oh hayır," diye mırıldandım. "Oh hayır, ne?"

"Hannah, lütfen söyle..." Burnumun köprüsünü sıktım. "Lütfen Kyran amcayla uygunsuz bir şey yapmadığını söyle."

Burnunu buruşturdu. "O bizim amcamız *değil*."

"Kyran Callahan'ın neredeyse bizim iki katımız yaşında *olduğunu* hatırlatmama gerek var mı? Herkesin bildiği gibi, kulüpleri tuhaf şeyler olduğu için çok seçici."

Onunla mantıklı bir şekilde konuşmanın imkânsız olduğunu anladım. Artık tek umudum, onun yaşağını sürdürmesiydi. "Eğer yine kulübüne gizlice girmeye çalışırsan, seni babama ispiyonlayacaktır," diye uyardım.

O alaycı bir şekilde güldü, yüzündeki ifade hayal kırıklığıyla gerildi. "Hayır, ihbar etmez."

"Neden yapmasın?"

Kız kardeşim otururken bana parıldayan bakışlarla baktı. "Çünkü onu elimde tutuyorum."

Oturdum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey," dedi, yüzündeki ifade hafifledi.

Ona söyle. Ona söyle, kafam — yoksa kalbim miydi? — tekrar tekrar haykırıyordu. "Dinle, Hannah. Sana benimle ilgili bir şey söylemeliyim ve..."

"Şimdi olmaz," diye sözümü kesti. Yataktan atladı ve mor tüylü terliklerini giydi, odamdan çıkarken omzunun üzerinden "Kyran Callahan beni son kez görmedi," diye bağırdı.

"Lanet olsun," diye boş odaya mırıldandım.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde, güneş batmaya başladığında, Matteo'nun binanın önünde beni beklediğini gördüm. Bisikletine yaslanmış, iki kask tutuyordu.

Üç parçalı takım elbise giyen Matteo yakışıklıydı, ama kot pantolon, beyaz tişört ve botlarla giyinmiş haliyle resmen muhteşemdi. Bana kaskı uzatırken göğsündeki dövmeyle hayranlıkla seyretilmeden edemedim.

Kaskı alırken, odunsu kokusunu ciğerlerime çekerek içime çektim.

"Güzel görünüyorsun." Matteo'nun sözleri beni kızarttı ve saç çizgimden ayak parmaklarıma kadar cildimi kıpkırmızı yaptı. "Randevumuza hazır mısınız?"

Giydim çiçekli elbisenin üzerine elimi gezdirerek başımı salladım. "Beni nereye götüreceksin?"

Sessizce güldü. "Sürpriz."

Kasklarımı taktıktan sonra, o motosikletine bindi ve ben de kollarımı beline dolayarak onu takip ettim. Silahının kabzası karnıma bastırdı ve ben gerildim. Silahların arasında büyüdüğüm için bu beni şaşırtmamalıydı.

"İyi misin?" diye sordu omzunun üzerinden.

"Evet." *Yalancı.*

Sonra beni çok iyi tanıdığı için, "Ben taşıyım" dedi. Kollarımı ona daha sıkı sardım. "Hayır, yapma."

Çünkü deneyimlerimden biliyordum ki, bizim dünyamızda sorunlar en beklemediğin anda çıkar.

Cevabımdan memnun kalmış gibi görünüyordu, motosikletini çalıştırdı ve yola çıktı.

Öğleden sonra güneşi sırtımıza vuruyordu, ama Matteo'nun sıcaklığı hiç etkilenmiyordu. Vücudumu onun vücuduna yapıştırırken, onun sert kaslarına karşı kendimi yumuşak hissettim. Bizi doğrudan cehenneme götürse bile, benim için sorun olmazdı.

Yolculuk uzun sürmedi ve vardığımızda, geniş bir alanda bir sıcak hava balonu bizi bekliyordu.

"Biz...?" diye sordum, dalgın bir şekilde ona kaskımı uzattım. "Sıcak hava balonuna mı bineceğiz?"

"Evet."

Dudaklarımı ısırdım. "Hiç binmedim."

"Ben de." Dudaklarımı kulağıma bastırdı, nefesi cildimi yakıyordu. "Bundan sonra birçok ilki birlikte yaşayacağız."

Elimi tutarak, bizi bekleyen adamların yanına gittik. Matteo onlarla İtalyanca konuştu. Adamların bir anlaşmaya varmasını beklerken onu hayranlıkla izledim. Kelimeleri bir araya getirmeye çalıştım, ama İtalyancam en iyi ihtimalle başlangıç seviyesindeydi.

"Neler oluyor?" diye sordum, onlar el sıkıştığında ve adamlardan biri sıcak hava balonunun sepetinin küçük kapağını açtığında.

"Sadece ikimiz olacağız," dedi, biz içeride emniyet kemerlerimizi takarken. Ona şaşkın bir bakış attım.

"Bunu kullanmayı biliyor musun?" O başını salladı. "Nasıl?"

"Merak etme, uçarken güvenliğimizi sağlamak için adamlarla anlaştım." Koyu ela gözleri bana kilitlendi, bakışlarında eğlence parıldayarak beni izledi. "Seni uzun zamandır bekliyordum, Ari."

Sesi boğuk ve ipeksiydi, vaatlerle dolu bir baştan çıkarma gibiydi ve kalbim kavanoza hapsolmuş bir kelebek gibi çarpıyordu.

Balonun iplerini çözmeye başlayan adamlara başını salladı ve aniden yükselmeye başladık. Gittikçe yükselirken, uzaktan New York şehrinin silüetini görebildik.

Matteo'nun uzun boylu vücudu arkamda duruyordu, sıcaklığı rahatlatıcı bir battaniye gibiydi, o ise balonu manevra etmekle meşguldü.

"Biliyor musun, bu gece meteor yağmuru var." Hayalperestçe iç geçirdim. "Buradan ne kadar güzel görünüyordur."

"Göreceğiz."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Öyle mi?"

"Neden bu gezi için bugünü seçtiğini sanıyorsun?" diye eğlenerek sordu. "Beklerken yiyecek, içecek ve şampanya içeceğiz."

"Ah, demek sepetin amacı buymuş. Her şeyi düşünmüşsün." Altımızda uzanan çiftlikleri, kasabaları ve gölleri seyrederken gülümsedim. Uçaktan bile böyle bir manzara görmemiştim.

Böyle açık havada olmak uçmak gibi hissettiriyordu. Heyecan verici ve heyecanlı, ama aynı zamanda korkutucu ve pervasız. Ancak, Matteo'nun beni her zaman güvende tutacağını bildiğim için pervasız olmayı umursamıyordum.

"Bu, şimdiye kadar yaşadığım en güzel randevu," dedim, yaklaşık bir saat uçtukten sonra. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, sanki yıldızlar parmaklarımin ucundaymış gibi hissettim.

Matteo'nun dudakları boynumda emiyor, cildimin her santimini işaretliyordu.

"Diğer erkeklerle olan randevuların sayılmaz." Kulağımin altında duyduğum sert sesi, kalbimin hızla atmasına neden oldu. "Sen ve ben. Sayılan tek şey biziz."

Ona soğuk bir bakış attım. "Sadece sen fazla mesai yapıp her erkeğı kovarak tüm randevularımin mahvettiğın için."

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "O erkeklerin hepsini öldürmediğın için şanslısın."

Onun sahiplenici tavırları beni endişelendirmeliydi, ama bunun yerine, içimi heyecanlandırdı ve içimi ısıttı. Başımı yana çevirip, onu sert ve derin bir şekilde öptüm, yıldızlar bize uzanırken ve ışık çizgileri gece boyunca etrafımızı aydınlatırken, Dünya'nın atmosferine giriyorlardı.

Bu, birlikte yaşayacağımız hayatın sadece başlangıcıydı. Geleceğımız.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

ARIANNA

Ayaklarımız tekrar sağlam zemine basınca, Matteo, sıcak hava balonunu rotadan sapmamamız için bağlayan bekleyen adamlara bir deste fatura uzattı. Doğrusu, bu tüm deneyimi daha da keyifli hale getirdi, çünkü havada kaybolmak korkunç olurdu. Ya da Allah korusun, bir uçak kazasına karışmak.

Matteo elimi tuttu ve diğer eliyle telefonunu kontrol ederken beni çekerek yanına aldı.

"Merda... Figlio di puttana..." Bisikletinin önünde durduğumuzda bir dizi İtalyanca küfürler savurdu ve ben, o telefonuna bir şeyler yazarken dudaklarımı ısırdım. "Porca miseria."

"Ne oldu?" diye sordum, yüzündeki çizgiler sertleşmiş, gözleri fırtınalıydı. Babamın gözlerinde de iş görüşmesi olduğunda aynı ifadeyi görmüştüm.

Bana kaskımı uzattı ve sıkı bir gülümsemeyle "Hiçbir şey. Sadece penthouse'uma uğramam gerekiyor." dedi.

Kaşlarım havaya kalktı. "Penthouse'un mu var?" "Evet."

Rahatsız edici bir kahkaha attım. "Sadece *evet*, ha?"

"O kadar da sık kullanmıyorum." Bacağını motosikletin üzerinden geçirdi ve motoru çalıştırdı. "Hadi, bin."

Yol boyunca Matteo'nun arkamızı kontrol ettiğini fark ettim, ama onun bakışlarını takip ettiğimde olağandışı bir şey görmedim.

Bir saat sonra, New York şehrinin merkezinde bulunan lüks bir binaya vardık. Motosikleti yer altı garajına park ettikten sonra, asansörle

Asansörle resepsiyon alanına çıktık.

Bir güvenlik görevlisi binanın kapısının hemen dışında duruyordu, diğeri ise resepsiyon masasının arkasında oturmuş, gözlerini monitöre dikmişti.

"Hemen dönerim, tamam mı? Anahtarlarım yanımda değil, müdürden bir tane almam gerekiyor."

Gülümsedim. "Acele etme. Ben burada beklerim."

O gözden kaybolduktan sonra, onu beklerken mermer zeminli, kanepeli ve tavandan tabana pencereli lüks bekleme salonunu inceledim ve geceye doğru koşuşturan kalabalığı gözlemledim.

"Merhaba Arianna. Seni burada görmek beni şaşırttı."

Bir çığlık atarak irkildim ve arkamı döndüğümde tanıdık bir yüzle karşılaştım. Beynimin onu tanımak için birkaç saniyeye ihtiyacı oldu ve tanıdığı anda nefesim kesildi. Yıllardır görmediğim adamdı. Gianna'nın peşinden gittiğim o korkunç geceden beri görmemiştim.

Biraz yaşlanmıştı, etrafındaki karanlık çok daha yoğundu. Ama şüphesiz, karşımda duran aynı adamdı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye selamladım onu.

Gülümsedi, ama karanlık gözlerine kadar ulaşmadı, çünkü benden çok daha uzundu.

"Burada yaşıyorum," diye cevapladı, elini pantolonunun cebine sokarak.

"Peki ya sen?"

Neden bu konuda ayrıntıları paylaşmak istemediğimi bilmiyordum. Evet, bu adam —ki şimdi fark ettim ki adını hiç söylememişti— Gianna'yı kaçıranların elinden kurtarmama yardım etmişti, ama yine de onda rahatsız edici bir şeyler vardı.

"Bir arkadaşımı ziyaret ediyorum," diye mırıldandım.

"O arkadaş Matteo Vitale mi?" Gözlerindeki ışıltı beni şaşırttı, bir şey bana dikkatli davranmam gerektiğini söylüyordu. "Yoksa Francesca'yı mı ziyaret ediyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Matteo, bu çatı katını Francesca ile paylaştığından hiç bahsetmemişti.

Nefesimi düzenledim, bir adım geri çekildim ve cevap verdim: "Sizin hakkınızda hiçbir şey bilmediğimi düşünürsek, bana soru soracak durumda olduğunuzu sanmıyorum."

"Ben olmasaydım sen de, kız kardeşin de ölmüş olurdunuz." Tamam, bu konuda haklıydı. "Peki."

"Bu arada, o nasıl?"

"Evet, iyi."

Bana o kadar karanlık bir bakış attı ki, dilimde tadını hissedebiliyordum. Niyetini anlayamıyordum, ama anlamaya çalışmak istemediğimden emindim. Bizi bir kez kurtarmıştı, o kadar da kötü olamazdı. Değil mi?

Gianna ile olan olaydan sonra, yıllarca bu adamın kimliğini ortaya çıkarmak için çalıştım. Başarısız oldum. Ailemizin güvenli veritabanını bile kullanmayı denedim, ama sadece boşluklar kaldı. Sanki o hiç var olmamış gibiydi. Babam ve arkadaşlarına bile gidemedim, çünkü kimseye söylememem konusunda beni uyarmıştı. *Aksi takdirde* ne olacağı havada asılı kalmıştı ve ne Gianna'nın ne de benim bunu sorgulamaya gerek yoktu.

Yine de karşımda duruyordu.

"Kimsin sen?" diye fısıldadım, onu görmekle o günkü tüm o korkunç görüntüler zihnimin ön saflarına gelmesinden nefret ederek. "Ne istiyorsun?"

Kolumu tuttu, başını eğip gözlerimin içine baktı. "Bilmemen en iyisi. Ve kız kardeşinle arkadaşının burnunu sokmamalarını sağla."

"Hangi kardeşim?" diye sordum, ama cevap vermedi.

Bunun yerine kolumu bıraktı ve ben titrek ayaklarımla geri adım attım. Aniden ayrıldı, binadan fırlayarak kalabalığın içinde kayboldu.

"O kimdi?"

İkinci kez bağırdım, ödüm patladı. *Matteo. Sadece Matteo.*

"Tanrım, ödümü kopardın."

"Üzgünüm." Elini elime soktu ve beni asansörlere doğru çekti. "O kimdi?"

Kısa bir an için ona söylemeli miyim diye düşündüm, ama sonra söylememeye karar verdim. O adam, bana gizlilik yemini ettirdiği zamanki kadar tehditkar görünüyordu.

"Hiçbir fikrim yok. Burada yaşadığını söyledi," dedim ve onun çok yakından bakıp şakaklarımda biriken ter damlalarını fark etmemesi için dua ettim.

Gianna'ya etrafı kurcalayıp kurcalamadığını sormam gerekecekti. Hannah onun hakkında hiçbir şey bilmediğine göre, bunu yapan o olmalıydı. Ve sonra belki, sadece belki, şehrin güvenlik kameralarının yardımıyla, sonunda onun kim olduğunu öğrenebilirdik.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM MATTEO

Adam burada yaşamıyordu.

Bunu biliyordum çünkü burası benim binamdı ve tüm kiracıları tanıyordum. Onlar sıradan insanlar değildi, burada daire kiralayan herkesin suç dünyasıyla bağlantıları vardı ve bu dünyada çalışıyordu. O adamın yoktu.

Onu iyi görememiş olmama rağmen, bunu kesin olarak söyleyebilirdim.

Ayrıca Ari'nin bu karşılaşmadan gözle görülür şekilde sarsıldığı da bir gerçektir. Onu korkutmak istemediğim için, binanın yöneticisine gizlice mesaj attım ve son bir saatteki güvenlik kamerası görüntülerini bana göndermesini istedim.

Penthouse'a vardığımızda, anahtarı çevirip şifremi girdim ve asansör kapıları açıldı. Elimi sırtının alt kısmına koyarak Ari'yi içeri girmeye teşvik ettim.

"Bir şey içmek ister misin?"

Gözleri etrafı tarayarak, çevremizi inceledi. "Burası çok büyük. Çok şık ve modern."

"Francesca dekorasyonu kendisi yapmak istedi," diye mırıldandım. "O dönemde bunun onun mesleği olabileceğini düşünüyordu."

Rahatsız bir şekilde güldü. "Artık avukat olacak, yani bedava dekorasyonun sonuna geldin."

"Göreceğiz." Dudaklarım seğirdi. "İçki ne olacak, Ari?" "Ah, tabii.

Ne varsa."

Mutfığa gidip ona bir kadeh şarap, kendime de bir burbon doldurdum, sonra oturma odasına geri döndüm. Ari

büyük pencerenin yanında
duruyordu. "Al."

Bardağı aldı ve bana bir bakış attı. "Bu manzara muhteşem."

"Onu satın almamın ana nedeni buydu." Yıkıp yerine bu gökdelenin inşa edilmesiyle, eski harap bina ve çevresindeki üç arsa tanınmaz hale gelmişti. En üst iki kattan Özgürlük Anıtı'nı görebilecek kadar uzaklara kadar uzanan bir manzara vardı. Francesca'nın benim alt katımı satın almak için bu kadar ısrar etmesinin nedeni buydu. Açıkçası, onun yakınımda olmasını istediğim için bu durum beni rahatsız etmiyordu.

Burada çok fazla kalmadığımızdan
değil. "İyi misin?"

Bana döndü. "Evet, neden olmayayım ki?" "Lobideki
adam..."

Elini salladı. "Sana söyledim. Onu tanımıyorum. O hiç kimse."

Bir an onu izledim, cevabını değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için.
Değiştirmedim.

"Bana güvenmiyor musun, Ari?"

O, başını eğerek yer değiştirdi. Bu hareket, onun sözlerinden daha fazla şey anlatıyordu.

"Tabii ki biliyorum," dedi sonunda. Onun blöfünü görmemek için tüm irademi kullanarak kendimi tuttum. Sessiz kalmasının bir nedeni olmalıydı ve ben bunu ortaya çıkarmaya niyetliydim. "Yapman gerekenleri hallettin mi?"

Onun hakkını vermek gerekirse, konuyu çok ustaca değiştirdi.

"Hayır, henüz değil."

"Git hadi, ben burada beklerim. Sorun olur mu?"

Acilen ilgilenmem gereken bir şey olmasaydı, itiraz ederdim.

"Evet. Bana ihtiyacın olursa, koridorun sonunda, sağdaki ilk kapıda olacağım." O tarafa doğru yürümeye başladım, sonra durdum. "Yemeği buraya getirtmeli miyim, yoksa dışarı çıkmayı mı tercih edersin?"

Bana sırtı dönüktü, omuzlarındaki gerginlik buradan bile belli oluyordu. "Burada akşam yemeği mükemmel olur."

Ofise girince, Nikola ve Gabriel'i ararken dizüstü bilgisayarımı açtım.

"Çok uzun sürdü," dedi Nikola. "Bana ne getirdin?"

Muhtemelen ani ses tonumu fark ederek hemen konuya girdiler.

"Muhafızlara denen para... Dinle, Belles and Mobsters adlı bir şirketten gelmiş. Bahamalar merkezli bir paravan şirket."

"Emin misin?"

"Evet ve hayır," diye cevapladı Gabriel.

"Sana gönderdiğim e-postayı a," diye araya girdi Nikola.

VPN'imi kurup ana sunucuma giriş yaparken parmaklarım klavyede uçuyordu. Giriş yaptıktan sonra e-postayı açtım ve bağlantıya tıkladım. Veriler akmaya başladı.

"Hay sıçayım," diye mırıldandım, şok içinde ekrana bakarken.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye homurdandı Nikola.

"FBI'da, Belles and Mobsters'ı yeni ve geliştirilmiş açık artırmalarla yeniden başlatmaya kararlı biriyle çalışan bir gizli ajan var," dedi Gabriel, bariz olanı ifade ederek. "Ajanın taraf değiştirip değiştirmediği belli değil."

"Asıl soru kim olduğu," dedim. "Bundan kim fayda sağlayacak?"

"Merhum Benito King'in varisi mi?"

Benito King'in tek mirasçıları Bianca Morrelli, Cassio King ve Luca DiMauro'nun çocuklarıydı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ARIANNA

İki gün önce gizemli adamla karşılaştığım olay dışında, geçen hafta muhteşemdi.

Matteo'nun motosikletinde gece geç saatlerde yaptığımız gezintiler. New York'un en seçkin ve romantik restoranlarında yediğimiz akşam yemekleri. Yıldızlara daha yakın olabilmek için özel balon gezintileri. Planetaryumda gizli randevular.

Planetaryum, buluşmak için en sevdiğimiz ve en sık gittiğimiz yerd. Kimse orayı ziyaret etmiyordu, yani orası tamamen bize aitti.

"Benimle gel," Matteo beni yine ikna etmeye çalıştı. Vitale partisi günüydü ve bu sabah, dünya henüz uyanmadan ilk iş olarak buluştuk. "Oraya herkesten önce varırız ve biraz yalnız kalırız."

Kafamı salladım ve bacaklarımı planetaryumun serin zemininde uzattım. "Yapamam. Gianna ve Hannah'ya arabayı benim süreceğime söz verdim. Ayrıca, şu anda yalnızız."

Yorumumu görmezden geldi, yüzünde inatçılık belirgindi. Bunu iyi biliyordum; büyürken bunu birçok kez görmüştüm.

"Kardeşlerin onları götürebilir."

"Bu bana Hannah ile konuşmak için bir fırsat verebilir."

Gergin bir kahkaha attı. "Bunu yapacağınızı düşünseydim, kabul ederdim."

Bu beni korkak gibi gösterdi, ama kendimi zorlayarak kız kardeşimi incitmeye cesaret edemedim. Bu yüzden ayak diriyordum, ama içten içe bu gizli aşkın, konuşmayı her ertelediğim gün daha da umutsuz hale geleceğini biliyordum.

"Hannah motosikletlerden nefret eder, Gianna da ondan farksızdır. Ayrıca Penelope de bizimle geliyor ve kardeşlerimin benim Jeep'imi sürmelerine asla izin vermem."

"Jeep'ine çok düşkünsün," diye alay etti. "Ve adamlarıma."

"Senin adamın," diye düzeltti ve alnıma bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi devirdim, ama göğsümün titremesini engelleyemedim. Doğrusu, Matteo'nun sahiplenici tavrını seviyordum.

"Buraya geleceğimizi kim tahmin edebilirdi?" diye hüznle söyledim.

O güldü. "Sen beni hayalarımından tekmeledikten, burnumu kırdıktan ve ben de gençken her fırsatta saçını çektiğimden sonra mı demek istiyorsun?"

Ona şakacı bir şekilde baktım. "Bu arada, bundan nefret ediyordum."

Bana masum bir bakış attı. "Ama seni sikerken saçını çekmemi seviyorsun."

Yanaklarım kızardı ve bacaklarımın arasındaki zonklamayı görmezden geldim. Matteo'nun müstehcen kelime dağarcığına alışmak zaman alacaktı.

Onu nazıkçe ittim, o da kıcıma tokat attığında çığlık attım. "Sonra anne babanın evinde görüşürüz."

Öğlen saatlerinde Vitale malikanesine vardığımızda, yer kurşun geçirmez arabalar, sıkılmış görünümlü silahlı korumalar ve tanıdık ve tanıdık olmayan yüzlerden oluşan bir kalabalıkla doluydu. Silah kılıflarına takılı silahlarla koyu renk takım elbiseler. Aviator gözlükler. Mafya patronları.

"Burası sanki dünyanın tüm mafya babaları bir araya gelmiş gibi," diye mırıldandı Penelope.

"Umarım kimse ölmez," diye ekledim. "Ve merak etme, resmi kıyafetlerimizi giydikten sonra muhtemelen ortama uyum sağlayacağız."

Dairesel araba yoluna girdim ve ilk karşılaştığımız yüz, dışarıda volta atan amcam Luca'ydı.

Koyu renkli gözleri hepimize takıldı.

"Ah, en sevdiğim kızlar sonunda geldi," diye selamladı ve kızı Penelope'yi kucakladı. "Üstü açık arabayla sürüş hakkında size ne demiştim? Tehlikeli."

"Paranoyan hakkında sana ne demiştim?" diye sordum, kontağı kapatıp arabadan atladım, kız kardeşlerim de peşimden geldi. "Ayrıca, benim arabam, benim kurallarım. Margaret teyzeyi, onu değil de bizi en sevdiğini ilan ettiğin için endişelensen daha iyi olur."

Penelope kıkırdadı. "Bu kesinlikle senin için iyi sonuçlanmayacak, baba."

Penelope'nin tam anlamıyla babasının kızı olduğunu anlamak için bir bakış yeterliydi. Hâlâ başını birçok belaya sokuyordu, ama her zaman babasına sığınıyordu.

"Neyin sonu iyi olmaz ki?" Margaret teyze, göz alıcı gümüş renkli balo elbisesiyle ortaya çıktı ve Luca amcanın ona sıırıslam aşık olmasına şaşmamak gerek. Kadın muhteşemdi.

"Bu sorunlu kızları dinleme, mia bella," dedi, elini beline dolayarak.

"Pfft, biz resmen aziziz," dedi Hannah, başının etrafında geçici bir hale işareti yaparak. "Annem ve babam burada mı?"

Luca amca başını salladı. "Ve kardeşlerin de. Nico onları otoyolda tekerlek üzerinde giderken yakaladı."

Gianna sıırttı. "Oooh, yakalandılar. Aptallar!"

"Ve annenle baban seninle konuşmak istiyor, Hannah," diye ekledi Margaret teyze.

Ona meraklı bir bakış attım, ama bir şey söyleyemeden Penelope kıkırdadı. "Belki başka biri de yakalanmıştır."

"Hiçbirimizi seninle birlikte batırmasan iyi olur," diye tısladı Gianna.

Hannah, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken ona parmak hareketi yaptı, ama Margaret teyzenin kardeşi Kyran Callahan'ın yanından geçerken yarı yolda durdu. Zengin ve bekâr olan Kyran, bizden çok daha genç kadınların peşinde koşmasına rağmen, bizden çok daha yaşlıydı. Bunu biliyordum çünkü geçen yıl onun doğum günü partisine katılmıştık ve orada bir kadın resmen çıplak olarak ona atlamıştı. Kısa süre sonra beş kadın daha kıyafetlerini "kaybetti" ve birdenbire parti bir çıplaklar partisine dönüştü.

Babam şöyle dedi: "Bu, onun partisine katıldığımız son parti olacak."

"Yemin ederim, eğer kimseye söylerse, onu öldürürüm," dedi Gianna, gözlerini hala Kyran amcayla konuşan Hannah'ya dikerek, fısıldayarak.

"Ne hakkında?" diye merakla sordum.

Elini salladı ve ben gözlerimi kısarak ona baktım, ama ona daha fazla soru soramadan Luca amca karşımıza çıktı.

"Bilmek istiyor muyum?" diye sordu ve Gianna başını salladı. "O zaman sormayacağım." İkizim sonunda içeri girdi. "Jeep'in hakkında, Arianna..."

İnledim. "Babamın da bana ihtiyacı olmadığına emin misin?"

O güldü.

"İhtiyacı olmadığı için kendini şanslı say," dedi kuru bir şekilde. "Ama cidden, üstü açık araba ve rüzgâr saçlarında kolay bir hedef oluşturur. Sana daha iyisini öğretmiştim. Değil mi?"

"Öyle yaptın," diye onayladım. "Sana söz veriyorum, gereksiz riskler almadım. Yollar boştu ve her zaman çevreme dikkat ettim."

"Ayrıca, kimse ona yetişemezdi," dedi Gianna ciddi bir ifadeyle.

"Yukarıdaki koruyucu meleği bile onu yakalayamazdı," diye Penelope araya girdi.

İnledim. "İkiniz de yardımcı olmuyorsunuz ve böyle devam ederseniz, dönüşte başka bir araç bulmak zorunda kalacaksınız."

İkisi de bunun boş bir tehdit olduğunu bilerek güldüler.

"Ari tanıdığım en iyi sürücülerden biri." Tanıdık sesle kalbim hızlandı ve midem birkaç takla attı. Omzumun üzerinden baktım, Matteo'nun dağınık koyu saçları ve güçlü vücudunu görünce ciğerlerimden oksijen kaçtı.

"Matteo," diye fısıldadım. "Sen de buradasın."

O başını salladı, sonra bana keskin bir bakış attı. "Bisikletimle geldim."

"Umarım bu kızların hiçbiri o şeye binmemiştir." Luca amcanın gözleri ona dikildi.

Matteo cevap veremedi gülümsedim ve cevap verdim. "Tabii ki binmemişlerdir. Ailemin böyle bir risk almasına asla izin vermem." *Sadece ben alırım.*

"Ari'ye asla zarar gelmesine izin vermem."

Luca amca merakla ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi, ama başka bir şey söylemedi.

"Seni görmek güzel, Matteo," Margaret teyze, yüzünde endişeyle ikimiz arasında bakışlarını gezdirerek onu selamladı. "Daha fazla uzayabileceğini düşünmemiştim, ama yanıldığımı kanıtladın."

Luca amcanın keskin bakışlarının üzerimde olduğunu fark edince, kalbim hızla çarparak izin isteyip dışarı çıktım. Vitale malikanesine girer girmez Matteo beni yakaladı ve elini elime koydu.

"Tanrım, bizi yakalatmaya mı çalışıyorsun?" diye fısıldadım.

Gözlerini yüzümde gezdirdi, alnında endişe belirmişti. "Biz yetişkiniz ve yanlış bir şey yapmıyoruz."

Derin bir nefes aldım, sonra zorla gülümsedim. "Hannah'yla henüz konuşmadım konuşmadım."

Gözlerinde hayal kırıklığı belirdi ve sesi karardı

"Er ya da geç öğrenecektir. Tabii fikrini değiştirmeyi planlamıyorsan."

"Tabii ki hayır," dedim, göğsümdeki aptalca çarpıntıyı görmezden gelerek. Yürümekten vazgeçtim, üst kata çıkan mermer merdivenlerin altına eğildim, sonra ona döndüm. "Hannah'ya yakında her şeyi anlatacağım, söz veriyorum."

"Bu sözüne sadık kalmanı bekleyeceğim." Matteo, kolunu başımın üstündeki duvara dayadı, şişkin pazıları beni kendi dünyamıza hapsetti.

Saçlarımı omzumun üzerinden attım ve küstah bir gülümseme takındım. "Yoksa ne olur?"

Gözleri benimkileri delici bir şekilde süzdü. "Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun, Ari?"

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" Masumiyet timsali bir ifadeyle ona baktım.

"Belki de beni öpmek istediğin için?" "Hayır,"

yalan söyledim.

O öne eğilip bakışlarını dudaklarıma indirdiğinde, göğsümde bir heyecan yükseldi. "Yoksa cezalandırılman mı gerekiyor?"

Elini demir gibi bir tutuşla bileğimi kavradı ve beni merdivenlerin altındaki bir kapıya doğru çekti. Sırtım bir yığın kağıt havlu ve bir süpürge sopasına çarptığında, buranın bir tür depo odası olduğunu anladım. Matteo kapıyı kapatıp kilidi yerine oturturken ben omzumu ovuşturdum.

Bana doğru yürüdü, her yavaş adımda omurgamdan bir heyecan dalgası geçiyordu. Varlığı bu çok dar odanın her köşesini dolduruyordu, ama ben başka türlü süzülmüştüm.

Bir sonraki nefeste, dudaklarımı acı veren bir öpücükle ele geçirdi.

Kulağımda kan basıncı yükselirken, bir avuç dolusu saçını çektim. O, benimle temasını hiç kesmeden, elbisesini yukarı çekti ve iç çamaşırımı yırttı. Parmakları bacaklarımın arasına daldı ve benim çoktan ıslandığımı fark etti. O, parmaklarını kıvrımlarımın arasında gezdirirken, ben onun ağzına inledim.

Onu nazıkçe ittim ve yanan gözlerine baktım.

"Sen delisin," dedim, içimi kaplayan adrenalin ve arzuyu görmezden gelerek.

"Seni odama kilitleyip yatağıma bağlamak istiyorum, ta ki sen onu görene kadar."

"Neyi göreceğim?"

"Senin için her şeyden vazgeçeceğimi. Bunu ertelemek için hiçbir neden olmadığını. Yalan istemediğimi. Çünkü *seni* istiyorum. *Seni* seviyorum. Bu sırrı ne kadar uzun süre saklarsak, Hannah için o kadar kötü olur."

Haklıydı ve en kötüsü de benim bunu bilmemdi. Ama şu anda bunu düşünmek istemiyordum.

Etrafıma baktım ve solunda bir yığın kutu gördüm. Yeterince sağlam göründüklerine karar verip onu oraya yönlendirdim. Oturdu, gözleri meraklıydı ve ben onun bacaklarının arasına girerken hareketlerimi takip etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım, içimde yıkıma niyetli bir cehennem gibi yanan bir ateşle. "Bugün ona söyleyeceğim, ama şimdi, lütfen sikini tatmama izin ver."

"Siktir, Ari," diye homurdandı, ben dizlerimin üzerine çöküp kemer tokasına uzanırken. "Buna gerek yok."

Ama elleri çoktan pantolonunun düğmelerini açmaya başlamıştı, beceriksizce ve hevesle. Onu bu kadar dengesiz görmekten gülümsemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, ben de öyleydim.

"İstiyorum."

Fermuarın sesi aramızdaki boşluğu doldurdu ve dudaklarımı yaladım. Ellerim titriyordu, parmaklarımı onun ereksiyonuna doladım. Pürüzsüz ve sıcaktı, uzunluğu hatırladığımdan daha kalındı.

"Yanlış yapıyorsam söyle," diye mırıldandım, sonra ona çekinerek yalamaya başladım.

Karnı gerginleşirken bir tıslama sesi çıkardı. Elini saçlarımın arasına soktu saçımı okşadı, bir avuç dolusu saçımı kavradı ve ben onu tabandan tepeye kadar yaladığımda, elini daha da sıkılaştırdı.

"Bana bak, Ari," dedi sert bir sesle, ben de gözlerimi kaldırıp onun bakışlarıyla buluşturdum. "Aferin kızım." Kahretsin, neden bu sözler içimde zevk kıvılcımları uyandırdı? "Şimdi em."

Dilimi penisinin başının etrafında gezdirdim, sonra onu ağzıma aldım ve yapabildiğim kadar emmeye başladım.

Kısa süre sonra Matteo kontrolü ele aldı ve başımı yukarı aşağı hareket ettirdi. Penisinin sadece ucu ağzımda kalana kadar geri çekildi, sonra

boğazımın en derinlerine kadar itti.

"Siktir," diye homurdandı ve serbest eliyle yanağımı şefkatle okşarken hareketi tekrarladı. "Bu ağız benim, değil mi? Senin her santimsen." Omurgamdan aşağı elektriksel bir titreme geçti. "Söyle bana."

Cevabım boğuk bir *evet* ve hevesli bir baş sallamaydı.

"Benim," dedi ve keskin bir hamle ile boğazımın derinliklerine daldı.

Nefesleri hızlı ve ağırlaşırken, ben de başımı coşkuyla salladım, karnımdaki sıcaklık daha da arttı. Göğüs uçlarım ve amım o kadar hassastı ki, en hafif sürtünme bile beni doruğa ulaştırabilirdi.

O yukarı aşağı devam ederken ben boğuluyordum.

Çenemi okşarken, saçımı sıkıca tutması gözlerimi yaşarttı. Bu zıtlıkta sarhoş edici bir şey vardı. Onun üzerinde bu kadar güç sahibi olduğumu bilmek.

"Ağzına boşalabilir miyim, aşkım?" diye sordu.

Onaylayarak ona göz kırptım ve bir sonraki nefeste, içimden gelen bir iniltiyle ağzımın içinde boşaldı. Her damlayı yuttum, dudaklarımı yalarken onun yarı kapalı gözlerle bakışlarını yakaladım.

Eli yanağımdan boynuma doğru kayd, parmakları nazikçe kıvrıldı.

"Sen ve ben," diye iç geçirdi. "Başka hiçbir şey ve hiç kimse önemli değil. Zamanı geldiğinde bunu unutma."

Beni bıraktı ve ben onun kendini toparlayıp kapıdan çıkmasını izledim, o sözlerle tam olarak ne demek istediğini merak ederek.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM LUCIANO

İyi arkadaşşıma baktım, yüzünde inanamama ifadesi vardı, ben ise aynı düşünceyi kafamda tekrar tekrar düşünüyordum. *İşler umduğum kadar yolunda gitmiyordu.*

"Luciano, tamamen yanlış anladın," diye itiraz etti Nico. İkimiz de Baltimore'daki evinin çalışma odasıındaydık, eşlerimiz ise kendi işlerini yapıyorlardı - bugün ne yapıyorlarsa. Bianca'nın söz hakkı olsaydı muhtemelen pasta pişiriyorlardı. "Matteo ve Arianna... Hayır, bu imkansız. Oğlun bunu anlayacak kadar mantıklı. Hannah'yı istiyor olmalı."

"Arianna mı dedim?" *Artık ne bileyim.* Ben mafya üyesiyim, çöpçatan değil. Açıkçası, Matteo'nun Arianna hakkında tek bir kelime bile söylediğini hatırlamıyorum. "Hannah'ı kastettim. Ne de olsa, tanıştıkları anda onunla evleneceğini ilan etmişti."

"Evet, bu sürpriz olmadı." Homurdandı. "Neden şimdiden onunla evlenmek istiyor? Biraz erken değil mi?"

Omuz silktim. "Nico, birbirlerini ne zamandır tanıyorlar... en az yirmi yıldır mı? Artık çocuk değiller."

"Bu çok iç karartıcı," diye mırıldandı.

"Neden?"

"Çünkü o seninle yaşayacak. Bu da muhtemelen kız kardeşlerinin de senin evinde çok zaman geçireceği anlamına geliyor."

"Ev yeterince büyük." Arkadaşımin yüzündeki ifadeyi gördüğüm anda, yanlış bir şey söylediğimi anladım. Artık çok geçti.

"Belki erkeklerden birini Francesca'ya kur yapmaya ikna edebilirim."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu yapmazsın."

"Oh, yaparım." Bu sefer benim homurdanma sırasıydı, ama fazla endişelenmedim. Francesca, Dominico ve Cassius'u kendi kardeşleri gibi görüyordu. "Oğullarım bir şeye kafayı takınca, onları hiçbir şey durduramaz."

Kıkırdadım. "Sana bunu söylemek istemem ama ikisinin de Francesca'ya kafayı takmış olduğunu sanmıyorum."

Burnunun köprüsünü çimdikledi. "Hâlâ umut var."

"Bu çocuklar sevdikleri kişiyle birlikte olmak için ne gerekiyorsa yaparlar. Bütün dünya onlara karşı olsa bile. Tıpkı bizim yaptığımız gibi."

"Korkarım haklısın."

"O zaman onlar için mutlu olalım," dedim soğukkanlılıkla. Kahretsin, bu çöpçatanlık işinde oldukça başarılıyım. "Matteo'ya evlilik anlaşmasının yapıldığını söyleyebilir miyim? Yaklaşan Vitale partisinde duyurabiliriz."

Arkadaşım purosunu içti, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Hannah'ya soracağım, kabul eder mi diye. Sanırım evet diyecektir."

"Hâlâ mutlu görünmüyorsun..." diye mırıldandım.

"Dürüst olmak gerekirse, kızların evlenmesini görmek midemi bulandırıyor." Ona sert bir bakış attım, ama o hemen devam etti: "Matteo'ya karşı bir şeyim yok. Çocuklarımızın yuvadan uçması düşüncesi beni rahatsız ediyor. Ve korkarım bu nişan sadece başlangıç olacak ve yakında hepsi bizi terk edecek."

"Onlar birkaç yıldır D'Arc'ta yaşıyorlar. Bu duyguya alışmış olman gerekirdi."

"Sen alıştın mı?" diye alaycı bir şekilde sordu, sonra uzanıp kendi bardağını ve benimkini doldurdu.

"Francesca hala çok genç," diye mırıldandım, bardağı alıp acı sıvısının onun sözlerinin uyandırdığı endişeyi uzaklaştırmasına izin verdim.

"Eminim mesaj atacaktır... Belki." Nico'nun sözleri kesinlikle yardımcı olmuyordu. "Matteo'nun evlenmek için çok genç olmadığına emin misin?"

Lanet olsun.

Bence tüm bu çocuklar kırk yaşına kadar evlenmeyi beklemeliydiler, ama bunu söylersem, Nico bu anlaşmadan vazgeçebilirdi. Karımla ikinci bir şans elde ettiğimde kendime bir söz vermiştim. Her zaman onun ve çocuklarımın yanında olacaktım.

"O hazır," dedim fazla kendinden emin bir şekilde ve sonra küçük bir yalan ekledim. "Ve anladığım kadarıyla Hannah da hazır."

Derin ve yenilmiş bir nefes aldı, tıpkı benim hissettiğim gibi.

"Sence bu ikisi birbirlerini seviyor mu?" İsteksizce onaylayan bir ses çıkardım. Nico başını salladı ve bourbonundan bir yudum aldıktan sonra ekledi: "Ama Matteo onu ağlatırsa, arkadaşım olsa da olmasa da, ben..."

"Aptalca davranmayı aklından bile geçirme," diye sözünü kestim. "Ve baba ayı gibi davranmayı bırak."

Nico bana sert bir bakış attı. "Francesca erkek arkadaşıyla senin evine geldiğinde sana bu sözleri hatırlatacağım."

Gölmeye başladı. Ben de gölmeye çalıştım ama başaramadım.

Çünkü kızımın bir erkek arkadaşı olduğu düşüncesi beni gerçekten midemi bulandırıyordu.

Tanrım, sakın hiçbir lanet olası çocuğun kızımı benden almasına izin verme.

OTUZUNCU BÖLÜM

MATTEO

Babamı ofiste kuzeni Massimo ile birlikte buldum. Ben ona Massimo amca derdim. Son zamanlarda uyuşturucu dağıtım rotalarını tartışıyorlardı.

"Baltimore üzerinden geçirin," dedi babam. "Bu bölgeden insan kaçakçılığı yapıldığına dair söylentilerin kaynağını bulabildik mi?"

Masasının karşısındaki sandalyeye oturdum ve "Ben hallettim" dedim.

İkisi de bana şaşkın bir bakış attı. "Sen mi hallettin?"

Bacağımı kaldırıp ayak bileğimi dizime dayadım ve koltuğa yaslandım. "Evet, tetikçinin izini sürerken kaçırılan kızları buldum."

"Ve bunu bize söylemeyi düşünmedin mi?" Massimo amca, uyluğunu ovuşturarak kuru bir şekilde sordu. Bu, onu tekerlekli sandalyeye mahkum eden kazadan beri alışkanlığı haline gelmişti.

"Aklımdan çıkmış." İnanamayan bir bakışla bana baktığında omuz silktim. "Bu kadar neşeli olduğunu görmek güzel, amca. Karın ruh halin için harikalar yaratıyor. Acaba ne tür aktiviteler..."

"Karımla ilgili tüm düşünceleri kafandan silsen iyi olur, Matteo."

Babam, muhtemelen kaçamak cevabımı fark ederek kıkırdadı, ama gerçek şu ki, hepimiz onun için mutluyduk. Ella teyzenin ölümcül kazasından sonraki yıllar herkes için zorlu geçmişti, ama özellikle Massimo amca için, çünkü kendi yaralarıyla başa çıkması gerekiyordu. Sonra genç karısı hayatına girmiş ve bir şekilde ona mutluluk getirmişti.

"Neden tetikçinin izini sürüyordun?" diye sordu babam. "Görünüşe göre bizim soyadımızı söylemiş."

Hala bulmacanın büyük bir parçasını kaçırdığımı hissetmek beni rahatsız ediyordu. Kızlar da bizim kadar karanlıkta kalmışlardı ve onlara bir seçim şansı verdikten sonra, hepsi ailelerinin yanına dönmeyi tercih ettiler. Umarım bu sefer güvende olurlar.

"Ve?" Babamın içgüdüleri çok güçlüydü; hikayenin daha fazlası olduğunu biliyordu. "Ve hiçbir şey," dedim. "Kızları ve birkaç muhafızı buldum. Kızlar ailelerine geri döndüler ve muhafızlar öldü."

"Peki, onları öldürmeden önce sorguladın mı?" Amca sordu.

"Evet, sadece birini, ama pek bir şey bilmiyordu." Belles ve Mobsters Anlaşması'nın yeniden canlandığına dair söylentileri ona duyurmak istemedim. En azından şimdilik.

"Neden bana önemli bir şeyi söylemediğini hissediyorum, evlat?"

Babamın bunu hissetmesi beni şaşırtmadı. Sonuçta, bildiğim her şeyi bana o öğretmişti. Onu kandıramayacağımı bilerek iç geçirdim, ama onu endişelendirmek de istemedim. "Belles'ten bahsedildi."

Oda, sis gibi yoğun bir gerginlikle kaplandı.

"Doğru duyduğundan emin misin?" Amcam ölçülü bir ses tonuyla sordu.

"Evet. Kızlardan biri, onları 'mafya için güzeller' olarak hazırladığımızı düşünüyordu." Dürüst olmak gerekirse, bu fikir çok aptalcaydı, ama nedense geçmişte işe yaramıştı. "Belki de Belles ve Mafya müzayedelerini yeniden başlatmaya çalışan bir taklitçi vardır."

"Annenize bundan tek kelime bile etmeyin. Tüm detayları öğrenene kadar," dedi babam sert bir sesle. "Doğu Kıyısı'ndaki bölgeleri uyaracağım. Bu saçmalığı sona erdirmek için çok uğraştık. Bunun yeniden ortaya çıkmasına izin verirsem yazıklar olsun bana."

"Nico Morrelli karanlık ağda bir şeyler bulabilir," dedi Massimo amca.

Boğazımı temizledim. "Morrelli demişken, sen..."

"Evet, hallettim. O da kabul etti." Bu kadar iyi gittiğine şaşırarak kaşlarını kaldırdım. "Bugün partide duyuracağız."

Detayları sormak için ağzımı açtığımda Luca King DiMauro ve Cassio King içeri girdi.

"Her şeyi yaptın Luciano. Kingpinler, Milyarder Krallar, hatta bazı Omertà üyeleri bile burada, ama Ruslar nerede lan?" dedi Luca, iki kardeş de Nonno'nun eskiden baktığı terasa ve bahçelere bakan kanepeye oturdular.

Yaşlı adamı özölüyordum. Ölümünün üzerinden on yıl geçmişti, ama o bahçeleri görmek neredeyse acı tatlı bir duyuydu. Artık annem bahçelerle ilgileniyordu, ama bazen ilgilenmemesini dilerdim, çünkü bahçelerin bu kadar mükemmel olduğunu görmek, onun hâlâ hayatta olduğuna inanmanıza neden oluyordu.

"Rusları bilirsin, her zaman modaya uygun bir şekilde geç kalırlar." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Yine güzeller hakkında fısıltılar var." Babam lafı dolandırmadı, bu da beni inlemeye sevk etti. Bana sert bir bakış attı. "Oğlum, bu müzayedeler hafife alınacak şeyler değil. Eğer tekrar ortaya çıkarsa, kızlarımız ve kadınlarımız tehlikeye girer."

"Áine, kurtardığın kaçırılan kızlardan bahsetti." Elbette bahsederdi. Ne de olsa Cassio'nun karısıydı. "Güvendeler ama konuşmuyorlar. Sana bir şey söylediler mi?" diye sordu Cassio.

"Bana fazla bilgi veremediler ve muhafızlar da işe yaramazdı. Aslında, onları kimin tuttuğunu bile bilmiyorlardı, ama o kızların belles'i biliyor olması iyiye işaret değil," diye açıkladım.

"Bu bir hata olabilir," dedi Massimo amca.

"Oldukça büyük bir hata," diye mırıldandı Luca. "Biri Morrelli'ye haber versin de kızları belaya bulaşmasın."

"Yeğenlerimiz belanın tanımıdır." Cassio ona soğuk bir bakış attı. "Şu anda bizi soyuyor olsalar bile şaşırmam."

Dudaklarım kıvrıldı. Morrelli'nin kızlarının bir gün hepimizi soyacağına dair bir şaka vardı. Ari benim karım olacağı için umurumda değildi, ama bazıları o kadar açık fikirli değildi.

"Bunun için karına teşekkür etmeliyiz." Luca babama sert bir bakış attı. "Onlara nasıl gelişecekleri konusunda sürekli ipuçları verdi ve şimdi aramızda hırsızlar var."

Luciano güldü.

"Senden çalabilirlerse, bunu hak etmişsin demektir."

Üç yıl önce, Arianna ve Hannah yaz için amcaları Luca'nın Sicilya'daki evine davet edildiler. Lanet olası İtalya'nın yarısını soyup, neredeyse uluslararası bir krize neden oldular. En kötüsü, Luca'nın gözbebeği Penelope'nin Enrico Marchetti'yi soymalarına katılmasıydı. Söylemeye gerek yok, bu zaten gergin olan ilişkiyi daha da gerginleştirdi.

"Umarım bir gün onların radarına girersin," diye homurdandı Luca. "O zaman konuşuruz."

Pa güldü. "Beni asla alt edemezler."

Cassio geriye yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Göreceğiz. Yeğenlerimi asla küçümsememelisin."

Pa kendini beğenmiş bir ifadeyle, ailelerimiz birleştiğine göre artık onu asla soymayacaklarını düşünüyordu. Ama Ari ve kız kardeşlerine en yakın olanların genellikle onların alıştırma hedefleri olduğunu fark etmemişti.

Ari benim ulaşabileceğim bir yerdeydi ve hiçbir şey ve hiç kimse bana engel olamazdı.

Otuz dakika sonra, Pa ve arkadaşlarını ofiste bırakarak, eski günlerini yad ederken ayrıldım.

Odama varmak üzereydim ki annemle karşılaştım. Parti için giyinmişti bile, onu hem asil hem de genç gösteren, dökümlü krem rengi bir elbise giymişti.

"İşte buradasın." Diye gülümsedi ve parmak uçlarına basarak yanağıma uzandı. Bir yanağıma yumuşak bir öpücük kondururken diğer yanağıma da hafifçe vurdu. "Saklanıyor muydun?"

"Hayır, sadece babamla bir işim vardı," dedim, önemli noktaları atlayarak -endişelenmesine gerek yoktu.

Onun ve Ella teyzenin güzellikleri için kaçırılıp satılma hikâyesini hatırlamadan edemedim. Yaşadığı kabus, o günden beri ara ara onu rahatsız eden gece korkularına yol açmıştı. Küçük bir çocukken onların mücadelesini hissedebildiğim günler olurdu ve bu durumun beni ne kadar çaresiz hissettirdiğini, üzerimde ne kadar ağır bir yük oluşturduğunu nefret ederdim.

"Hep işten bahsediyorsun," diye mırıldandı, ama sesinde öfke yoktu. "Sanırım tüm arkadaşları da oradadır."

"Bazıları," diye itiraf ettim. "Raphael Santos da onlara katıldı, ben de ortadan kayboldum. Onların kavgalarına daha fazla dayanamazdım."

O güldü. "Birbirlerini uzun zamandır tanıyorlar. Sasha da katılana kadar bekle."

"Tahmin edebiliyorum. Nikola en iyi arkadaşlarımdan biri ve onun mizahı" —eğer buna mizah denebilirse—"amcasınınkinden daha üstün."

"İyi arkadaşların olduğu için çok mutluyum." Saçlarımı yüzümden çekerek okşadı. "Bu dünyada her şeyi değiştirirler, özellikle de zor zamanlarda

zorlaştığında."

Üzücü bir ifade yakaladım ve Ella'nın vefatını düşündüğünü anladım. Massimo amca kadar o da çok etkilenmişti.

"Sorun değil, anne." Onu kucakladım. "Ben de onu özleyorum."

Boğazını temizledi ve beni sıkıca sarıldı. "Massimo'nun ona yardım edecek birini bulmasına da sevindim..."

"Hayatına devam et," diye nazikçe sözünü tamamladım. "Bu onu unuttuğu anlamına gelmez

"

"Biliyorum." Doğruldu ve elimi sıkıca tuttu.

"Ve sana ve babana sahip olduğum için çok şanslıyım. Aynı zamanda en iyi arkadaşın olan bir partnerin olması hayatı çok daha güzel kılıyor." Üzüntü bir anlığına gurur ve sevinçle yer değiştirdi. "Senin de bunu bulduğuna çok sevindim."

"Umarım onu gafıl avladığım için benden nefret etmez," diye şaka yaptım.

Yüzünde hafif bir kaş çatma belirdi. "Sanmıyorum, oğlum. Uzun zaman oldu..."

"İşte buradasın. Açlıktan ölüyorum. Parti ne zaman başlayacak?" Nikola kapı eşiğine yaslandı, kollarını kavuşturdu, neyse ki üstünde bir gömlek vardı. "Daha da önemlisi, yemekler nerede?" Annem kollarını kavuşturdu ve o da en tatlı sesiyle "Merhaba Bayan Vitale" dedi. *Yağcı*.

Kaşlarımı kaldırdım. "Mutfağı denedin mi?" Elini salladı.

"Birisi yemek pişirirken mutfığa karışmayı denedin mi hiç?" Nikola gözlerini devirdi. "Annemi seviyorum, ama dikkati dağıldığında gıda zehirlenmesi kaçınılmaz oluyor."

Annem güldü, sonra onun ve benim elimden tuttu. "Hadi çocuklar. Parti başlamadan önce size yemek yedireceğim."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ARIANNA

"O elbiseyi giymek istiyorum." Hannah sarı elbiseyi çekiştirirken, Gianna onu sıkıca tutuyordu. "Bugün benim günüm."

"Kim demiş, sürtük?" Gianna tısladı. "O benim ve sana uymaz. Ayrıca, bana çok daha yakışıyor. Sarı sana hiç yakışmıyor." "Hannah, bırak Gianna'ya versin. Başka bir elbise daha var."

Hannah ve ben tek yumurta ikizi olmamıza rağmen, her zaman aynı fikirde değildik. Bu da o anlardan biriydi. Yine de, ne zaman birlikte olsak, huzur hissederdim.

"Hayır, *seni* solgun gösteriyor Gianna, beni değil," diye karşılık verdi Hannah, bunun doğru olmadığını çok iyi bildiği halde. Gianna'nın ten rengi neredeyse her renge yakışıyordu. "Arianna, ona söyle."

Kız kardeşlerimin ikisine de ait olmayan bir elbise için kavga etmelerini izlerken burnumun köprüsünü sıktım. O elbise annemindi.

"Bir taraf seç, Arianna," dedi Gianna, elbiseyi çekerek.

Ağzımı açamadan, yüksek bir yırtılma sesi odayı doldurdu, ardından yüksek bir nefes alma sesi ve hemen ardından bir çığlık geldi.

Gianna hızlı davrandı ve elbiseyi hemen bıraktı.

"Burada ne oluyor?" Annemin sesi havayı deldi, gözleri ikizimin hala tuttuğu sarı elbisenin kalıntılarına kaydı. "Elbiseme ne oldu?"

Hannah hemen elbiseyi bıraktı. "Gianna onun olduğunu söyledi." "Söylemedim."

"Söyledi."

Annemin bakışları bana kaydı ve ben omuz silktilim. "Artık yırtılmış, bu yüzden tartışmanın bir anlamı yok."

"Bu gece onu giyecektim." Gianna, Hannah'ya açıkça sinirlenmiş bir şekilde baktı. "Neden her zaman ilgi odağı olmak zorundasın bilmiyorum."

"Lütfen," diye homurdandı Hannah. "Burada sadece senin kıyafetlerinle dolu bir dolap var."

Haklıydı. Sık sık ziyaret ettiğimiz için, Bayan Vitale bizim için bir odayı dolap dolusu kıyafetlerle doldurmuştu. Ama parti elbiseleri olduğunu sanmıyordum. "Bir kez olsun sakın bir parti yapamaz mıyız?" dedi annem yumuşak bir sesle, neredeyse yalvarırcasına.

Kız kardeşlerimle birbirimize baktık, sonra uzun bir nefes verdik.

"Tabii ki anne," diye cevapladı Hannah, annesinin yanağına bir öpücük kondurarak. "Elie Saab'ımı giyeceğim."

"Ben ise hiç giymeyeceğim," diye sertçe karşılık verdi Gianna. "Çünkü bu elbise yırtık pırtık."

"Francesca'nın mutlaka..."

"İki tane getirdim," dedim Gianna'ya. "Birini seç, ben diğerini giyerim."

Gözleri parladı. "Emin misin?"

Başımı salladım ve kızları orada bırakarak şezlonga doğru yürüdüm. Annemin yumuşak gülümseyen yüzüne baktım. "Daha iyi misin anne?"

Başını eğdi. "Sen olmasan ne yapardım?"

"Gayet iyi hayatta kalırdım," dedim gülümseyerek. "Ve muhtemelen bir iki kırıksıklık daha az olurdu."

"Mutlusun," dedi. "Neredeyse huysuz olacağını düşünmüştüm."

"Yale'deki kısa süre iyi geçti, ama St. Jean D'Arc daha da iyi, özellikle de şimdi planetaryum varken."

Annem parladı ve ellerini çırpı. "Onu kullandığın için çok mutluyum. Matteo ve ben bunun için çok kafa yorduk." Planetaryumu nasıl kullandığımı hatırlayınca yanaklarım kızardı. "Yani onu seviyor musun?"

Boğazımı temizledim, sonra ona sarıldım. "Bayıldım anne. Çok teşekkür ederim."

"Harika." Alnımı öptü. "Grace'i kontrol edeceğim."

Bu, onun düzenlediği ilk parti..." Anladığımı

belirten bir şekilde başımı salladım.

Matteo'nun teyzesi Ella bir süredir yoktu, ama o ve Bayan Vitale çok yakındılar ve genellikle birlikte partiler düzenlerlerdi. Bugün onun için zor bir gün olmalıydı.

"Biliyorum anne. Sen git, ben hallederim."

Sevgiyle yanağını okşadı. "Hepinizi çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne," diye bağırdı Gianna odanın diğer ucundan, straplez yeşil elbisemi giyerken.

"Evet, ben de seni seviyorum anne," diye tekrarladım.

"Umarım o da beni seviyordur," diye mırıldandı annem, Hannah diğer elbisemi kaparken başını sallayarak. Görünüşe göre Francesca'dan yedek bir elbise istemek zorunda kalacağım.

"Seviyor," diye onu teselli ettim.

Kız kardeşlerime bir kez daha baktıktan sonra annem odadan çıktı. Kadife yastığa gömüldüğümde telefonumun mesaj geldiğini duydum.

Matteo: Sana bir hediyem var. Odama gel.

Gülümsedim ve parmaklarım ekranın üzerinde uçarak yazmaya başladım.

Ben: Beni köşeye sıkıştırıp benden yararlanmaya mı çalışıyorsun?

Ben: Oh, bekle, az önce yaptın.

Matteo: 😊 Sana doyamıyorum. 🍑 'umun 🐱 'unda ve 🍆 'umun 🐱 'unda olması gerekiyor.

Ben: Mesajların bile müstehcen.

Matteo: Odamda buluşalım, yüz yüze ne kadar daha iyi olabileceğini sana göstereyim.

Ben: Beş dakikaya oradayım. Sözünü tutsan iyi olur.

Matteo: Yemin ederim. Şimdi buraya gel. 🐱 'ın yüzümü boğmasını istiyorum.

Nefesim kesildi ve kendimi serinletmeye başladım, bacaklarımın arasında o tanıdık zonklayan ağrı. Merdivenlerin altında az önce sevişmiş olmamızın bir önemi yoktu

, onu hala arzuluyordum. Bu gidişle, ona doymamayacaktım.

"İyi misin?" Gianna bana baktı, gözleri kızarmış yanaklarına odaklandı.

"Evet, tabii ki. Hemen dönerim, sadece... Hmmm... Evet... Hemen dönerim."

Odayı terk edip koridordan Matteo'nun yatak odasına doğru yürüdüm. Kapıyı çalabilmeden, kapı açıldı ve beni içeri çekti, arkamdan kapıyı kapattı ve beni kapıya doğru bastırdı.

"Çok uzun sürdü," dedi boğuk bir sesle, ağzını boynuma dayayarak.

"Acil bir elbise meselesi vardı," diye mırıldandım, başımı yana çevirerek ona daha iyi erişim imkanı verdim ve parmaklarımı saçlarına geçirdim.

"Ah, elbise demişken," diye mırıldandı, ağzını boynumun her yerine sürterek. "Sana bir hediyem var."

"Sence neden buradayım?"

Gülümseyerek geri çekildi. "Çok heveslisin..." Kaşlarını bana doğru oynattı. "Ve o gülümseme. Bir gün, hepsi benim için olacak."

Onun ön koluna şakacı bir şekilde vurdum. "Seni gördüğümde zaten heyecanlanıyorum. Açgözlü olma. Hediyemi ver..."

"En azından bana kızdığında ne yapacağımı bilirim," dedi gülerek, sonra beni yatakta duran kutuya doğru çekti. Kaşlarını çatarak onu takip ettim ve yatakta *Valentino* yazılı altın bir etiketle süslenmiş kırmızı kadife bir kutu gördüm.

Gözlerim kutuya kilitlendi, dikkatlice kapağı kaldırıp kağıt mendilleri geri çektim. Koyu kırmızı ipek kumaşı görünce nefesim kesildi.

"Aman Tanrım, Matteo," diye fısıldadım, narin kumaşı vücuduma yaslayarak.

O güldü, ama memnun olduğunu anlayabiliyordum.

Bir balerin gibi döndüm, sonra onun önünde durup dudaklarından öptüm. "Sana uyumlu ayakkabılar da aldım. Bu bana bir öpücük daha kazandırır mı?"

Çılgılık attım, sonra onu tekrar öptüm. "Evet. Bir milyon öpücük. Onlar da Valentino mu?"

"Hayır, Louboutin'in son koleksiyonundan." Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ama yüzümdeki gülümsemeyi saklamak imkansızdı. Zaten

ayakkabılarımı çıkarıp yazlık elbisemin askılarını omuzlarımdan çekiyordum ve birdenbire henüz giyinmeye vaktim olmadığına sevindim.

Matteo'nun ateşli bakışları dantelli sütyenime kilitlendi ve vücudumda bir heyecan dalgası yarattı. Daha yeni tanışmıştık, ama bana her baktığında sanki ilk kez görüşüyormuşuz gibi hissediyordum.

"Sadece beni izleyecek misin yoksa..." Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedim.

"Seni bütün gün izleyebilirim bebeğim. Beni ressam, heykeltıraş... seni sonsuza kadar ölümsüzleştirebilecek biri olmak istememe neden oluyorsun."

"Bunu yapabilecek bir ressam bulabiliriz..." dediğimde sesim boğuk çıktı.

O, cümlemi bitirmeme izin vermedi. "Cesedimi çiğnemedenden olmaz."

Elini uzattı, parmağıyla dantelli kumaşı hafifçe okşadı. Sütyenimin kupalarını aşağı çekti ve sertleşmiş meme uçlarımı nazikçe çevirdi. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı ve ben onun dokunuşuna kendimi bıraktım, daha fazlasını istedim, ama o fark etmemiş gibi davrandı.

Elini geri çekti ve ben onun dokunuşunu yıldızların geceyi özlediği gibi özledim.

"Bu gece seni paylaşmak zorunda olduğuma inanamıyorum." Sesinde bir kısıklık vardı ve yüzümden gülümsemeyi saklayamadım.

Matteo Vitale kıskançtı.

Değerli malzemeyi kutuya geri koyduktan sonra dönüp kollarımı boynuna doladım. Başını eğdi ve dudaklarını benim dudaklarıma bastırarak uzun, ateşli bir öpücük verdi.

Ta ki kapı çalınana kadar. Ben irkildim ve ondan uzaklaşmaya çalıştım. O da bana izin verdi, ama bu onun bundan memnun olduğu anlamına gelmiyordu.

"Matteo, misafirler gelmeye başladı." Bu onun annesiydi ve yakalanma düşüncesi gözlerimi fal taşı gibi açtı. "Hazır mısınız?"

Onun bizi görmesine izin verme, diye panik içinde dudaklarımla söyledim.

Kapı kolunun indirildiğini ama hareket etmediğini dehşetle izledim. Rahat bir nefes aldım.

Tanrıya şükür Matteo kapıyı kilitleme öngörüsünü göstermişti. "Henüz değil. Bana beş dakika ver."

Sessizlik sonsuza kadar sürecekmış gibi uzadı.

"Tamam, fazla gecikme."

Onun ayak sesleri koridorda kaybolurken, yine derin bir nefes aldım. "Hannah'ya yakında söyleyeceğim," dedim ve onun yüzünde göreceğimi bildiğim ifadeyi görmemek için gözlerimi kapattım. biliyordum.

Yazlık elbisemin askılarına uzandım, ama onun sonraki sözleri beni durdurdu. "Hayır, henüz değil."

Gözlerim kapıya kayd, sonra tekrar ona döndü. "Yakalanabiliriz."

O gülümsedi. "Biz yetişkiniz. Ayrıca, sana iyiliğini geri ödemek ve önceki... karşılaşmamız için minnettarlığımı göstermek istiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Çok diplomatik bir kelime seçimi."

Gülümsedi. "Peki, sen bilirsin. Dizlerinin üzerinde, dudaklarının arasında kayan sikim varken ne kadar güzel göründüğünü düşünmeden edemiyorum."

Yanaklarım yandı. "Tamam, anladım."

"Öyle çok seksi görünüyorsun. Sanırım bu gece boyunca beni hissedebilmen için beynini sikip atacağım."

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yükseldi ve içimdeki mantıklı her şey elbisesini alıp kaçmamı söylüyordu, ama kabul etmek zorundaydım. Kapılar kilitliydi. Vücudum Matteo'nun sözleri ve bakışlarının vaat ettiği zevki talep ederek zonkluyordu. Ne ters gidebilirdi ki?

Sadece bir an tereddüt ettim ve yatağın üzerinde duran süslü elbiseye baktım. "Yatakta olmaz. Hediye mahvetmek istemem."

O sırtıttı. "Mahvetmeyi planladığım tek şey, ağzımla senin amını mahvetmek. Şimdi. Gel. Buraya."

Kollarımı boynuna doladım. "Peki bunu nerede yapacağız?" Dudakları dudaklarımla buluştu, kalçamı avuçladı ve beni kendine doğru kaldırdı, beni yerden tavana kadar uzanan pencerelere bakan masaya taşıdı. Şeffaf perdelerin arkasından, birkaç erken gelen konunun şimdiden kaynaştığını görebiliyorduk.

Sesleri ve müzik boğuk geliyordu, başımı salladım.

"Bekle," dedim, ondan uzaklaşarak. "Burada olmaz. Biri bizi görebilir bizi görebilir."

Gülümsedi, parmağını dudaklarımla üzerinde gezdirdi, dilimin içine daldırıp dilime değdirdi. "Bırak görsünler."

"Aman Tanrım..." Onu itmeye çalıştım ama beni sabit tuttu ve elini bacaklarımla arasına kaydırıldı. "Yakalanmaya mı çalışıyorsun?"

Gülümsedi, sonra sandalyeye oturdu. "Yüzüme oturursan, seni yiyen kişinin kim olduğunu kimse görmez."

"Ama..."

"Öyle ya da böyle, amını yiyeceğim Ari. Bir pozisyon seç."

Yanaklarım yanıyordu, ama külotumu ıslatan tahrik açıkça belliydi.

"Tamam," diye fısıldadım.

O, avını çevreleyen bir kurt gibi sıırttı. "Daha önce ne demiştım, Ari?"

Sinirli bir nefes verdim, vücudumun her santimi kızarmıştı, muhtemelen bana hediye ettiğı elbisenin rengiyle aynıydı. "Kendi kelimelerimi kullanmak."

"Öyleyse bana ne istediğini söyle."

"Yüzünde benim amım," diye mırıldandım.

"Aferin kızım."

"Bunu söylemeyi gerçekten bırakmalısın," diye mırıldandım, o benim külotumu yırtıp elbiseyi yukarı ittiğinde.

"Neden? Sen benim iyi kızımsın ve beni dinlediğinde beni çok tahrik ediyorsun." Beni suskun bırakarak, bacaklarımı genişçe açarken ağzım açıldı, parlak sıvılarım onun maun rengi yüzeyine damlıyordu. "Amin benim iddiamdan hoşlanıyor, değil mi?"

Başımı salladım ve o sandalyesini indirdi.

"Sözler, Ari," diye mırıldandı, iç uyluklarıma öpücükler kondurarak. "Senin söylemeni istiyorum. Adımı haykırmanı duymayı seviyorum, lütfen, beni memnun et."

Aniden aşırı ısındım ve inledim. "Evet, amcığım seninle ilgili her şeyi seviyor. Şimdi lütfen Matteo, öp beni."

Gülerek gözlerini benden ayırmadı.

"Nereyi öpmemi istersin?" Ağzı amıma yaklaşırken, oraya ulaşmadan önce daha aşağıya yöneldi. "Burayı mı?"

"Hayır, yanlış yer." Daha yakına kaydurdım.

Yönünü uyluklarımdan dışına çevirdi. "Buraya mı?"

"Bana işkence etmeyi bırak." Tırnaklarımı onun heykel gibi kollarına geçirdim. "Ağzını amıma istiyorum."

"Emrin başım üstüne," dedi. "Şimdi yüzüme otur."

Kalçalarımı kavradı ve beni öne doğru çekti, pozisyon almama yardım etti.

Tek kelime etmeden, kıcımı avuçladı ve kendini amımda kaybederken beni sabit tuttu.

"Oh, lanet olsun..." Ağzına karşı direndim ve dili dudaklarımla oynarken kendimi onun sakallı yüzüne sürttüm.

Klitorisimi ağzına alıp çıkardı, yavaşça aklımı başımdan aldı.

Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım, o ise acımasız ritmini sürdürdü. Basınç arttı ve dışarıdan gelen sesler kayboldu. Onun ve bacaklarımın arasındaki ağzından, zevkimi kontrol eden dilinin hissinden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Bekle... Oh... Lanet olsun..." Biraz daha dayanmaya çalıştım. "Matteo..."

O inledi ve kıcıma şaplak attı.

"Oh... Oh..." Orgazmım hızlı ve sert bir şekilde içime çarptı ve daha önce hiç olmadığı kadar titredim.

Yanlarımı nazıkçe okşayarak, beni sandalyenin yanına indirdi. Ondan daha fazlasını istediğim için kemerini çekti ve o boğazından sert bir ses çıkardı. Hızlı bir hareketle kemeri parke zemine attı ve fermuarının sesi omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası gönderdi.

Dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıkta, o içime derinlemesine girdi. O kadar derindi ki, onun nerede bittiği ve benim nerede başladığım belli değildi.

"Senin sahibi kim?" diye
homurdandı. "Sen," diye
fısıldadım. "Sadece sen."

Boğazından memnuniyet dolu bir homurtu çıktı, beni her santimiyle kendine ait ilan ederken. Eli enseme geldi, başımı eğdi, alnını alnıma dayadı ve ikimiz de onun içime girip çıkmasını izledik.

"Sen benim sikkem için varsın," diye mırıldandı, içimde hareket ederken. "Her orgazm bana ait." Bacaklarımı beline doladım, bu çılgınlığı teşvik ederek. Başını eğdi, hassas meme ucumu dişlerinin arasına aldı. "Her delik bana ait."

Sertçe ısırdı, sonra yalayıp acıyı dindirdi.

"Deliklerin kime ait, Ari?" diye homurdandı, başımı yukarı doğru eğene kadar saçımı çekerek, yanan bakışlarına bakmamı sağladı. Her itiş nefesimi kesiyordu, etin ete çarpmasının müstehcen sesi duvarlardan yankılanıyordu. "Amin kimi seviyor?"

"Sana. Sadece sana," diye inledim, onun müstehcen sözleri bana tarif edilemez şeyler yapıyordu. "Aman Tanrım... Evet... Yapacağım..."

Onun pazılarını sıktım ve boğuk bir iniltiyle kendimi bir kez daha uçurumun kenarında hissettim.

"Henüz değil." Her itişinde beni tamamen doldururken, hayal kırıklığıyla çılgınlıktan kendimi alamadım. Saçımı sertçe çekti. "Ben söylediğimde boşalacaksın."

O beni acımasızca sikerken, pelvisi benimkine sürtünürken, tek yapabildiğim inlemektir. Ben sadece yanan bir alev ve zevkten ibarettim.

"Siktir, çok iyi hissettiriyorsun," diye kulağıma fısıldadı.

"Lütfen... Lütfen..." Avucuyla ağzımı kapattı, diğer eliyle saçımı kavradı. "Benim..."

Beni saran orgazm o kadar şiddetliydi ki dişlerim takırdadı. Aklımın bir köşesinde, onsuz ve Matteo'suz yaşamak imkansız olacağını biliyordum.

Sonunda kendime geldiğimde, Matteo hala içimdeydi ve yüzünde saf bir hakimiyet ifadesi vardı.

"Benim iznim olmadan geldin," diye homurdandı.

"Evet." Titredim. "Üzgünüm."

Ama üzgün değildim.

Gülümsedi, ağzını ağzıma bastırdı, kaydırды, yaladı ve ısırdı. Öpücük ıslak, dağınık ve sertti. Karnımın derinliklerinde bir sıcaklık yayıldı, onun hareket etmeye başlamasıyla zonklayan amım onun uzunluğunu sıkıca kavradı ve gözlerimi yaşartacak kadar samimi bir şekilde içime girmeye başladı.

"Yine benim için boşalacaksın, değil mi Ari? Şimdi kaç oldu, üç mü? Dört mü?"

Kulağıma bu kadar müstehcen sözler fısıldadığında, ona karşı ne kadar doyumsuz olduğumdan utanamadım. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Şimdi benim için boşal, bebeğim," dedi boğuk bir sesle, sert parmaklarıyla klitorisimi buldu.

Bir başka itişle iç kaslarım onun uzunluğunu sıkıca kavradı, ta ki o boşalana ve içime dökülene kadar.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve vücutlarımız birbirine dolandı, sanki beni boğulmaktan alıkoyan tek şey oymuş gibi ona sarıldım.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

MATTEO

Parti tüm hızıyla devam ediyordu, ama benim dikkatim Arianna'nın her an girebileceği giriş holündeydi.

"Bu partiyi biraz canlandırmalıyız," dedi Nikola, içkisini yudumlarken. "Eski müzikler ve sürekli sohbetler beni çok sıkıyor."

"Şu anda yaptığın gibi mi?" Gabriel ciddi bir ifadeyle sordu.

"Siktir git, orospu çocuğu," dedi Nikola, göğsünü şişirerek. "En azından orada salya akıtarak durmuyorum."

Çoğu konuktan farklı olarak, siyah tişört ve kot pantolon giymeyi tercih etmişti. Takım elbise ona göre değildi ve eminim ki giydiğinde boğulurdu.

Sırıttım. Şimdi bir fikir geldi aklıma.

"Bir gün, Nikola..." Gabriel'in dikkati balo salonunun karşı tarafına kaydı, çünkü Sendika'nın patronları, karışık ve berbat bir aileden oluşan maiyetleriyle salona giriyorlardı.

Nikola güldü. "Evet, o cümleyi bitireceğini sanmıyordum."

Ama Gabriel çoktan dikkatini başka yöne çevirmişti. Çılgın DiLustro kalabalığının arasında onu büyüleyen bir kadın vardı: Amara Brennan, Killian Brennan ve Emory DiLustro'nun kızı.

Kızın bakışları odanın içinde dolaştı ve sonunda Gabriel'e takıldı. Arkadaşım derin bir nefes alırken, Amara'nın gözleri tiksinti ile kısıldı. O, Gabriel Santos'u görmeye dayanamayan bu gezegendeki tek kızdı. Nedeni bilinmiyordu.

"Dostum, onu unutsan iyi olur," diye mırıldandı Nikola. "O şeytani ikizler seni ona asla yaklaştırmazlar."

Gabriel, garsonun dolaştırdığı tepside bir bardak *Aguardiente* aldı ve "Bunun için çok geç," diye mırıldandı.

Nikolai omuz silkti, bir shot kaldırdı ve bir dikişte içti. "Üzgünüm dostum."

Gabriel de içkisini bir dikişte içti. "Yemin ederim, bir gün o pislikleri öldüreceğim. Jet ve Elira benim hayatımın belası."

"O sikik pislikler," diye ekledi Nikola, harekete geçmeye hazır. "Tabii ki onları uyuşturmamız gerekecek. DiLustro ve Brennan klanının tamamının peşimde olmasını istemiyorum."

"Volkov klanını da unutma," diye hatırlattım ona. "Ve Cortes'i." "O aile," diye homurdandı Nikola. "Çok karmaşık."

"Bana mı söylüyorsun." Gabriel bir shot bardağı uzattı. "Arkanda, önünde, yanlarında gözlerin var ve sonra lanet bir şey havadan sana çarpıyor."

"Bu garip bir şekilde spesifik," diye işaret ettim.

Gabriel bize bir bakış attı. "Gerçek bir hikaye."

Arkadaşlığımızın hiçbir yargılamamanın olmadığı bir noktaya geldiğimizi söylemek güvenliydi, ama Gabriel'in sorunlarına sahip olmadığım için çok mutluydum. Nico Morrelli benim düzenlememi kabul etmişti ve yakında tüm dünya bunu öğrenecekti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Nikola, gözleri öfkeden patlayacak gibiydiler ve öfkesi ondan yayılıp... Ahhhh. İşte oradaydı. Skye Leone. Uzun mavi bir elbise giymiş, Nikola'yı görmezden gelerek bir kraliçe gibi yürüyüş yapıyordu. Ama sonra arkasını döndü, orta parmağıyla burnunu kaşıdı ve Nikola'ya Narnia Kraliçesi'ni gururlandıracak bir gülümseme attı.

Nikola'nın duruşu sertleşti ve koyu saçları ve mavi gözleri görmezden gelmeye çalıştı, parmakları yanlarında seğiriyordu.

Bu neredeyse komikti çünkü, değerli kızının hemen arkasında Nikola'ya dik dik bakan Dante Leone, arkadaşımı hiç de korkutmamıştı. Sadece kalın, koyu kirpiklerinin arasından ona bakan kız, arkadaşımı felaketle sonuçlanacak kararlar ve kötü sonlara itebilirdi.

Ama kısa süre sonra, arkadaşlarım ve onların aşk mücadeleleri tamamen unutuldu, çünkü ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Yavaşça arkamı döndüm ve tüm hayatım boyunca beklediğim kadını bulmak için odayı gözlerimle taradım.

Onu görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı ve nefesimi tuttum. *Bellissima*. O, lanet olası bir hayaldi. Sanki benim için yaratılmış bir tanrıça gibiydi.

Arkadaşlarımı unutarak, kalabalık odada ona doğru ilerledim, ara sıra konuklar tarafından durduruldum, ama bakışlarım tekrar dokunmak için sabırsızlandığım kadına sabit kaldı. Bukleleri sırtına dökülüyor, kremi tenine değiyordu. Bakışlarımız buluştu ve duş alıp giyinmesine rağmen, hala yeni sevişmiş gibi görünüyordu.

Yanakları kızarmıştı. Gözleri parlıyordu. Ve yakından bakarsanız, boynunda avucumun izi olan hafif bir iz vardı.

Bunun yanlış olduğunu biliyordum, ama herkesin bunu fark etmesini ve şüphelenmesini *istiyordum*. Biraz abartıyor muydum? Muhtemelen.

Ben ona doğru ilerlemeye devam ederken, Arianna da bana doğru ilerlemek için insan kalabalığının arasından geçmeye başladı.

Sikim sertleşti, göğsümü yumruklamak için duyduğum dürtüyle mücadele ettim.

Balo salonunun ortasında onunla karşılaştık, göğüslerimiz birbirine değdi, yanaklarından boynuna ve göğsüne kadar kızardı.

"Sen... *Sei stupenda*." Muhteşemsin.

"Teşekkür ederim." Elbisesi üzerinde elini gezdirdi, elindeki hafif titreme gözümünden kaçmadı. "Fazla değil mi?"

Mavi gözleri benimkilerle buluştu, içindeki manyetik çekiciliğe direnmek imkansızdı. "Asla."

Hannah iki shotla elinde yanıma geldi ve birini kız kardeşine uzattı.

"O elbiseyi nerede saklıyordun kardeşim?"

Arianna kızardı, içkiyi kabul etti ama içmedi.

"Muhtemelen onu çalacağını biliyordu," dedi Gianna, elinde kendi içkisiyle ortaya çıkarak. "Güzel parti, Matteo. Ne yazık ki herkes mafya üyesi ve birinin gelini olma riskini göze almadan parmağımı bile kıpırdatamıyorum." Bir yudum aldı ve başını eğdi. "Ya da babam zavallı bir adamı öldürür."

Arianna rahatsız bir şekilde ayağında kayarken, Hannah başını geriye atıp biraz fazla yüksek sesle güldü, gözleri bana kilitliydi. "Biraz risk olmadan hayat neye benzer ki? Değil mi, Matt?"

"Bugün kan dökülmesine gerek yok," diye uyardım onu, kontrolümü kaybetmemek için dişlerimi gıcırdatarak.

"Haklısın." Kızarıklıkla bana keskin bir bakış attı. Kulaklarımın beni aldattığını düşünerek gözlerimi kısarak ona baktım. Bunu doğru duymuş olamazdım. Hannah her zaman hatasını kabul etmeden önce tartışırdı. "Tabii ki, bugün yanlış bir hareket yok."

Ne olursa olsun. Kabul ederdim.

"Güzel görünüyorsunuz," dedim, Gianna ve Hannah'ya iltifat ederek.

"Bayıldım." Hannah, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle kendini övdü. Ne sorunu vardı bu kadının? Belki de çok fazla içmişti.

"Teşekkürler," diye cevapladı Gianna, sonra kolunu kız kardeşinin ince omuzlarına doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Hepsi Arianna sayesinde. O bir hayat kurtarıcı."

"Hayat kurtarıcı," diye onayladı Hannah, bana kışkırtıcı bir bakış atarak. Çok ürkütücüydü. Ari shot bardağını kaldırdı, ama içmeden önce Hannah onu aldı ve bir dikişte içti.

Evet, kesinlikle sarhoştum. Davranışları birdenbire tamamen mantıklı geldi.

Ona su içmesini öneremeden, Arianna ve Gianna'nın yanına ebeveynleri geldi.

"Hepiniz burada çok eğleniyorsunuz," dedi Morrelli, gözlerinde kötücül bir parıltıyla iki kızının da elini tuttu. "Umarım bugün bana kalp krizi geçirecek kadar eğlenmezsiniz."

"Tabii ki hayır," dedi Arianna. "Seni bunun için çok seviyoruz, baba."

"O da öyle dedi," diye ekledi Hannah, babasına sevgiyle gülümseyerek. "Bugün olmaz, baba," diye alay etti Gianna, masumca kirpiklerini kırıştırarak.

Bu hareket bana Francesca'yı hatırlattı. "Yarın ise... söz veremem."

Anneleri hafifçe güldü. "Çocuklarımla belaya bulaşma konusunda yetenekli oldukları anlaşılıyor. Eminim kardeşleriniz de şu anda bir belaya bulaşmışlardır."

"*Boom*," dedi Hannah, övünerek gülümsedi. "O ikisi, hiç bitmeyen bir korku filmi gibi, yeryüzüne terör estiriyorlar."

"Hannah!" diye azarladı Gianna. "*O kadar da* kötü değiller."

"Senin yerine onlar daha iyi, Gia," dedi Hannah, ölümcül bir ifadeyle.

"Bilmem gereken bir şey mi var?" diye sordu babaları açıkça, bu da Gianna'nın geniş bir gülümsemesini kazandı.

"Tabii ki yok, baba."

Lanet olsun, yakalandık. Herkes, bu kızlar babalarını kullandıklarında bir şeyler çevirdiklerini bilirdi. Tanıdık kırmızı bukleleri aramak için etrafa baktım, ama hiçbir yerde göremedim, sonra dikkatimi Morrelli kardeşlerin en küçüğüne çevirdim.

"Sorun demişken, kardeşim nerede?" diye merakla sordum. İkisi genellikle bu tür olaylarda takım olurdu.

Elini belirsiz bir şekilde salladı. "Annenle birlikte."

Şüpheyi gözlerimi kısarak, takip sorusunu sormak için ağzımı açtığım anda, annemle babam da sohbete katıldı.

"Ah, parti burada mı yapılıyor?" Pa, eski dostunun elini sıkarak yavaşça konuştu. "Neyi kaçırdık?"

"Baba, lütfen argo kullanma. Kulağa hiç hoş gelmiyor." Francesca arkamdan yaklaşarak aptalca sırıtıyordu. Onun da babamıza "baba" dediğini fark ettim, bu da kesinlikle yapmaması gereken bir şey yaptığını gösteriyordu.

"Neredeydin tatlım?" Annem yumuşak bir sesle sordu. "Her yerde seni arıyordum."

"Gianna ve Francesca kaygan balık gibiler," dedi Bayan Morrelli.

"Neden? Ne oldu?" Annem ona yavaşça yaklaştı, yumuşak yüz hatları merakla kıvrıldı. "Bana bildiklerini anlat, çünkü kızım bütün gün benden kaçıyor."

Gianna'nın gözleri bana kaydı, ben ona sert bir bakış atarken o suçlu bir şekilde gülümsedi.

"İzninle," diye mırıldandı Gianna, kız kardeşimle bir bakış paylaşarak. "Gitmem gereken yerler var."

"Ben de gitmeliyim," dedi Francesca. "Görmem gereken insanlar var." O küçük pislikler.

"Ama daha yeni geldiniz," diye itiraz etti annem.

Ama ikisi de dinlemiyordu, arkasına bile bakmadan koşarak uzaklaştılar. Onun ve Francesca'nın bir şeyler çevirdiğinden şüphem yoktu ve ne olduğunu öğrenmek için zihnimde bir not aldım.

Hannah da kısa süre sonra onları takip etti ve ebeveynlerimiz bir tartışmaya daldılar, Arianna ve beni yine yalnız bıraktılar.

"Asla gitmeyeceklerini sandım," diye mırıldandım, onu öpmek için kendimi zor tutarak. *Yakında*, diye hatırlattım kendime. Bunun yerine, elimi uzattım. "Benimle dans eder misin?"

Etrafımıza bir göz attıktan sonra elini elime koydu ve ben de onu dans pistine çektim, orada bir sürü insan dans ediyordu. Tam sallanmaya başladığımızda, bir şarkı bitti ve yeni bir şarkı başladı.

Yumuşak melodi havada süzülüyordu, caz tınıları akşama romantik bir hava katıyordu.

Gözümün ucuyla Hannah'nın amcası Kyran ile birlikte durduğunu ve Francesca ile Gianna'nın zavallı Gabriel'i köşeye sıkıştırdığını fark ettim, ama kollarımda sevgilim varken bunların hiçbiri benim için önemli değildi.

Onu göğsüme sıkıca çekerek, ellerimi beline koydum ve tek vücut olarak hareket ettik. Onu döndürdüm, ama o yine kollarıma döndü. Yumuşak vücudu benimkine yapıştı ve kumaşın altında meme uçlarının sertleştiğini hayal ettim. Boynundan göğsüne kadar uzanan kızarıklığı ağızla takip edip tenini tatmak istedim.

"Matteo," diye nefes nefese söyledi, gözleri mavi elmaslar gibi parıldıyordu.

"*Sei mia*," diye mırıldandım, dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. "*Promettimi*." Sen benimsin. Bana söz ver.

Ona olan bu açlığım doyumsuz bir canavardı.

Ağzını açtı, ama bir kelime bile söylemeden müzik durdu. Herkes dans etmeyi bıraktı ve ben Arianna'ya baktım, ona ne olacağını söylemek istedim.

"Bugün burada hepinizin olması beni çok mutlu ediyor." Babamın gür sesi odayı ve terası doldurdu ve ben Arianna'nın elini tutarak ona döndüm. "Bugün birçok nedenden dolayı özel bir gün, ama bir tanesi öne çıkıyor. Hannah ve Matteo'nun düğününü ve Vitale ve Morrelli ailelerinin birleşmesini kutlamak için lütfen beni alkışlayın."

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Bekle. *Ne?*

Hannah ve Matteo kelimeleri sonunda kafama dank etti.

"Matteo?" Arianna yanımda sert bir şekilde duruyordu, sesindeki endişe beni de endişelendirdi, ben de onun elini tutarak bırakmak istemedim.

Gözlerini kapattı ve onu çekip geri adım attı. Onu suçlayamazdım, ama lanet olsun, bu çok acı vericiydi.

Onun ifadesini fiziksel olarak göremeyerek ve kendimi kaybetme riskiyle karşı karşıya kalarak, kalabalığın içinden geçip babama doğru koştum.

Ne oldu lan?

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARIANNA

Yüzümde donmuş bir gülümsemeyle, Matteo'nun babasına doğru koşmasını izledim.

Göğsüm sıkıştı ve ciğerlerimdeki havayı dışarı çıkarmak için uğraştım. Baskı gittikçe arttı ama ben soğukkanlılığımı korudum. Kontrolü elimde tuttum.

Sen ve ben. Başka hiçbir şey ve hiç kimse önemli değil. Zamanı geldiğinde bunu unutma.

Ve bu beni bir çığ gibi vurdu. O bana bu konuda uyarılmıştı, ben... Aman Tanrım, bunu düşünemezdim. Bunu nasıl yapabilirdi?

Matteo'nun dünyamı bu şekilde yıkacağını asla, ama asla düşünmemiştim. En azından beni uyarabilirdi. Bana bunu borçluydu.

Hannah balo salonunda zıplayarak bana en büyük gülümsemesini gösterdi. Sanki benim kişisel atlama ipiymişim gibi elimi çekti. "Aman Tanrım, Arianna. Oluyor."

Sarı saçları zıplarken gözleri o kadar parlak bir şekilde ışıldıyordu ki, neredeyse güneşin gözlerinde parladığını görebiliyordum.

"Tebrikler" diyebilecek gücü zar zor buldum.

Gianna'ya dönüp ona sarıldı, sevinçten resmen zıplıyordu ve küçük kız kardeşimin bakışları benimkilerle buluştu. Annem ve babam gelip bizi bir grup kucaklaşmasına dahil ettiler. Kardeşlerim de kısa süre sonra katıldı, diğer konuklar da öyle, ben ise geri çekilip donmuş bir heykel gibi durdum. Sanki bir kum saatinden, bozuk görüntüler ve sesler aracılığıyla olanları izliyormuşum gibiydi.

"Buraya gel," dedi annem yumuşak bir sesle. *Nefes al.* Bunu yapabilirsin. *Nefes ver.* Annem beni kucakladı, yanağıma bir öpücük kondurdu ve bu, nedense durumu daha da kötüleştirdi.

Gözlerimin arkası yanıyordu ve kontrolümü kaybetmemek için hızla gözlerimi kırptırıyordum. Bulanık görüşümün arasından Matteo'nun gülümseyen anne ve babasıyla konuşurken gülümsediğini gördüm. *Gülümsüyordu.* Lanet olsun, *gülümsüyordu.*

Aptalın tekiydim. İstedliğini elde etmişti: yalanlarıyla beni başımdan almıştı. O çoktan ikizime yönelmişti, ben de yeni birini bulsam iyi olurdu. Şok dalgaları hâlâ beni vururken, kalbimi onarılamayacak şekilde parçalarken, bu düşünce çok önemsizdi, ama onun beni bu şekilde küçük düşürmesine izin veremezdim.

Ama önce kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Tuvalete gitmem lazım," diye boğuk bir sesle söyledim ve birinin benim çöküşümü görmesinden korktuğum için aceleyle uzaklaştım.

"Hey, Arianna. Dur biraz." Nikola'nın büyük eli benimkini tuttu. "İtiraf etmeliyim ki, *bunu* beklemiyordum." Sesi hafıftı, ama duruşunda hiç de hafıflık yoktu.

"Ne yapıyorsun?"

Gözlerini devirdi.

"Seni teselli ediyorum. En azından öyle düşünüyorum." Ona şaşkın bir bakış attım. "Teselli oldun mu?"

Gözlerimi kırptım, sonra tekrar kırptım.

"Sanırım... öyle... Pek sayılmaz." Onu üzmemek istemediğim için başımı hafıfçe salladım. "O kadar basit değil."

Soluk mavi gözlerindeki bakış beni mahvetti.

"Her şey başarısız olursa, seninle evlenebilirim," diye teklif etti.

"Ne dedin sen?" Matteo'nun soğuk sesi arkamdan geldi, ama dönüp ona cevap vermeyi reddettim.

"Onu duydun." Matteo etrafımdan dolaşırken, sanki onu görüş alanımdan uzaklaştırmak istemiş gibi Nikola'yı işaret ettim. Nikola'dan gözlerimi kasıtlı olarak ayırmamak için yer değiştirdim. "Benimle evlenmeyi teklif etti."

Tabii ki bunu asla düşünmezdim.

Nikola sırtıttı. "Harika, değil mi?"

Şaşkınlıkla, Matteo kolunu geri çekti ve en iyi arkadaşının yüzündeki sırıtışı yumruğuyla sildi. Burada. Herkesin önünde.

Nikola dudağındaki kanı silerken, aptal gibi sırtıyordu, soluk mavi gözleri... eğlenceyle mi parlıyordu?

"Benim cesedimi çiğnemedi ne o ne de başka biri seninle evlenemez, Ari." Matteo bana dönerek kuru ve mizahsız bir kahkaha attı. Omurgam gerildi. "Çocukken sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun?"

"Çocukken çok saçma sapan konuşturdun Matteo, hala da çok konuşuyorsun." Sesimin düzgün tonu beni etkiledi. "Bu, siz erkeklerin arasında yaygın olan, can sıkıcı bir özellik gibi görünüyor."

Benim iğnelememi görmezden gelerek, alçak ve tehditkar bir sesle devam etti: "Sana dokunduğun her erkeğin öleceğine hazırlıklı olmanı söylemiştim. Buna arkadaşlarım da dahil."

Dudaklarımı alaycı bir gülümsemeye büküdüm.

"Bu hakkını kaybettin." Onu geçip gitmeye başladım, ama o bileğimi tutarak beni durdurdu. Bakışlarımı onun bana dokunduğu yere indirdim ve omurgamdan bir titreme geçse de, dokunuşu beni iliklerime kadar sarsmış olsa da, zayıflık göstermeyi reddettim. "Bırak beni yoksa pişman olursun," diye bağırdım.

Şaşırmış görünüyordu, ama beni bırakmayı reddetti.

Hiç düşünmeden, elimi yumruk haline getirip tüm öfkemle onun yüzüne yumruk attım. *Çatırtı.*

Oda bir anda nefes kesen bir sessizliğe büründü, tüm gözler üzerimize çevrilmişti, ama benim tüm dikkatim az önce kalbimi kıran çocuğa odaklanmıştı.

"Bir dahaki sefere, kendimi tutmayacağım."

Oda mezarlık gibiydi, herkes nefesini tutmuştu. Ta ki Nikola gür sesiyle sessizliği bozana kadar. "Sasha amca haklıydı.

Morrelli ve Vitale partileri pembe diziler gibidir, sadece daha iyidir."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ARIANNA

Babam ve Bay Vitale bir anda yanımıza geldiler, konuklar ise kaynaşıyormuş gibi yapıp içkilerini yudumlarırken, bu konuda büyük bir başarısızlık yaşadılar.

Gözümün ucuyla annemin kardeşlerimi odanın diğer tarafına götürdüğünü görebiliyordum. Kardeşlerim en yüksek sesle protesto ediyor, odanın diğer ucuna tehditler yağdırıyorlardı. Amcalarım Luca ve Cassio araya girip erkekleri dışarı sürüklerken, annem Gianna ve Hannah'yı bahçeye doğru itti.

Ne oldu? Hannah dudaklarını oynattı, ama ben arkamı döndüm ve bizi çevreleyen, misafirlerin görüşünü engelleyen babam ve Bay Vitale'ye odaklandım.

"Peki, bu benim işaretim," diye araya girdi Nikola, kaçmaya hazır. "Sakın kıpırdama," diye emretti Bay Vitale.

"Ne oldu?" diye sordu babam, gri gözlerini bana dikerek. Konuşmayı reddederek başımı hafifçe salladım ve çocuklar da aynı şeyi düşünmüş gibi görünüyordu.

"Neden her seferinde oğlumun burnu kırıldığında, senin kızın da ortalıkta oluyor, Nico?"

Babam beni düşünceli bir şekilde inceledi, sonra gözlerini Bay Vitale'ye dikip soğuk bir şekilde cevap verdi: "Asıl soru, neden her zaman bir şeye çarpıyor?"

"O kadının yumruğuna çarpmadı," diye homurdandı Bay Vitale. "Kadın ona yumruk attı." "Aslında bir kazaydı," diye Matteo araya girdi, ama kimse bunu yutmadı. Bu saçmalığa inanmak için kör ve aptal olmak gerekirdi. "Elini tuttum ve o sinirlendi."

"Oğluna bir daha Arianna'ya dokunmamasını söylemelisin, yoksa ben..."

"Nico, dur," diye emretti annem. Babam aşırı koruyucu moduna girdiğinde onu kontrol edebilen tek kişi oydu. "Matteo asla Arianna'ya uygunsuz bir şekilde dokunmaz." Çok yanılıyordu.

"Evet, eminim bu bir yanlış anlaşılma ve çocuklar bunu çözecektir," dedi Bayan Vitale, sonra oğlunu ve beni inceledi. "Siz ikiniz Luciano'nun ofisine gidin, biraz yalnız kalıp bunu çözün ve..."

"Hayır," diye araya girdim ve herkesin gözleri bana döndü. "Beni onunla yalnız bırakırsanız onu öldürürüm."

Nikola ıslık çaldı. Dönüp odadan fırladım ve geniş, sert bir göğse çarptım.

Gözlerimi kaldırdım ve tanıdık soluk mavi gözlerle karşılaştım. Nikolaevler buradaydı.

"Selam, güzelim," diye selamladı beni Sasha Nikolaev. O neşeli biriydi, iki kardeşi ise çok düşünceli ve ciddi görünüyordu. "Neyi kaçırdık?"

Karısı Branka'ya, sonra Nikola'nın ebeveynleri Vasili ve Isabella Nikolaev'e baktım, ardından Alexei ve karısına.

"İyi misin?" diye sordu Alexei ve onun buz gibi sesi ve soğuk bakışlarına rağmen, ben her zaman onda güven hissedirdim. "Yoksa birini öldürmem mi gerekiyor? Sen söyle, Alexei amca halleder."

"İyiyim," yalan söyledim. Küçükken ona amca derdim, ama şimdi ona bu kadar samimi davranmak yanlış geliyordu.

"Ve çok şey kaçırmadın. Nişan duyurusu ve kırık bir burun," diye cevap verdim, omzumun üzerinden bakarak. "Oh, ve Matteo Nikola'ya vurdu." Bu önemsiz bir şey miydi? Evet, ama bu bana biraz zaman kazandıracaktı, çünkü Matteo'nun bana doğru geldiğini, ailesinin onu durdurmaya çalıştığını ama başaramadığını görebiliyordum.

"Matteo'nun beni yakalamasına izin vermeyin, yoksa kırık bir burundan çok daha fazlasını yaşayacak.

kırık bir burunla kalır."

Ailemi atlatıp evden dışarı koştum. Saçlarımı okşayan rüzgâr, Valentino elbisenin ipek kumaşını ısınmış tenime bastırıyordu. Ailemin beni yakalamaya çalışırken çılgınca bağırışlarını duyabiliyordum.

Ama ben çoktan Jeep'ime binmiş, lastiklerim kaldırımda gıcırıyordu.

Şehrin merkezine doğru keskin bir dönüş yaptığımda, arkadan gelen bir homurtu beni dikiz aynasına bakmaya zorladı. Kardeşlerimin esmer kafaları bagajdan dışarı çıkmıştı ve kafamı direksiyona vurmak istedim.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye tısladım.

Koltuk başlıklarının üzerinden atlayıp arka koltuğa zarifçe oturdular. "Kaçacağımı biliyordum," dedi Cassius, koltuğuna yerleşirken.

koltuğa oturdu ve sanki sofistike bir beyefendiymiş gibi, benim cipimin arka koltuğuna saklanmış biri değilmiş gibi, onun kollarını çekiştirmeye başladı.

"Ve sana arkadaşlık gerekeceğini biliyorduk," diye ekledi

Dominico. Ben inledim.

"Yanılıyorsunuz. Arkadaş istemiyorum ve gitmiyorum. Sadece..." İyi bir bahane aradım ve bir yalan uydurdum. "Sadece alışverişe gidiyorum."

Kardeşlerim birbirlerine baktılar, sonra Cassius, "Tasadüfen, bizim de alışveriş yapmamız gerekiyor," dedi.

"Bu aile sınırlara hiç saygı duymuyor," diye mırıldandım, ayağımı pedala bastırarak Vitale'nin evinin her saniye küçülmesini izledim. "Kişisel alan kavramını hiç duydunuz mu?"

"Abartılıyor," dedi Dominico, ön yolcu koltuğuna kayarak. "Çaresizce ihtiyaç duyana kadar," mırıldandım.

Cassius orta konsola eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hayır, ihtiyacın olan bu değil. En azından bugün değil."

"Nehrin manzarasını izleyebileceğimiz bir yer biliyorum, sonra oraya gidebiliriz," dedi Dominico. "Romantik bir yer."

Ona bir bakış attım. "Ve seninle oraya gitmek isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

Omuz silkti. "Yakınlarda iyi bir dondurma kamyonu var. Nutella aromalı dondurmaları var."

"Tamam, neyse."

İki saat sonra, üçümüz askeri yeşil renkli Jeep'imın kaputuna oturduk, kot pantolon ve beyaz tişörtler giymiştik ve yan yana oturduğumuzda "*Bang... Bang... Mudafuka*" yazısı ortaya çıkıyordu. Evet, son sözü söyleyen bendim ve o anı bir selfie çekerek, dondurmamızı ve tişörtlerimizin üzerindeki yazıyı da kadraja alarak kutladık.

Hoparlörlerimden gelen müzik, sürekli şehir manzarasını kesintiye uğratan tek şeydi.

Arada sırada, böyle sessizliğe büründüğümüzde, daha önceki acıyı hatırlıyordum ve duygularım beni sarstı. Bu durumda olmam çok adaletsizdi. Matteo benim gözyaşlarımı hak etmiyordu. *Beni* hak etmiyordu.

"Fotoğrafımızı Instagram'a yükledim," dedi Cassius, acıma partimi bozarak. "Başlık tişörtlerimizdeki yazıyla aynı ve Matteo'yu etiketledim. Sence onu öldürmeyi planladığınızı anlayacak mı?"

"Artık mesajı kesinlikle almış olacaktır," dedi Dominico soğukkanlılıkla. Gözlerimi devirdim. "Kimse kimseyi öldürmeyecek."

"Dinle, kardeşim, bu berbat gömleği park satıcısından boşuna almadım," diye homurdandı Cassius. "Alışverişe çıkacağınızı sanıyordum."

Gözlerimi devirdim. "Lanet olası snobluk yapma. Alışveriş yaptık, değil mi?"

Cassius başını salladı. "Evet, öyle. Converse mağazası fena değildi, ama park satıcıları... Benim itibarımı korumam lazım."

Ona orta parmak gösterdim, ama pek işe yaramadı. Kendimi berbat hissediyordum.

"Ne oldu, Arianna?" diye sordu Cassius ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tam da her şey yolunda gittiğini düşünürken. "Hannah'nın nişanlandığını duyunca şaşırdığını söyleme sakın?"

Evet, geçen hafta birlikte olduğum adamla nişanlandığına çok şaşırdım. Ama bunu kardeşlerime itiraf edemezdim, etmedim de. Matteo muhtemelen kanlı bir burundan çok daha fazlasını yaşardı.

"Onu paylaşmak zorunda kalacağından mı endişeleniyorsun?" diye sordu Dominico. "Cassius ve ben sık sık aynı kıza aşık oluruz, ama paylaşırız..."

"Fazla bilgi. Fazla bilgi. Fazla bilgi. Lanet olsun Dominico, gerçekten bilmeme gerek olmayan bazı şeyler var."

Onlar, hiç etkilenmemiş gibi gülerek, "Annem bize her zaman paylaşmanın önemini öğretmiştir," dediler.

Gözlerimi devirdim. "Siz hastasınız."

Kız kardeşimi seviyordum, ama sevdiğim bir erkeği onunla paylaşma düşüncesine dayanamıyordum. Yine de, onun kalbini kırma düşüncesi daha da kötü geliyordu.

Jeep'imın kaputundan kayarken, bu karmaşaya tek bir çözüm olduğunu biliyordum.

"Vitale malikanesine geri dönelim."

Bu nişanı kabul edip hayatıma devam edecektim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

MATTEO

Parti hala tüm hızıyla devam ediyordu, konuklar gördükleri şeyleri konuşup dedikodu yaparken, ben kütüphanede kanayan burnumu siliyordum.

Bu lanet olası hatayı düzelttiğimde, bize yönelik daha fazla fısıltı ve bakışlar olacaktı.

Babama, yanlış kız kardeşe evlilik ayarladığını açıklamak üzereyken, gözümün ucuyla Nikola ve Ari'yi gördüm.

Onun, bugün erken saatlerde benim aletime sarılmış olan eline dokunduğunu gördüğümde, daha önce hiç yaşamadığım bir öfke beni sardı. En iyi arkadaşımı öldürmek, onun kanını annemin mermer zeminine bulaştırmak istedim, böylece ona dokunmayı düşünen diğer pisliklere bir uyarı olsun diye.

Nasıl oldu da kendimi onun arkasında bulduğumu bile bilmiyordum, ama sonra o pisliğin evlilikten bahsettiğini duydum ve beynimde bir şey kısa devre yaptı.

O anda onu öldürmediğim için şanslıydı. Ne cüretkarlık ama.

Onun anneme dokunduğu görüntüsü içimde yeni bir öfke dalgası yarattı ve kendimi zorla nefes almaya zorlayarak kafamdaki kırmızı sis bulutunu dağıttım.

Tam da bu şekilde kendimi kütüphanede buldum, sakinleşmeye çalışıyordum. Tek bir yanlış kelimeyle kendimi kaybedebileceğimi biliyordum, çünkü on yıllardır aşık olduğum kızın yüzünde gördüğüm bakış yüzündendi. *Benim* ona yüklediğim bakış.

Babamın protokolünü takip etmemeliydim. Gidip kendim onun elini istemeliydi. Siktir, siktir, siktir.

Kütüphanenin kapısı açıldı ve mahremiyetimi ihlal eden kişiye bağırarak üzüreydim ki, en iyi iki arkadaşımın içeri girdiğini gördüm.

Sakinlik ve mantık pencereden uçup gitti. Kapı tam olarak kapanamadan Nikola'nın üzerine atladım ve onu duvara ittim. Antika lamba sallandı ve birkaç kitap yere düştü, ama umurumda bile değildi.

"Ne halt ediyorsun, benim kadınıma *dokunarak* flört etmeye çalışıyorsun?" Nikola'nın yüzüne tükürdüm. Onu tanıdığım onca yıl boyunca hiç kavga etmemiştik. Ama bu durum değişmek üzereydi. "Ölmek mi istiyorsun, öyle mi?"

"Sakinleşelim." Gabriel aramıza girdi. "Ve lütfen, takım elbiseme dikkat et."

"Ona bir daha dokunursan seni paramparça ederim Nikola," diye kükredim.

"Neden bu kadar sinirlendin dostum?" Nikola ciddi bir ifadeyle sordu. "Az önce onun kız kardeşiyle nişanlandığını açıkladın. Artık o herhangi bir erkek için serbest."

"Benimle dalga geçme." Kulaklarım öfkeden zonkluyordu. "Yoksa altı fit toprak altında ne kadar özgür olacağını sana gösteririm."

Gabriel onaylamayan bir şekilde başını salladı ve biraz daha yaklaştı.

"Arianna'nın rahibe olmasını bekleyemezsin," dedi, hala gülerek. "Bunun için çok güzel."

"Bu bir hataydı." Hannah'dan hoşlandığımı düşündükleri için hem babamı hem de onun babasını boğazlayabilirdim. Lanet olsun, ne zaman ona en ufak bir ilgi göstermişim ki?

"Kimsenin 'yanlış kız kardeş' diye bağırdığını duymadım dostum." Nikola güldü, ama haklıydı. Arianna'nın istediğim kişi olduğunu haykırmalı ve açıkça belirtmeliydim. "Ben olsam öyle yapardım."

Gabriel alaycı bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten mi? Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, o kız geldiğinden beri ondan kaçınıyorsun."

Omuz silkti. "Onunla hiçbir ilişkim yok. Hiç olmadı. Asla da olmayacak."

"Bunu bilmek güzel."

"Ve unutma, o benimle neredeyse akraba," diye mırıldandı.

"Neredeyse sayılmaz," dedi Gabriel yavaşça. "Ama eğer hak iddia etmiyorsan, bunu çok isteyecek iyi bir arkadaşım var..." Nikola onu yakaladı ve vücudunu arkalarındaki masaya fırlattı, masanın üzerindeki eşyalar yere düştü ve bazıları arkadaşımın kıyafetlerine sıçradı.

Gabriel sadece iç geçirdi. "Sana takım elbisem konusunda uyarıda bulunmamış mıydım?"

"O. Müsait. Değil." Nikola'nın soluk mavi gözleri karardı. "Bir daha sakın öyle bir şey söyleme."

İki aptala başımı salladım, ama ben de onlardan daha iyi değildim. Gabriel benim kadınıma yakışıklı bir Kolombiyalıyla çıkmasını teklif ederse, ben de onun kafasını koparırdım.

"O zaman onu görmezden gelmeyi bırak, yoksa o başka birine yönelecek." Gabriel onu itti ve takım elbisesini düzeltti. "Bir daha takım elbisemi buruşturursan, seni öldürürüm."

"Sen ve o aptal takım elbiseler," diye mırıldandı Nikola.

"Bir ara denemelisin," diye kuru bir şekilde karşılık verdi. "Dövmelerini göstermeyi sevdiğini biliyorum ve kız arkadaşın da onlara takıntılı gibi görünüyor, ama..."

"Gerçekten mi?" diye şaşkınlıkla sordu ve ben, içinde bulunduğum bu acı verici duruma rağmen gözlerimi devirdim. Kör bir adam bile Skye'nin sürekli dövmelerine baktığını görebilirdi. "Muhtemelen benim neredeyse kuzenim olduğu için," diye haklı çıktı Nikola.

Bu konuşmayı bitirip bar alanına doğru yürüdüm. Bir günde kaldırabileceğim aptallığın bir sınırı vardı.

Gabriel bana barda katıldı ve "Kör mü bu adam?" diye mırıldandı.

Omuz silktim.

Nikola da kısa süre sonra bize katıldı. "Votka alabilir miyim dostum?"

"Kendin al." Çenemi berrak sıvının olduğu yöne doğru eğdim. "Tüm personel partide."

"Ahhh, self servis." En üst raftaki votkanın kapağını açtı ve taşana kadar doldurdu. "O zaman cömert bir porsiyon olsun."

"Onun shot bardağı olmadığını biliyorsun, değil mi?" Omuz silkti.

"Alkolü kaldırabilirim." Tek dikişte içti, sonra bardağı bar tezgahına vurdu. "Ee, konuşacak mıyız?"

Gabriel sinirli bir ses çıkardı. "Neyi konuşacağız?"

"Amara'nın soğuk tavırları ve sana dik dik bakan o şeytani ikizler." Nikola, başkaları söz konusu olduğunda hiçbir şeyi gözden kaçırmazdı, ama kendi hayatına gelince... yarasa kadar kördü. Bana döndü ve bakışlarıyla beni delik deşik etti. "Arianna'yı unutamaz mısın? Yani, kadınlar... şey, birbirinin aynısı gibi görünüyorlar."

Alaycı bir nefes verdim. Keşke o kadar basit olsaydı.

"Kız kardeşler birbirinden daha farklı olamazdı. Ari benim eksik parçam ve benim için tek kişi."

Sessizlik ortamı kapladı. Gabriel beni anlayabilirdi, ama Nikola sanki ona Yunanca konuşmuşum gibi bakıyordu — ki ben Yunanca bilmiyorum.

Az önce söylediğim kelimeleri anlamaya çalışmaktan vazgeçtiği anı ifadesinden anlayabiliyordum.

"Ağır bir konu gibi." Nikola esnedi. Lanet olsun, esnedi, sonra gözleri parladı ve soluk bakışlarında bir fikir belirlediğini görebildim. "Ona öleceğini söyle," diye önerdi, çok ciddi bir şekilde. "Ölümçül bir hastalık ya da onun gibi bir şey."

Hayır. Lanet olsun.

"Evet, kendi hastalığını taklit etmek kadar etkili bir şey yok," diye mırıldandı Gabriel. "Tam da onun istediği şey. Acıma."

Nikola omuz silkti. "Acımasız seks, hiç seks yapmamaktan iyidir."

"Senin aşık olmanı bekleyemem, çünkü yemin ederim ki, ben..."

"Seni burada durdurayım." Nikola elini kaldırdı ve avucunu Gabriel'in yüzüne koydu. "Aşk benim sözlüğümde yok. Öpüşme ise kesinlikle var ve sana şunu söyleyeyim, kadınlar buna bayılır."

Gabriel ona inanamayan gözlerle baktı. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Sen benim tipim değilsin." Sonraki sözlerini bana yöneltti. "Beni dinle dostum. Hannah ile evlenmemekte ısrarcıysan, Arianna'ya —takip et, kapısına atan bir kalp bırak, onu kaçır. Amcam Sasha'da işe yaramıştı. Bunu şöyle düşün..."

Dinlemeyi bıraktım, ama geveze Nikola'yı geride bırakırken, bir düşünceyi kafamdan atamadım. Lanet olası çılgın Ruslar ve fikirleri.

Önce işleri doğru şekilde yapardım. Bu işe yaramazsa, Ari onun için ne kadar ileri gidebileceğimi anlardı.

Bizim için.

Babamı ofisinde Massimo amcamla birlikte buldum. Her şeyin cehenneme döndüğü dışında, sanki bir déjà vu yaşıyordum.

"Nico kadar dijital izleri takip etmede iyi olan kimse yok. Bu işin içini çözmek için onun yardımına ihtiyacımız var."

Belles meselesi babamın ve dürüst olmak gerekirse benim de üstüme yük oluyordu. O ortaçağ müzayedelerinin yeniden ortaya çıkma ihtimali varsa, Francesca ilk sırada yer alacaktı.

Massimo amca kıkırdadı. "Kızın oğluna habersizce yumruk attıktan sonra Nico'dan yardım istemenin akıllıca olduğuna emin misin?"

"O yapmadı," dedim, amcam ve babamın karşısına oturarak. "Doğru, sen kazara onun yumruğuna düştün," dedi amcam kuru bir şekilde. "Hangi kazara kıldı kıldı kıldı," dedi dedi söyledi bir sert ifadeyle

"Beni *yanlış* kız kardeşle tanıştırmısaydın bunların hiçbirisi olmazdı."

Massimo amca ısıklık çaldı. "Bu oldukça zor bir durum gibi görünüyor."

Ona sert bir bakış attım.

"Hayatımın boktan halini komik bulmana çok sevindim." Ona alaycı bir gülümseme attım. "Ama babam büyük bir hata yaptı ve..."

"Dur biraz, evlat," dedi babam sözümü keserek. "Seninle Arianna'nın eşleştirileceğinden hiç söz edilmedi. İkizlerle tanıştığımızdan beri, seni isteyen hep Hannah'ydı. Diğer ikizi istediğini nereden bilebilirdim ki?"

"Ari ve Francesca'yı tetikçiden kurtarmıştık," diye bağırdım. "Neden Hannah hakkında bir şey söyleyeyim ki?"

Babam bana boş boş baktı. "Hannah hep seninle evleneceğini söylemişti. Arianna ise hiç bir şey söylemedi."

"Ama ben yaptım," diye bağırdım. "Ölümlü burun buruna geldiği deneyiminden sonra, onu kaybetme riskini göze almak istemedim."

"Arianna mı?"

"Evet, Arianna, lanet olsun."

"Kızlar... birbirlerinin aynısı," diye mantıklı bir açıklama yapmaya çalıştı babam.

Elimi saçlarımın arasına geçirdim. "İkisi arasındaki farkları nasıl görmüyorsun?"

"Oğlum, hayatımda önemli olan ve fark ettiğim sadece iki kadın var. Annen ve kız kardeşin. Ayrıca, Arianna sana hiç ilgi göstermedi ve sekizinci doğum gününde burnunu kıranın o olduğunu bilmediğimi sanma."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Hannah'yla evlenmem imkansız. Nico Morrelli ile görüş, ona her şeyi açıklayacağım."

"Ona sorarım, ama Arianna'nın evet diyeceğinden emin misin? Çünkü Nico Hannah'ya seçim şansı verdi ve o da seni kabul etti."

"Evet, eminim."

"İyi. Arianna ile konuşacağım."

Massimo amca kaşlarını kaldırdı. "Ya yanlış ikizle konuşursan?" "Haklısın," dedi babam, sonra bana baktı. "Ona bir isim etiketi alabilir misin?"

İnledim. "Baba, o köpek değil ki."

Amca başını salladı. "Bu çukuru daha da derinleştiriyorsun, Luciano." "Saçmalık. Sadece doğru kişiyle konuştuğumdan emin olmak istiyorum." gelinim. Artık hata yapma."

Kapı çalındı ve annem kafasını içeri soktu. "Luciano, misafirlerimiz hala burada. Sasha senin saklandığını düşünüyor."

"Haksız değil," diye mırıldandı babam. "Ondan tek bir ukala söz daha duyarsam onu vurabilirim."

Annem içeri girip yanıma oturdu. "Kimse vurulmayacak, ama bu odadan çıkıp herkesle görüşmen gerekiyor. Ve Morrellilerle aralarımızı düzeltmemiz lazım."

"Hannah neden kabul etsin ki?" Kafamı salladım. "Bilmiyorum."

Annem koltuğunda dikleşti. "Ne demek istiyorsun? Bunu sen istedin, değil mi Matteo?"

Babam ayağa kalktı ve minibara gidip bourbon bardağını yeniden doldurdu. "Oğlumuz bunu istiyordu, ama tesadüfen Hannah'ya benzeyen Arianna ile."

"Luciano!" Annem onu azarladı.

"Onlar birbirinden daha farklı olamazlardı," dedim ona. "Ve ben Arianna'yı istiyorum."

"Arianna mı?" diye sordu annem yumuşak bir sesle. Ben başımı sallayınca, eğilip yanağımı okşadı. "Beni her zaman şaşırtmayı başarıyorsun, Matteo."

"Asıl soru, onu elde etmek için bir şey başlatmaya hazır olup olmadığın," diye araya girdi babam.

Hiç tereddüt etmedim. "Evet. Ya o ya da hiç kimse."

Ailem sözlerimi düşünürken, Massimo amcam gözlerime bakıyordu. "O zaman savaşa hazır olsan iyi olur."

Annem ellerini göğsüne koydu. "Umarım iş o noktaya gelmez. Ben Bianca ile konuşurum, baban da Nico ile konuşur. Arianna hala dışarıda ama geri dönecektir. O mantıklı bir kızdır."

OTUZ ALTI. NICO

Bugün her şey boku yedi, ve bu hafif bir ifade.

"Bir hata yaptım," dedi Luciano dişlerini sıkarak. Bunu söylemek onu birkaç yıl yaşlandırmış olmalıydı. "Başından beri Arianna'ydı."

Kızım aniden evden ayrıldığında, onun telefonunu ve ardından Matteo'nun telefonunu hackledim. Hayatımda ilk kez kızımın mahremiyetini ihlal ettim ve bu süreçte uzun süredir arkadaşım olan Luciano'nun güvenini sarsmış oldum.

O lanet olası Vitale'ye gelince... Onu boğazlamak, bir hendeğe atmak ve iki kızım da mutlu bir şekilde hayatlarına devam edene kadar orada bırakmak istedim.

Tabii ki, bunların hiçbirini söyleyemezdim çünkü Arianna'nın özel mesajlarını hacklediğimi kimse öğrenmemeliydi. Hepsı bana düşman olurdu, buna şüphe yoktu.

Nasıl bu hale geldik? *Siktir. Siktir. Siktir.*

"Orada ne oldu lan?" diye sordu Alessio, muhtemelen dedikodulardan uzak duran birkaç konuktan biri.

Raphael ona bir bakış attı. "Neredeydin lan?" "Autumn'un acil bir... meselesi vardı." Çeviri: karısını beceriyordu. Aferin ona.

Raphael kıkırdadı. "Nico genelde *acil* meseleleri karısıyla görüşmez mi?"

Ona sert bir bakış attım. "Kızımın nişan duyurusunda bulunmam gerekiyordu."

Ve ardından gelen kaos.

"Siktir, kızım la da aynı şeyi mi yaşayacağım?" Alessio mırıldandı. "Belki de birkaç silah daha almalıyım."

"Benim bir topçu ordusu var," diye homurdandım. "Yine de işe yaramadı."

"Belki uzak bir ada?" diye önerdi Cassio. "Luca için işe yarıyor gibi görünüyor."

Alessio alaycı bir şekilde güldü. "Kızı, Marchetti ailesinin en büyük oğlu Enzo ile nişanlı, yani bu da ona pek yardımcı olmadı."

"Yaşamak istiyorsanız konuşmayı kesin," diye uyardı Luca. İlk kızının evlendirilmesi hâlâ onun için hassas bir konuydu.

Luciano alaycı bir şekilde güldü. "Bu çocuklar beni deli ediyor."

"Arianna Matteo'yu istiyorsa neden ona yumruk attı?" diye sordu Cassio, bitmek bilmeyen tartışmayı sonlandırarak. "Yanlış kimlik... tamam, bunu anlayabiliyorum. İkisinin arasında hiçbir zaman" —ona sert bir bakış attım ve o boğazını temizledi— "sevgi belirtisi görmedik. Ama sonra Arianna gidip ona yumruk attı?"

"Bu günlerde çocuklar hakkında bir iki şey öğrenmen gerekiyor," dedi Luca alaycı bir şekilde. "Ama sana açıklayayım, eğer bu da işe yaramazsa, sana lanet olası bir resim çizeceğim." Luca boğazını temizledi ve neredeyse gözlüklerini çıkarmasını bekledim. "Matteo muhtemelen Arianna'ya onun tek ve biricik aşkı olduğunu söylemiştir..." Luciano ve ben ikimiz de homurdandık. "Bugüne gelelim, iki kızın birbirine yakın olduğu bir ortamda gerginlik yüksekti. O ve Arianna dans ettiler ve muhtemelen birbirlerine tatlı sözler fısıldadılar, sonra da duyuru geldi... Tada, Matteo onun kız kardeşiyle evleniyor."

Lanet olsun. *Hannah'nın kalbini kırmadan bunu nasıl düzeltebilirim?* Arianna'nın şu anda kalbi kırık bir şekilde orada olması beni delirtiyordu.

Çalışma odasının kapısı açıldı ve Sasha Nikolaev içeri girdi, kapıyı arkasından açık bıraktı.

"Siz piçler parti vermeyi iyi biliyorsunuz," dedi, yanıma oturarak. *Kahretsin*. "Ve sana söylüyorum, Morrelli."

"Bu benim partim değil," dedim kuru bir şekilde, içkimi içip boğazımdan acı tadı akarken.

"Sen ve Vitales ailesi, normalde sıkıcı olan şeyleri heyecan verici hale getirmeyi her zaman bilirsiniz," dedi, benim sözlerimi tamamen görmezden gelerek. "Kırık burnu kaçırdığım için üzgünüm."

Luciano ona sert bir bakış attı. "Burnu kırık değil."

"Ve çocuk Arianna'nın... eline çarptığını söyledi. Yani bu bir kazaydı." Neden bu saçmalığa yorum yapıyordum ki? Aslında Matteo'nun burnunu kırmasını dilerdim.

Sasha kıkırdadı. "Eminim *bir şeye* arpmıştır." "Bu ne anlama geliyor?"

"Olayın güvenlik kamerası görüntülerini görebilir miyim?" Sasha beni tamamen görmezden gelerek sordu. "Şu anda biraz patlamış mısır ve bir film iyi olurdu."

"Siktir git." Luciano'nun eli seğırdi ve benim kadar onun da silahına uzanmak istediğini düşündüm.

Sasha bana dönüp baktı. "Bu arada, Nikola ile kızının çıkıyor olabileceğini duydum."

"Cesedimi iğnemedен olmaz," diye dişlerimi sıktım.

"Kızım bir Rus'a bakarsa bile, o pii öldürürüm," diye mırıldandı Luca. Ve bu, onun ağzından çıkan bir söz olarak bir anlam ifade ediyordu, çünkü o insanları kışkırtmayı iyi bilirdi. O lanet Ruslarla başa ıkamıyorsa, ben de kesinlikle başa ıkamazdım.

"Nikola'ya uzak durmasını söyle," diye uyardım onu. "*Tüm kızlarımdan.*"

O lanet çocuğı severdim, ama uzak bir tanıdık olarak, damadım olarak değıl. Şükran Günü ve Noel'lerin nasıl geçeceğini şimdiden tahmin edebiliyordum. Burun köprümü imdikleddim.

"Aşkı durduramazsın," dedi Sasha, köpekbalığı gibi sırtarak. "Cupid'in oku seni vurduğunda..."

"En çok benim kurşunumdan endişelenmelisin."

"Karın nerede?" Luciano homurdandı. "Onunla ve çocuklarıyla birlikte olman gerekmez mi?"

Sasha bacaklarını kaldırıp sehpaye koydu, ağırlığıyla sehpa sallanmaya başladı. "Hayır, onlar iyi, sorduğun için teşekkürler." Sanki işaret almış gibi, Skye Leone yanıımızdan geçip ofise bir göz attı ve o çılgın herifin ifadesi yumuşadı, işaret diliyle konuşurken, "*İyi misin Skye? Bana ihtiyacın var mı?*" diye mırıldandı.

Gözleri odanın içinde dolaştı. Zavallı kız, Dante Leone ve Sasha Nikolaev gibi iki çılgın herifin gözetimi altında hiç şansı yoktu. Belki şanslı olur ve bu pislikler birbirlerini öldürürlerdi?

Kız sadece başını salladı ve yürümeye devam etti, açıkça bu işe karışmak istemiyordu. Aferin ona.

"Arianna geri geldi." Grace birdenbire ortaya çıktı, nefesi kesilmişti. "Alışveriş poşetleriyle! Üstünde de şöyle yazan bir tişört var..."

"Ne yazıyor?" diye sordum.

"O ve kardeşleri arasında... *Bang... Bang... Mudafuka* yazıyor." Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sasha başını geriye atıp güldü, Luca ve Cassio da hemen ona katıldı. Luciano ve ben gülmeyen tek kişilerdi. "Arianna'nın silahı var mı? Ateş edebilir mi? Kardeşleri Matteo'yu vurmasına izin vermezlerdi. Değil mi?" Başını salladı. "Hayır, Matteo'yu vurmazdı. Onlar neredeyse kardeş gibiler."

Kardeşmiş, hadi oradan.

Yeniden oturdum, başım birden patlayacakmış gibi hissettim. Bir şekilde bunu bitirmem gerekiyordu.

"Arianna'nın silahını salladığını hayal edebiliyor musun? Yani, o kız ateş edebilir, ama öldürmek..." Luciano endişeli bir ifadeyle sözünü kesip elini saçlarına götürdü.

Burnumun köprüsünü sıktım. Bu gün bir an önce bitsin, yoksa karşımdaki soluk mavi gözlü deli piçten başlayarak ateş etmeye başlayacağım.

"Neden öyle yazan bir tişört alsın ki?" Grace devam etti.

"Belki Matteo'yu incitmek istiyordur," dedi Sasha yavaşça. "Onu birazcık incitmek. O da onu incittiğine göre bu adil olur."

Dişlerimi gıcırdatma sesim ortalığı doldurdu, sonra dişlerimi sıkarak, "Gitmen gereken bir yer yok mu, Sasha?" dedim.

"Hayır, kalacağım. Sonra bana teşekkür edeceksin."

"Bundan şüpheliyim," diye tısladı Luciano, ayağa fırlayarak hepimize içki doldurdu. Tanrı bilir, çocuklarımızdan kurtulmak için buna ihtiyacımız olacak. "Grace, Matteo'ya onun da geri döndüğünü haber ver."

"Ben onu getiririm," dedi Luca, ayağa fırlayarak. "Merak etme, üzerinde silah olmadığından emin olacağım."

Ona bir bakış attım, hoşlanmadığımı açıkça belli ederek.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

ARIANNA

Kardeşlerimle birlikte Vitales'lerin evinin ön kapısından içeri girdiğimizde saat neredeyse on olmuştu. İçeri girdiğimiz anda etrafımızda konuşma sesleri yankılandı ve ben hemen geri dönmek istedim.

"İnsanlar partide fazla kalmanın ne demek olduğunu anlamıyor mu?" diye mırıldandı Cassius.

Sadece yatak odama gidip kendimi içeri kilitlemem gerekiyordu, yoksa pişman olacağım bir şey yapabilirdim. Ama beş adım bile atmadan köşeye sıkıştım ve tüm çantalarım büyük fuayenin zeminine düştü.

"Neredeydin?" diye sordu Hannah çok peltek bir sesle. Elini salladı, hareketleri yavaştı ve bize doğru sendeleyerek geldi. Gianna onun arkasından geldi, yüzüstü düşmemesi için ona destek oldu. Gözlerime bakarak, bariz olanı söyledi: *"O bir kokarca kadar sarhoş."*

"Biz..."

"Boş ver," diye açıklamamı kesti. Saçlarını salladı ve hayali bir mikrofonu dudaklarına götürürken parmağını bana doğrulttu. "Bayanlar ve baylar, ikizim geri döndü ve nişan partimi şereflendirdi."

"Kes şunu, Hannah," kardeşim Dominico uyardı. "Bugün aptalca şeyler yapmanın sırası değil."

"Sorun yok," dedim, ama küçük kardeşim sadece homurdandı.

"Hayır, sorun var. Hannah, sen onu bırakıp gittiğinden beri

"

Suçluluk duygusu göğsümü deldi ve kız kardeşimi kucakladım. "Çok üzgünüm. Duyuru beni şaşırttı."

"Neden?" Kaşlarını çatarak bana baktı. "Küçüklüğümüzden beri Matteo ile evleneceğimi söylüyorum." Haklıydı. Muhtemelen bu duyuruya şaşırmış tek bir konuk bile yoktu. Hannah saçlarını tekrar salladı ve gülümsedi. "İnanabiliyor musun kardeşim? Bütün havlularına *H&M harfleri* işlenecek."

Boğazım mide bulantısıyla doldu, bir anda göğsüme çok fazla duygu hücum etti.

"Şahsen ben o harfleri hiçbir yere kazıtmazdım," dedi Gianna ciddi bir ifadeyle. "Tabii herkesin onların *H&M* mağazasından olduğunu düşünmesini istemiyorsan."

Cassius kıkırdadı. "Hannah'nın zevkini düşünürsek, gerçekten oradan olabilirler."

Kardeşlerimin omuzlarına hafifçe vurdum. "Kesin şunu ikiniz. Onun zevkinde yanlış bir şey yok."

Yoktu, ama ikizim *H&M* gündüz elbisesi aşamasından geçmişti ve bunu kanıtlamak için kış ortasında sarı keten elbise giydiği fotoğraflar vardı.

"Hmm, o zaman belki *M&H* olabilir...?" Hannah düşünceli bir şekilde çenesine dokundu. "Ama onun baş harfinin önce gelmesi fikrini hiç sevmiyorum."

"Neden önemli olduğunu anlamıyorum," diye mırıldandı Gianna.

Hannah mutlu bir şekilde iç geçirdi, ayakları üzerinde sallanarak tavana baktı. "İnanabiliyor musun? Bir beyefendi gibi elimi istedi. Senin çok sevdiğin dizi gibi. Adı neydi?"

"*Bridgerton*."

"Ama o dizide kimse sevişmeden önce izin istemiyor," dedi Cassius ciddi bir ifadeyle. "Siz seviştiniz mi?"

Göğsüm kötü bir hisle burkuldu.

"Neden İngiliz argosu kullanıyorsun?" diye sordu Gianna, kardeşimize gözlerini kısarak.

"Belki de İngiliz bir kızla sevişiyordur," diye cevapladı Dominico. "Ben sevişiyorum ben sevişiyorum."

"Çok fazla sevişme ve sikiş var," diye mırıldandı Hannah. "Başım dönüyor."

"Bence başını döndüren başka bir şey var," diye sertçe söyledim, ama hemen ardından gülümsemeyle sert ses tonumu yumuşattım.

kıskançlıktan yeşile döndüğüm için ikizimin suçu değildi.

"Benim için mutlu musun, kardeşim?" diye sordu Hannah, bana yaslanarak. Onu sıkıca kucakladım, o tanıdık aidiyet duygusu beni sardı. O benim ikizim, diğer yarım. Onun kalbini kıran kişi ben olamazdım, olamazdım. "Dünyada en sevdiğim iki kişi. Matteo ve Arianna."

Suçluluk duygusunun kötü tadı dilimde ağır bir yük oluşturunuyordu.

"Peki bizim kardeşlerimiz ve ben neyiz?" diye tükürdü Gianna. "Kıyılmış ciğer mi?"

"Şey..." Hannah sarhoş bir gülümsemeyle gülümsedi, ama sonra sanki onu ve kardeşlerimizi unutmuş gibi bana döndü. "Sen de ondan hoşlanıyorsun, değil mi? İkinizin birbirinden hoşlanmamasını istemem."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, ama bir cevap bulamadan Luca amca ortaya çıktı.

"Selam, evlat." Beni kucakladı. "Döndüğüne sevindim. Baban Luciano'nun ofisinde seninle konuşmak istiyor."

"Şey, çantalarımı yukarı çıkarmam lazım."

"Ben alırım," dedi Hannah, beni ofisin yönüne iterek. "Git babamıza hayırlısını dile."

Yüzümü buruşturarak arkamı döndüm ve Skye'nin şefkatli gözleriyle karşılaştım. *"İyi şanslar. O oda saatli bir bomba gibi."*

Burnumun köprüsünü sıktım. "Teşekkürler. Silahın var mı acaba?"

Gözleri gömleğime düştü, sonra arkamdaki kardeşlerimin gömleklerine kayd. *"Silahsız gitsen daha iyi olur. Seni kızdırırlarsa, sonra onları soyarsın."*

Göz kırptı ve kalabalığın içinde kayboldu.

Göğsümü şişirdim, omuzlarımı dikleştirdim ve bir kez başımı salladım. "Gidelim gidelim."

Ofiste beni bekleyen manzara normal bir kızı korkuturdu.

Şanslıydım ki, ben normalden çok uzaktım.

Bu adamların arasında büyümüşüm ve tıpkı kendi babam gibi, onlar da her zaman benim ve kardeşlerimin yanında olmuştu.

"Yani bunu tüm arkadaşların şahitliğinde mi yapıyoruz, baba?"

Sasha Nikolaev gerginliği bozdu. Bir nevi. "Ben senin müstakbel damadın olarak buradayım."

Kaşlarını çattım ve babama sert bir bakış attım. "Yemin ederim, eğer sen ayarladıysan..."

"Ben ayarlamadım," diye hemen beni ikna etti. "Üçünüze de seçim hakkı vereceğime söz verdim."

"Nikola, Arianna'nın seçimi, değil mi?" Sasha gülümseyerek devam etti. "Bana Sasha Amca diyebilirsin, tıpkı çocukken yaptığın gibi. Gel, amcanın yanına otur, evlat." Bir an durdu, kendi kaşlarını da çatarak. "Şey, bu biraz yanlış geldi."

"Senin bir sorunun var," diye mırıldandı Luca Amca. "Yeteneğini kaybediyorsun dostum. Komik ve sinir bozucu olmak yerine, sapık ve sapkın konuşuyorsun."

Sasha'nın yüzü somurtkan bir hal aldı.

"Evet, ben de bu ses tonunu sevmedim." Babam ve ben iç çekip burunlarımızı kıstık ve Sasha, aynı ifadeyle parmağını sallayarak yüzünü aydınlattı. "Şuna bakın! Babasına çekmiş, kızına çekmiş. Çok tatlılar." Babam onu öldürmek ister gibi baktı. "İçeri gel, evlat, ve konuşmanın ilk yarısını unut. Ben sadece senin amcan olacağım."

"Cesedimi çiğnemedenden olmaz," diye mırıldandı babam.

"Anlaşılabilir," dedi Sasha ciddi bir ifadeyle, ben ise omzumun üzerinden bakarak çıkışa özlemle göz attım.

"Kaçmanın bir anlamı yok," dedi Luca amca, gizlice göz kırparak. "O yaşlı pislikleri boş ver, merak etme, ben arkadayım."

"Uh-huh."

Odanın içine doğru yürüdüm ve boş bir sandalyeye oturdum, sonra bacaklarımı çaprazladım.

"Her ne ise, ben yapmadım," diye mırıldandım ve bir kahkaha dalgası daha kopardı. Ama ben hiç komik bulmadım. "Aslında, düzeltme yapayım. Matteo'ya yumruk attım ve hayır, pişman değilim."

Babam gözlerimi dikip beni inceledi, ama ben onun bakışları altında tamamen hareketsiz kaldım. Matteo ile olan tüm bu olayı bir yanlış anlaşılma olarak gösterip, yoluma devam etmeyi planlıyordum. Ne kadar zor olabilirdi ki?

"Bir yanlış anlaşılma oldu," dedi babam soğukkanlılıkla. "Korkarım Luciano ve ben..." İki rahatsız edici bir bakış değiştirdiler

sonra babam devam etti. "Evlilik anlaşmasını yaparken bir varsayımda bulunduk."

Yutkundum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, Matteo seni istiyor." Yanaklarım alev almış olmalıydı. Odanın içinde bir delik açılıp beni yutmasını dileyerek etrafa bakındım. Babam boğazını temizledi. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Anlamıyorum," mırıldandım. "Hannah ve onun nişanını daha yeni duyurduk."

Babam derin bir nefes aldı. "Bunu düzeltebiliriz ve..."

"Kız kardeşinle konuşup bunun bir hata olduğunu açıklayacağız," diye ekledi Bay Vitale. "Nişanlanalı çok uzun zaman olmadı. Hızlı bir değişiklik yapacağız. Nico ve ben hatamızı kabul edip yolumuza devam edeceğiz."

Hannah'nın mutlu, ıslıl ıslıl gülümsemesi zihnimde canlandı. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim... Hatırlayamıyordum. Bu onu paramparça ederdi ve ben bunun olmasına seyirci kalamayacağımı düşündüm. Onun acısı benim acımdı, mücadelesi de öyle.

Koltuğumda dikleştım ve babamın ve arkadaşlarının bakışlarını doğrudan karşıladım.

"Hannah çocukluğumuzdan beri Matteo'ya aşık, bana değil," dedim, sesim biraz titriyordu ama kararlıydı. "Bunu neden değiştirmek mantıklı olsun ki?"

Bay Vitale, ela gözlerini bana dikti ve kaşlarını çatarak beni izledi.

"Bunun istediğin şey olduğundan emin misin, Arianna?" Babamın stoik sesi dikkatimi çekti. "Matteo seni istediğini söyledi."

Çelişkili duygular içinde, birçok seçeneği düşündüm, kalbim Matteo'ya ait olmak istiyordu. Ama hep aynı sonuca vardım: İkizimin yirmi yılı aşkın süredir devam eden aşkı ve sevgisi hızla ve onarılamaz bir şekilde yok olacaktı.

Ama o kelime boğazımda düğümlenip kalmıştı, dudaklarım hareket etmeyi reddedip onu yüksek sesle söylemeyi reddederken beni boğuyordu.

Babam, son darbeyi vurmadan önce uzun bir süre içimdeki çelişkiyle baş başa kalmama izin verdi.

"Hannah iyileşecek."

Yüzümü düzelttim, bugün ikinci kez kalbim kırılırken boğulmayı yuttum. Ama bu sefer, bu benim kendi yaptığım bir şeydi.

"Matteo ile evlenmek istemiyorum, ona ilgi duymuyorum." Bay Vitale'ye bir bakış attım. "Üzgünüm."

Babam bir an beni izledi. "Emin misin?"

Hayır.

Sesimin beni ele vereceğinden korktuğum için başımı salladım. Otomatik pilotta gibi, ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm, ama sert bir göğse çarptım.

Donakaldım, beni derinliklerine çekecekmiş gibi görünen fırtınalı ela gözlere bakakaldım. Benden çok daha uzundu ve daha önce boyu bir kalkan gibi hissettirirken, şimdi tam anlamıyla uğursuz geliyordu.

Gözlerimi kııptım, sonra tekrar kııptım ve onu geçmeye çalışırken alçak sesle "Affedersiniz" diye mırıldandım.

"O kadar hızlı olma, Ari," diye homurdandı ve parmaklarını bileğime doladı.

Kalbim göğsüme çarpıyordu, her atışı bunun için, onun için hazır olmadığımı acımasızca uyarıyordu. Onun sesinin yanağımda yankılanmasını, dokunuşunu hissetmeyi ya da aramızda hâlâ var olan inkar edilemez çekimi yüzleşmeye hazır değildim.

Yine de o buradaydı, beni morartacak kadar sert bir güçle tutuyordu. Sert. Acımasız. Ve lanet olsun, vücudum hala tepki veriyordu, her sinirim kaotik bir enerjiyle parlıyordu.

"Bu bitti," diye tısladım. "Şimdi geçmeme izin ver."

"Hayır." Bakışları gömleğime düştü, sonra yüzüme sabitlendi. "Ailelerimiz bir hata yaptı. Duyuruyu düzelterek herkese seninle evleneceğimi söyleyeceğim."

Elimi onun elinden çekip çıkardım. "Seninle evlenmeyeceğim."

Bir anlığına, acı yüz hatlarını buruşturdu, sonra acı acımasız bir maske tarafından yutuldu. Çenesi sıkıldı, gözleri ölümcül bir karanlığa büründü.

Sonra gülümsedi. Keskin, acımasız bir gülümseme. "Seçme şansın olmayacak."

Sesi etrafımı sardı, öfkeden daha tehlikeli bir şey vardı içinde: kararlılık. Bir adım öne çıktı. Ben geri çekildim. Ayakkabılarım onun pahalı İtalyan ayakkabılarının üstüne değdi. Bir adım daha geri çekildim, sırtım kapıya çarptı, o da bir adım daha attı ve elini boynuma dolayarak tüm alanımı kapladı.

"Matteo..." Babasının uyarıcı sesi zihnimin bir köşesinde yankılandı, ama ben kız kardeşimin nişanlısının bakışlarına kapılmıştım.

Etrafımızdaki tüm kargaşayı görmezden gelerek, yerinden kıpırdamadı. "Beni istemediğini söyle."

"Seni... istemiyorum..." Boğuk nefesler arasında fısıldadım, iki elim de boynuma dolanmış, parmaklarım onun etine batıyordu. "Eğer beni birazcık bile önemsiyorsan, beni bırak."

"O zaman umursamıyorum demektir, çünkü seni asla... asla... bırakmayacağım ."

Boynumdaki baskı daha da arttı, çığlıklar ve kaotik sahne , zihnimdeki sisin içinden algılanıyordu.

"Kızımdan ellerini çek," dedi babam, sesi buz gibi soğuktu. "Ve ondan uzaklaş yoksa bu zemin senin beynin ve kanınla lekelenecek."

"Nico!" diye bağırdı annem, Matteo'nun şakağına silah namlusunu dayayan babamı çekerek. Cassio amca müdahale etmeye çalıştı, ama Matteo yerinden kıpırdamıyordu.

Görüşüm bulanıklaştı, annemin kızarmış yüzünü, Luca amcanın Vitale'ye doğrulttuğu silahını ve Sasha Nikolaev'in *"Sana ihtiyacım olacağını söylemiştim"* diye homurdandığını uzaktan fark ettim. O, intihara meyilli mafya adamlarının arasına girmeye çalışıyordu.

"Oğlum, onu bırak!" Bay Vitale, kendi silahını babama doğrultarak emretti.

"Burada ne oluyor?" Bayan Vitale, koridorun uzak köşesinde belirerek fısıldayarak bağırdı.

koridorun uzak köşesinde belirdi.

Bir saniye, belki de daha fazla, şok içinde olaya bakakaldıktan sonra koşarak geldi.

"Tanrım, Matteo. Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Onu bırak!"

Matteo ve annem çığlık attılar, gözyaşlarıyla ıslanan yüzleri kızarmış ve acı ile kaplanmıştı.

"Nico, oğlumdan uzak dur," diye bağırdı Luciano.

"Oğluna kızımdan uzaklaşmasını söyle," diye karşılık verdi, parmağı hala tetikte.

Ama Matteo hareket etmeyi reddetti ve bana öfkeyle baktı. Onun yoğun bakışlarına baktıkça uzuvlarım daha da titriyordu.

"Devam etmek yok," diye mırıldandı, etrafımızdaki kaosu görmezden gelerek tüm dikkatini bana verdi. Sonra daha yüksek sesle ekledi, "Senin için yok. Benim için yok. Bizim için yok."

Yüzündeki acı benimkini yansıtıyor olmalıydı, çünkü onu kalbimin derinliklerinde hissettim. Onu ne kadar istesem de, bunun bedeli benim

ikizin acısı.

"Üzgünüm," diye hırıltılı bir sesle söyledim. *Yapmak üzere olduğum şey için.*

Boynumdaki tutuşu gevşedi ve tüm gücümü toplayarak kasıklarına diz attım, onu itip kaçtım.

Kendimi rezil etmeden ya da aptalca bir şey yapmadan buradan çıkmam gerekiyordu.

Partinin seslerinin hiç duyulmadığı malikanenin önüne park ettiğim cipime neredeyse varmıştım ki, ayak sesleri duyuldu.

"Ari. Yapma." İki basit kelime, ama dünyadaki tüm acıyı ve ıstırabı barındırıyordu.

Dönüp baktım, gözlerim yanarken o bana yaklaştı ve bir buçuk metre uzaklıkta durdu.

"Yeter, Matteo," diye yalvardım, paylaştığımız her şeyi bitirecek sözleri söylemek için cesaretimi topladım.

Göğsünden düşük bir hırıltı geldi.

"Yapma," diye uyardı, sözsüz bir tehdit yayılıyordu. "Seni sevmiyorum."

Hayatımda söylediğim en büyük yalandı.

Dönüp kaçtım, ona bakamadan. Çok tiksiniştim, durursam pes edeceğimden çok korkuyordum.

Tanıdığım adam... Gülümserdi, alay ederdi, teselli ederdi. Ama her adımda, onun kaybolduğunu hissedebiliyordum.

Arabama yaklaştım, ellerim o kadar şiddetli titriyordu ki motoru çalıştırmak için birkaç deneme yapmam gerekti. Yeterince uzaklaşana kadar arka aynaya bakmaya cesaret edemedim.

Matteo dizlerinin üzerine çökmüş, peşimden bakıyordu.

Kahretsin. *Kahretsin.*

Kız kardeşimin nişanlısına olan özlemimi nasıl dindirebilirdim? Göğsümde zonklayan, bir meteor gibi patlamak üzere olan bu duyguları nasıl öldürebilirdim?

Titreyerek, yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmışken, kesin olarak bildiğim bir şey vardı.

Kalbimin bir parçası Matteo'nun yanında kalmıştı ve geri kalanı sonsuza dek değişmişti.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BIANCA

Mutluluk, her çift için zor kazanılan bir şeydi.

Nico ve ben de bir istisna değildik. Evet, sıcak ve sevgi dolu bir yuva kurmuştuk ve bizi gururlandıran harika çocuklarımız vardı. Ama ara sıra, çirkin bir şey ortaya çıkıp huzurumuzu bozuyordu.

Tıpkı bir hafta önce nişan duyurulduğunda ve her şey çökmüş gibi görüldüğünde olduğu gibi. Kızlarımız. Arkadaşımın oğlu. Kocam.

Yatak odasında bir ileri bir geri yürüyerek, Nico'nun toplantısını bitirmesini bekliyor ve zavallı Matteo'yu öldürmemesi için dua ediyordum. Ya da tam tersi. İnsanlar aşk adına aptalca şeyler yaparlardı.

Ve Matteo'nun kızımızı sevdiğinden hiç şüphem yoktu.

Luciano Vitale'nin ofisinde yaşanan olaydan sonra bunu açıkça gördüm. Dürüst olmak gerekirse, o ana kadar hepimizin bunu fark edemediğine inanamıyordum.

Matteo, Nico'nun bana baktığı gibi, Luciano'nun Grace'e baktığı gibi Arianna'ya bakıyordu.

Hannah'nın inatçılığına rağmen, bunun önü alınamayacağından korkuyordum. Matteo Vitale babasının oğluydu ve kimse, Tanrı bile, o çocuğu onunla evlenmeye zorlayamazdı.

Telefonum çaldı ve irkildim, sonra ekrana bir göz attım.

"Grace," diye cevap verdim. "O burada. Ofislerindeler." "Umarım hayattır." Telefonun diğer ucundaki gerginliği neredeyse hissedebiliyordum.

"Bana ona hiçbir şey olmayacağına söz verdi." "Kocalarımız da işleri kolaylaştırmıyor," diye homurdandı Grace.

"Hannah da öyle," dedim isteksizce. "Onunla konuşmaya çalıştım, ama..."

Başarısız oldum.

"Matteo'nun istediği şeyin bu olduğunu söyledin mi?" Diye iç geçirdim.

"Hayır." Gerçek şu ki, kızlar arasında bir uçurum yaratmak istemiyordum. "Durumu yokluyordum ve bir yanlış anlaşılma olduğunu, Matteo'nun yerleşmeye hazır olmadığını, başka biriyle ilgileniyor olabileceğini açıklamaya çalıştım."

"Ne dedi?" "Bekleyeceğini söyledi," dedim.

"Bu ona hiç benzemiyor," dedi kuru bir şekilde. "Hannah kimseye ikinci planda kalmaktan nefret eder."

Grace'e tamamen katılıyordum, ama gerçek şu ki, Arianna'nın aksine, Hannah'nın inatçılığı sınır tanıımıyordu. Bu özelliği bana onun biyolojik babasını hatırlatıyordu, bu özellik hayatı boyunca sürekli başını belaya sokmuştu.

"Matteo'nun planı neydi?" diye sordum, karanlık düşünceler beni tüketmeden önce onları kafamdan silerek.

"Emin değilim," diye mırıldandı. "Hiçbir koşulda Hannah ile evlenmeyeceği dışında her konuda ağzını sıkı tutuyor."

"Bunu dört kez daha kaldırabilir miyim, bilmiyorum." Saçımı çekiştirirken derin bir nefes aldım. "Neden bu kadar çok çocuğum oldu ki?"

Zor durumumuza rağmen gülümsedi. "Belki de onların aşk hayatlarına karışmamakla başlamalıyız."

Dudaklarım kıvrıldı. "Haklı olabilirsin."

Yıllar geçtikçe, Nico'nun arkadaşlarının eşleriyle yakınlaşmıştım, ancak Grace coğrafi olarak bize yakın olduğu ve çocuklarımız da benzer yaşlarda olduğu için, arkadaşlığımızın gelişmesi kaçınılmazdı.

Grace, "Bir şey duydum, ama bunu kimseye söyleyemezsin. Nico'ya bile." dediğinde, kısa bir süre sessiz kaldık.

Gerildim. "Ondan sır saklamayı sevmiyorum."

Rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Ben de sevmiyorum, ama sanırım o zaten biliyor."

Tüylerim diken diken oldu. "Devam et..."

"Birinin Belles ve Mobsters Anlaşmalarını yeniden canlandırmaya çalıştığına dair söylentiler var, ama yeni ve geliştirilmiş açık artırmalarla."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu, bu haberin onu çok şaşırtmış olacağını bilerek. Annem bu tür bir çile yaşamış ve bunun bedelini hayatıyla ödemişti.

"Bilmiyorum, ama kulaklarımızı açık tutalım."

Sonunda kocamın son zamanlarda neden gergin olduğunu anladım. Her şeyi nişanla ilgili talihsizliğe bağlamıştım, ama mesele bundan çok daha fazlasıydı. Ekstra güvenlik önlemleri almıştı. Telefonu, olağan dışı her şey için sürekli uyarılar çalışıyordu.

Kocam, müzayedenin yeniden düzenleneceğini kesinlikle biliyordu.

Nico

Matteo Vitale'ye baktım, ondan kurtulmak için çok büyük bir istek duyuyordum.

Burada olmamalıydı, Arianna'nın elini istememeliydi. Bir haftadan az bir süre önce boynuna sarılmışken olmazdı. Onu canlı canlı yakacakmış gibi ateşli gözlerle bakarken olmazdı.

Neden Hannah'yı istemiyordu ki? Hannah daha dirençliydi ve Matteo onun kalbini kırarsa onu mahvederdi. Arianna ise... kırılıyordu.

"Burada olmamalısın, Matteo." Silahımı masanın üzerine koydum, namlu ona doğrıydu.

Çocuk ifadesiz kalmaya devam etti.

"Tam da burada olmam gerekiyor," dedi kuru bir şekilde. "Arianna'nın evleneceğim tek kadın olduğunu sana açıkça belirtmek istiyorum. Diğer anlaşmayı geçersiz say."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Siktir git. Hannah seninle evlenmek istiyor."

Gerçek şu ki, Hannah'nın sonunda vazgeçebileceğine inanıyordum, ama o vazgeçene kadar bu saçmalığı sürdürecektim.

Arianna hayır dedi – şükürler olsun – ve ben onun isteklerinin saygı görmesini sağlayacaktım. Kızımın birine ihtiyacı vardı... Kim olduğunu bilmiyordum, ama onun en iyi arkadaşımın mini versiyonu olmadığını biliyordum. Onun bakıma ihtiyacı vardı, başkasının dramasına kapılmaya değil. Arianna bir hayalperestti ve astrofizik yüksek lisansını bitirmeye çok yakındı. Matteo onun için sadece bir dikkat dağınıklığı olacaktı.

"Hannah'yla konuşup açıklayacağım, ama onunla evlenmeyeceğim. Asla. Bunu benden öğrenmesinin zamanı geldi."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye dişlerimi sıktım. "Yapsan da fark etmez. Arianna seninle evlenmeyecek."

Tanrı aşkına. Hızlı bir plan yapıp bu pisliği öldürmeliydim. Luciano benim arkadaşım - aramızdaki gerginlik her zamankinden daha yüksek olsa da - ama oğlu benim kızlarımdan hiçbirine uygun değildi.

"Bay Morrelli, tüm saygımla, Arianna ve ben..." "Bu cümleyi nasıl bitireceğine iki kez düşünsen iyi olur."

"Ari ve ben yakınlaştık." Kahretsin.

Ona sert bir bakış attım ve bu küçük pisliği babası fark etmeden nasıl öldürüp ortadan kaldıracabileceğimi ciddi ciddi düşündüm.

"Yakın," diye tekrarladım sonunda.

O da benim bakışımı karşıladı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Evet, *çok* yakın."

Bir kez daha, ona kurşun sıkma dürtüsüyle mücadele ettim. İçten içe, *çok yakın*'ın ne anlama geldiğini biliyordum, ama lanet olsun, oraya gidemezdim.

Bu Matteo'nun işi olmalıydı. Onu baştan çıkarmıştı.

"Arianna derslerine odaklanarak çok mutluydu, sonra sen geldin ve..."

O küçük pislik kaşlarını kaldırdı ve parmağım tetiği çekmek için seğirdi. Ama silaha uzanamadan, karım ofise girdi. Bize doğru yürürken bakışları ikimiz arasında gidip geldi, metal yığını aldı ve nazikçe çekmeceye koydu.

"Merhaba Matteo. Nasılsın?" diye sordu, yumuşak sesi dudaklarındaki gülümsemeyle uyumluydu. Gözlerimi ona dikip baktım.

Bu pisliğe karşı bir puan daha.

"Merhaba Bayan Morrelli. Çok iyiyim."

"Babanız ve Nico'nun yaptığı bir hata yüzünden ortalık biraz gergin, biliyorum."

Bianca elimi tutup nazikçe okşadı, ama bu hiç yardımcı olmadı.

O bana dokunduğunda ben mahvolurdum.

"Hata değildi," diye mırıldandım.

Bianca beni görmezden gelerek ona gülümsedi. "Akşam yemeğine katılmak ister misin? Çocuklar da burada, yani evimiz dolup taşacak."

"O meşgul."

"Çok isterim," diye Matteo aynı anda cevap verdi. Hatta ona gülümseme cüretini bile gösterdi. Bu kesinlikle olmazdı.

"O zaman karar verildi," diye cevapladı Bianca, beni görmezden gelerek.

Sakin kalmak için derin bir nefes aldım, yoksa onun boynunu kırabilirdim.

"Arianna ile konuşmayacaksın. Onun yanına oturmayacaksın." Ayağa kalktım, Matteo da benimle birlikte kalktı. Bianca önümüzde yürüyordu ve ben parmaklarımla "*seni izliyorum*" işareti yaptım. "Ve geceyi burada geçirmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle."

Morrelli'lerin misafirperverliği resmen iptal edildi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM MATTEO

Nico Morrelli, New York'tan ayrılmadan önce bile benim geleceğimi biliyordu, çünkü onun eyaletine girdiğim andan itibaren her hareketimi takip eden sayısız güvenlik kamerası vardı. Ben de babamın ailemizin güvenliğini aşırıya kaçırdığını düşünüyordum.

Arianna'yı görmeye o kadar hevesli olmasaydım, akşam yemeği davetini reddederdim, çünkü o benim mesajlarıma hiç cevap vermemişti.

Akşam yemeği her zamanki gibi gürültülü geçti, ama benim varlığımdan çok başka şeylerle ilgili bir gerginlik vardı.

"Ari, son zamanlarda pasta yaptın mı?" diye sordum, biftekten bir ısırık alırken.

Kısa bir cevap vermeden önce kasıtlı bir duraklama yaptı. "Evet."

"Özel bir şey var mı?"

"Hayır."

Gülümsedim ve bir sonraki konuya geçmeye karar verdim. "Derslerin nasıl gidiyor?"

"İyi." *Tek kelimelik cevaplar.*

"Mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

"Hiçbir şey." Babasının ve kardeşlerinin bakışlarından kaçınırken dişlerimi gıcırdattım.

"Bir yerde 'siktir git' ifadesini duydum," dedi Hannah, gözleri telefonuna kilitlenmiş halde. Hannah da

gergin olduğu belliydi, çünkü sadece sinirli olduğu kelimeleri kusardı. Bu onun tiki gibiydi, tıpkı Arianna'nın pişirme tiki gibi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye ekledi Hannah, kardeşlerinin kıkırdamasına ve anne babasının içkilerini boğazlarına kaçırmamasına neden oldu.

"Hannah, bugün olmaz," dedi annesi yumuşak bir sesle.

"Ben bile 'arse' kelimesinin anlamını biliyorum," diye ekledi Gianna, gözlerini devirerek. "*Feck* kelimesini hayal gücünle kullan."

"Bunu nereden duydun?" diye sordu Nico. "Kim olursa olsun, o adam öldü."

"Neden erkek olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Hannah.

"Neden 'ass' kelimesini *r* ile söylüyorsun?" diye sordu Arianna, kaşlarını çatarak. "Artık İrlandalı mıyız?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun, Hannah?" Bay Morrelli, burnunun köprüsünü sıkıştırarak sakın bir şekilde konuştu. "Sanki bütün dünya çıldırmış gibi."

"Evet, sanki steroid almış gibi," Hannah da aynı fikirde olduğunu belirterek, yine anlamsız bir yorum daha yaptı. Bugün gerçekten kötü bir gün geçiriyor olmalıydı. "Aile hormonlarının senkronize olup aynı anda değiştiğini biliyor muydun?" Hannah masumca devam etti. Açıkçası, bunu çözmenin bir umudu olduğunu düşünmüyordum.

"Şimdi doktor mu olacaksın?" diye sordu Gianna. "Yoksa psikiyatrist mi? Jinekolog mu? Çünkü bu soruyu nasıl sınıflandıracığımı bile bilmiyorum."

"Gianna, nazık ol," diye azarladı Bayan Morrelli. "Hannah, tatlım, okuduğun son kitap hakkında konuşmaya ne dersin?"

"Ya da yaklaşan düğün hakkında konuşabiliriz," diye önerdi, ama gözlerinde rahatsız edici bir parıltı vardı. "Ya da din hakkında?"

Tanrı aşkına. Sinir krizi geçirip Arianna'yı kaçırmak üzereydim, tam burada, şu anda.

"Düğün konusunu başka bir güne bırakalım," diye önerdi Bay Morrelli. "Ve bugün şeytan, melekler ya da aradaki herhangi bir şeyin bizimle uğraşmak isteyeceğini sanmıyorum, o yüzden din konusunu da erteleyelim."

"Çok doğru," diye mırıldandı Gianna.

Hannah, tabağındaki tavuk parçasına çatalını sapladı, bu da Arianna'nın hayatı buna bağlıymış gibi ispanağı ağzına tıkmasına neden oldu. Herkes onun ispanağı nefret ettiğini biliyordu.

Babası başını hafifçe salladı ve "Bu kızlar bana kalp krizi geçirtcek" diye mırıldandığını yemin ederim.

Adama acımam gerekirdi, ama acımadım. Bu ziyaret, ona mantıklı davranmasını sağlamak için yaptığım son nezaketti. Mantıklı davranmadı, bu yüzden planımın ikinci aşamasına geçtim.

"Francesca ve benim bir randevumuz var," dedi Cassius rahat bir şekilde ve ben gözlerimi ona dikip, vücudumu rahatlamaya zorladım. "Onu romantik bir yere götürmeyi düşünüyorum..."

Gianna kıkırdadı. "Tabii, haklısın. O asla seninle çıkmaz."

"Belki cehennem donduğunda," diye mırıldandı Arianna, gözleri benimkilerle buluştuktan sonra başka yere baktı.

"Cehennemini daha önce dondurdum," diye araya girdim. "Son yapacağım şey bu olsa bile, yine dondururum."

Bir anlık sessizlik oldu, Hannah'nın gevezeliklerine devam etmeden önce, anne babasının bakışları ikimizin arasında gidip geldi.

"Callahanların İrlanda kulübü yok mu? Onu oraya götür."

"Sakın bunu yapmaya kalkışma," diye dişlerimi gıcırdatarak Hannah'ya öfke dolu bakışlar attım ve onu öldürmeyi planladım.

"Kulüplerini nereden biliyorsun?" diye sordu Nico kızına.

"Ne tür bir kulüp bu?" diye sordu karısı masumca, şarabından bir yudum alarak. Zavallı kadın, bu gece bu boktan durumu atlatmak için bir şişe şarap içmesi gerekecekti.

"Sert seks kulübü," dedi Cassius, annesi ise masanın üzerine tükürdü.

Gianna ve Arianna komplo kurmuş gibi birbirlerine baktılar. Morrelli kızları oraya gizlice girmenin bir yolunu bulsalar hiç şaşırmazdım. Kızıma dokunan herhangi bir Callahan'ı öldüreceğime dair zihnimde bir not aldım.

"Oh, rahatla. Ben öyle demezdim," Hannah, zavallı tavuğu işkence etmekten nihayet vazgeçerek araya girdi. "Bu gece dışarı çıkmalıyız."

Babası hemen reddetti. "Bu gece olmaz." Gözleri bana kaydı. "Ama Matteo burada ve..."

"Hayır."

Hannah benden yardım istedi, ama yardımcı olmayan ifademi görünce kardeşlerine döndü.

"Bu gece olmaz, kardeşim." diye cevap verdiler.

"Bu saçmalık," diye homurdandı. "Yirmi beş yaşında, bizim hareketlerimizi kontrol etmene izin verilmemeli."

Morrelli'nin kızları evde tutmak istemesinin nedeninin Belles ve Mobsters söylentileriyle ilgili olduğunu düşündüm. Babamın Francesca ve annemin yerleşkede kalmasında ısrar etmesinin nedeni de buydu. Francesca'nın D'Arc'a dönmesini engelleyebilseydi, bunu yapardı.

"İlginç bir şey duydum," diye araya girdi Bayan Morrelli. "Belles and Mobsters müzayedeleri hakkında bildiklerini paylaşmak isteyen var mı?"

Nico'nun çenesi sıkıldı. "Şimdi olmaz, cara mia."

"Belles and Mobsters da ne lan?" diye mırıldandı Hannah. "Sapıkça, sapkın bir şey mi?"

"Siktir, lanet olsun. O hecenin çarpıklığını bir düşün," dedi Gianna. "Sapıkça düşünen tek kişi sensin, Hannah."

"İyi şanslar Matteo," diye düşündü Cassius. "Ama onu ağlatırsan, sen öldün demektir."

"Hannah, gitmeden önce seninle konuşmam gerek," dedim soğukkanlılıkla, bana dik dik bakan babasını görmezden gelerek.

Arianna başını kaldırıp benimle göz göze geldi, yüzü kıpkırmızıydı, ama sonra başını salladı ve gecenin geri kalanında ben yokmuşum gibi davrandı.

"Bana söylemeliydin, Nico," diye azarladı onu Bayan Morrelli.

Elini eline aldı. "Merak etme, cara mia. Her şeyi hallettik."

Bu konuda kimse bir ipucu bulamıyor gibi görüldüğü için daha büyük bir yalan duymamıştım, ama Morrelli gözlerini bana çevirip onayımı beklediğinde, ben de ona uyum sağladım.

"Evet, her şey halledildi."

Birkaç puan kazanmış olmayı umuyordum. Daha sonra için.

"Ne hakkında konuşmak istemiştin, Matt?"

Hannah'ya bağırılmamak için dişlerimi sıktım. O takma adı nefret ediyordum, ama Hannah Hannah'ydı, başka türlü davranmasını bekleyemezdim.

Kanepenin kol dayanağına oturup bacak bacak üstüne attı. Oturma odası boştu, ama gerçekten yalnız olduğumuzu düşünecek kadar aptal değildim. Hannah'nın tek yapması gereken sesini yükseltmekti, kardeşleri ve babası hemen ortaya çıkacaktı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim." Bana bekleyişle baktı, sanki kendini tutamıyormuş gibi dudaklarında bir gülümseme belirdi. İkizlerin birbirine bu kadar benzemesi ama aynı zamanda bu kadar farklı olması gerçekten dikkat çekiciydi. "Bu nişanı konuşmamız lazım."

"Annem, her şeyi kabullenmek için uzun bir nişan dönemi istediğini söyledi." Elini kayıtsızca salladı, tırnakları sanki İşçi Bayramı değil de Aziz Patrick Günüyümüş gibi koyu yeşil renkteydi. "Bana uyar."

"Hayır, *bana* uymayan bu nişanlılık," dedim kararlı bir şekilde. "

"O zaman neden evlilik anlaşması yapıldı?" Narin kaşlarını çatı. "Yine zor elde edileni oynamak için biraz geç değil mi?"

Derin bir nefes aldım ve uzun zamandır ilk kez dua ettim. *Sakin. Sinirine. Kapılma.*

"Hannah, ben hiç zorlanmadım," dedim yavaşça, onun dikkatli bakışlarını karşılayarak. "*Seninle* evlenmek istemedim."

O sözleri yanlış yorumlamış olma ihtimali yoktu. "Sorun değil. Ama her şey ayarlandı, o yüzden... evet. Gemiye sallamayalım"

"Gemiye sallamak mı?" diye tekrarladım.

Bana bir gülümseme attı. "Evet. Sen ve ben... Her şey mükemmel." Tamam, ikizlerden biri hayal dünyasında yaşıyordu, diğeri ise inkar içindeydi.

"Hayır, mükemmel değiliz."

Gülümsedi ve gözlerini devirdi. "*Bizim* mükemmel olduğumuzu söylemedim. *Her şeyin* mükemmel olduğunu söyledim."

"Ne demek?"

Ayağa fırladı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Omzumdan var olmayan bir tüyü temizliyormuş gibi yaptı.

"Bu, seni affetmeyeceğim demek, Matteo." Neden hiç şaşırmadım acaba?

KONUŞMA ARIANNA

On yıllardır tanıdığın bir çocuk nasıl birdenbire evreninin merkezi haline gelebilir?

Cevabı bilseydim, belki de bunu kesip atabilirdim. Bunun yerine, nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar gözlerim yaşlarla dolarken cesur bir yüz takındım.

Yurt odamızda, Gianna ve Hannah'nın tartışmalarını dinlerken, kalbim içten içe parçalanıyordu. Her gün kendime bunun daha kolay olacağını söylüyordum, ama aksine, daha da zorlaşıyordu. Nişan duyurulalı iki hafta olmuştu. Matteo'nun aile yemeğimize katılalı bir hafta olmuştu.

Odamda gizlice girip benden, bizden asla vazgeçmeyeceğine yemin etmesinin üzerinden bir hafta geçmişti.

"Burada olamazsın," diye tısladım, odama girdiğinde. Çılgın adam, akşam yemeğinden sonra gitmiş gibi yapmıştı, ama sonra bir akrobat gibi tırmanmış — hem de takım elbiseyle — ve James Bond'un son versiyonu gibi görünüp balkonuma çıkmıştı.

"Yanıliyorsun, bebeğim," dedi, manşetlerini çekiştirerek. "Sen neredeyse, ben de orada olmalıyım."

Kafamı salladım. "Matteo, bu iyi değil. Fikrimi değiştirmeyeceğim ve..."

"Mutlu değilsin. Kör bir adam bile bunu görebilir."

"Alakası yok."

Ona baktım, kaşlarındaki hafif kırıklığa, ondan yayılan hayal kırıklığına baktım.

"Çocukken sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun?" Bir kez başımı salladım. "Sen benim ölümüm olacaksın demiştin. Komik olan, bununla bir sorunum yok. Sensiz bin yıl yaşamaktansa, bir gün seninle birlikte olup ölmeyi tercih ederim."

Ağlamak istedim. Çığlık atmak istedim. Ama bunun yerine, "Bensiz yaşamayı öğrenmek zorundasın. Tıpkı benim..." Kalbim göğsümde güm güm atıyordu, ona bir yalan daha söylemek üzereydim. "Tıpkı benim sensiz yaşamayı öğrendiğim gibi."

Sıkı bir ifadeyle başını salladı. "Hayır. Sen benim karım olacaksın ve ben sonsuza kadar senin kocan olacağım."

"Söylediklerimi duymadın mı?" Kafamı çılginca salladım. "Yapamam... seninle evlenmem."

O bana doğru eğildi, tanıdık kolonyasının kokusu ciğerlerimi doldurdu ve beni titretmeye başladı.

"Yapma," diye fısıldadım, ona boyun eğmekten korkarak. "Beni öpme."

"Aramızdaki bu duygulara ve çekime karşı koyamayacağından mı korkuyorsun?" dedi, elini aramıza sokarak. "Aramızdaki bu ateş sonsuza kadar yanacak. Bu hayatta ve sonraki hayatta."

"Bu sadece şehvet." Ama çok daha fazlası gibi geliyordu.

"Sen ve ben... Tek başımıza güçlüyüz, ama birlikteyken durdurulamazız. Sen benim karım olana kadar dinlenmeyeceğim, durmayacağım, Ari."

Sonra balkondan kayarak gecenin karanlığına daldı, ben ise ona bakarak bu umutsuz özlemiyle mücadele ediyordum.

"Arianna, ona söyle." Hannah'nın sesi beni anılardan kopardı ve dikkatimi çekti. İkizim, beyaz şort ve üzerinde leprikon olan yeşil tişört giymiş, huzursuzca odada dolaşıyordu.

"Ne söyleyeyim?"

"Bir fark yarattığımı."

Kaşlarımı çattım ve Gianna iç geçirdi, sonra açıklamaya başladı. "Yüzünü boyayıp ormanda erkekleri kovalamanın dengeleri sağladığını falan düşünüyor."

Küçük kardeşim, ikizimin onuruna göğsünde "Feck, Fuck... Love?" yazan bir tişört giyiyordu.

Belki de tişörtünde bir anlam vardı. Aşk ve şehvet genellikle karıştırılırdı ve bu benim sorunum olabilirdi. Matteo, beni inanılmaz hissettirdi

ama bu onun hayatımın aşkı olduğu anlamına gelmiyordu.

"Merhaba?" Gianna elini yüzümün önünde salladı.

Kafamı hafifçe salladım ve ikizime döndüm. "Ne tür bir fark yaratmayı umuyorsun?"

"Elimize geçen her insan kaçakçısını öldürmek, tabii ki." Ona şaşkın bir bakış attım. "Bu yüzden mi onlara katıldın?"

"Bir şekilde yardım etmek istiyorum."

Derin bir nefes aldım. "Neden Áine teyzeyi veya Cassio amcaıı aramadın?"

Onun örgütü için her zaman yardıma ihtiyacı vardır."

"Olanlar senin suçun değildi, Hannah," diye ekledi Gianna, annemin yaptığı gibi çenesini aynı şekilde kaldırarak.

Suçluluk duygusu sonsuz, kısır bir döngüydü ve görünüşe göre hepimiz bu döngünün kurbanlarıydık.

"Hayır, değildi." Boğazım düğümlenerek kız kardeşimin sözlerini tekrarladım.

"Kendimi suçluyorum." Elini kaşıyarak, sesi boğuk bir şekilde konuştu.

"Gianna'ya olanlar için." Koluna dokunarak kaşımayı engelledim. "Sana olanlar için."

"Bana mı?"

"Neredeyse canlı canlı yanacaktın," dedi Hannah boğuk bir sesle. "Matteo olmasaydı..." "Ama yaptı." Elini tuttuğumda gözleri doldu.

"Gianna ve ben tüm bunları atlattık."

"Babamın, onların insan kaçakçıları olduğunu söylediğini duydum. Onlar..."

Uzun bir nefes aldı ve sözlerini yarıda kesti. "Ve ben onu onların inine götürdüm."

Gözyaşları yanaklarından akarken, Gianna ve ben suskun kaldık.

İkizim genellikle güçlü olanıydı. İnatçı olanı. Hiçbir şeyin veya hiç kimsenin onu yıkmasına izin vermezdi, onu yıkmaya cesaret eden her duygu ve kişiyi ezip geçerci.

Gözyaşlarımı tutamayıp onu kendime çekip sıkıca sarıldım. "Ama yapmadılar."

"Doğru," diye fısıldadı Gianna, o da boğulurcasına. "Birkaç çürük dışında, zarar görmeden kaçtım."

"Ama..."

"Ama yok," diye onu durdurdum. "İkimiz de batırdık."

Gianna kıkırdadı. "Üçümüz de batırdık. Yoksa beni de yanına almazsan seni ispiyonlayacağım diye tehdit ettiğimi unuttun mu?"

Dürüst olmak gerekirse unutmuştum ve Hannah'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da unutmuştu.

"Ağlamayı kes, Hannah," diye yumuşak bir sesle söyledim. "Yoksa Gianna ve ben de ağlamaya başlarız ve ortalık cehenneme döner."

Babam her zaman, kızları ağladığında zayıf erkeklerin korkup sinmeleri gerektiğini, çünkü cehennemi boylayacaklarını söylerdi.

"İkinizi de çok seviyorum," diye mırıldandı Gianna. "Böyle sevgi dolu, biraz sinir bozucu ve otoriter kız kardeşlerim olduğu için çok şanslıyım."

Bu, Hannah'nın daha da fazla ağlamasına neden oldu.

"Tamam, tamam. Artık nazik sözler yok, yoksa Hannah bir su birikintisine dönüşecek," diye yarı şaka yarı ciddi bir şekilde söyledim.

Boğuk bir kahkaha attı. "Ağlarken çok çirkin oluyorum." Gianna alaycı bir şekilde güldü.

"Bana güzel ağlayan birini göster. Öyle bir şey yok." Bir adım öne çıktı ve ikimizi öyle bir güçle kucakladı ki, boş yurt odasının zeminine yuvarlandık.

"Ah," diye inledim, kuyruk kemiğimi ovuşturarak. "Ne zaman bu kadar güçlendin, Gianna?"

Sırtını haliya dayayan Gianna, aramızda sıkışmış halde başını bana doğru çevirip gülümsedi. "Bir arkadaşımın ders alıyorum."

"Bir arkadaş mı?" diye sordum dikkatlice, üçümüz hala yerde yatarken.

"Evet."

"Onun geçmişini araştırmalıyız," dedi Hannah ciddi bir şekilde, yüzünü silerek.

Bir kalp atışı geçti, sonra bir tane

daha. "Muhtemelen hiçbir şey

çıkamaz."

Kız kardeşimin yorumu beni şaşırttı ve gözlerimi ona dikip onu inceledim. "Sen... bu adama aşık mısın?"

O güldü. "Tanrım, hayır."

İkiz kardeşim ve ben rahat bir nefes aldık. "Tanrıya şükür. Sen daha on dokuz yaşındasın. Aşk... o yaşta endişelenecek kadar karmaşık bir şey."

Kendi trajik durumuma rağmen, boğuk bir kahkaha attım. "Bunu söyleyen, biz henüz çocukken bir çocuğa aşık olan kişi."

Ben gözlerimi elimi arkasıyla silerken o sırttı. İşte o gülümseme, Matteo'nun bizimle ilgili büyük hayallerini reddetmemin sebebiydi. Hannah her zaman sert davranırdı, ama derinlerde, tıpkı geri kalanımız gibi kırılgan biriydi.

"Bir sırrım var," dedi Gianna ve ben gülümsedim.

"Bizi merakta bırakma, kadın," dedi Hannah bir dakika sonra, ikimiz de nefesimizi tutmuş bekliyorduk.

"Kızmayacağınıza söz verin, ama madem kaçırılma konusunu konuşuyoruz..."

Hannah ve ben merakla birbirimize

baktık. "Evet?" diye teşvik ettim.

"O gece beni kaçırın adamın kimliğini öğrendim." Gianna dirseklerinin üzerine doğruldu. "Hani, hepimizin birbirini suçlamaya başladığı ve gözyaşlarının aktığı, adı anılmaması gereken o gece var ya?"

Göğsümdeki o tanıdık dehşeti görmezden gelerek, koluna vurdum. "Uzatma. Kim o?"

"O bizim Galli kuzenimiz."

"Ha?" Hannah ona üzgün bir ifadeyle bakarken ben oturdum. "Anlamadım."

Gianna yerini değiştirerek diz çöktü. "Henüz tüm gerçekleri bilmiyorum, ama bir şeyi kesin olarak biliyorum. O bizim kuzenimiz."

"Ama bu nasıl olabilir?" diye sordum. "Luca amca ya da Cassio... onlar asla aldatmazlar."

"Annemin başka bir üvey kardeşi vardı," dedi Gianna kendinden emin bir şekilde. "Marco King. O ve babası Galli'ydı."

Kız kardeşin ve arkadaşının gözetlemeyi bırakmasını sağla. Neden o yabancının sözleri aklımın bir köşesinde kalmıştı? Olan biten onca olay arasında onu tamamen unutmuştum.

"Bu kuzen neye benziyor? Seni aramaya geldiğimde arabaya geri dönmemi söyleyen adam mı?"

Gianna başını salladı.

"Hayır, o adam beni özgür bıraktı. Ama kuzenimiz..." Titreyerek, sanki onun hatırası tek başına kendini koruma ihtiyacını uyandırmış gibi, kollarını beline doladı. "Simón King. Kuzenimiz. Marco King'in oğlu. Annemin üvey kardeşi. O tamamen farklı bir tür. Onda korkutucu bir şey var."

Hepimiz Benito King'in torunlarıydık. *Kafirlerin mirası* ifadesi hiç bu kadar anlamlı olmamıştı.

"Kafam karıştı," diye mırıldandı Hannah. "Yani kuzenimiz seni kaçırdı mı?"

Gianna başını salladı. "O ve onun için çalışan adamlar ve onların örgütü."

"Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Neden?"

"Ben de anlamadım. Ta ki bunu bulana kadar." Gianna telefonuna uzandı ve bana verene kadar ekranı kaydırды. "Babamın ağına sızdım ve... Şey, oku."

Okudum, Hannah da omzumun üzerinden aynı kelimeleri okudu ve aniden her şey anlam kazandı.

"Belles ve Gangsterler Anlaşması," Hannah nefesini tutarak yüksek sesle okudu.

"Biri bahsetmemiş miydi..."

Gözlerimi kaldırıp kız kardeşlerimin bakışlarıyla buluştum. "Vay canına. Büyükbabamız Benito King müzayedeleri yönetiyordu ve annem onu öldürdü."

"Ama Luca amca suçu üstlendi," diye mırıldandı Hannah ve bir bölümü işaret etti. "Bak, tam burada."

Gianna'nın bilgi toplama konusunda ne kadar iyi olduğu dikkat çekiciydi. Kuzenin Galler'de nüfuzlu bir ailede doğup büyüdüğünü öğrendi, bu da her şeyi daha da kafa karıştırıcı hale getirdi.

"Ama hepsi bu kadar değil," dedi Gianna, sadece üçümüz varken fısıldayarak. "Beni kaçıran adam şimdi müzayedeleri yeniden başlatmak için çalışıyor."

KONU 41

ARIANNA

Ertesi gün, kız kardeşlerim ve ben Matteo'nun çatı katının lobisindeydik ve resepsiyon görevlisinden bilgi almak için ısrar ediyorduk.

Gianna'nın açıklamalarından sonra, bizi kurtaran adamla karşılaştığımı kız kardeşlerime anlattım. O anda kimliği hala bir sırdı ve bunu bilmemek beni tedirgin ediyordu.

Dünya gerçekten de küçük bir yerdi.

"Buraya geldiğinden eminim," dedim.

"Üzgünüm hanımefendi, ama bu tanıma uyan kimseyi tanımıyorum," diye cevapladı resepsiyonist, önündeki ekranın sesini kısarak.

Gianna inledi. "Bu adam işe yaramaz. Belki Francesca'ya sorabiliriz."

Yabancı'nın sözleri kulaklarımda bir uyarı gibi çınladı. *Kız kardeşin ve arkadaşının burnunu sokmayı bırakmasını sağla.*

Kollarımı kavuşturarak kız kardeşime döndüm. "Sen ve Francesca ne yapıyorsunuz?"

"Sadece haklarımızı kullanıyoruz." Kaşlarımı

çattım. "Ne hakları?"

O sırttı. "Gözetlemek için."

Hannah bize susmamızı işaret ederek, susmamız için uyarıcı bir bakış attı. Sonra bir nefes sonra, bir gülümseme takındı ve tezgahın üzerine eğilerek, bol dekoltesini sergiledi.

"Dikkatlice dinleyin," dedi yavaşça. "Bana, bu lobide en az üç tane gördüğüm halde, yakışıklı, uzun boylu, siyah saçlı erkek tanımadığınızı söylemeyin."

Şimdi, kız kardeşimin yaptığı çizime bakacaksınız, yoksa yüzünüzü bu tezgaha vururum."

Adamın dudakları inceldi ve Hannah'ya öfkeyle baktı. "Peki, bir daha bakayım."

Gianna, Hannah'ya sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi, yüzünde hafif bir hayranlık ifadesi ile bakakaldı ve sessizce kağıdı uzattı.

"O burada yaşamıyor," dedi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ama bu binada birini ziyaret ediyor."

Kalbim deli gibi atmaya başladı. "Kimi?"

"Bunu size söyleyemem. Burada kiracılarımızın mahremiyetine değer veriyoruz ve sizin tehditlerinizle işimi riske atmam."

"Ama..."

"Şuna bak," arkamdan tanıdık bir ses geldi. "Burada üçlü bir sorun var."

Yavaşça döndüm, başımı hafifçe kaldırdım ve bakışlarım soğuk ela gözlerle karşılaştı.

Öfkeli gözler.

Nikola ve Gabriel bir yerden ortaya çıkıp öne çıktılar, ikisi de deri ceket giyiyorlardı.

Gabriel bizi gözlemledi. "Siz üçünüz burada ne yapıyorsunuz?"

"Açıkça personeli taciz ediyoruz," dedi Nikola ciddi bir ifadeyle.

Hannah ona sert bir bakış attı.

"Birini taciz eden tek kişi *sensin*, Nikola." Mükemmel şekilli kaşlarını kaldırdı.

"Psikotik eğilimlerinle nasıl başa çıkacağını buldun mu? Senin pisliğin bizim değerli Skye'ımıza bulaşmasın."

Nikola neredeyse onun yüzüne yaklaşacaktı, ama Gabriel onu yakaladı ve geri çekti.

"Bu hiç hoş değildi," diye Gianna onu azarladı, sonra Nikola'ya döndü. "Ona dik dik bakmayı kes. Bu seni hiçbir yere götürmez."

"Bakmıyorum."

"Bakıyorsun," dedi Matteo ciddi bir ifadeyle.

"Sen benim tarafımda olmalısın," Nikola içinden homurdandı. "Ben sana yardım etmek için buradayım."

"Neye yardım ediyorsun?" diye merakla sordum.

"Kapa çeneni Nikola," Matteo homurdandı ve ikisi, benim katılmak istemediğim bir bakışma yarışına girdi.

"Şey, bu... evet. Ama gitmeliyiz," diye araya girdim ve Hannah'yı çekmeye çalıştım, ama kardeşim kıpırdamadı.

"O kadar acele etme." Matteo'nun ifadesi hesaplayıcıydı. Hatta duygusuzdu. "Üçünüz benim evimde ne yapıyorsunuz?"

"Senin evinde mi?" Hannah şaşkınlıkla sordu. "Ne tesadüf, çünkü..." Kız kardeşimin ayağına bastım, o da çığlık attı. "Arianna!"

"Oops," diye mırıldandım, sonra onu çekerek, "Gidelim." Gianna hemen ardından, "Francesca'yı ziyarete geldik," dedi.

Gülümser gibi yaptım. "Ama o burada değil, o yüzden biz gidiyoruz."

"Siz üçünüz, korumalarınız olmadan kampüs dışına çıkmamalısınız." Matteo yolumu kesti.

Nikola sıırttı. "Kurtuldunuz sandınız, değil mi?"

"Eğer bizim 'korumalarımız' olmak istiyorsanız, uzak durmanız iyi olur." Matteo'ya bakma isteğiyle mücadele ederek onu itip geçtim. "Şiddetli, sinir bozucu, deri giysili adamlar bizi yakalamaya çalışmasınlar diye."

Bunun üzerine, topuklarımı döndürdüm ve sesimdeki titremeyi kız kardeşlerimin kahkahaları bastırsın diye dua ettim.

KONUŞMA ARIANNA

İlk dersime geç kalmıştım.

Son birkaç gündür yaptığımız dedektiflik çalışmaları bizi hiçbir yere götürmemişti ve bunun sonucunda oluşan yorgunluk beni delirtmeye başlamıştı.

Kampüste koşarken, karanlık gölgeler peşimden geliyor gibiydi. Uzuvarım sertleşti ve kaslarım gerildi, ama durup bakmadım ya da hızımı kesmedim çünkü bunun kim olduğunu çok iyi biliyordum. Nişan duyurulduğundan beri her gün böyle oluyordu.

Matteo'nun dikkatli gözleri üzerimdeydi, her hareketimi takip ediyor, beni bırakmıyordu. Kampüsten ne zaman çıksam, arka aynamda onun motosikletinin bir köşeyi döndüğünü görürdüm. En sevdiğim kafede öğle yemeği yediğimde, dışarıda duvara yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış, beklerken telefonunda bir şeyler yazıyordu. Sanki benim güvenliğimden başka bir şeyle ilgilenmiyormuş gibi, bana neredeyse hiç bakmıyordu.

Matematik binasına girince, içim rahatladı. Onu unutmam ne kadar sürecekti bilmiyordum, ama bunu sabırsızlıkla bekliyordum. Bütün vücudum ona o kadar alışmıştı ki, bazen rüyalarımda bile onu hissediyordum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordum ve üçüncü kata ulaştığımda, bir kol omzuma dolandı. Bir an donakaldım, sonra tanıdık soluk mavi gözleri fark edince nefesimi bıraktım.

"Nikola, ne yapıyorsun?" "Derse geç mi kalacaksın?" diye sordu.

Onun gitmesini her şeyden çok istediğim için kendi sorumla cevap verdim. "Gömleğin düğmelerini iliklemeyi bilmiyor musun?"

Bana gülümsedi, uzun zamandır yüzünde gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi. Çocukça bir gülümsemeydi ve bu gülümseme, sert görünüşünün altında Nikola'nın iyi bir adam olduğunu hatırlattı bana. Sinir bozucu ve kesinlikle dengesiz, ama iyi bir adam.

İşaret parmağıyla burnuma hafifçe dokundu. "Benim için düğmelerini iliklemek ister misin?"

"Hayır."

Gülümsedi. "Senin kaybın."

"Bundan şüphem var."

"Geç kalmak sana göre değil," dedi. "Dün gece partiye mi gittin?" "Hayır."

Gülümsedi, bir gökdelen gibi üzerimde yükseldi. "Belki de parti yapmalısın. Bazen bunlar... ilginç keşiflerle sonuçlanır."

"Ne gibi?"

Kolunu omzuma doladı ve birlikte merdivenleri çıkıp koridorda yürümeye başladık.

"Bir şeyleri unutmak gibi." Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Sorunları ve kalp kırıklıklarını unutmak gibi."

"Deneyimlerinden konuşuyormuşsun gibi geliyor, Nikola."

"Sana söylüyorum, bir dene." Kaşlarını oynattı. "Güven bana, Ari."

Bu takma ad beni sinirlendirdi, ama hiçbir şey söylemedim. Matteo'yu gündeme getirecek kişi ben olmayacaktım.

Nikola, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, bana yaramazca gülümsedi ve devam etti. "Bu arada, Matteo'nun yerine geçmeyi teklif ettiğimde ciddiymdim."

Sınıfımdan on adım uzaklıkta durdum ve gözlerimi ona dikip baktım. "Sen ve Matteo iyi arkadaşsınız. Benim yerime birinin geçip geçmemesi neden umurunda olsun ki?"

"Bu, karşılıklı olarak yararlı olabilir." Beklendiği gibi, cevabı belirsizdi. Gözleri arkamda dolaştı ve derin, donmuş havuzlar gibi karardı. Baktığımda, Skye'nin karşı yönden sınıfa koştuğunu gördüm. *Bugün sadece ben değilim, diye düşündüm kendi kendime.*

"Bu nasıl faydalı olabilir?" diye tereddütle sordum, ancak içten içe tahmin ediyordum.

Hayır, biliyordum.

"Bu, bana ve sapkın eğilimlerime aşık olan bir kızı benden uzak tutacaktır. Ve sen de Matteo'ya neyi kaçırdığını gösterebileceksin."

"Yani onu korkutup kaçırmaya mı çalışıyorsun?"

Omzunu kaldırdı. "O hayal dünyasında yaşıyor ve benim ondan hoşlandığımı sanıyor. Hoşlanmıyorum. Onunla ilgilenmediğimi ona, onun arkadaşıyla çıkmaktan daha iyi bir şekilde nasıl kanıtlayabilirim?"

"Skye benim arkadaşım ve ona asla böyle bir şey yapmam." Parmağımı göğsüne dokundum. "Ayrıca, benim hayatınıza senin... davet edeceğimi düşünüyorsan delisin." Doğru kelimeleri bulmak için durakladım, ama açık ve net olmaya karar verdim. "...sapkın saçmalıklarını."

Nikola alaycı bir şekilde güldü, soluk mavi gözleri bana döndü. "Sanki ben o kadar deli ve sen o kadar şanslıymışsın da sana dokunacakmışım gibi. İnan bana, o kadar ölümcül bir arzusu yok bende."

Saçmalıyordu ve ben bu adamın, hatta herhangi bir erkeğin saçmalıklarını dinlemekten bıkmıştım. Sanki bu günlerde başka bir şey konuşuyorlarmış gibi.

"Eğer sahte bir randevu için birini arıyorsan, başka bir yere bak. Ben Skye'ye bunu yapmayacağım ve eğer sen de ahlaklı biri olsaydın, sen de yapmazdın."

"Kim demiş ben düzgün biriyim diye?"

"Her neyse." Gözlerimi devirdim, çılgın Rus'tan bıkmış ve usanmıştım. "Ayrıca, neden o özel kulüplerden birinde birini bulmuyorsun? Eminim aynı ilgi alanlarına sahiplerdir."

"Teşekkürler, ama hayır. Skye'nin üyelik ücreti ödemeye başladığını duydum." Kaşlarım havaya kalktı, ama yorum yapamadan, düşünceli bir şekilde ekledi, "Sence... o da ilgilenir mi?"

"Lütfen kes şunu, yoksa beynimi beyazlatmam gerekecek," dedim, burnumu kırıstırarak, ama beni duymamış gibi görünüyordu.

"Ya da belki... hmmm, belki Skye'nin ne kadar ileri gidebileceğini test etmeliyim."

"Gerçekten bilmek istemiyorum," diye mırıldandım. "Onun kalbini kırarsan, babası ve amcan Sasha ile uğraşmak zorunda kalırsın. Ama bu senin sorunun. Ben de gelmeye çalışırım. Hatta çiçek bile getiririm." *Hayır.*

Eğer Skye'ye dokunursa ve bu haber yayılırsa, bu çılgın aptalla ilişkisi olan herkes otomatik olarak ölüm listesine girer.

Skye, ona zarar veren herkesi paramparça edecek iki eşit derecede çılgın baba figürüne sahip olduğu için şanslıydı - ya da şanssızdı. Nikola ölüm arzusuna sahipse, tanrılar onunla olsun. Kalbim kırılmış olabilir, ama intihar eğilimli değildim.

"Biliyor musun?" diye gülümseyerek konuştu. "Bu meydan okumaya varım."

"Ben değilim," dedim kuru bir şekilde. "Ve Tanrı aşkına, o gömleği ilikle." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz suçluluk duygusu boğazımı yaktı. Matteo ile olan bu boktan durum Nikola'nın suçu değildi.

İç geçirdim, burnumun köprüsünü sıkıştırdım ve sağduyuma aykırı olarak devam ettim. "Skye'yi hafife almamalısın. O hepimizden daha sert biridir ve eğer onun ailesinin onayını almak istiyorsan, yavaş davran."

"İlişki tavsiyesi istememiştim," diye homurdandı.

"Zaten aldın. Bunu bugünkü ilişki tavsiyem olarak kabul et."

Telefonum çaldı ve ondan uzaklaştım, kız kardeşimin yurtta kalan tüm kızlara gönderdiği mesajı okurken bu konuşmayı aklımdan sildim.

■

Hannah: Harika bir fikrim var. Bikiniyle araba yıkayalım. Ne de olsa bu benim düğün öncesi partim.

KONU 43
ARIANNA

Bu *harika fikir*, iki gün sonra, sonbahar döneminin resmi başlangıcından önce, D'Arc'in devasa kampüsünün 20 mil dışında, ıssız bir yerde bulunan eski bir bowling salonunun yanında hayata geçirildi.

Her yönde kilometrelerce uzanan tarlalardan başka bir şey olmadığı düşünülürse, bu tuhaf araba yıkamaya katılım şaşırtıcı derecede fazlaydı. Ancak sosyal medya güçlü bir araçtı ve sadece bikini, yüksek topuklu ayakkabılar ve köpüklerle giyinmiş genç kadınların görüntüleri, kitleleri çekmek için yeterliydi.

Lüks arabalar, sedanlar, eski, yıpranmış kamyonetler ve pahalı spor arabalar göz alabildiğince uzanıyordu. Bazıları kavurucu güneşin altında bekliyor, bazıları partiye katılıyor, bazıları ise sadece park edip sapık röntgenciler gibi izliyordu.

Kızlar ve ben yıkık bir duvara yaslanarak, Hannah'nın ayrıntılı talimatları altında yakındaki bir üniversiteden gelen erkeklerin bir sıra arabayı parlatmasını izledik. Hannah sık sık selfie çekip Instagram'a yükledi, bu da hepimizin telefonlarının bildirim sesleriyle çınlamasına neden oldu.

"Bu şeyi sessize almak için ciddi ciddi canım çekiyor," diye mırıldandı Penelope, elindeki cihaza bakarak.

"Tanrım, ayaklarım çok ağrıyor," diye mırıldandım, topuklu ayakkabılarımı çıkarıp travma geçirmiş ayak parmaklarımı gererek rahat bir nefes aldım. Bazı kızlar da aynı hareketi taklit etti. Topuklu ayakkabılarla araba yıkamak aptalcaydı, ama işte buradaydık.

Gözlerim, biraz fazla yüksek sesle gülen ve ona açıkça aşık olan öğrencilerden birine su sıçratan ikizime kaydı. Davranışları hiç mantıklı değildi. Matteo'yu elde etmişti, ama yine de flört etmeye devam ediyordu.

"Onu buna neyin itti?" Skye, cevap için bana bakarak işaret dilinde sordu. "*Bikiniyle araba yıkamanın gelin partisi etkinliği olduğunu hiç duymadım?*"

"*Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi, ama o istedi, o yüzden...*" Omuz silktim ve sözümü bitirmedim. Ama Hannah, doğru ruh halinde olmadığına bir şeyler yapma eğilimindeydi ve onu ne kadar zorlarsan, o kadar kaos ortaya çıkardı.

Tate McRae'nin şarkıları hoparlörlerden yüksek sesle çalıyordu ve Hannah, üniversiteli erkeklere köpük makinesi ile ateş ediyordu, ama dikkati onlarda değildi. Bunun yerine, sanki birini bekliyormuş gibi otoparkı izliyordu.

"Garip davranıyor," dedi Penelope, benim daha önceki düşüncelerimi yineleyerek. "Nişan yüzünden mi?" Sonra bunun düşüncesizce olduğunu fark edince, Francesca'ya özür diler bir bakış attı. "Üzgünüm, eminim kardeşin harika biridir ve..."

Francesca avucunu kaldırarak onu durdurdu. "Özür dilemene gerek yok, ama anladığım kadarıyla ona bir seçenek sunulmuş ve hayır diyebilirdi."

Gianna alaycı bir şekilde güldü. "Sanki Hannah bir meydan okumayı geri çevirmiş gibi."

O tanıdık acı göğsümü deldi, ama ben onu görmezden geldim. Artık bu konuda gerçekten çok iyiydim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Amara.

"Küçüklüğümüzden beri Matteo'ya aşık," dedim. "Onu gördüğü anda onunla evleneceğini ilan etti."

"Eşini tanıdığı için onu tebrik ederim," diye mırıldandı Anya. "Ama bana sorarsan, biraz abartılı gibi."

"Eşi mi?" diye alay etti Penelope. "Sanki o bir köpekmiş gibi konuşuyorsun."

"Çok fazla şekil değiştiren romantik roman okudun," diye mırıldandı ve bir kahkaha patlaması

"Anlamadığım bir şey var," dedi Gianna. "Neden istediği erkeği sonunda elde ettiyse, flört edip öyle davranıyor?"

"Ben de bilmek isterim," dedi Francesca, bana meraklı bir bakış atarak, ama ben sadece omuz silktim. Hannah'ya ne olduğunu bilmiyordum ve bana güvenmeyi reddediyordu. Ama ikizim hazır olduğunda bana ulaşacağını ve ben de onun yanında olacağımı biliyordum.

"Hannah'nın tüm niyetlerini anlamamız gerekmez," dedim keskin bir sesle, ama hemen pişman oldum. Onlara özür dilercesine gülümsedim. "Üzgünüm, huysuzum da."

"Son zamanlarda *neyin var?*" Francesca içkisini yudumlarken bana baktı. Matteo'nun kız kardeşi bazen uçarı görünebilirdi, ama bu sadece bir maskeydi. O, ortalama bir 21 yaşındaki gençten daha anlayışlıydı.

"Belki de terapiye ihtiyacım var," diye şaka yaptım, kayıtsızca omuz silktim.

"*Hayır, terapiye ihtiyacın yok,*" dedi Skye, gözleri şakacı bir şekilde parlayarak. "*Sadece beş parmaklık bir kolyeye ihtiyacın var. Seni eğip, saçını çekip, iyi kız diye çağırarak bir yakışıklı.*"

Francesca içkisini püskürttü, ben de kendiminkini boğazıma kaçırdım.

"Ne oluyor, Skye?" diye öksürdüm. "Bir dahaki sefere kıza biraz uyarı ver."

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki?" diye sordu Francesca.

"Neden bahsediyoruz?" Amara merakla sordu, dikkatini bize vererek.

Skye omuz silkti ve ciddi bir ifadeyle işaret diliyle "*Hannah*" dedi.

"Kesinlikle ikna kabiliyeti var," dedi Amara, gözlerini park yerinin karşısındaki sahneye dikti. "O üniversiteli çocuklar kullanıldıklarını biliyorlar, ama umursamıyorlar."

"*Doğrusu, Hannah'nın onları bu maskaralığa katılmaya nasıl ikna ettiğini merak ediyorum,*" diye düşündü Skye.

"Las Vegas'ta çılgın bir kızlar gezisi yapmayı umuyordum," diye mırıldandı Anya. "Bunu değil."

"Bu onun dün öncesi partisi," diye Penelope onu susturdu. "Seninkinde Vegas'a gidebiliriz."

Anya alaycı bir şekilde, "O zaman biraz beklememiz gerekebilir," dedi.

"Tanrıya şükür sonbahar dönemi yaklaşıyor," dedi Amara. "Arianna'dan örnek alıp, lisansımı erken bitirmek için ekstra derslere kaydoldum. Avrupa'da sırt çantalı bir gezi yapmayı planlıyorum."

"*Colombiano'nun gitmene izin vereceğinden emin misin?*" diye işaret diliyle sordu Skye. "Hangi Colombiano?" diye sordu Amara, ama kızıl yanakları onu ele verdi

. Görünüşe göre Gabriel'e karşı bize inandırdığı kadar kayıtsız değildi.

"Önemli olan tek bir kişi var," diye mırıldandı Anya. O ve buradaki herkes, Amara ve Gabriel arasında bir şeyler olduğunu biliyordu. "Ama

tamam. Öyle ol. Bize karşı diren."

"Peki ya sen?" Penelope ona dik dik baktı. "Bize bir şey saklıyor *musun*, Anya?"

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi ve arkadaşlarımın dikkatinin bana yönelmemesi için dua ettim. Hannah'nın yardımcılarında biri utangaç bir gülümsemeyle yaklaştı ve neyse ki tüm tartışmayı sonlandırdı.

"Merhaba bayanlar. Bir şey içmek ister misiniz?" Omzunun üzerinden bakarak bir grup üniversiteli genci işaret etti. "Eğer isterseniz, bir soğutucu dolusu..."

"Bira mı?" diye sordu Anya.

"Evet, başka şeyler de var."

Birbirimize baktık. Her zamanki gibi, *normal erkeklerden* uzak durmaya çalışıyorduk

ama ara sıra, bu cazibeye kapılırdık.

Bugün de o günlerden biri gibi görünüyordu, çünkü kendimi "Tabii, neden olmasın" derken buldum.

İki saat sonra, hepimiz gülümsüyorduk, içtiğimiz shotlar sayesinde kasvetli düşüncelerimizin çoğu uçup gitmişti. Her shot içtiğimizde, Hannah'nın onayını kazanıyor ve herkesin dikkatini çekiyorduk.

Kalan tüm arabalar, sabunumuzun bittiği bahanesiyle gönderilmişti, ama gerçekte Hannah bizi sabun köpükleriyle boğmak istiyordu. Alkol damarlarımızda dolaşırken, bu bir şekilde mükemmel bir fikir gibi görünüyordu.

Dans etmek, içmek ve kahkahalar atmak, gürültülü bir spor arabanın geldiği anı fark etmemizi neredeyse engelledi.

"Vay canına, bu bir Bugatti Chiron mu?" diye fısıldadı yeni arkadaşlarımızdan biri, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Arkadaşlarımız etkilenmemiş görünürken, hayranlık dolu nefesler etrafta dolaşıyordu.

Hannah yanımda sert bir şekilde duruyordu, yüzündeki ifade bir dakika öncesine göre birkaç ton daha solgundu.

"Ne oldu?" diye sordum, ona doğru eğilerek.

"O Bugatti'nin rengi ne?" diye sordu, sesini boğazımdan çıkardı.

Cevap vermeden önce o yöne bir bakış attım.

"Mavimsi gri, kırmızı süslemeli mi?" İkimiz hareketsiz dururken sohbet yavaş yavaş sona erdi. Onun iki kolunu tutup hafifçe salladım. "Hannah, ne oluyor? Bu sırları hiç sevmiyorum."

Bu ikiyüzlülük gözümden kaçmadı.

Atılmış yazlık elbisesini aldı ve giydi.

"Her şey yolunda," diye beni sakinleştirdi ve gülümsedi. "Hey, kızlar," diye seslendi. "Kyran amca geldi ve bana ihtiyacı var. Siz bu işi bitirebilir misiniz?"

"Neden amca..." Sözlerim yarıda kaldı ve farkına varınca kaşlarını çatıttım. Hatırlayabildiğim kadarıyla ona *Kyran amca* demek istemiyordu.

Ama düşüncelerimi toparlayamadan, o çoktan gitmişti ve ben arka farlarına bakakaldım.

Bir saat sonra, taş duvara oturmuş, kızlarımın içki içmeye devam etmesini izlerken, ben su içiyordum. Hannah hala dönmemişti ve endişelenmeme rağmen, otuz dakika önce bana geri dönmeyeceğini ve her şeyin yolunda olduğunu belirten bir mesaj atmıştı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama Kyran Amca'nın ona bir şey olmasına izin vermeyeceğini bilmek beni rahatlatıyordu.

"Peki, erkek arkadaşın var mı?"

Beni sadece yarı dinlediğim hikayelerle eğlendiren adamı tamamen unutmuştum. Kabarık sarı saçları ve berrak mavi gözleri acımasızlık değil, sadece merak içeriyordu.

Hâlâ mayosunu giyiyordu, bronzlaşmış göğsü açıkta ve hayranlık uyandırıyor. Nabzım hızlanmamış ve gülümsemesi kalbimi çarptırmamış olsa da, kaslı karın kaslarına hayran hayran bakıyordum. Ne yazık ki, o karın kaslarının her bir çıkıntısını, sadece birkaç hafta önce öptüğüm ve dokunduğum başka bir karın kaslarıyla karşılaştırmak içindi.

"Hayır, erkek arkadaşım yok," diye cevap verdim sonunda, sözlerim dilimde hafif bir acı bırakarak.

Duvardan kayarak indim ve o da benim hareketimi taklit ederek yanıma yaklaştı. Matteo kadar uzun boylu değildi, ama yeterince hoş biriydi. Tereddütlü adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattım ve elimi göğsüne koydum.

Kalbim heyecanlanmasın diye, "*Hiçbir şey hissetmedim*" diye düşündüm.

Ama hissetmedim. "Spor yapıyor musun?" diye sordum.

"Haftada üç kez."

"Belli oluyor," dedim.

"Sen muhteşemsin," dedi, utanmadan vücuduma bakarak. "Ve sesin çok güzel. Şarkıcı mısın?"

Eğlenceli bir kahkaha attım. "Neredeyse hiç konuşmadım. *Bunu* nereden çıkardın?"

Bana çekici bir gülümseme attı. "Sen konuştuğunda tüylerim diken diken oluyor."

Başımı geriye attım ve güldüm. O kadar çok güldüm ki, gözlerimin köşeleri yaşlarla doldu. O, rahat bir gülümsemeyle beni izledi.

"Bu cümleyi kaç kez kullandın?" diye düşündüm.

"Hiç," diye yemin etti, ama gülümsemesinin seğirmesi bana aksini söylüyordu.

"Adın neydi?" diye sordum, oysa bana birkaç kez söylemişti

"Brian."

"Peki, Brian. Bu replik kaç kez işe yaradı?" diye sordum, eğlenerek ve biraz merakla.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Gerçekten istiyorum."

"Ben..."

Gözümün ucunda bir hareket yakaladım ve Matteo'nun yüzünde öfkeli bir ifadeyle bize doğru yürüdüğünü fark etmeden önce, Brian'ın vücudu havada uçtu ve yere çarptı.

"Ne yapıyorsun?" Matteo bana homurdandı.

Cevap veremeden, Brian geri geldi, onu benden uzaklaştırdı ve çenesine yumruk attı. "Ne yapıyorsun dostum?"

Matteo elinin tersiyle ağzını silerken, karanlık bir gülümsemeyle bakarken, ben şok içinde izledim. Sonra yumruğunu geri çekip Brian'a o kadar sert bir yumruk attı ki, Brian sırtı yere çarptı.

Onun üzerinde durdu. "Bu işe karışma... *dostum*. Yoksa bunu mezar taşına kazıtacağım."

"Tabii ki yazacağım," diye dişlerini sıktı Brian. "Kız arkadaşı olmadığını söyledi, yani özgür bir kadın ve burası özgür bir ülke. İsteddiği kişiyle konuşabilir ve birlikte olabilir, ki bu kişi belli ki benim, o yüzden siktir git."

"Mezar taşı olsun o zaman." Matteo, acımasızca gülümseyerek, belinin arkasından silahını çıkardı ve onu Brian'ın kaşlarının arasına doğrulttu.

Brian'ı tabancayla dövdüğünde yüzündeki ifade hiç değişmedi. "Kes şunu, Matteo!" diye bağırdım.

"Seni istemediği açık," dedi Brian, sağ kulağından fışkıran kandan etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak. "Hayatına devam et."

Ben irkildim. "Yaşamak istiyorsan konuşmayı kes." "Bekarsın demiştin," dedi.

Matteo silahı kurdu, kafasına dayadı ve hepimiz donakaldık. "O bekar değil, pislik." Matteo ona tekrar yumruk attı. "Beni tekrar et 'Arianna'dan uzak duracağım.'"

"Siktir git." Brian'ın kendini koruma içgüdüğü olmadığı belliydi.

"İşte başlıyor," diye içini çekerek, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen Gabriel dedi. "Bu çocuklar ne zaman konuşmayı keseceklerini bilmiyorlar."

Sanki sersemlemiş gibi, onun takım elbisesinden bir parça tüyü silkelemesini, sonra ellerini ceplerine sokup arabaya yaslanmasını izledim.

"Onu durdur, Gabriel," diye yalvardım, çığlıklar, nefes nefese kalma sesleri ve ağlama seslerini fark ederek. Ama Matteo'nun Brian'a vurduğu yumruklar hepsinden daha ağır basıyordu. "Lütfen... Onu öldürecek."

Etrafa baktım ve herkesin toplanmış ve bize bakıyor olduğunu gördüm.

"Eminim ki amaç da budur," dedi Gabriel, aksanı sesine yansımıştı.

Midem bulandığından Matteo'yu itip Brian'ın kanlı bedeninin üzerine atladım.

"Yeter, Matteo," diye bağırdım, kulaklarım korkudan çınlıyordu. Onu tüm bu insanların önünde öldürürse, şüphesiz parmaklıklar ardına girecekti. "Lütfen."

Matteo'nun gözleri bana doğru kaydı, yanıyordu. "Ondan uzak dur, Ari."

"Hayır," diye fısıldadım, yaklaşan siren sesleri duyulmaya başladığında. "Polis..."

"Onun seni öpmesine izin verdin mi?" Gözlerimi kıptım.

"Ne?"

"Seni öptü mü?" Matteo'nun yüzündeki tüm neşe kayboldu. Farkına vardığımda omurgamdan bir titreme geçti. Matteo asla ilerlememe izin vermeyecekti.

"H-hayır," diye kekeledim.

Etrafımızda sirenler çalmaya başladı, polis memurları arabalarından atlayıp emirler yağdırdılar, ama tüm dikkatim Matteo'daydı. Gabriel şimdi onun yanındaydı, her zamanki nazik havası yerini sert hatlara ve telaşlı hareketlere bırakmıştı.

"Matteo, şimdilik buna ara vermeliyiz," dedi yavaşça.

"Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm. Hatta ona bir daha bakarsan bile," diye Matteo homurdandı, kaba sözleri havadaki çılgınlığı ve şiddeti körükledi. Adam, silahlarını çekmiş halde bize yaklaşan polis memurlarına hiç aldırmıyordu.

"O, o," diye bağırdı üniversiteli gençlerden biri.

"Ona sebepsiz yere saldırdı," diye bağırdı bir diğeri.

"Teknik olarak bu doğru değil," dedim, çılgınca başımı sallayarak.

"Silahı indir." Polis memurunun emri havada yankılandı. "Son uyarı."

"Dediklerini yap," Matteo'ya sessizce fısıldadım, onun gözümün önünde vurulmasından korkuyordum.

"Arianna, o piçe dokunmayı bırak," dedi Gabriel sessiz bir sesle. Gözlerimi kıptım. Brian'ın vücudunu koruduğumu tamamen unutmuştum. Ondan uzaklaştım ve ayağa kalkarak aramıza mesafe koydum.

Ancak o zaman Matteo silahını indirdi, gözleri benden hiç ayrılmadan.

"Küçük bir sevgili kavgası, memur beyler. Her şey yolunda," dedi Gabriel.

Ama polisler çoktan Matteo'nun üzerine çullandılar, ona haklarını okurken kelepçeleri bileğine takıyorlardı, başka bir polis ise Brian'ın yanına koşarak onu ayağa kaldırmaya yardım ediyordu.

Francesca bana doğru büyük adımlarla yürüdü, hiç de rahatsız görünmeyen kelepçeli kardeşine onaylamayan bir bakış attı.

"Bu işin sonu iyi olmayacak," dedi, yanıma gelerek. "Olacağını sanmıyorum. Kardeşin kelepçeli."

Omuz silkti ve bana anlamlı bir bakış attı. "Eminim bir şeyi yoktur.

Ayrıca, seni gözleriyle delmekle daha çok ilgileniyor gibi görünüyor."

Ağzımı açıp açıklamak için - ne söyleyeceğimi bilmiyordum - diğer kızlar etrafıma toplandılar. Dikkatimi, fısıltıyla konuşan Gabriel ve Matteo'ya verdim.

"Seni Hannah sandı mı?" diye sordu Anya.

Penelope gözlerini devirdi. "Bundan ciddi şüphelerim var."

"*Hannah o adamları hiç davet etmemeliydi,*" dedi Skye işaret diliyle. "*Belli ki sınırları anlamıyorlar.*"

"Katılıyorum," diye homurdandı Amara.

Polis memuru Brian'ı yanıma getirdi ve ben onun morarmış yüzünü görünce yüzümü buruşturdum.

"Selam." Bana doğru yürüdü ve zoraki bir gülümseme yapmaya çalıştı. "Teşekkürler... bilirsin."

Matteo, elleri hala kelepçeli halde polis memuruna itti ve Brian'ın yüzüne yaklaşarak ona öfkeyle baktı. "Bir daha asla, *asla* onunla konuşma. Ona bakma bile. Anladın mı?"

"Bay Vitale, onu tehdit mi ediyorsunuz?" diye sordu memur.

"Hiç de değil, memur bey." Gabriel diplomat rolünü oynarken, Matteo'nun kenarları daralmış bakışları benimkilerle buluştu, sert ve korkutucuydu.

"Bu kadına dokunan her erkek bana hesap verecek." Matteo'nun sesi soğuktu, ama bakışları beni cehennem çukurlarından daha sıcak yakıyordu. "Bu bir tehdit ve bir söz."

KONUŞMA MATTEO

Uzun bir gün olmuştu ve gecenin daha da uzun olacağını biliyordum.

Arianna'nın Brian'ın kavgayı başlattığına dair ifadesi, babamın ve Gabriell'in çabalarıyla birleşince, şık üniversiteli genci tüm suçlamaları düşürmeye ikna etmişti.

Gidebilirdim.

Yine de, kadınıma dokunabileceğini düşünen o pislige karşı hissettiğim öfke hâlâ içimde kaynıyordu. Ari'nin bikini ve seksi topuklu ayakkabılarla gülüp sırıtışını. *Başka bir erkeğe*. Belki de hastaydım, fazla sahiplencildim, ama onun başka kimseye gülümsemesini istemiyordum. Onun tüm gülümsemelerinin, tüm gözyaşlarının ve tüm sözlerinin bana ait olmasını istiyordum.

Motorumla onun boktan kampüsüne gidip onu öldürmek istedim, ama o mucizevi bir şekilde ortadan kaybolursa, ilk şüpheli ben olurum.

"Bunu hallettiğin için teşekkürler, baba."

"Ne düşünüyordun sen?" Düşünmüyordum, sorun da buydu. Arianna söz konusu olduğunda, beynimdeki tüm devreler yanmış gibi oluyordu. "Senin ipuçlarını takip etmekle meşgul olduğumu sanıyordum."

"Çoklu görevlerde oldukça iyiyim," dedim ciddi bir ifadeyle. "Ailemden almışım, değil mi?" Gözlerini kısarak bana baktı.

"Yine de bu kızdan uzak duramıyorsun," dedi Pa, karanlık arka yollardan D'Arc'a doğru sürerken. "Ölmek mi istiyorsun?"

Omuz silktim. "Hayır, ama sana ve Morrelli'ye Arianna'nın benim olduğunu ve Hannah'yla bu maskaralığa devam etmeyi reddettiğimi açıkça söyledim. Lanet olsun

başka bir koca bul."

"Bu sözde gelin partisi sırasında o neredeydi?" diye sordu. Ona soğuk bir bakış attım. "Bilmiyorum. Umurumda değil."

Telefonumu çıkarıp okunmamış mesajları kaydırmaya başladım. Okuduğum tek mesaj Arianna'dandı.

Bitti. Lütfen kararımı kabul et ve saygı göster.

Hayatta kabul etmem. Bitmemiştik ve asla bitmeyecektik.

Nişan felaketinden beri, ikimiz bir döngüye girmiştik: o bana soğuk davranıyor, ben de onu uzaktan takip ediyordum. Tamam, belki uzaktan değil, ama kesinlikle onun ulaşamayacağı bir mesafeden.

Ve tüm bu süre boyunca bir plan yapıyordum.

"Bir kız kardeşinden kaçıp diğerini kovalıyorsun," diye mırıldandı babam. "Tezine nasıl zaman buluyorsun?"

"Çoktan bitirdim."

"O zaman neden hala kampüstesin?"

Alaycı bir şekilde sordum. "Bir tahminde bulun." "Oh, lanet olsun."

"O benim karım olmayı kabul edene kadar buradan ayrılmayacağım. Benim yerimde olsan sen de ayrılmazdın." Onun ayrılmayacağını bilmek için pek çok hikaye duymuştum. Babam, üç uzun yıl boyunca annemi aralıksız aradı ve takıntısından vazgeçmedi. "Annem kaçarken onu aramaktan asla vazgeçmedin. Bu da ondan farklı değil."

Haklı olduğumu biliyordu, ama bunu kabul edeceğini sanmıyordum. "Biraz uzaklaşmak sana iyi gelir, evlat."

"Sen ve annem ayrı olduğunuzda bu yardımcı oldu mu?" diye sertçe karşılık verdim.

"O durum farklıydı," dedi babam, ben koltuğuma yaslanıp gözlerimi kapatırken. "Kendi amcası peşindeydi. Bilmen gerekirse, onu açık artırmada satmak isteyen amcası."

Onun sözlerini düşünürken kaşlarımı çattım.

"Bu arada, açık artırmalarla ilgili hala söylentiler var," dedim, gözlerimi açıp ona baktım. "Benito'nun varisi ve diğerlerinin güçlerini birleştirip açık artırmayı yönetecekleri söyleniyor."

"Duydum." Dudakları inceldi. "Benito'nun başka bir piçi daha olduğunu ve şimdiye kadar kimsenin bunu bilmediğini inanmak zor geliyor."

"Marco'nun varisi olmalı," diye yüksek sesle düşündüm. "O adam hiçbir şekilde aziz değildi."

"Benito ve Marco ikisi de hasta piçlerdi, her zaman güce takıntılıydılar." Pa avucuyla direksiyona vurdu. "Eğer belles müzayedeleri geri gelirse, bu Francesca ve Morrelli kızlarını tehlikeye atar."

O, Francesca'ya karşı her zaman aşırı koruyucuydu, ben de öyleydim, ama paniğe kapılmak bize hiçbir fayda sağlamazdı.

"Kampüste güvendeler."

Babam başını salladı. "Francesca'ya ek bir koruma görevlisi atayacağım. Morrelli de kızlarına ekstra güvenlik önlemleri alacaktır herhalde."

Gergin bir sessizlik oldu.

"Hâlâ Nico Morrelli ile anlaşıyor musun?"

Bana kuru bir bakış attı. "Sence ne?"

"Üzgünüm. Geri dönebilsem, ona gidip Ari'yi kendim isterdim. Ya da daha iyisi, doğru zamanı bekleyip ona sormak isterdim."

"Eminim her şey çözülecektir. Şu anda duygular çok yoğun ve o, o zamandan beri Arianna ve Gianna'yı fazlasıyla koruyor..." Başını salladı ve ben boşluğu doldurdum. Hiçbirimiz kızları kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı unutmuyacaktık. "Hannah ayakta kalmayı başarıyor gibi görünüyor, ama o ikisi her nasılsa her zaman bedelini ödüyor."

Bu konuda haklıydı. İkizler yaramazlık yaptıklarında bile, Hannah genellikle zarar görmeden kurtulurdu.

O gün Hannah'yı öldürmeye çok yaklaştım. Gianna kaçırıldığı gece gizlice dışarı çıkmakta ısrar eden oydu, ama kendini suçlayan Arianna'ydı. Gianna'nın peşinden giden ve bu sırada neredeyse ölen Arianna.

"Oğlum, onu bir süreliğine aklından çıkar ve bekle. Her şey yoluna girecek."

Başımı geriye attım. "Bekleyemem."

"O zaman ne olacak?" Babamın gözleri, benimkilerin aynısı, bana kaydı. "Onu kaçırmayı aklından bile geçirme, Matteo."

"Kaçırmayacağım." *Çünkü kararımı çoktan vermiştim.*

"Umarım bana doğruyu söylüyorsundur," diye mırıldandı, başını sallayarak. Dudaklarında mizahsız bir gülümseme belirdi, sonra devam etti. "Sana *nonno'nun* bana verdiği tavsiyeyi vereceğim. Ona iyi davran, o da sana geri dönecektir."

Bir an sessizce ona baktım.

"Öyle yapacağım. Umarım nişan konusunda yaptığım hatayı ve Hannah'nın duygularını incittiğimi affedebilir." Babam kaşlarını kaldırdı ama sessiz kaldı. "Siktir, baba. Ya beni affetmezse?"

"Affedecek."

"Bundan çok eminsin." O kampüse girerken elimi saçlarımın arasına geçirdim. "Planetaryumun yanına park et."

Öyle yaptı, ama ben kapı koluna uzanırken sesi beni durdurdu.

"Onun seni affedeceğini nereden biliyorum biliyor musun?" Bekledim ve ilk kez rahatsız görüldüğü babama döndüm. "Annen sana söyleyeceğim şeyi bilseydi beni öldürürdü."

"Şimdi dikkatimi çektin."

"Annenle büyük bir hata yaptım. Bir kez değil, üç kez." "Nasıl?"

"Önce onu kaçırdım ve benimle evlenmeye zorladım." Dudaklarımın köşesi seğirdi. Bu, bizim dünyamızda sıkça rastlanan bir durum gibi görünüyordu. "Sonra... kafasına silah dayadım. Daha da kötüsü, onu tekrar takip edip geri getirdim, böylece amcası ve Benito King için kolay bir hedef haline geldi."

"Saçmalık."

Babamın yüzündeki ifade, şaka yapmadığını gösteriyordu. "Maalesef, bu gerçek. Onunla Rus ruleti oynadıktan sonra

..."

"Ne oluyor, baba!"

"Oda boştu, ama bu bir mazeret değil. Amcasıyla işbirliği yaparak beni aldattığına ikna oldum ve onu amcasının kapısına bıraktım. Annen sadece ondan değil, benden de kaçtı. Bu yüzden İtalya'da doğdun. İlk birkaç yıl yanında olamadım." Beni omuzlarımdan tutup hafifçe salladı. "Her şeyi mahvettim, ama o beni affetti. Matteo, sana tek söyleyeceğim, zaman tanı ve düşünmeden hareket etme. Arianna seni affedecek."

"Onun kız kardeşiyle evlenmeyeceğim."

"Nico ile tekrar konuşacağım." Beni bırakmadan önce omzuma iki kez vurdu. "Arianna ile konuş ve Hannah'nın sana uygun olmadığını anlayana kadar pes etme. Ne yaparsan yap, benim hatalarımı tekrarlamayın."

Çok geç, çünkü planım çoktan harekete geçmişti.

KONU 45
MATTEO

Ari'yi planetaryumda buldum ve ne yazık ki artık o "beni becer" topuklu ayakkabıları giymiyordu.

Gerçi beni tahrik etmek için onlara ihtiyacı yoktu, çünkü onu gördüğüm anda sikim çoktan sertleşmiş, karnımın derinliklerinde bir heyecan dalgası yayılmıştı.

Masaya eğilmiş, notlar alıyor gibi görünüyordu. Çıplaktı, kalçaları müziğin ritmine göre sallanıyordu. Beyaz elbisesinin yumuşak kumaşı, üzerinde "*Bite me*" (*Isır beni*) yazan pembe desenli külotunu görmemi sağladı. İnce kumaş kıcına yapışmış, beni tam da bunu yapmaya teşvik ediyordu.

Sadece giydiği dar elbisenin önünü hayal edebiliyordum, cömert göğüsleri beyaz kumaşa bastırıyordu.

Planetaryumun loş ışıkları saçlarına yansıyor, yirmi dört ayar altın gibi görünmesini sağlıyordu.

Tanrım, o saçlar.

Uzun ve kalın. Onu yumruğuma sarmak dışında başka bir şey istemiyordum.

Hemen şimdi.

Gerginlik çenemi sertleştirdi, sikim onun amını tekrar hissetmek için yalvarıyordu.

O bana borçlu, omzumdaki şeytan iddia etti. Ben de aynı fikirdeydim. Bu gece hapse girmiş olmam onun sayesinde. Evet, geçici bir şeydi ve bir saniye bile düşünmeden yine yapardım, ama yine de cezalandırılması gerekiyordu.

Ona doğru yürüdüm, tam arkasında durdum ve kokusu ciğerlerime sızarken bir an için gözlerimi kapattım.

Penisim fermuarımı zorluyordu ve parmaklarım ona dokunmak için yanıyordu.

Onu

"Beni özledin mi?" diye fısıldadım ve o, görevini unutmuş gibi unutmuştu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmış bir şekilde bana bakıyordu. Siktir, bu gidişle, bir sonraki nefeste kıyafetlerini yırtıp onu becerecektim.

"Nasıl... Seni serbest mi bıraktılar?" Sesi nefes nefeseydi. Göğsü her sert nefeste inip kalkıyordu. Gözlerim göğsüne indi, elbisesinin altındaki dantelli sütyeni peekaboo oynuyor, beni kışkırtıyordu.

"Bebeğim, beni özgür gördüğüne sevineceğini sanmıştım," dedim, sesimde sert bir tonla, *onu* alay ederek. Bu iki yönlü bir şey olmalıydı.

"Yanılmışsın," diye mırıldandı ve bana sırtını dönerek uzaklaştı.

Hırlayarak, onun hoşuna gittiğini bildiğim şekilde saçını çektim. "Bu oyunları bırak Arianna, yoksa sonu hoşuna gitmeyecek."

Onu tam adıyla çağırdım ve ifadesinden anladığım kadarıyla bundan hoşlanmamıştı.

"Zaten bitti," diye tısladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Burada işimiz bitti."

Dürtüye yenik düşerek, son birkaç haftadır hayal ettiğim gibi saçlarını bileğime doladım.

"*Asla* bitmeyecek," diye homurdandım. "Asla. Şimdi beni öp." Öpmeye niyetli olmadığını görünce, burnumu burnuna sürttüm ve yumuşak bir sesle, "Bıkana kadar beni öp," dedim. *Asla, asla bıkmayacağım.*

"Hayır." Tek bir kelimeyle direncinin azaldığını hissedebiliyordum.

"Beni öpmek istediğini biliyorsun. Direnmeyi bırak." Başını salladı, mercan mavisi gözlerinde panik yansıyor. "İstediğin kadar yalan söyleyebilirsin, ama bu sadece zamanımızı alır."

Gözleri kısıldı. "Ne istediğim önemli değil. Şimdi seni öpersem, senden ve kendimden nefret ederim."

Beni engellemek istercesine gözlerini kapattı, ama ben buna izin vermedim. Aramızda artık mesafe olmayacaktı.

"Gözlerini aç," emrettim. Reddetti, ben de başımı eğip alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırardım. *Sertçe.* Göz kapakları açıldı, gözlerindeki direnç sertleşti.

"Benden hiçbir şey talep edemezsin, Matteo Vitale. Sen benim kız kardeşimle *nişanlısın!* Ve nişanlı olduğun sürece, benden uzak durman gerekiyor."

Sözleriyle göğsü inip kalkıyordu. Onu hiç bu kadar üzgün, bu kadar kızgın görmemiştim, ama ben de kızgındım.

"Hannah'yla evlenmeye niyetim yok. Bunu biliyorsun," diye bağırdım. "Ama o bunu bilmiyor, değil mi?" diye karşılık verdi. "Bana bunu ona söyleme şansı vermedin ve sen de kesinlikle söylemedin. Her şeyi kendi eline aldın," dedi. "Ve şimdi her şeyi mahvettiğin için ona söyleyemem. Beni asla affetmez. Çocukluğumuzdan beri seni istiyor. Onun bu hakkını elinden alamam." Son sözleri hıçkırıklarla boğuldu.

Onu bu halde görmek dayanılmazdı. Onu kendime doğru çektim ve o direnmedi.

"Bebeğim, bunu çözeceğiz. Benim için tek sen olduğunu biliyorsun. Hannah sadece bizim birlikte olmamızı istiyor, bunu biliyorsun. Sen benim ruhumun diğer yarısısın." Elimini onun köprücük kemiğinin hemen altına koydum. "Bu kalp benim için atıyor."

Sanki benim kalbimmiş gibi hissedebiliyordum. Biz birbirimiz için yaratılmıştık.

Kafasını salladı, ama duvarlarının yıkıldığını hissedebiliyordum. Vücudu kollarımda esnekledi ve ifadesi yumuşadı.

"Doğru, bebeğim," diye mırıldandım. "Sen benimsin. Şimdi beni öp."

Dudakları dudaklarıma değdi ve göğsümde bir inilti yankılandı. Sanki haftalarca kavurucu çölde dolaştıktan sonra bir damla su içmiş gibi hissettim.

Saçlarını bıraktım ve elimi kalçasına götürdüm, onu kaldırdım. Bacaklarını belime doladı, sanki ben onun oksijen kaynağıymışım gibi açgözlülükle beni öptü.

Bana süttü, amının ısısı beni çağırıyordu. "Seni özledim," diye dudaklarıma inledi.

Üç basit kelime, ama beni bir girdaba sürükledi. *Beni özlemiş lan!*

ben.

Öpücüğü devraldım ve dilim, nefes nefese küçük sesler çıkararak yaptığı onun ritmine uyum sağladım.

Tırnakları ensemdaki deriyi okşadı ve omurgamdan bir titreme geçti. Uzun, tatmin edici, derin bir inilti çıkardım ve ona sertçe titredim. Bana sarıldığı halde onu taşıyarak, ikimiz de öpüşmeyi kesmek istemediğimizden, bizi planetariumun arkasındaki ormanı gören pencereye doğru yürüdüm ve ona yaslanarak, onun kokusunu içime çektim.

Vücudumdan aşağı kayarak elbisesini başından çıkardı ve sütyenini çözdü. Göğüslerini görünce patlayacağımı sandım.

"K lotunu da çıkar," diye emrettim, sesim kısılmıştı. Burada durup dokunmadan izleyebilmem bir mucizeydi.

Elini uzattı, titreyen parmaklarıyla uyluğumu okşadı, göğsümden karnıma doğru indirdi. Giysilerimi yırtıp atmak istedim, böylece ellerini tenimde hissedebilirdim.

Ama yapmadım.

Zonklayan penisim itiraz etti, ama ben sadece parmaklarını parmaklarımla kenetledim.

Ta ki o bir sonraki sözlerini fısıldayana kadar. "Bana dokun."

Onun rızası. Her zaman onun rızasını almam gerekiyordu. Evet, onu benim yapmakta kararlıyım, ama bedenini, kalbini ve ruhunu isteyerek istiyordum ve bunun için ne kadar çalışmam gerekiyorsa  alışacaktım.

"Lütfen, Matteo. Sadece bana dokun."

Siktir.

 imdeki alevler, bu planetariumla birlikte ikimizi de yutmak üzereydi. Belki de bizi sadece ikimizin var olduğu uzak bir yere götürürdü.

Serbest elimle, dolgun göğsünü avuçladım. Meme ucunu çimdikledim ve yüksek bir inilti, bizi çevreleyen cam duvarlarda yankılandı.

"Hoşuna gitti mi, bebeğim?"

O başını salladı ve ben elimi düz karnından aşağıya, bacaklarının arasına doğru kaydırdım. O bacaklarını hafifçe ayırdı ve ben parmağımı onun sıcak girişine sürttüm.

"Siktir, sırlıslıklamsın," diye hırıltılı bir sesle söyledim ve parmağımı onun içine ittim. Dudakları benimkini buldu ve beni öptü, parmağımın içeri girip çıkarken çıkardığı ıslak sesler odayı doldururken inledi.

Ari'nin vücudunun benimkine uyumlu hareketleri beni deliye çevirdi. Vücudu esnekti, benimkine teslim oluyor ve ihtiyacım olan ve istediğim her şeyi istiyordu.

"Mmm," diye nefes aldı. Parmaklarımı zorla çıkardım ve o kalçalarını kaldırdı, dudaklarından hayal kırıklığı dolu bir ses çıktı. " imde olmanı istiyorum."

Geri çekildim ve takım elbise ceketimi, ardından silah kılıfımı ve hemen ardından tüm giysilerimi çıkardım. Ve tüm bu süre boyunca, o parıldıyan mavi gözleriyle beni izledi, kızarmış teninin her santimetresini kırmızı lekeler kapladı.

"Arkanı d n."

D nmedi. Bunun yerine, öne doğru adım attı ve ağzını boğazıma bastırdı, yavaşça yukarı doğru öpmeye başladı. Ama dudaklarıma ulaşmak için çok kısaydı,

ayak parmaklarının ucunda bile, bu yüzden çenemi zar zor öpebildi.

Bundan zevk almadığımı, pes edip onu pencereye yaslayıp akılsızca becermek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Ama uygulamam gereken bir planım vardı.

Enseyi tuttum, onu derin bir şekilde öptüm ve açık ağzına konuştum. "Dedim ki... Dön. Arkanı." Onu sırtını göğsüme dayayacak şekilde çevirdim, sonra kıkına bir tokat attım, parmağımı yasak deliğine götürdüm ve kenarını daireler çizerek okşadım. "Bir gün... bunu da alacağım."

Parmağımın ucunu içeri kaydırđım ve o inledi, başı geriye düştü. Deliğı sıkıştı, beni şimdi almaya teşvik etti, ama o hazır değildi. Bu yüzden elimi ıslak amına götürdüm ve parmaklarımla onu yavaşça siktim, sikim kıkının çatlağında yukarı aşağı kayıyordu.

"Bana izin vereceksin, değil mi?" O başını salladı ve ben "Aferin kızım" derken kasıklarımđan bir sıcaklık yayıldı.

Sonra, ne dediğini fark etmiş gibi, kaskatı kesildi.

"Hayır," diye fısıldadı. "*Hayır* dediğimde ciddiymim. Asla!" Parmaklarımı çekip bu sefer kıkına sertçe vurdum.

"Benim olduğunu söyle." O başını salladı ve ben kıkına tekrar tekrar vurdum, çığlıkları ve inlemeleri karışırıyordu. Bana sürtündü ve sonra gördüm: uyarılması uyluklarından aşağıya doğru akıyor ve altımızdaki parkeye damlıyordu.

Siktir, kadınımm biraz sertlikten hoşlanıyordu.

"Ari, benim olduğunu söyle," diye homurdandım, yavaş yavaş kontrolümü kaybediyordum.

"O..." Bir kez daha kıkına vurduğumda sırtını kavisledi. "Bunu sadece kocama söylerim."

Dudaklarım memnuniyetle gülümsedi.

Çünkü o henüz bilmiyordu, ama biz bunu gerçekleştirmek için iyi bir yoldaydık.

KONUŞMA ARIANNA

Bu yanıltı. Ben bunu biliyordum ve o da biliyor olmalıydı.

Ama bu, onun benim olacağı son seferdi. Bu son dokunuşu paylaşacaktık. Son öpücüğü. Ve sonra... bir daha asla.

"Beni deli ediyorsun, bebeğim," diye boğuk bir sesle söyledi, ağrıyan girişime penisini sürterek. "Senin açgözlü deliklerin benim için yaratılmış. Sadece benim için."

İçime tamamen girdi, bu da ondan bir homurtu, benden ise derin bir inilti kopardı.

"Ahhh... Siktir..."

"Bana bak, bebeğim."

Başımı yana çevirdim ve Matteo'nun kapüşonlu gözleriyle buluştum.

Bunu durdur, zihnim uyardı. O senin kız kardeşinin nişanlısı.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, kalçalarımı kavradı ve sıkı vuruşlarla ileri doğru itti - bu tempo uzun sürmedi, çünkü *vahşileşti*, kalçaları sarsıldı, beni daha sert ve daha derine sikti. Sanki onu reddettiğim için, ondan kaçtığım için, onu sevmediğim için beni cezalandırmak istiyormuş gibi.

Ama onu seviyordum.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, durduramadım. Onu o kadar çok seviyordum ki, içimde bir şeyler kırıldı. Her geçen gün onunla konuşmak istedim. Ona dokunmak istedim.

Çekildi, sadece başının ucunu sıkı girişime değdirmek için durakladı, sonra bir homurtuyla tamamen içeri girdi. Başım öne düştü, alnım buğulanmış pencereye bastırdı.

Elleri her yere dokundu — omurgamdan aşağıya, kalçalarımı kavradı, kıcıma tokat attı, boynumu ısırdı. Matteo tenime izler bıraktı ve bu hareket tek başına beni başka bir galaksiye gönderdi.

Elini saçımda sıkılaştırdı, kulağıma sert sözler fısıldadı. "İşte böyle. Beni siktiğimi hissediyor musun? Bunu asla unutmanı istemiyorum."

"Daha sert," diye tısladım, göz kapaklarımın arkasında yıldızlar görerek, sanki ay bizi izliyormuş gibi hissederek. Kıskançlıkla mı? Onaylamayarak mı? Bilmiyordum. Tek bildiğim, Matteo durursa öleceğimdi.

Bir elini kalçamda tutarken, diğer eliyle saçımı kavrayıp başımı çekti. "Seni sikerken gözlerin bende olsun."

Parmaklarımı buğulu pencereye yaydım, o dişleriyle alt dudağımı çekiştirdi, dilini ağzıma daldırdı ve acımasızca içime girdi, her şeyi aldı ve geride sadece enkaz bıraktı.

"Oh, Tanrım, oh, Tanrım."

"Çok... çok iyi hissettiriyorsun... Siktir..." diye homurdandı, boğuk sesi ağzıma çarptı, arkamdan uzanıp klitorisimi okşadı.

Çılgılık attım, zihnim onun sıcak teninin benim tenime değdiği hissinden başka hiçbir şey düşünemiyordu.

"Benimle birlikte gel, bebeğim." Bu talep benden uzun bir inilti kopardı. "Şimdi."

Zirveye ulaştım ve son bir sert itişle, titreyerek içimde seğirdi.

Boynumu yumuşakça ısırdı, kulaklarımda çınlayan ses ve ağır nefeslerimiz arasında duyamadığım sözler mırıldandı.

Matteo içimden çıktı, ne dediği belli olmayan bir homurtuyla, cildim kızardı ve dudaklarım açıldı, spermi uyluklarımdan aşağı akıyordu.

Sonra, beni şaşırtacak şekilde, diz çöktü, parmaklarıyla ıslaklığı buldu ve onu içime geri itti.

"Ne yapıyorsun?"

Hırıltısı zonklayan içimde titreşti. "Kızımı temizliyorum." Orada durmadı, bacaklarımı açarak arka deliğimi yaladı.

Bacaklarımdan arasına sıkışıp, zonklayan amımı yaladı ve dilini kullanarak onu içime geri itti.

"Oh... Ahhh... Matteo..." Uzun bir inilti çıkardım, çıplak göğüslerim ateşli tenime hiçbir fayda sağlamayan serin pencereye bastırıyordu. İçimden yanıyordum.

Kıpırdamaya çalıştım ama kalçalarımı sıkıca tuttuğu için yerimden kıpırdayamadım. "Kıpırdama, bebeğim."

O bizim pisliğimizin her damlasını temizleyene kadar, tüm vücudum titriyordu ve ter damlaları cildimi kaplamıştı.

Zevkle dolu bir sersemlik içinde bacaklarımın arasına sıkışmış koyu renkli kafasına baktım ve utanmadan kalçalarımı onun yüzüne doğru salladım. Pozisyon en iyi ihtimalle garipti, ama çoktan kendimi kaybetmiştim.

Girişten klitorise kadar beni yaladı, homurtusu bana titretiyordu, sonra dilini içime soktu. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. Bir bağımlı gibi çaresizce kalçalarımı yüzüne doğru hareket ettirdim.

Titrek bacaklarım beni taşıyamadı, ama ben yere düşmeden önce beni yakaladı, dili hiç durmadan içeri girip çıkıyor, okşuyor, emiyor, yalıyordu.

Ben çığlık attım, onun sıkı tutuşuna karşı kıvranırken, kıvılcımlar daha da sıcak yanarak vücudumun her santimini ateşledi. Baskı giderek arttıkça başka bir orgazm yaklaşıyordu, sonra sonunda patladı.

Başım geriye düştü, nefes almaya çalışırken geniş açık gökyüzüne bakıyordum.

Yorgunluk ve garip bir huzur kaslarımı ve zihnimi sardı.

Ama sonra gerçeklik devreye girdi ve birkaç kez gözlerimi kırıp ondan uzaklaşırken zihnimdeki şehvet soldu.

Matteo ayağa kalktı, yüzünde hala benim uyarılmamın izleri parıldıyordu ve ağzını silmeye bile tenezzül etmedi.

"Al, bunu giy." Ceketini omuzlarıma koydu, sonra beni döndürüp yüzümü ona çevirdi. Gözlerinde çözemediğim bir bakış vardı ve bu bakış beni tedirgin etti.

"Ellerin," diye talimat verdi, gerginliği azalıyordu. Sessizce ellerimi kollara soktum ve ceketin kumaşını sıkıca sardım.

Ayakta durup giyinirken bana sırtını dönmüş, planetariumun girişini incelerken dalgın görünüyordu. Bu sırada vicdanım beni suçluyordu.

Kız kardeşini nasıl böyle ihanet edebildin? O da yaptığımızın yanlış olduğunu biliyor.

Acı dolu, tanıdık bir ses tüm düşüncelerimi durdurdu. "Bu da ne lan?"

Hannah, en sevdiği Dior pijama takımı ve kabarık terlikleriyle kapıda durmuş, binlerce kelimedenden daha gürültülü olan manzaraya öfkeyle bakıyordu

kelimeden daha gürültülü olan manzaraya öfkeyle bakıyordu. Ve ben, kız kardeşimle benim yıkımımıza bakıyormuşum gibi hissetmekten kurtulamıyordum.

"Arianna? Bir açıklama bekliyorum," diye bağırdı Hannah, sanki dünyam yanıyormuş gibi hissederken.

"Hannah, lütfen..." Sesim kırılıyordu, her hecede çatlıyordu.

Kız kardeşim titriyordu, gözlerindeki ihanet beni en kötü şekilde yaralıyordu.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" Çılgılığı havayı deldi ve aptalca, Matteo'ya baktım, o ise hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Gözlerimden yaşlar süzüldü, ama bunlar kız kardeşimin yüzündeki kesik yarasının acısını dindiremedi. En çok sevdiğim iki insana bulanık gözlerle bakarken dünyam paramparça oluyordu.

"Hannah, bu..." *Bu kadar basit. Açıklayayım. Sana söylemeliydim. Lütfen beni affet.*

Sözler dilimde takıldı, ama sesim çıkmadı.

"Neye benziyor?" Matteo sözümü kesti, sesi soğuktu, dudakları acımasız bir sırıtışa büründü. Her hücrelerinden acımasızlık sızıyordu, çıplak göğsü ve altı paket karın kasları bile bunu gizleyemiyordu.

Hannah başını salladı, gözyaşları yüzünden akarken hıçkırıyordu. "Burası seks kokuyor." Nikola'yı

kapı çerçevesine yaslanmış, çıplak göğsünü kollarını kavuşturmuş olarak fark ettim. Bana, sonra Matteo'ya baktı ve göz kırptı.

O. Lanet olası. Göz kırptı.

"Nasıl yapabildin?" Hannah'nın sesi sertleşti, Matteo'ya bakarken yüzündeki ifade öfkeye dönüştü. "Anlatmak istediğini anlatmak için benim lanet olası kız kardeşimi becermek zorunda mıydın?"

Yumruklarını yanına sıkıştırmış, yüzü kızarmış ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış bir şekilde bana baktı. Ama beni paniğe sevk eden, gözlerindeki bakıştı.

"Yemin ederim Arianna, seni bir daha görürsem seni öldürürüm.

Bir daha benimle konuşma."

Nefesim kesildi, kalbim parçalandı, göğsümü sıkıştıran acı nefes almamı imkansız hale getirdi.

"Bir daha ona asla tehdit etme, Hannah," Matteo sert bir sesle, ama gözlerindeki bakış ölümcül bir şekilde öfkeyle konuştu. "Seni hiç istemediğimi söylemiştim, ama sen vazgeçmedin."

"Bunun kız kardeşimle ilgili olduğunu bana hiç söylemedin," diye bağırdı, ona ve bana öfkeyle bakarak. "Benim diğer yarım."

Kız kardeşimle göz göze geldiğimizde, benim ve onun çığlıkları odayı doldurdu ve tek görebildiğim, yüzündeki ihanetti. Bunu ben yaptım. Onu incittim.

Sonra ortadan kayboldu ve beni, asla atlatamayacağımı düşündüğüm kadar derin bir acıyla boğulmuş halde bıraktı.

"Ne oluyor Nikola?" Matteo en iyi arkadaşına öfkeyle baktı. "Benim işaretimi bekle demiştim."

Omuz silkti. "Beklemekten yoruldum."

Arkasını dönüp dışarı çıktı, ben ise anladığımda sersemlemiş bir halde kaldım.

Her şeyi planlamıştı. Hannah'nın bizi yakalamasını *istemişti*.

Gözüm yere atılmış kılıfa takıldı ve ona uzandım, Matteo'ya dönerek öfkemin ve hiddetimin beni ele geçirmesine izin verdim.

KONU 47

MATTEO

Haftalar önce bir plan yapmıştım.

Sonuçlarına katlanmaya hazırdım, ama planımda Ari'nin mercan mavisi gözleriyle bana nefretle bakması yoktu.

"Ari, silahı indir. Konuşalım."

O alaycı bir şekilde güldü. "Oh, şimdi konuşmak mı istiyorsun... Böyle bir komplo kurduktan sonra. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Çenemi sıktım.

Yapmam gereken şeyi yaptığım için bu lanet olası suçluluk duygusunu sevmiyordum. İkizler bana bir seçenek sunmamıştı ve şimdi onların inatçılığı bizim sonumuz olacaktı.

Ama Arianna'nın gözyaşlarını, baştan aşağı titremeye başlayan vücudunu görmek ruhumu sızlattı.

"Sana söyledim, Ari," dedim sakın bir şekilde, içimde bir fırtına koparken. "Hannah benim için doğru kişi değildi. Hepsi bir yanlış anlaşılıyordu."

"Biliyorum, ama onu incittin!" diye bağırdı. "O seni çocukluğundan beri seviyordu. Sen onun dünyasının merkezindeydin ve şimdi..." Dudakları titredi. "Ve şimdi o da *benden* nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyor." Yanaklarından gözyaşları akarken, geri adım attı, hala bana kendi silahımı doğrultuyordu. "Ve inan bana, o kesinlikle beni sevmiyor. Ama sen... sen seviyorsun ve sözlerini ya da sevgini geri almana izin vermeyeceğim."

Kafasını salladı ve bana tiksintiyle baktı. "Eğer senin iddia ettiğin gibi seni sevmiyorsa, eninde sonunda ilişkiyi bitirirdi. Ama sen

istediğini elde etmek zorundaydın, değil mi Matteo? Her zaman istediğini elde etmek zorundasın. Tebrikler. Senden nefret ediyorum."

İçimde bir şey kıvrıldı. Öfke patladı.

Ona. Kendime. Onun ikizine. O kadar bencilki, istediğini elde etmek için her şeyi ve herkesi ezip geçiyordu.

"Sen o kişiydin!" diye bağırdım. "Hayatım boyunca benim yanımda olman gerekiyordu, kız kardeşinin beni almasına izin vermemen gerekiyordu. Sana ve ona söyledim... O beni asla alamayacak." Göğsüm yanıyordu, her nefes alışımda tüm vücudum paramparça oluyordu. "Beni seçmen gerekiyordu."

Bütün vücudu titriyordu, ama parmağını tetikte tutmaya devam etti. "Bana seçim yaptırmamalydın," diye fısıldadı.

Bir adım öne çıktım. O bir adım geri çekildi.

"Bunu unutacaksın." *Eninde sonunda.* "Kız kardeşin önemli olmayacak ve biz..." *Sonsuza kadar mutlu yaşayacağız.*

Ama bu sözleri ağzımdan çıkaramadan, havada bir silah sesi yankılandı. Ayaklarım titredi ve içimi bir acı kapladı. Silah yere düşerken bir yankı çıkardı, ama bu ses, kalbimin kulakları sağır eden çarpıntısının yanında hiçbir şeydi.

Kendimi toparladım, dizleri yere çökmüşken, dehşet dolu gözlerinden hiç ayrılmadan ona baktım.

Bakışlarımız çarpıştığında damarlarımdan ateş fışkırdı. O kadar sıcaktı ki... o kadar sıcaktı ki, etimi yaladığını hissedebiliyordum.

Rüzgar uluyordu. Bir başka çatırtı ve turuncu ve mavi ışık patlaması.

Planetaryum yanıyordu.

KONUŞMA ARIANNA

Ne yapmıştım ben?

Matteo'nun ön koluna baktım, kan planetariumun zeminine damlıyordu. *Damla. Damla. Damla.* Çok fazla kan. Çok fazla kırmızı.

"Özür dilerim... Özür dilerim..." diye fısıldadım tekrar tekrar, acı içimi kaplıyordu. "Tanrım... Tanrım..."

Kırmızı vardı, sonra turuncu bir parıltı.

Aklım, neden olduğum tüm bu kırmızılığa bakarak, ani sıcaklığı anlamaya çalışıyordu. Onu incitmişim. Onu *vurmuştum*.

Mide bulantısı boğazımı tıkadı ve boğulma hissi beni dibe çekti. Güçlü bir el boğazımı kavradığında kusacak gibi hissettim. Cildimde yapışkan ve sıcak bir şey hissettim ve elimi onun elini örtmek için uzattım. Matteo'nun parmak eklemlerini okşadım ve bakışlarımı indirdiğimde parmaklarımda kırmızı lekeler gördüm.

Silahla vurduğumda çıkan kan.

Gözlerimi kapatıp, her şeyi unutmaya çalıştım. Gözlerimi kapalı tutarsam, bu sahne kaybolacak ve uyanacaktım.

Sözler söylendi, bağırıldı, ama kulaklarım hepsine sağırdı. Tek fark ettiğim şey kulaklarımda çınlayan seslerdi.

"Arianna..."

Tokat. Yanağıma gelen hafif darbeye gözlerimi kırptım.

"Kendine gel, Arianna!"

Bu sersemlikten kurtulamadan, bulanık görüşümle Matteo'ya baktım.

"Kan... Ben... yaptım..."

Ciğerlerime hırıltılı nefesler çektim — ciğerlerimin iflas ettiğine yemin edebilirdim.

"Sadece bir sıyrık." Beni omuzlarımdan tutup, başım bez bebek gibi sallanacak kadar sertçe salladı. "Bana bak!"

Cam kırılma sesi beni sersemliğimden çıkardı ve ateşin güzel odayı sarmasını dehşetle izledim. Ateş bize yaklaşırken kırık camlar turuncu bir ışık yansıtıyordu.

"Buradan çıkmalıyız," diye homurdandı Matteo ve onu o kadar da kötü incitmediğimi fark edince oksijensiz kalan ciğerlerime hava doldu.

"Ölmemişsin," diye boğuk bir sesle söyledim, gözlerim dumandan yanıyordu.

O gülümsedi, ama bu benim çok sevdiğim gülümsemeye hiç benzemiyordu. "Ölüm bile beni senden uzak tutamaz, Ari."

Matteo kolumdan çekerek beni titrek ayaklarımın üzerine zorladı ve gezegenevinin yanmayan tek tarafı olan, giysilerimizin atıldığı cam duvara doğru koştuk. Matteo gömleği aldı, zarar görmemiş koluna sardı ve camı yumrukladı.

Önümüzde çimenler ve orman uzanıyordu, şiddetli alevlerden uzak güvenli bir sığınak ve ciğerlerime derin, çaresiz bir nefes çekerken temiz hava yüzüme çarptı.

Matteo

Arkamızda başka bir cam panel parçalanırken biz de ileri atladık. Elini avucumda sıkıca tutarak, ormanın kenarında güvenli bir mesafeye ulaşana kadar çıplak ayakla koştum.

Ateş kükrüyor, alevleri gökyüzünü aydınlatıyor, çığlıklar ve bağırışlar havada yankılanıyor, hızla yaklaşıyordu. Uzaktan siren sesleri duyulmaya başlaması uzun sürmedi.

Arianna dönüp mavi gözleriyle olayı anlamaya çalışarak bakıyordu. Ağzını açıp kapattı, sessiz soruları her şeyden daha gürültülüydü.

Nikola'nın gölgesi belirdi, yanağında bir çizik vardı. "Sana ne oldu?" diye sordum.

"Hannah benden bile daha deli," diye homurdandı. "Planetaryumun her yerine benzin döktü. Lanet kibriti almak için onunla dış dış mücadele etmek zorunda kaldım."

Arianna'nın nefesi kesik kesik solumaya başladı ve yüzü soldu. "H-Hannah?"

O lanet olası bir kadındı. Onu parça parça ederdim. Çılgılık attırırdım. Kız kardeşi içerideyken o yeri nasıl yakmaya cüret ederdi?

Evet, Arianna bana ateş etti, ama beni öldürmek istememişti. O anın heyecanı içinde duygular çok yoğundu. Ve dürüst olmak gerekirse, ben bunu hak etmişim; onun çıldırması sadece an meselesiydi.

Ama Hannah... tüm işaretler onun niyetini gösteriyordu. Arianna'nın ölmesini istiyordu.

"Onun yaptığından emin misin?" diye sordum, içimdeki öfkeye kıyasla sesim son derece sakindi.

Nikola omuz silkti.

"Neden gömlek giymiyorsun?" Arianna'nın tuhaf sorusu, dikkatimizi solgun, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne çekti. Bize kocaman gözlerle bakıyordu, göz bebekleri o kadar büyümüştü ki, normalde mercan mavisi olan gözleri siyahın içinde kaybolmuştu.

Nikola kaşlarını kaldırdı ve Arianna'nın aklını kaçırdığını düşündüğünü açıkça belli eden bir bakış attı.

"Bebeğim, sen de tam giyinmiş sayılmazsın," dedi ve o anda onun hala sadece benim takım elbise ceketimi giydiğini fark ettim. Her nefes alışında pürüzsüz cildi ve göğüsleri görünür oluyordu, ben de onu kendime doğru çektim ve ceketin düğmelerini hızla ilikledim.

Yeterince örtündüğünden emin olduktan sonra, Nikola'ya öfkeli bir bakışla döndüm.

"Nerede o?"

"Bilmiyorum. Deli gibi koşuyordu. Peşinden koştum ama ormanda izini kaybettim, sonra yangını gördüm ve geri döndüm." Nikola elini saçlarının arasına geçirdi. "Ve şimdi seyircilerimiz var."

İtfaiye araçları binanın yanına yanaştı. İnsanlar bize doğru koştu. Bazılarını tanıdım, bazılarını tanımadım.

"Onu yurduna götüreceğim," dedim Nikola'ya, kolumu Arianna'nın beline dolayarak. "Hemen dönerim."

Ama tam dönmek üzereyken, Ajan Llyod ile karşı karşıya geldim. Arianna'nın yanımda kaskatı kesilmesinden anladığım kadarıyla, o da bu adamı tanıyordu.

"Öyleyse, Bay Vitale, önce Yale'deki tetikçiği ortadan kaldırdınız... sözde," dedi yavaşça. "Ve şimdi de *bu* kampüste yangın çıkarmaya mı başladınız?"

"FBI burada ne arıyor?" diye sordum, gözlerimi ona dikerek. Bu herifi gerçekten sevmiyordum. "Ajansınızın bu kadar önemsiz meselelerle uğraştığını bilmiyordum?"

O hiç sarsılmadı. "Güvenlik söz konusu olduğunda... Ayrıca, ben de bu civardaydım."

"Gece yarısı bizim kampüste miydiniz?" dedim, sesime alaycı bir ton katarak. "Belki de asıl güvenlik sorunu sizsiniz."

Gözlerini kısarak, yanan ateşe baktı. "Bana kalırsa, benimle değil, yanan bina ile ilgilenmelisin."

Alexei Nikolaev'in karısına bir soru göndermek için zihnimde bir not aldım. Eskiden FBI için çalışıyordu ve daha fazla bilgi verebilirdi, çünkü bu adamın burada olması hiç mantıklı değildi.

"Şey, endişelenmiyorum. Mesele şu ki..."

"Bir kazaydı," diye sözümü keserek Arianna nefesini verdi. "Romantik bir randevuydu ve... mum devrilmiş olmalı."

"Mum mu?" diye inanamayan bir ifadeyle tekrarladı ve omzunun üzerinden bakarak birkaç kişiyi yanına çağırdı. "Peki ya kolunuzdaki kurşun yarası, Bay Vitale?"

"Sadece sıyrık," diye dişlerimi sıkarak söyledim, sesimdeki soğuk ton onun ifadesine uyuyordu. "Ajansda size daha iyi eğitim vermiş olmaları gerektiğini düşünürdüm, Ajan Lloyd."

"O zaman sizin istediğiniz gibi olsun." Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi ve gözleri Arianna'yı buldu.

Onun Arianna'ya bakışlarından nefret ederek onu arkama ittim. "Kız arkadaşım giyinmek için yurduna geri dönüyor."

Bir, iki, üç saniye sessizlik...

"Peki. O gidebilir, ama siz ikiniz kalacaksınız."

"Ya gitmezsek?" Nikola, kendini beğenmiş ajanın arkasında daha fazla adam belirirken meydan okudu.

"O zaman üçünüzü de tutuklarız."

"Ama..."

"Kalıp işinizi yapmanıza yardım edeceğiz," dedim, Nikola durumu daha da kötüleştirmeden onu keserek. Arianna'ya döndüm. "Yurdun da beni bekle."

"T-tamam."

Çıplak ayakla benden uzaklaşmasını izlerken göğsüm sıkıştı ve onun peşinden gitme dürtüsüyle mücadele ettim. Beni vurduğu halde onu korumak benim görevimdi.

beni vurmuş olsa da. Beni nefret ettiğini haykırmış olsa da.

Hiçbiri önemli değildi.

Şimdilik, önümdeki adama odaklanmam gerekiyordu çünkü bir şey onun bir tehdit olduğunu söylüyordu.

KONU 49
MATTEO

"Öyleyse ne yap ne ne Ajan Lloyd?" Ben sordum
bir Arianna gözden kaybolduktan sonra.

Adamın gözleri koluma takıldı ve kaşlarını kaldırdı.

"Belki de bunu sana sormalıyım." Ajanın yavaş konuşması beni rahatsız etti.

"Silah yarası gibi görünüyor, Bay Vitale."

Bu adamın algısı eşsiz, diye alaycı bir şekilde düşündüm. "Sadece sıyrık,
silahla ilgisi yok," diye yalan söyledim.

"Belki, ama nedense sana inanmıyorum." Çenesini ovuşturdu. "Neyse, fark
etmez. Kampüste şüpheli faaliyetler olduğu bildirildi." Nikola ve ben birbirimize
baktık. Kampüste şüpheli faaliyetler olsaydı, kimse yetkilileri aramazdı. Bu iş, burayı
yöneten

mafya aileleri tarafından halledilirdi.

"Belki de ayrıntılı bir açıklama yapmalısınız, Ajan Lloyd," dedim yavaşça.

"Sana şüpheli faaliyetin ne olduğunu açıklamamı mı istiyorsun?" Ajan Lloyd ciddi
bir ifadeyle sordu. "Belki de sana bir sözlük almalıyım."

Nikola güldü. "Matteo kız arkadaşıyla romantik bir gece geçiriyordu, ben de
başka birini kovalıyordum. Bunun neresi şüpheli?"

"Bunu kim ihbar etti bilmek istiyorum," diye sordum. "Ve buraya nasıl bu kadar
çabuk geldin?"

Alaycı bir nefes verdi. "Belki de ailenize sormalısınız." İçimi bir endişe kapladı,
ama yüzümdeki ifademi değiştirmedim.

"Ayrıntılı olarak anlat," dedim.

"Burada soru soran benim," dedi eğlenerek.

Gözlerimi kısarak, "O zaman sorun, *Ajan*," dedim.

"Kampüste, siz ikiniz ve *peşinde* olduğunuz kızlar dışında garip birini gördünüz mü?"

"Hayır."

"Dikkatinizi çeken, etrafta dolaşan yabancı biri var mıydı?"

Gerginlik içimi kapladı. "Sizler dışında yok."

"Anladığım kadarıyla planetaryum binasının çevresine güvenlik kameraları yerleştirilmiş," dedi ve ben gerildim. İçeriden bilgi almadıkça bunu bilmesinin imkânı yoktu. "O kameralara erişmem gerekiyor."

"Yanılıyorsunuz. Bina yeni inşa edildi ve henüz güvenlik kameralarını kurma fırsatımız olmadı," diye yalan söyledim.

Ajan beni izledi, sonra memnun görünüyordu ve başını salladı.

Sonra başka birçok soru sordu, ama bir sonuca varamadı. Kısa süre sonra okul yetkilileri geldi. Ajan Lloyd ile görüşmemizi bitirip o uzaklaşmaya başladığında, telefonum çaldı.

"Evet, Francesca?" diye cevap verdim ve ajanın sırtının bir anlığına gerildiğini gördüm, sonra yürümeye devam etti.

Gergin sessizlik benim için bir uyarı olmalıydı. "Sanırım... Kızlar gitmiş."

"Hangi kızlar?" diye bağırdım, ama lanet olasıca

biliyordum. "Hannah ve Arianna."

"Ne?" diye bağırdım, ama çoktan kampüsün diğer ucundaki yurtlarına doğru koşmaya başlamıştım. "Neden onları durdurmadın?"

"Ben daha yeni döndüm."

Kaşlarımı çattım. "Nereden? Lanet olası gecenin bir yarısı."

O alaycı bir şekilde güldü. "Çok ikiyüzlüsün, kardeşim."

Francesca ve onun gezileriyle başka bir zaman ilgilenmek zorunda kalacaktım.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve "Hemen geliyorum" dedikten sonra telefonu kapattım.

Telefonu kapattım.

"Ne oldu?" diye sordu Nikola ve o anda onun yanımda olduğunu fark ettim. "Hannah başka bir şey mi yaptı?"

"Gittiler. Hepsi Hannah'nın suçu. Eğer ona zarar verirse... Kimin kızı ya da kız kardeşi olduğu umurumda değil. Ben..."

Zaten onların binasına varmıştık ve Francesca bizi bekliyordu. İçeri girip, o lanet olası süite dalmak ve ipuçları aramak için her şeyi dağıtmak istedim. Ama kardeşim yolumu kesti.

"Çekil," diye uyardım.

Küçük bedeni kıpırdamadı. "Hayır. O gitti ve eşyaları kayboldu. Ayrıca diğerleri uyuyor. Daha fazla olay çıkarma. Zaten durum yeterince kötü."

"Ne diyorsun sen?" diye bağırdım.

"Senin berbat nişan partinden beri fısıltılar olduğunu düşünmüyor musun?" diye tısladı, elleri belinde. "Arianna gitti. Odada hiçbir ipucu bulamazsın."

"Dostum, o haklı," diye mırıldandı Nikola. "Ve yangın da var... Bu duruma daha fazla şey eklememek en iyisi."

"Siktir et dedikoduları. Bırak konuşsunlar."

"Sadece durumu daha da kötüleştireceksin kardeşim. Güven bana." Bana yalvarırcasına baktı. "Matteo, kızlar çok yakındır. Bunu ilk günden beri biliyorsun."

Onu görmezden gelerek yanından geçmek istedim ama Nikola beni geri çekti. "Onu dinle dostum. Evet, Hannah deli ve sanırım bazı sorunlarla uğraşıyor ama ikisi hala çok yakındır."

Francesca başını salladı, Nikola'ya minnettar bir bakış attı ve ekledi: "Aralarındaki uçurumu derinleştirme. Arianna'nın peşine düş, sonra... Siktir, bilmiyorum."

İkisi de haklıydı. Arianna bulunmasına izin vermezdi, o kadar akıllıydı ki onu hafife almaya gerek yoktu. Kesinlikle arkasında ipucu bırakmazdı. Ve ne kadar çabuk peşine düşersem, onu bulmak o kadar kolay olurdu.

"Planını uygula," diye ısrar etti Nikola.

Gitmek için döndüğümde Francesca kolumu tuttu.

"Ne planı, Matteo?" Kolumu onun elinden çekip kurtardım, ama o beni tekrar yakaladı. Gözleri parladı ve başka bir soru daha ekledi. "Koluna ne oldu?"

"Sadece sıyrık. Ben hallederim."

"Peki plan?" diye ısrarla sordu.

"Seni ilgilendirmez. Bu işi kendi yöntemimle halledeceğim."

Kafasını salladı. "Hayır. Doğru olanı yap, Matteo. Yapma..."

Onu kesip geçtim. "Doğru yolu denedim. Babasıyla konuştum, ona mantıklı davranmasını söyledim. Hannah'ya onu istemediğimi ve asla istemeyeceğimi söyledim. Lanet olsun, Arianna'ya dizlerimin üstüne çöküp beni seçmesi için yalvardım."

Kız kardeşim titreyerek nefes aldı ve sonra nefesini bıraktı. "O seni seviyor. Sadece zamana ihtiyacı var."

"Beni seviyor," diye dişlerimi sıktım. "Ve benim karım olduğunda, dünyadaki tüm zamana sahip olacak."

BÖLÜM ELLİ NICO

Bugün—çok benzergeçengeçmiş birkaç haftalarolmuştu tam tam bir karmaşa

Gece yarısı yaklaşırken, adamlarımdan biri Havre de Grace'de şüpheli bir hareketlilik olduğunu bildiren bir telefon geldi. Burası, Susquehanna Nehri'nin ağzında ve Chesapeake Körfezi'nin başında, hiçbir zaman bir şeyin olmadığı küçük bir yerdi.

Başka birinin bu konuyla ilgilenmesini istemekle birlikte, içimden bir ses hemen oraya gitmemi söylüyordu. Yeniden canlanan güzellik yarışmaları ve insan ticareti hakkında söylentiler vardı. Eğer durum böyleyse, bunların benim bölgelerime bulaşmamasını sağlamalıyım.

Otuz dakika sonra, adamlarımı orada görmeyi umarak adrese vardım, ama Luciano ve Cassio King yoktu.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye fısıldadım, binadan sadece on metre uzaklıkta bir aracın arkasında çömelmiş olarak onlara ulaştığımda. Onların adamları ve benim adamlarım, binanın etrafında ve çatısında stratejik olarak konumlanmış, benim saldırıma bekliyorlardı.

Eski dostumun cevabı kısa ve keskin oldu. "Bir ipucunu takip ettim."

İçimde bir öfke alevlendi. Vitale partisinde yaşanan felaketten beri Luciano ile aramızdaki gerginlik yüksekti. Ama kızlarım kaybolduğunda bu gerginlik zirveye ulaştı.

"Benim bölgeme," diye mırıldandım. "Sana hatırlatmam gerek mi..."

"Tartışmayı sonraya alabilir miyiz?" diye araya girdi Cassio. "Yoksa yaşlı adamlar gibi gevezelik etmekle meşgul olduğumuz için öldürülmeyi mi tercih edersiniz?"

"Kime yaşı diyorsun?" diye bağırdım.

"Benim en iyi çağımdayım," dedi Luciano, kaşlarını çatarak. "Karım sorarsan."

"Sormamayı tercih ederim," diye homurdandım. "Şimdi neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyor muyuz?"

"Emin değilim," diye karşılık verdi Cassio. "İçeride beş adam ve bir doktor var."

"Doktor mu?" Tüylerim diken diken oldu. "Neden bir doktor tarafından uyarıldık?"

alıyoruz?"

"Organ kaçakçılığı söylentileri var," diye tersledi Luciano. "Görünüşe göre, yirmi yıl önce Benito King'i kapatmamızın intikamını almak için bizim bölgemize girmeye başlamışlar."

"Ya da belki paranoyaklaşıyorsun ve sadece uğraşmak için bahaneler arıyorsun..."

Kapının duvara çarpma sesi tartışmamızı böldü ve tüm dikkatimiz karanlık binaya, ondan sızan ışığa yöneldi. Adam bir sigara yaktı, kapıyı açık bıraktı ve önümdeki manzara karşısında öfke damarlarımdan akmaya başladı.

İki kadın, ameliyat masası gibi görünen bir şeyin üzerinde uzanıyordu ve ben kendimi sakın tutmakta zorlanıyordum. Çıplak vücutları, göğüslerinin üstünden karınlarına kadar kesilmişti.

"Ne oluyor lan?" Luciano'nun sesi alçak ve ölümcül bir tondaydı.

Gözlerim Cassio'ya kaydı ve "Doktoru ve bir muhafızı hayatta bırakın" diye homurdandım.

Dikleşerek, peşlerinden koştuk. Hazırlıksız yakalandıkları için, pek bir mücadele olmadı. Bir gardiyan ve doktor dışında herkes öldü.

Adamlarım doktoru ve muhafızı işkence seansı için sandalyelere bağlarken, ben de kirli odayı gözden geçirdim. Kan lekeli ameliyat masalarında, hayvanlar gibi kesilmiş iki ölü kadın yatıyordu. Hangi organın hangisi olduğunu belirtmek için işaretlenmiş soğutucu kutular. Nereye götürüldüklerini belirten küçük notlar.

"Onları katlettiler," diye homurdandı Luciano, gözleri hırpalanmış genç kadınlara dikilmişti.

Korkakça inleyen iki bağlı adama başımı çevirirken öfke beni sardı. Ameliyat masasından kullanılmamış bir neşter aldım ve onlara doğru yürüdüm.

Bıçağı doktorun boğazına dayadım ve bastırarak derisini kestim.

"Orada ne halt ediyordun ve bu kadınları nereden buldun?" diye bağırdım, bıçağı karotis arterine daha sert bastırarak. Doktor olduğu için, hayatının bu şekilde sona ermesinin ne kadar kolay olduğunu bilirdi. "Konuşmaya başlasan iyi olur, yoksa boğazını kesip kanını akıtacağım, burada, şu anda."

"Lütfen," diye yalvardı. Cassio, gardiyanın diz kapaklarına beyzbol sopasıyla vurdu, doktor ise korkudan titreyerek başını Cassio ile benim aramda sağa sola sallıyordu. "Beni öldürmeyin."

"Onlara yaptıklarından sonra merhamet hak ettiğini mi sanıyorsun?" diye bağırdım, vücudum yıkım arzusu ile titriyordu. Keskin bıçağı daha sert bastırdım, boğazından kan sızmaya başladı.

Cassio gardiyanı dövmei bıraktı ve bana dönerek baktı. "Nico, belki de hepimiz bir dakika durup sakinleşmeliyiz."

"Hayır," dedim, sesim buz gibi soğuktu. "Cevaplarımı aldığımda sakinleşirim."

Luciano yumruğunu doktorun yüzüne indirdi. "Konuşmaya başlasan iyi olur. Arkadaşım şakaya gelmez."

"Kimin için çalışıyorsun?" diye sordum.

"Ben sadece... e-posta... talimatları alıyorum," diye inledi, sözleri ağır bir Doğu Avrupa aksanıyla doluydu. Neşteri tekrar derisine bastırdım. Doktor başını çevirip adama telaşla konuştu. "Söyle ona. Sen söyle ona."

"Lütfen," diye yalvardı gardiyan, sesinde korku titriyordu. "Biz sadece bize söyleneni yaptık."

"Bana her şeyi anlatın," diye bağırdım.

"Eğer söylersek, bizi serbest bırakacak mısınız?" diye umutla sordu doktor. Acımasızca gülümsedim. "Tabii, serbest bırakılacaksınız."

"Belles ve Mobsters müzayedeleri... organ temin etmenin bir yolu," diye kekeledi gardiyan. "Karaborsada organ talebi her yerde. Avrupa'da aylardır bu konuda bir söylenti var."

"Emri kim veriyor?" diye sordu Cassio.

"B-biz... bilmiyoruz," diye ağladı doktor. "Sadece yerin yazılı olduğu bir e-posta alıyoruz. Bu, Amerika'da yaptığımız ilk işlem. Şimdiye kadar bildiğim tüm işlemler Avrupa ve Asya'da gerçekleştirildi. Bildiğim tek şey bu, yemin ederim."

Gözlerim Luciano ve Cassio'ya kilitlendi, onların ifadeleri benim öfkemi yansıtıyordu.

"O e-postaları almak için kullandığınız cihazı verin," diye emrettim.

Muhafız ve doktor birbirlerine dehşet dolu bir bakış attılar. "Yok. Her sevkiyat öncesinde bize yeni bir kullan-at telefon gönderiliyor ve e-posta ile talimat aldıktan hemen sonra onu imha etmemiz gerekiyor. Ama e-posta adresi her zaman aynı."

"Ne?"

"E-posta mı?" diye kekeleydi doktor ve ben başımı salladım. "Her zaman @kingsforever.com adresinden geliyor."

Kaşlarımı çattım. "Başka bir şey var mı?"

Kafasını salladı. "Lütfen bizi bırakın. Başka bir şey bilmiyoruz."

"Bu adamlar işe yaramaz," diye mırıldandı Luciano, silahını çekip onları vurarak öldürdü. Sonra Cassio ve bana döndü. "Neden bu konuda takip ettiğimiz her ipucu bize hiçbir şey kazandırmıyor? En iyi ihtimalle kırıntılar."

"Bütün bunların arkasındaki kişi izlerini iyi saklıyor," diye cevapladı Cassio.

"Hiçbir adamın fazla bir şey bilmediğinden emin oluyorlar," diye homurdandım. "Ama en kötüsü bu bile değil. Neden biri Belles ve Mobsters Anlaşmalarını geri getirmek istesin ki? Anahtar oyuncular çoktan öldü."

"Öğreneceğiz," dedi Cassio soğukkanlılıkla.

"Bizim dünyamızda hiçbir şey ve hiç kimse uzun süre gizli kalmaz," diye espri yaptı Luciano. "Muhtemelen Belles'i duymuş ve oynamaya karar vermiş bir taklitçidir. Ama Matteo'nun bahsettiği bir şey var ve şimdi bu doktor da o e-posta adresinden bahsetti..."

Cümlesinin ortasında durdu ve ben o pislikten bahsedilince gerildim. "E-posta adresi ne olacak?" diye sordum.

"Benito King'in varisinin bu dünyada dolaştığına dair söylentiler var. Bu müzayedeler ile varisin aynı anda ortaya çıkmasının bir tesadüf olduğunu sanmıyorum."

"Siktir." O lanet ismi bir daha duymazsam çok iyi olur. "Ben de öyle düşünüyorum," diye mırıldandı Luciano.

Yere çarpan sopayı yere atan Cassio, adamlardan birine dönerek, "Dağınıklığı temizleyin ve tüm kanıtları ortadan kaldırın" diye talimat verdi.

"Kadınların yüzlerinin fotoğraflarını çekin." Cassio ve Luciano bana merakla baktıklarında, "Aileleri kızlarına ne olduğunu bilmeli" diye açıkladım.

Bu kadınlar bizim günahlarımızın bedelini en ağır şekilde ödediğinden, en azından bunu onlara borçluyduk.

"Yarın görüşürüz..." Cassio kol saatine bakıp kendini düzeltti. "...bugün D'Arc kutlamasında, değil mi?" diye sordu Cassio.

"Benim yüzümden gitmekten çekinme," dedi Luciano ciddi bir ifadeyle, ama ben onu görmezden gelmeyi tercih ettim.

"Evet, orada olacağım." Yorgun bir nefes verirken burnumun köprüsünü sıktım. "Muhtemelen diğer aileleri de bölgelerinde kaçak avlanma ve organ kaçakçılığı olasılığı konusunda uyarmalıyız."

Çünkü atalarımız bizi rahatsız etmeye gelmiş gibi görünüyordu.

"Cara mia?"

Bianca beni duymadı, gözleri sevgiyle inşa ettiği planetaryumun kalıntılarına yapışmıştı.

Hannah'nın binayı ateşe vermesinden bir hafta geçmişti. *İddiaya göre*. İfademde bu kelimeyi kullanmakta ısrar ettim. Planetariumun etrafına benzin döktüğünü gösteren görüntülerim olmasına rağmen, bunların asla gün yüzüne çıkmamasını sağlayacaktım.

Beni endişelendiren, o günden beri kimse onu görmemiş ya da haber almamış olmasıydı. Hannah ortadan kaybolmuştu, her şey onun kaçtığını gösteriyordu.

Bir de diğer kızım vardı. Arianna da kaçmıştı — ikizini mi takip ediyordu, yoksa o lanet olası çocuktan mı kaçıyordu, bilmiyordum.

Arianna, Luciano'nun kasasından birkaç milyon çalmış ve sonra iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. İki kızımı da bulamamış olmamın ironisi olmasaydı, onlarla gurur duyacak ve etkilenmiş olurdum.

Evet, çocuklarıma bir iki şey öğretmiştim, ama ikisinin de dijital izlerinin silinmeye devam etmesi sinir bozucu bir durumdu. Kızlarımin ikisi de bunu başarabilecek kadar teknoloji meraklısı değildi.

Vitale'leri şüphelenirdim, ama bu pek olası görünmüyordu. Onları ortadan kaldıracak güçleri olsaydı, Matteo'nun izlerini daha iyi gizlerlerdi. Oğlan, Arianna'yı aramak için dünyayı dolaşıyordu.

Çocukları kolayca bulup bu karışıklığı düzeltememem, karımı dehşete düşürdü ve beni çok çaresiz hissettirdi.

"Bianca," diye tekrar seslendim ve sonunda dikkatini bana verdi. Yüzü solgundu ve gözlerinin etrafında beni endişelendiren koyu halkalar vardı.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye mırıldandı.

St. Jean D'Arc'ın onuncu yıldönümüydü ve bu kutlama Gianna ve çocuklar için çok önemliydi, ama diğer iki kızımın yokluğu hepimizi üzüyordu.

"Bunu birlikte yapacağız," dedim sakın bir şekilde, içimde şiddetli bir fırtına kopmasına rağmen

Vitale adlı çocuğu bulup onu öldürmek istiyordum. Ama tabii ki o da kaybolmuştu. Lanet olası pislik.

"Evet, çocuklar ve Gianna'nın da bize ihtiyacı var," diye mırıldandı.

Arabadan indim ve ona yardım etmek için yanına gittim.

"Ben varım, cara mia," dedim ve elimi beline doladım, birlikte diğer ailelerin heyecan ve dedikodularla uğultu içinde olduğu çimlerin karşısındaki toplantıya doğru yürüdük.

Uzun bir nefes aldı. "Zaten bizim hakkımızda konuştuklarını duyabiliyorum."

"Onları kafana takma. Önemli değiller, bizim kızlarımız önemli olan onlar. Eğer seni üzüyorlarsa, hepsini katlederim." Gözlerini kocaman açarak bana baktı ve ben zorla gülümsemeye çalıştım, sonra sakın bir ses tonuyla ekledim, "Tabii ki şaka yapıyorum. Mecazi anlamda katlederim."

Kafasını salladı. "Sende mecazın zerresi bile yok, Nico."

Karım beni çok iyi tanıyordu.

"Ya onlara korkunç bir şey olursa, Nico? Müzayedeler..." Sesi kesildi, nefes alışı hızlandı ve yüzünde saf bir dehşet belirdi.

"Onları iyi yetiştirdik. Güçlü ve akıllılar... Bir şey olmaz," diye onu sakinleştirdim, ama bunu söylemeye hakkım yoktu. Özellikle de Marco King'in oğlu da dahil olmak üzere, bu dünyayı dolaşarak ailemi ve diğer birçok aileyi, o lanet olası güzellik müzayedelerini yeniden başlatarak yok etmeye niyetli insanlar olduğunu öğrendikten sonra.

En kötü kabusumuz gerçek olmuştu. Müzayedeler geri dönmüştü, ama tek amaçları kurbanların organlarını satmaktı, bu da *tüm* çocuklarımızın tehlikede olduğu anlamına geliyordu.

Kızlarımızın son zamanlarda ortadan kaybolması başka bir şey getirmediyse de, nesiller arasındaki duvarları yıkmıştı. Kaynaklarımızı bir araya getirerek, olan bitenlerin bir kısmını birleştirebilmiştik. Marco King'in, yirmi yıl önce sonlandırdığımız şeyi yeniden canlandırmak için diğerleriyle birlikte perde arkasında çalışan bir oğlu olduğu gerçeği de dahil.

Ama bu dünyada intikam almaya ve ailelerimizi yok etmeye kararlı piçler dolaşıyordu. Miraslarımızı...

Havre de Grace'deki olaydan sonra, tüm istihbaratımı kontrol ettim ve tabii ki, karanlık web bu konuyla çalkalanıyordu. Doktorun ima ettiği gibi. İlk müzayede yıllar önce Arnavutluk'ta başlamıştı. Sonra Sırbistan, Polonya, Türkiye, Rusya, İtalya ve birkaç başka ülkeye taşındı, yaklaşık altı ay önce de Amerika'ya geçti. Altı lanet ay!

Arianna ve Hannah'yı bulabilseydim, tüm dikkatimi bu konuya verirdim. Şu anda ise, Luciano ve ben çoklu görevler yaparken, hepimiz bölgelerimizi korumak için fazla mesai yapıyorduk. Ya çevrimiçi sohbetleri izliyorduk ya da eski dostlarımız arabulucu rolünü üstlenirken birbirimizin boğazına sarılıyorduk.

Ne? Luciano'nun oğlunun hatalarının bedelini ödemesini ve sonuçta kızlarımın ortadan kaybolmasına neden olmasını bana suçlayamazsınız. İkisi de ondan kaçıyor ve bu lanet dünyada bana aksini söyleyecek tek bir kişi bile yoktu.

Kayınbiraderlerim, intikam almak için Luciano'nun mal varlıklarını parçalamakla biraz aşırıya kaçtığını düşündüler. Önce kızım ondan çaldı, sonra ben her gün sahip olduğu bir mal varlığını yok etmeye başladım. Onun karısıyla tanıştığı gece kulübüyle başladım ve mutlu sonlarına ulaştıklarında ona hediye ettiği Sicilya villasıyla bitirecektim.

O pislik birkaç binayı kaybetmeyi göze alabilirdi ve şu anda, uzun süredir devam eden dostluğumuz ne olursa olsun, birisi ya da bir şey bunun bedelini ödemek zorundaydı. Gece kulübünü kaybettikten sonraki tepkisine bakılırsa, o Sicilya villasının manevi değeri onu incitecekti, bu yüzden oğlunu gümüş tepside teslim etse iyi olurdu.

O, benim Arianna'm için yeterince iyi değildi.

Tabii ki kimse değildi, ama bunun bir önemi yoktu.

Karımın belini yatıştırıcı bir şekilde okşadım, bu hareket onu rahatlattı ve beni de teselli etti.

"Daha iyi misin, cara mia?" diye yumuşak bir sesle sordum.

"Evet. Şimdi bunu halledelim," diye iç geçirdi.

DiLustro'ları selamladık, sonra Ashford'lara geçtik ve Nikolaev'lerle sohbet etmek için durduk. Çocuklarımız etrafımızdaydı, ama sanki onları utandırıyor muyuz gibi bizden uzak durmaya çalışıyorlardı.

"Nasılsın Bianca?" diye sordu Vasili Nikolaev'in eşi Isabella. "Solgun görünüyorsun. Yeterince..."

"Ben iyiyim, *Doktor*," dedi Bianca, şakacı bir şekilde gözlerini devirerek. "Sadece yorgunum." Isabella bize anlayışlı bir bakış attı. "Anlaşılabilir. Yapabileceğim bir şey varsa..." Sesi kesildi, bunun onun sunabileceği herhangi bir tıbbi yardımın ötesinde olduğunu çok iyi biliyordu.

Vasili elini uzattı, ben de sıktım. "Yapabileceğim bir şey varsa, bana haber verin."

"Arianna'nın Luciano'dan hırsızlık yaptığı doğru mu?" Sasha'nın gölgesi birdenbire ortaya çıktı, muhtemelen daha fazla sorun çıkarmak için uygun bir anı bekliyordu. Sonuçta bu onun uzmanlık alanıydı. "Çok etkilendim. Eğer bir işe ihtiyacı olursa..."

"İhtiyacı yok," diye sözünü kestim.

Bianca iç geçirdi, ama ne yazık ki Sasha konuşmaya devam etti. "Nikola ve Arianna çok güzel bir çift olurdu."

"Kapa çeneni, Sasha," Vasili sert bir ifadeyle tısladı.

Ne yazık ki, uykusuzluk yüzünden kendimi soğukkanlılığımı korumamı imkansız hale getirdi.

"Nikola, tüm kızlarımdan uzak dursan iyi olur." Sesim sertleşti, beni kızdırma çabaları çok iyi sonuç verdi. "Kızımın onunla birlikte olmasına izin vereceğimi düşünüyorsan, sen delisin..."

"Bir dakika bekle," dedi Sasha, deli gibi sırtarak. "Kızlarının bizim Nikola için fazla iyi olduğunu mu söylüyorsun?"

Çenemi sıktım ve yüzüne yaklaşmak için bir adım attım, ama karımın göğsüne koyduğu eli beni durdurdu.

"Nikola harika biridir. Nico sadece aşırı koruyucudur," Bianca diplomat gibi davranarak iç çekerek onu ikna etti. "Değil mi, *kocacığım*?"

"Parti biz olmadan başlamış galiba." Arkanı döndüğümde Luciano ellerini cebinde, Grace ise onun yanında sinirli bir şekilde duruyordu.

"Yemin ederim, eğer sorun çıkarırsan, önümüzdeki günlerde misafir odasında yatacaksın," diye tısladı, etrafına bakarak izleyicilere gülümsedi.

"Kimse sorun çıkarmıyor," dedi, bana kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek. "Değil mi, dostum?"

Kendime not: *tüm* varlıklarını sil.

"Bana *dostum* deme. Oğlun Arianna'nın tek bir saçına bile dokunmasa iyi olur, yoksa onu paramparça ederim."

"Nico!" Bianca, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakarak kaşlarını çatı.

"Çok geç, dostum. Sanırım ikisi birbirlerine oldukça bağlanmışlar." "Arianna. Onu. İstemiyor." Azı dişlerim toz haline gelmek üzereydi.

"Eminim istiyor," dedi Luciano ciddi bir ifadeyle. "Kabul etsen iyi olur." kabullenmek en iyisi."

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Grace.

"Nico, yapma," diye uyardı karım.

"Neden bu tür etkinliklerde hiç lanet olası patlamış mısır servis etmiyorlar?" diye sordu Sasha, sesi ciddiye.

Herkesin sözleri uzak bir gürültü gibi geliyordu, tüm dikkatim Luciano'daydı. "Kızlarımdan birine *herhangi bir şey* olursa, Matteo'nun saklanabileceği ve benim bulamayacağım bir köşe bile yok bu dünyada."

"Belki de Hannah'nın her isteğini yerine getirmek yerine oğlumun sözünü dinleseydin, bu karmaşanın içinde olmazdık, çocuklarımızın kaçırılıp organlarının alınmasından endişe duymazdık."

Bianca'nın yüzü soldu. Grace donakaldı. Nikolaev'lerin haykırıışları yankılandı. "Nico," diye fısıldadı karım. "Neden bahsediyor?"

Luciano'nun gözleri neredeyse siyah orman havuzları gibi karardı, duruşu sertleşti. "Karınıza, üvey kardeşinin piçinin bu dünyayı araştırıp çocuklarımızın organlarını açık artırmaya çıkardığını söylemediniz, değil mi?"

Çimlerin etrafındaki sohbetlerin uğultusu gergin bir sessizliğe dönüştü, ya da belki de kulaklarım o kadar çınılıyordu ki hiçbir şey duyamıyordum.

Tek görebildiğim Luciano'nun yüzündeki o lanet sırtışı.

"Yanılma, Nico, oğlum Arianna'yı bulacak. Ve bu sefer, onunla evlenmek için izin istemeyecektir, çünkü o zaten onun."

Yumruğum çenesine çarptı, parmak eklemlerimden bir yanma hissi geçti, ama en azından sırtışı kaybolmuştu.

Luciano sadece alaycı bir nefes verdi ve karanlık bir eğlenceyle bakışlarımı yakaladı. Elini ağzına götürdü, sonra arkasını dönüp gitti.

Grace Bianca'ya bir şey söyledi, ama ben tek kelime bile duyamadım.

Tek duyabildiğim kendi kalbimin gümbürtüsü ve Vitale erkeklerine duyduğum nefret idi.

O pislikler yok olmak mı istiyorlardı? Ben de bunu gümüş tepside sunardım.

BÖLÜM ELLİ BİR ARIANNA

Matteo'yu istemiyordum.

Onun ilgisini istemiyordum. Gözlerinin üzerimde olmasını, her hareketimi izlemesini istemiyordum, gün ışığında bile. Onun takıntısını istemiyordum.

En azından son iki haftadır her sabah uyandığımda ve her gece uykuya dalmadan önce kendime böyle söylüyordum, ona olan hislerimin yok olmasını umarak.

Yine de, onu düşündüğümde ruhum kışın buz gibi soğukunda donmuş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Onun yakınlığında bedenimin ihanetkar tepkisini de görmezden gelemiyordum.

O bunu biliyordu. Ben de öyle.

Hannah'nın yaptıklarını öğrendikten sonra, artık yeter demiştim. Şok içinde yurduma döndüğümde, yatağımın üzerinde onun eşsiz el yazısıyla yazılmış bir not buldum.

Sözler canımı yaktı. Evet, yıllar boyunca zorluklarla karşılaşmıştık, ama her zaman birbirimize destek olmuştuk. Her zaman.

Ama Matteo ile olan bu olay... Sınırı aştım. O da sınırı aştı. Onu çok incittim ve çok pişmandım.

Keşke ona açıklayabilseydim. Ama dürüst olmak gerekirse, içten içe onunla olan bu ilişkinin sona ereceğini biliyordum. Bu yüzden en başından beri gizlilik konusunda ısrar etmiştim.

Bu yüzden, eğitimimi erteledim ve ayrıldım. Ona karşı koyacak kadar güçlü değildim ve kalırsam, ikimizin de takıntısını beslemeye devam edecekti. O, o olaydan sonra bile vazgeçmeyi reddetti...

Tanrım. Sevdiğim adamı vurdum. Neyim vardı benim?

Her şey kontrolden çıkmıştı ve o gece ne yapmam gerektiğini anladım.

Kaçmak.

Hedefim: İrlanda.

Hannah ortadan kaybolduktan sonra, Kyran amca'yı aramaya gittim. Hannah birini dinleyecek olsaydı, o da Kyran amca olurdu.

Ama kulübe vardığımda, onun önceki gece İrlanda'ya gittiğini öğrendim.

Bu yüzden kendimi burada buldum. Son iki haftadır bu güzel ülkenin vahşi doğasında Hannah'yı kovalayarak dolaşıyordum.

Yurda döndüğümde, Gianna beni eşyalarımı yarı yarıya toplamış halde yakaladı. Ne yapmam gerektiğini anladı. İyi ya da kötü, işleri yoluna koymam gerekiyordu.

Ama önce paraya ihtiyacım vardı. Hesaplarımdan büyük bir meblağ çekebilirdim, ama bunun babamı alarma geçireceğini biliyordum. Vitales ve Morrellis arasındaki gerginlik benim lehime işliyordu. Vitales'leri ziyaret etmek için bir plan yaptım. Akıllı küçük kardeşim Gianna da benimle geldi ve Matteo'nun ailesini, yardıma ihtiyacı olduğu uydurma bir sorunla oyalarken, ben de Bay Vitale'nin ofisine gizlice girip tüm parasını çaldım.

Muhtemelen bana sağladığı rahatlığa ihtiyacım yoktu, ama şikayet etmeye niyetim yoktu. Kaleleri, engebeli sahil şeridini, milli parkları gördüm ve Gaelic dilinde konuşulanları dinleyerek, ne dediklerini anlıyormuş gibi yaptım.

Bu... yalnızlık vericiydi. İlk kez, fikirlerimi paylaşacak, oturup beni endişelendiren şeyleri konuşacak kimse yoktu.

Şehirden şehire dolaşıyor, okuduğum yerleri ziyaret ediyor ve annemin yemekleriyle kıyaslanamayacak kadar lezzetli yemekler yiyordum.

Dingle'daki otel odamın beyaz tavanına bakarken, açık pencereden dışarıdaki macera severlerin heyecanlı sohbetleri geliyordu. Benim için pek bir anlam ifade etmiyordu, kayalıklara tırmanmaktan *ya da* onlardan atlamaktan hiç zevk almıyordum.

Kahretsin, ailemi özlemiştim. Kardeşlerimi. *Hannah'yı*.

Ona iki düzine mesaj göndermiştim, ama hepsi cevapsız kalmıştı. Kendime, kullandığım telefonun numarasını tanımadığını söylemeye çalıştım, ama kendimi kandırıyordum.

Yataktan kayarak kalktım, banyoya gittim ve bir sonraki durağım için hazırlanmaya başladım.

Duş. Giysiler. Çoğunlukla eşofman altı, tişört ve sweatshirtlerden oluşan tüm eşyalarımı topladım. Peruk.

Banyo aynasındaki yansımama baktım, iki hafta boyunca kafamı kaşındıran o lanet şeyi takmış olmama rağmen görüntüm hala iticiydi.

Belki abartıyordum, ama içimden bir ses Matteo'nun kolayca pes etmeyeceğini söylüyordu. Hannah'nın bizi suçüstü yakalaması için yaptığı numara, onun ne kadar ileri gidebileceğinin sadece bir göstergesi olduğunu hissediyordum.

Tüm düşüncelerimi bir kenara iterek, tüm banyo malzemelerimi çantama tıktırdım, fermuarını kapattım ve yatak odasına doğru büyük adımlarla yürüdüm. Çantamı yere bıraktım ve çığlıgımı bastırmak için elimi ağzıma kapattım.

Orada, aşırı doldurulmuş koltukta, dağınık siyah saçları ve kolları kıvrılmış bembeyaz gömleği ile Matteo, elinde silahla oturuyordu.

Yutkundum. "Ne... Nasıl... Burada ne yapıyorsun?"

Duruşu rahattı, neredeyse tehditkar görünmüyordu. Neredeyse. Ama kararmış ifadesi ve genişlemiş burun delikleri, onun kötü niyetini anlamam için yeterliydi.

"Sana yurttta beni bekle demiştım." "Gitmek zorundaydım."

"Gitmek zorundaydın," diye yavaşça tekrarladı.

"Temizlik görevlisi birazdan gelip çantalarımı alacak," diye yalan söyledim. "Lütfen git."

Gözleri odanın diğer ucundaki küçük çantama kaydı. "Senin de gitmen iyi oldu."

Kafamı salladım. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Sandalyesinden kalktı ve fırtına bulutu gibi üzerime doğru adım attı. "Evet, gidiyorsun."

Başımı soldan sağa salladım, vücudum titriyordu. Bunun korkudan olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Vücudumdaki her hücre bana ona koşmamı, güçlü kollarının beni sarmalamasını hissetmemi söylüyordu. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum ve beni zorla götürmeye çalışırsan çığlık atarım."

Yüzünde, anlamadığım bir ifade belirdi. O ifadede, benim biraz öne çıkmam için yeterli olan bir kırılmalılık izleri vardı.

"Sensiz bir hayat benim için söz konusu olamaz. Senden önce ya da sonra diye bir şey yok. Sadece sen varsın, Ari."

"Hayır. Birbirimizi daha fazla incitmeden önce, durmamız gerek," dedim, tam olarak hissetmediğim bir inançla. "Seni *vurdum*, Matteo. İnsanlar kaderlerinde varsa bunu yapar mı?"

Zihnim her gece o kabusu tekrar tekrar yaşıyordu, onu öldürdüğümü düşünerek içimde hissettiğim dehşeti. Ama şimdilik, bunu diğer berbat şeylerle birlikte zihnimin en karanlık köşesine ittim.

"Neredeyse her şeyi affedebilirim, ama öyle kaçmak... Seni kaçırdıklarından çok endişelendim."

"Kim?"

"Şimdi boş ver. Gidelim."

Kafamı salladım. "Beni dinlemiyorsun. Seninle gitmek istemiyorum."

Silahı kaldırdı ve şok dalgası beni vurdu, beni suskun bıraktı.

"Matteo, sen deli misin?" İnanamadan ona bakarken sesim titriyordu.

Omzunu kaldırdı. "Sen etrafta yokken, evet." Eski sevgililer, yeni rakipler gibi birbirimize baktık. "Doğum günüm için tam zamanında seni bulmam iyi oldu."

Ne yapıyordu bu adam?

"Sana zaten söyledim," diye fısıldadım, birkaç hafta içinde ikinci kez silahın namlusuna bakarak. "Seninle işim bitti, Matteo. Yaptığın o numaranın ardından..."

Düşüncelerim Hannah'ya kayarken gözlerim doldu ve ne kadar büyük bir hata yaptığımı hatırladım.

Kalbim Matteo'yu seçmişti, ama mantığım ve sadakatim daha fazla devam etmeyi reddetti. İkizimin mutluluğunu kendiminkinden üstün tuttum ve o günden beri her gün yavaş yavaş ölüyorum.

Takmış olduğum peruk altında kafa derim kaşınıyordu ve kampüsten kaçtığımdan beri giydiğim eşofman altı ve büyük beden kapüşonlu sweatshirt içinde kendimi rahatsız hissediyordum. Ondan uzaklaşmanın zihnimi berraklaştıracağını düşünmüştüm, ama bunun yerine, sadece umutsuzluk dalgaları ve onu çok özlediğim rüyalar getirdi.

Bu adamın etrafında düşünemiyordum, bu yüzden kendimi ondan bir adım uzaklaşmaya zorladım. Hayatta kalma içgüdülerim devreye girdi, dedim kendime. Aramızdaki mesafeyi biraz daha açar açmaz, beni tekrar kendine doğru çekti. Sertçe değil, ama vücut ısınısını hissedip kokusunu içime çekecek kadar yakın.

Ve işte böylece, özlemim galip geldi, muhakememi ve hayatta kalma içgüdümü gölgeledi.

"Seninle işim bitmedi. Bizim işimiz *bitmedi*. Benim bedenimde nefes kalmayana kadar işimiz bitmeyecek."

Gözlerim yaşlarla doldu ama ona karşı bu tepkiyle savaşarak gözlerimi kırıp yaşları sildim. Onun yanında tüm hücrelerim canlanıyordu ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

"Savaş başlatmaya hazır mısın?" diye sordum, zaman kazanmaya çalışarak. Kaçınılmaz olanı geciktirmek için. "Gerçekten ailelerimizin dostluğunu mahvetmekten memnun musun? Hannah'yı zaten bana karşı kıskırttın."

Kaşlarını çatarak, öfkeli bir ifadeyle beni inceledi.

"Senin için binlerce savaş başlatırım, Ari. Ama sen ilk sorun belirtisinde benden kaçırıyorsun. Bunun için cezalandırılacaksın."

İlk gözyaşı yanağımdan süzölürken ona baktım ve sonra kendimi onun elinden kurtardım.

"Yalvarıyorum Matteo, bunu yapma. Beni öldürmek hiçbir şeyi çözmez. Hannah ile evlen ve..."

"Siktir et Hannah'ı." Ben irkildim. "Sana zarar vereceğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, benim hakkımda bu kadar kötü mü düşünüyorsun?"

Kafamı salladım.

"Lütfen, Matteo. Durumu daha da kötüleştirme. Beni senden nefret ettirme." Çünkü bir gün mutlaka öyle olacaktı. Tutku soğuduğunda, kaç kişiyi incittiğimizi fark edecektik. Bakışlarımla yalvardım, onun benden daha güçlü olmasını umarak. Bu beni korkak yapıyordu, ama bu noktada umurumda değildi. "Hannah'nın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. O benim *kardeşim*, Matteo. Seçim yapamazdım..."

O seni tercih etti, ben de kaçtım. Ama onun bakışlarındaki öfkeyi gördüğümde sözlerim boğazımda düğümlendi.

"Ben. Beni seçemedin. Söyle hadi, Ari."

"Bunu konuşalım." Vücudum titriyordu, ruhumdaki kaosu yansıtıyordu. Bunun benim için de ne kadar zor olduğunu bilseydi. "Lütfen, hepimizin hayatına devam edebileceği bir yol bulalım."

Görüşüm bulanıklaştıkça, tanıştığımız günden beri kalbimi çalmış olan, artık bir erkek haline gelmiş o çocuğa baktım ve boğazım düğümlendi.

"Benim için devam etmek yok ve konuşacak bir şey yok."

Bana sırtını döndü ve bir an için gideceğini sandım. Ama kapıya bakmak için bir saniye beklediğimde, boynumda bir batma hissettim.

Hareket etmeye çalıştım ve birkaç adım attım ama nafileydi. Tüm vücudum uyuşmuş halde kollarına yığıldım. Tanıdık kokusu burnumu doldurdu ve konuşmaya çalıştım ama dilim çok ağırdı.

Onun güçlü kollarının isteksiz rahatlığında, görüşüm karardıkça dünyanın yok olmasını sağladım.

BÖLÜM ELLİ İKİ MATTEO

Arianna'yı ne kadar süre kucağımda tuttum bilmiyorum, sonra onu yatak odasındaki dağınık yatağa yatırdım.

Peruğu yana kaymıştı, uzandım ve onu tamamen çıkardım, sonra en yakın çöp kutusuna attım. Yatakta uzanmış haliyle masumiyetin vücut bulmuş hali gibiydi, sarı saçları başının etrafında bir hale gibi yayılmıştı.

Şimdi uyuyordu, tamam, sakinleştirici verilmişti, ama yine de kendimi biraz suçlu hissetmeden edemedim.

Ama bana başka seçenek bırakmamıştı.

Onu dört gün önce yakaladım. Onu kaçırıp eve götürmeyi planlamıştım, ama babamın sözleri aklımda dönüp duruyordu. Annemi onunla evlenmeye zorlaması, İtalya'dan Amerika'ya dönmeye zorlaması.

Bu sözler beni rahat bırakmıyordu.

Bu yüzden, arka planda, karanlıkta gizlenerek meşgulken, her şeyi ayarladım.

Merakımı gidermek için, kaçak olduğu son birkaç hafta boyunca ne yaptığını ve neden İrlanda'ya geldiğini öğrenmek istedim. Onca yer varken *buraya* gelmişti ve bir şeyleri kaçırdığım hissini bir türlü atamadım.

Çoğunlukla kendi başına kalarak, Hannah veya Callahanlar hakkında sorular sorduktan sonra, sahil şeridindeki bir sonraki yere geçiyordu.

Telefonumu çıkarıp, emrimde olması için cömertçe para ödediğim papaza bir mesaj gönderdim.

Ben: Her şeyi hazırla.

Sonra babamı aradım.

"Kedi fare oyunu sona erdi mi?" diye selamladı beni. "Evet, baba."

"Harika." Sesinde gurur duyduğunu hissedebiliyordum. "Ne zaman eve geliyorsun?"

"Gelmeyeceğim," diye cevap verdim. "Henüz değil."

Sessizlik oldu. "Paraya ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

Ailemi seviyordum ve son birkaç hafta içinde benim seçimimi desteklediklerini göstermişlerdi. Onlara söyleyeceğim şeyin bunu değiştirmeyeceğini umuyordum.

Ama Arianna'yı şu anda Amerika'ya geri götürürsem, Hannah'nın başlattığı sonsuz döngüye geri dönecek ve başlangıç noktasına geri dönecektik.

"O zaman ne var, Matteo?"

"Ari ve ben bir süre ortalıkta görünmememiz gerekebilir." Bakışlarım yatakta huzurlu bir şekilde yatan ona kilitlendi. "Evlenmek üzereyiz."

"Oğlum, bunun akıllıca olup olmadığından emin değilim. Bana anlattıklarına göre, o seni seviyor. Onu geri getir, ailesiyle ve kız kardeşiyle sorunlarını çözmesine izin ver. Israrlı ol... Onun duvarlarını yık, o da sana yaklaşacaktır. *Sonra* evlenme teklif et."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bunun için çok geç olabilir."

"Hamile mi?"

"Hayır, baba."

"O zaman bu acele ne?"

Yataktaki kadına bir an sessizce baktım. "Silahımı ona doğrulttum ve onu kaçırmak üzereyim."

"Ne? Ne? Ne?" Pa o kadar yüksek sesle bağırdı ki Arianna bile uyandı.

"Denediğim için beni suçlayamazsın," dedim ciddi bir ifadeyle. "Sonuçta sen de aynısını yaptın."

"*Bunu* benim sana anlattığım hikayeden mi çıkardın?" diye bağırdı. "Hikayemin amacı, hatalarımı tekrarlamamaktı Matteo."

"Ari ve benim halletmemiz gereken bazı şeyler var," diye devam ettim, sanki o diğer uçta çıldırıyormuş gibi değilmiş gibi. "Morrelliler bunu öğrenmeden önce."

Bunu yapacaklarından hiç şüphem yoktu. O adam ve oğulları, insanların kahvaltıda hangi mısır gevreğini yediğini bile öğrenebilirdi.

"Kesinlikle öyle." Derin bir nefes aldı, sonra nefesini bıraktı. "Oğlum, ne olursa olsun her zaman arkanda olacağım, ama yemin ederim, sen benim ölümüm olacaksın."

Babam benim gözümde her zaman büyük bir figür olmuştu. Onu her zaman bir kahraman olarak görmüştüm. Ama o an, onu ilk kez bu kadar savunmasız gördüm ve ona olan sevgim daha da güçlendi.

Gülümsedim. "Francesca çıkmaya başlayana kadar bekle."

"Onu manastıra göndereceğim," diye mırıldandı. Sonra boğazını temizledi ve ciddi bir tonla, "Dinle, Matteo. Nico ve ben çok uzun zamandır arkadaşız. O pes eden biri değildir."

"Başka türlüünü beklemezdim," dedim alaycı bir şekilde. "Yine de, onu benden önce bulamamasına şaşırdım."

"Cassio'dan, birinin kızları takip edip izlerini sildiğini duydum. Bu yüzden Nico'nun onları bulması normalden uzun sürüyor."

"Ajan Lloyd olabilir," diye düşündüm, daha çok kendime değil babama.

"Ha?"

"Nikola ve Gabriel, bu güzellik anlaşmalarıyla bağlantılı bir gizli ajan olduğunu öğrendi. Ajan Lloyd'un bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Son zamanlarda her yerde görünüyor."

Hatta onu kendi binamda Arianna ile konuşurken yakaladım. İlk başta, ailem hakkında bilgi toplamak için etrafı kokladığını sandım. Bizim işimizde bu her gün olan bir şeydi. Ama bu pek mantıklı gelmedi. Kampüse gelmesi mantıklı değildi. Kural olarak, işimiz asla üniversite kampüslerinde yürütülmezdi.

"Onun hakkında ne bulabileceğime bakacağım. Aurora Nikolaev'in FBI'da hala bağlantıları var," dedi babam soğukkanlılıkla.

"Kabul."

"Şimdi planına geri dönelim..."

"Bunu yapacağım," diye sözünü keserek zamanını boşa harcamasına engel oldum.

"Hannah'dan hala iz yok mu?"

Ona hala çok kızgındım, ama bu ona zarar vermek istediğim anlamına gelmiyordu.

"Hayır, bu yüzden Nico'ya Arianna'yı bulduğunu söyleyeceğim."

"Benim tarafımda olman buraya kadarmış."

"Ben senin tarafındayım ve *seni* koruyacağım. Ama biri Francesca'yı kaçırrsa, bu dünyayı paramparça ederdim. Nico da farklı değil ve yüz tanıma ve tüm dünyadaki veri tabanlarına sınırsız erişimi sayesinde bir avantajı var. Ama daha da önemlisi, Morrelliler cehennem gibi günler geçiriyorlar, bu yüzden Arianna'nın seninle birlikte güvende olduğunu onlardan saklayamam."

"Planımın bir sonraki adımını sana söylememiş olmam iyi oldu," dedim kuru bir şekilde, onun haklı olduğunu isteksizce kabul ederek.

"Evet, öyle evlat, çünkü tahminimce Nico muhtemelen bu konuşmayı ele geçirecektir."

Nico Morrelli'yi kendi babam gibi hayranlık duyuyordum, ama onun ya da başka birinin Arianna'yı benden almasına izin vermem mümkün değildi. Onlara doğru olanı yapmaları için birçok fırsat vermiştim. Yapmadılar, bu yüzden işi kendi ellerime almak zorunda kaldım.

"Yani, kızına silah doğrulttuğumu muhtemelen öğreneceğini mi söylüyorsun?"

"Muhtemelen." Sanırım kayınvalidemle kayınpederimle barışçıl bir ilişki kurmak söz konusu bile olamazdı. "Her gün benim varlıklarımdan birini hedef alıyor, bu yüzden kadınına teklifini kabul etmesi için yaklaşık üç yüz seksen günün var."

"Merak etme baba. Hepsini geri alacağım." Kaynaklarım yok değildi ve Nico, Vitales'in bunu öylece kabul etmeyeceğini biliyordu. "Ayrıca, Morrelli bunu duyduğunda, silahın mermisiz olduğunu belirt."

"Babasına çekmiş." Babam gülmeden güldü. "Nonno, her neredeyse, şu anda bana gülüyor olmalı."

"Hayır, muhtemelen yukarıdan bizim için her şeyi düzeltiyordur," diye şaka yaptım.

"Dinle," dedi babam ciddi bir sesle. "Nico elindeki her şeyle peşine düşecek. Seni bulduğunda o kız sana deli gibi aşık olsa iyi olur, yoksa ne olacağı belli olmaz."

"Merak etme. Ben hallederim."

"Francesca'yı manastıra göndermek şu anda çok akıllıca bir fikir gibi geliyor," diye mırıldandı babam, derin bir nefes alarak. "Kilometrelerce uzakta, etrafta tek bir erkek bile olmayan uzak bir manastır biliyorum."

Kıkırdadım. "Seni destekliyorum, ama şimdi... gidip evlenmem gerek."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ ARIANNA

Uyandığımda kendimi biraz sersemlemiş hissettim, düşüncelerim karmakarışık.

Cildim karıncalanıyordu ve izlendiğimi hissetmek göğsümü deliyordu. Gözlerimi zorla açtım ve ağır başımı kaldırdım. Dünya değişirken durakladım ve bulanıklığın geçmesini bekledim.

Sonra gözlerim kız kardeşimin nişanlısının gözleriyle buluştu ve dudaklarım açıldı. Bir an için tek yapabildiğim bakmak oldu. Her rüyamda görünen, beni yutan o unutulmaz gözler. Bana bu kadar... sahiplenici bir şekilde bakmaya hakkı olmayan aynı gözler.

"Sonunda uyandığın için çok mutluyum, Uyuyan Güzel."

Sonra hatırladım. Otel odama gelmesi, tartışmamız... Bana doğrultulmuş bir silah.

"Ne yaptın sen?" diye sordum, gözlerimi kırıştıtararak ve kendimi toparlamaya çalışarak, otel odasında olmadığımızı fark ettim.

"Seni kaçırdım."

Derin bariton sesi sakindi, yine bana bir şeyler yapıyordu. "Bu yasa dışı."

"Erkek arkadaşını vurmak da öyle." Sessizce irkildim, sesindeki soğukluk yüzüme bir tokat gibi çarptı.

"Aklını kaçırmışsın Matteo," diye soluk soluğa oturarak dedim. "Hiçbir fikrin yok."

Gözlerimi indirdim, artık eşofman giymediğimi fark ettim. "Sen... Sen beni değiştirdin mi?"

"Evet. O kıyafetler sana hiç yakışmıyordu."

Sesi sakın ve sinir bozucu olsa da, ifadesi soğuktu ve içinde kötücül bir hava vardı.

"Beni bayginken çıplak mı bıraktın?"

"Seni daha önce çıplak gördüm, ama merak etme, bunu kesinlikle... PG-13."

Öfkem alevlendi, ama eskiden bana çok sıcak bakarken şimdi duygusuzlukla dolu olan gözlere bakarken uzuvlarım titriyordu.

eskiden bana çok sıcak bakarlardı, ama şimdi acımasızlıkla doluydu.

Bunda beni rahatsız eden bir şey vardı. Belki de bunun sebebi benim olmamdı. Ya da belki de eski sevgilimin şimdi intikam istemesi, hayır, intikam *talep etmesi*.

"Beni nereye götürdün?" dedim, sesim sakindi. "Ve babam bunu öğrendiğinde..."

Cümleyi bitirmedim, ama ne yazık ki umduğum etkiyi yaratmadı çünkü bana bakan adamın kararlılığı ve acımasızlığı her yerinden sızıyordu.

"O zaman çok geç olacak."

Kaşlarımı çattım. "Çok geç mi?"

"Kalkabilir misin?"

Ayaklarımın yere değmesini sağlayarak hareket ettim ve kaçış yolu aramak için bakışlarımı etrafa gezdirdim. Tek bir çıkış vardı ve Matteo onu engelliyordu.

"Burası neresi?" diye sordum, ayağa kalkıp bilgi toplamak için odayı inceliyormuş gibi yaptım. Oda basitti ve çok az mobilyası vardı: bir yatak, bir masa ve bir kitaplık. Koyu renkli ahşap kirişler, neredeyse eğimli, kilise tipi bir çatı gibi, üzerimizde bir açıyla kıvrılıyordu.

"Burası benim evim."

"Tamam," dedim yavaşça. "Neredeyiz?"

"Lahinch köyünde."

Neyse ki çok uzağa gitmemiştik. Hâlâ ondan kaçıp tren istasyonuna ulaşabilirdim.

Karanlık bir gölge üzerime düştü ve başımı kaldırıp baktığımda, aramızdaki mesafeyi kapattığını fark ettim. Eli boğazımı sardı ve dikkatimi çekmek için hafifçe sıktı.

"Ne yaptığının farkında değilsin, Ari."

Tırnaklarım bileğine battı. "Hiçbir şey yapmadım, Matteo."

Onu vurup reddetmek dışında. Ama başka seçeneğim var mıydı ki?

"Bir canavar yarattın." Parmakları, nabzımın attığı yerden boğazımı okşadı. "Senin için bir şey okumanı istiyorum."

Kaşları karışıklıkla çatıldı. "Okumak mı?" "Evet."

Bunu benim için yapabilir misin?"

Dudaklarımı büktüm. "Eğer yaparsam, gidecek misin?" O an sonsuza kadar uzadı. "Evet."

İyi bir kız olması, kötü bir kaltak olmadığı anlamına gelmez.

Cebine uzandı ve bana buruşuk bir kağıt parçası uzattı. "Bunu oku."

Eli hala boğazımdaydı, ama biraz mesafe bıraktı. Gözlerim, kendine güven dolu el yazısını tarayarak kelimelere baktım.

"Bu ne?" diye sordum, anlamsız kelimelere bakarak. Evet, anlamıştım, ama burada hiçbir anlamı yoktu.

"Lütfen bunları yüksek sesle okuyun."

Kağıda tekrar baktım ve iç geçirdim, elim burnumun köprüsünü sıkma dürtüsüyle titriyordu.

"Tanrı'nın huzurunda, bu adamı kocam olarak kabul ediyorum, bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, ölüm bizi ayırana kadar." Kafamı salladım. "Matteo, bu..."

"Bu kadını karım olarak kabul ediyorum, ona sonsuza kadar bakacağımı, seveceğimi ve koruyacağımı söz veriyorum."

Ona göz kırptım. "Cidden Matteo. Belki bir psikiyatriste görünmelisin, çünkü bu iş çığıından çıkıyor."

Beni tamamen görmezden geldi ve omzunun üzerinden arkasına baktı, tam o sırada cüppe giymiş bir adam görüş alanıma girdi.

"Bu işe yarar mı, Peder?" Matteo sordu, vücudundaki gerginlik dalgalar halinde yayılıyordu.

"Olur." Adam bana bakarak gülümsedi, bakışları suçluluk ya da acıma doluydu, emin olamadım, ve dönüp gözden kaybolurken sözlerini duydum. "Tebrikler, Bay ve Bayan Vitale."

Az önce o...

Hayır, olamaz.

Şaşkın bir sessizlik içinde, kalbim parçalara ayrıldı. Yine de, bir parçam hala neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım bu çocuğun böyle bir şey yapacağına inanmayı reddediyordu.

"Ne yaptın?" diye fısıldadım.

Matteo, tekrar sormama fırsat vermeden dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı, boynumu elleriyle tutarak beni yerinde sabit tutarken beni yutarcasına öptü. Ben de ona karşı koymadım.

Zaman durdu. Evren dönmeyi bıraktı. Matteo'nun ağzı benimkini tahrip ederken tüm düşüncelerim dağıldı. Dilini içime soktu, boynumdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve kısa süre sonra ben de aynı çaresizlikle onu öpüyordum.

Dişlerin çarpışması. Dillerin kıvrılması. İnemeler ve inlemeler.

Beni sahipleniyordu, her zaman ona ait olduğumu hatırlatıyordu. Ve ben ona karşı koyamıyordum. Beni aç bir adam gibi yiyip bitirircesine sertçe öptü.

Kalçalarım onun sert kaslarına sürtündü, amım ağrıyordu. Onun tenine dokunmak ve parmak uçlarımin altında onun sıcaklığını hissetmek istiyordum. Kravatına uzandım, ellerim onu tutmaya çalışırken beceriksizce çekip durdu.

"Sen ve ben... Biz her zaman birbirimiz için yaratılmıştık," diye homurdandı, ağır ağır nefes alırken. "Benim için başka kimse yok."

Bu tam da ihtiyacım olan hatırlatmaydı.

İki avucumu göğsüne koyarak onu ittim, eli vücudunun yanına düştü.

"Hayır. Bu... her ne idiyse" - çoktan gitmiş olan rahibin yönüne elimi salladım - "yasal değil. Gerçek değil."

Sert bir gülümsemeyle, "Sana temin ederim. Bu çok gerçek, karıcığım," dedi.

Ağzım açıldı, kapandı ve tekrar açıldı, ama kelimeleri bulamadım.

"Evliliğimiz dünyanın her yerindeki gazetelerde ve internet sitelerinde duyurulacak," dedi sonunda. Gözleri benimkilere baktı ve az önce utanmadan çektiğim kravatını düzeltti. "Şimdi balayımızın zamanı geldi."

BÖLÜM ELLİ DÖRT MATTEO

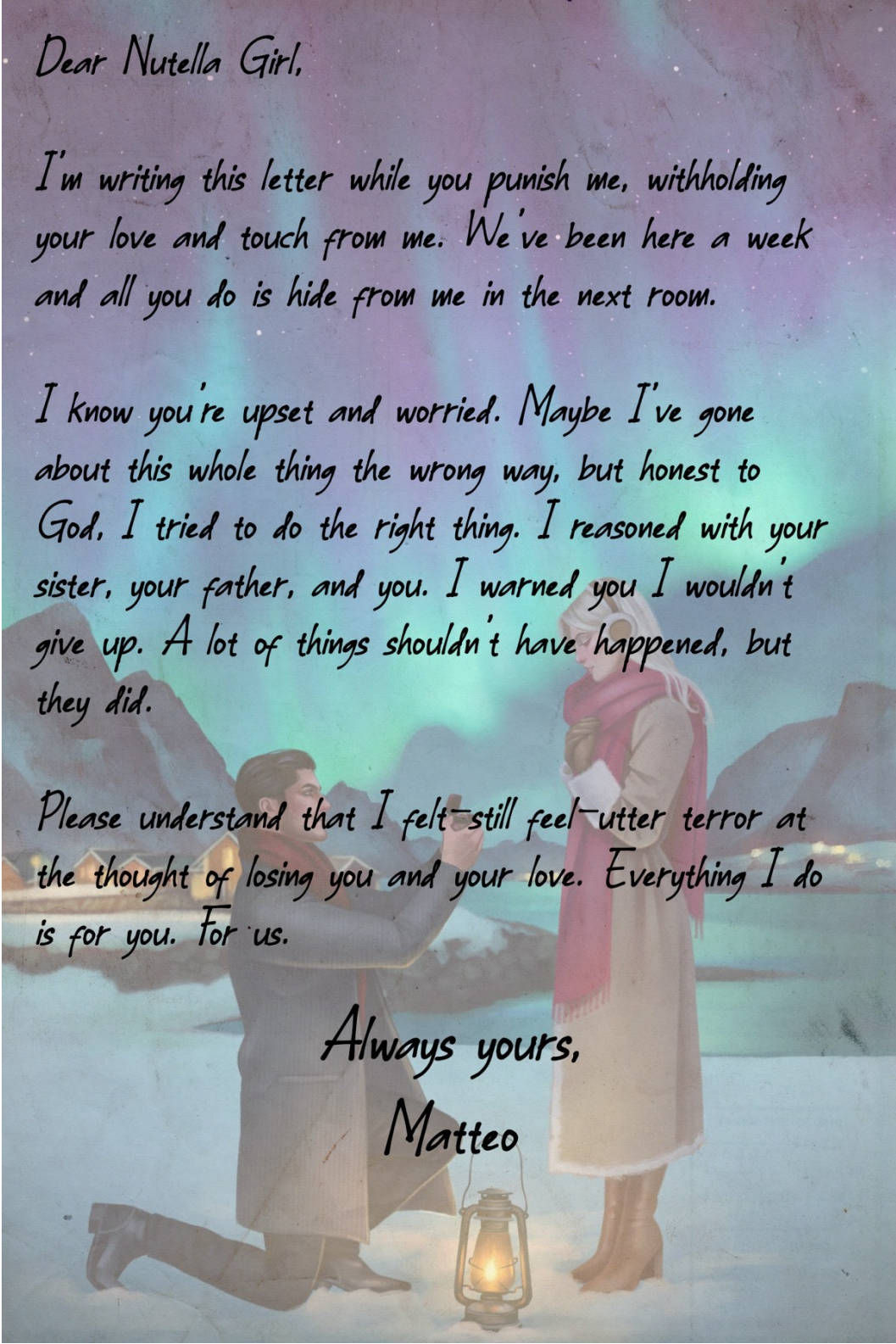

Arianna ve ben bir çıkmaza girmiştik.

Evliliğimizi zorladığımdan beri beni tamamen dışlamıştı; gün ışığının sadece birkaç saat sürdüğü bu karla kaplı adaya geldiğimizden beri bana tek kelime etmemiş, hatta varlığımı bile kabul etmemişti. Burası bizim balayı cenneti olmalıydı, onun ısrarla dönüştürmeye çalıştığı soğuk, yalnız bir hapisane değil.

Haftalardır bu sessizlik ve soğukluk içindeydik. Bu durum, uzun ve yalnız geceler geçirmeye neden oluyordu.

Bu yüzden ona mektup yazmaya başladım. Nikola, masamın üzerinde dağılmış tüm bu aşk mektuplarını görse, kahkahalarla gülerdi.

Dear Nutella Girl,

I'm writing this letter while you punish me, withholding your love and touch from me. We've been here a week and all you do is hide from me in the next room.

I know you're upset and worried. Maybe I've gone about this whole thing the wrong way, but honest to God, I tried to do the right thing. I reasoned with your sister, your father, and you. I warned you I wouldn't give up. A lot of things shouldn't have happened, but they did.

Please understand that I felt—still feel—utter terror at the thought of losing you and your love. Everything I do is for you. For us.

Always yours,
Matteo

Dear Nutella Girl,

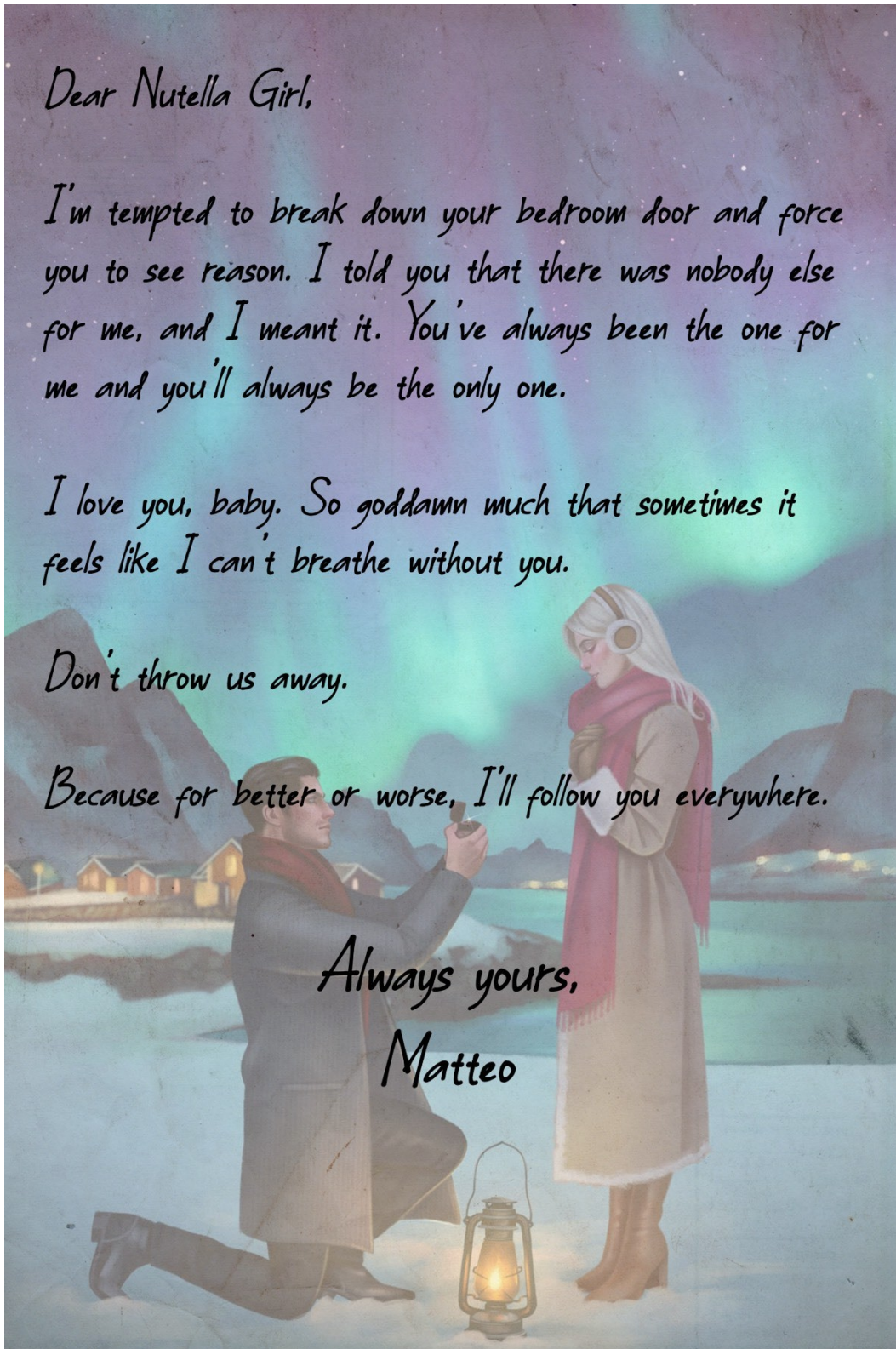
I'm tempted to break down your bedroom door and force you to see reason. I told you that there was nobody else for me, and I meant it. You've always been the one for me and you'll always be the only one.

I love you, baby. So goddamn much that sometimes it feels like I can't breathe without you.

Don't throw us away.

Because for better or worse, I'll follow you everywhere.

*Always yours,
Matteo*

To my Nutella girl,

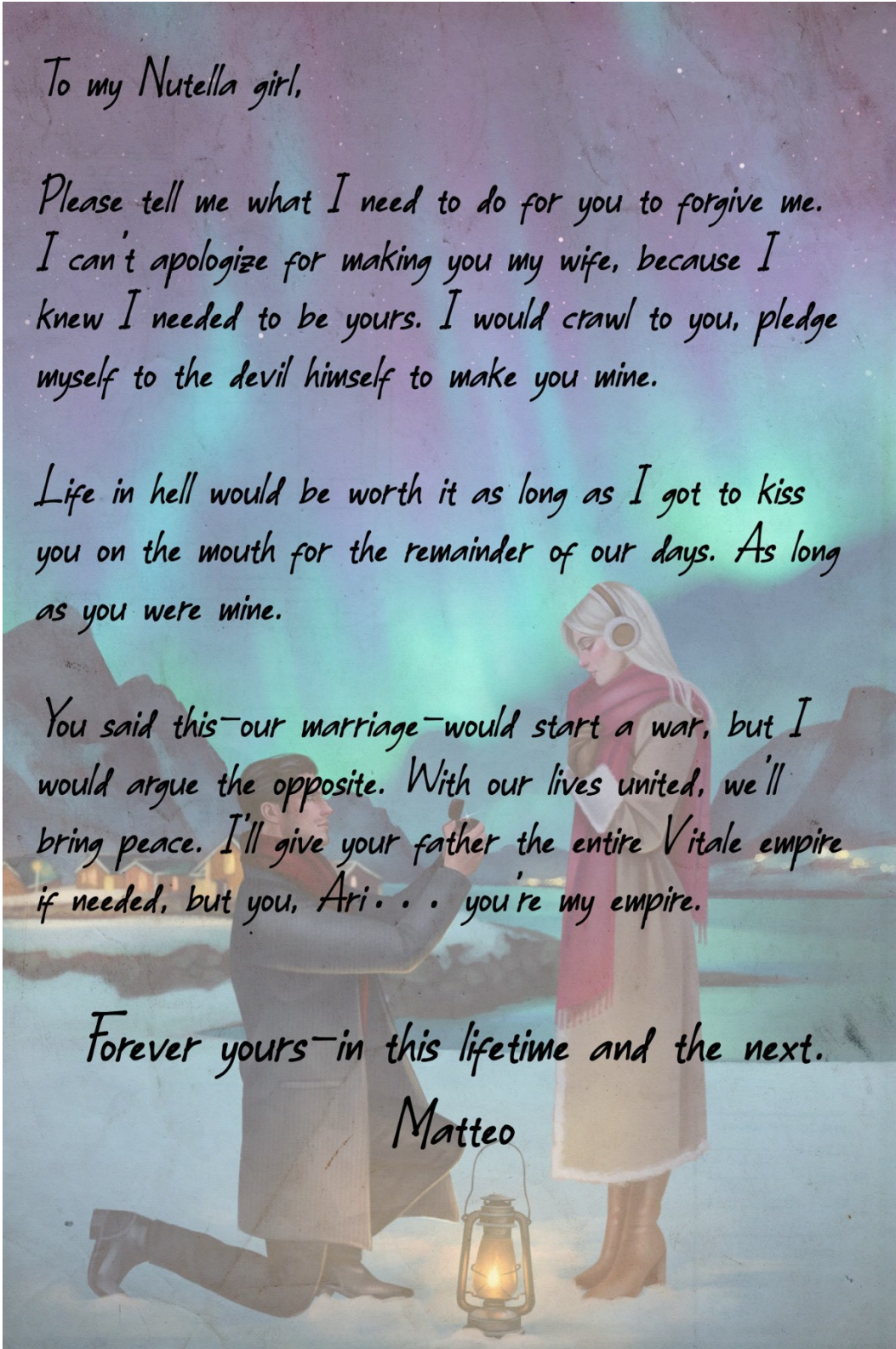
Please tell me what I need to do for you to forgive me.
I can't apologize for making you my wife, because I
knew I needed to be yours. I would crawl to you, pledge
myself to the devil himself to make you mine.

Life in hell would be worth it as long as I got to kiss
you on the mouth for the remainder of our days. As long
as you were mine.

You said this—our marriage—would start a war, but I
would argue the opposite. With our lives united, we'll
bring peace. I'll give your father the entire Vitale empire
if needed, but you, Ari. . . you're my empire.

Forever yours—in this lifetime and the next.

Matteo

My dear Nutella girl,

It has been two weeks now. I can be a patient man, and now that you're my wife, we're bound to each other forever. But please, stop giving me the cold shoulder.

A few weeks ago, the world was finally as it should be. You told me you loved me, that you'd love me forever.

Those were the best days of my life. I need to hear your voice again. I might lose my goddamn mind without it. I need to see you smile again.

So don't leave me like that.

You and I are lost in the dark skies but found in your stars. Each star is a reflection of our love.

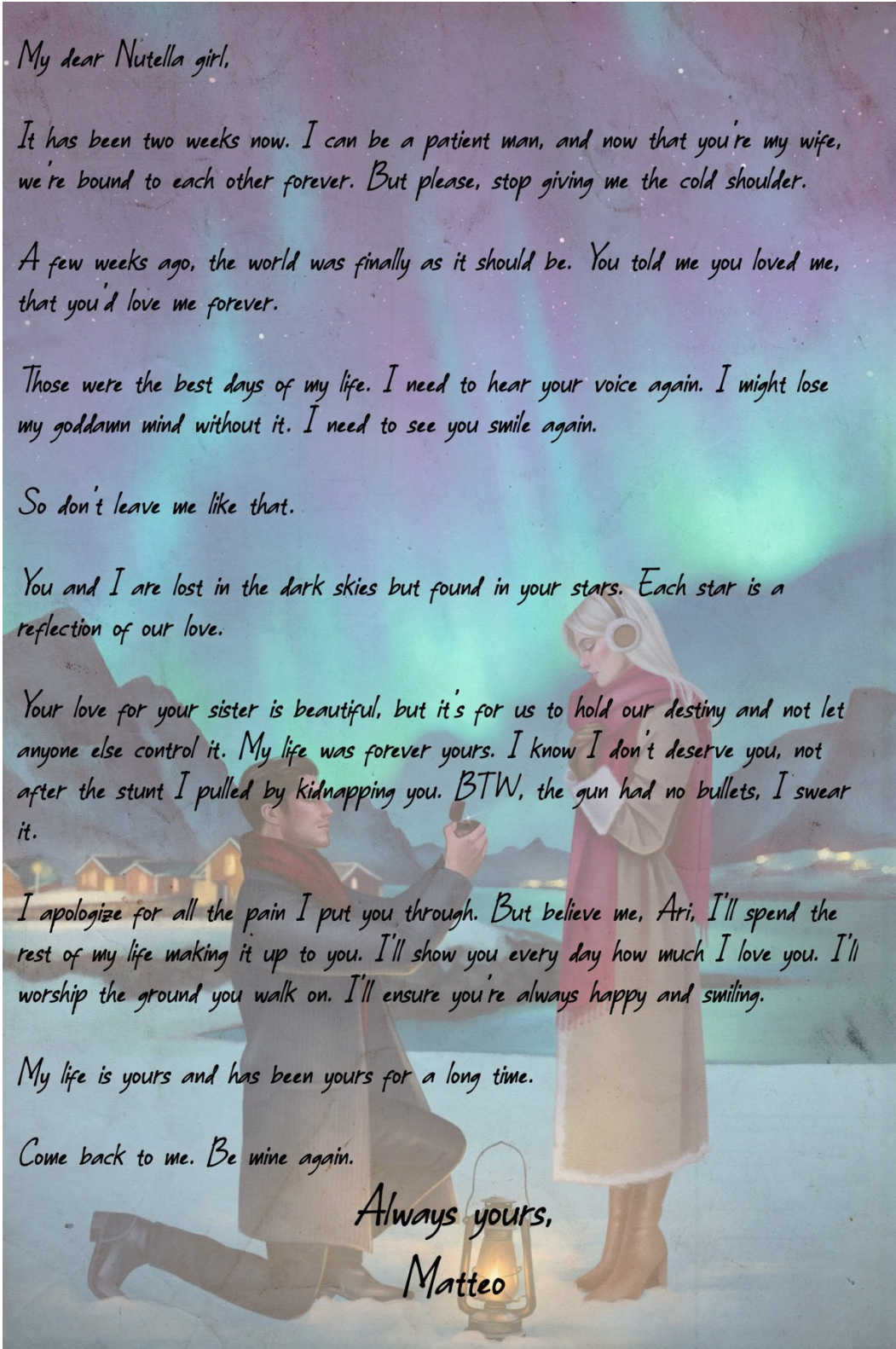
Your love for your sister is beautiful, but it's for us to hold our destiny and not let anyone else control it. My life was forever yours. I know I don't deserve you, not after the stunt I pulled by kidnapping you. BTW, the gun had no bullets, I swear it.

I apologize for all the pain I put you through. But believe me, Ari, I'll spend the rest of my life making it up to you. I'll show you every day how much I love you. I'll worship the ground you walk on. I'll ensure you're always happy and smiling.

My life is yours and has been yours for a long time.

Come back to me. Be mine again.

Always yours,
Matteo

My dear Nutella girl,

I can't sleep without you. Please have mercy.

*Love you always,
Matteo*

Evlendiğimiz her gün için bir mektup yazmıştım. Bunlar, bana izin verseydi ona söylemek istediğim tüm sözlerdi.

Dört haftadır tam bir sessizlik ve benim için tam bir cehennem vardı.

İstihdam ettiğim adam, birkaç hafta daha malzeme getirmek için geri dönmeyecekti. Hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu, ama monologların artık sıkıcı olmaya başladığını itiraf etmeliyim. Bir kitap dolusu aşk mektubu yazmıştım. Seksen yıllık bir tıbbi dosya kadar kalın bir klasörün içinde, önümde duruyorlardı.

Ve bu noktada, karımın ne kadar süre sonra pes edeceğini bilmiyordum.

Konuşmak için o kadar çaresizdim ki, babasını aramak için can atıyordum. Ama neyse ki, bunu yapmayacak kadar akli başındaydım ve İrlanda'dan beri olduğu gibi cep telefonumu kapalı tuttum. Arianna'nın kullan-at telefonu da tarihe karışmıştı.

Belki de onunla evlenip onu kaçırmak için başka bir yol izleyebilirdim. Bunu itiraf etmekten gurur duymuyordum.

Barents Denizi'nde satın aldığım adaya ilk vardığımızda, Arianna'nın yüzünde heyecan parıldadığını görebiliyordum, ama sonra gözleri bana takıldı ve tüm heyecanı söndü.

Ama ben vazgeçmedim. Gerçekten bunu başarabileceğimi düşünüyordum. Hayatımda hiç bu kadar yanılmamıştım.

Birkaç umut dolu an vardı, örneğin yürüyüşe çıktığımızda, kalın giysiler giymiş, ayaklarımızın altında kar çtırdarken, başımızın üzerinde mavi ve yeşil ışıklar parıldayan kuzey ışıkları.

Saatlerce hayranlıkla baktı ama tek bir kelime bile söylemedi. Bu doğal harikaya neredeyse kıskançlık duyuyordum.

Ama ben, karımın balayımızı asla unutamayacağı bir şey haline getirecek kararlı bir heriften başka bir şey değildim.

Şimdi masaya çıktı, üzerinde sadece bir bornoz vardı. Saçları nemliydi, sırtına dökülüyordu ve yüzü parlıyordu, ama gözleri... Gözleri hüznü ve kırılmıştı.

Ve bu beni mahvediyordu.

"Tekneyle gezintiye çıkabiliriz diye düşünüyordum," dedim o otururken.

Omuz silkti, sonra bakışları son dört haftadır evimiz olan cam kubbeye kaydı. İki yatak odası, bir mutfak ve bir çalışma odası olan bir Arktik cam iglo idi.

Rahat ve romantik bir balayı, felakete dönüşmüştü.

En azından iki yatak odası vardı, çünkü vardığımız anda, hak iddia ettiği odanın kapısını yüzüme kapattı ve o zamandan beri beni dışarıda tuttu.

Tabii ki, içeri dalaabilir, hatta kapıyı kaldırabilirdim. Ama onun beni istemesi, bana dokunmama izin vermesi, benim onu arzuladığım kadar beni arzulaması gerekiyordu.

Bu yüzden son kalan dürüstlüğümlü korudum.

"Magerøya Adası yakında," diye sohbeti sürdürdüm. "Kuzey Burnu platosunu ve senin çok sevdiğin o ışıkları görebiliriz. Sadece sıcak giyinmemiz gerekecek."

Cevap yoktu.

İç geçirdim.

"Ari, bu yeterince uzun sürdü." Çenesi titriyordu, ama bana bakmayı reddediyordu. "Lütfen, bebeğim. Konuş benimle. Sözlerini kullan..." Sertleşti ve boynuna kızarıklık yayıldı.

Kaşlarımı çattım ve sonra anladım. Kendimi alaycı bir gülümsemeyle tutamadım. Hala seviştığımızda o kelimelerin ne anlama geldiğini hatırlıyordu.

"Kelimelerini kullan, istediğin her şeyi elde edeceksin," dedim yumuşak bir sesle. "Senden nefret ediyorum."

Tamam, haftalarca süren sessizliğin ardından duymak istediğim şey tam olarak bu değildi.

"Seni seviyorum." Birisi bana bir keresinde, onları nezaketle öldürmek gerektiğini söylemişti. Belki bu işe yarayabilir.

"Senden nefret ediyorum," diye tekrarladı.

"Nefret ve şehvet karanlıkta aynı hissettirir, biliyorsun," dedim. "Denemek ister misin?"

Mercan mavisi gözleri benimkilerle buluştu.

"Tabii." Penisim anında hareketlendi.

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

"Ya yalvarsam?" Sessizlik uzadı, gün ışığı çoktan sönmüş ve gözlerinde yansımıştı. "Ya bana dokunman için yalvarsam?" Masaya eğildim, onun alanına girdim. "Ölüyorum Arianna."

yiyeiyorum, odaklanamıyorum, düşünemiyorum. Lanet olsun, uyuyamıyorum ve burası günde yirmi saat karanlıkta kalıyor."

Gözleri parladı, ama sessiz kaldı, saniyeler dakikalarca uzadı.

"Kızgın olduğunu biliyorum, ama denedim, gerçekten denedim, doğru yolu bulmaya çalıştım. Baban ve Hannah dinlemek istemediler. Sen olmasaydın bile Hannah'yı seçmezdim. Ve sensiz yaşamak düşüncesi..." Kafamı salladım, duyguların fırtınası göğsümü sıkıştırıyordu. "Öyle bir hayat istemiyorum."

Bekledim ve bekledim, dudaklarının titremesini ve gözlerinin ön kolumdaki yara izini incelediğini izledim. Titreyen eli uzandı ve yara izini okşadı.

Haftalardır bana ilk kez dokunuyordu ve bu hareket göğsümün sert nefeslerle inip kalkmasına neden oldu.

"Ari, sadece bana ihtiyacın olmasını istiyorum. Beni seçmeni. Beni sevmeni."
Yine.

BÖLÜM ELLİ BEŞ ARIANNA

Matteo'nun sözleri kalbimi kırdı.

O, kot pantolon ve siyah tişört giymiş, Viking topraklarını ziyaret eden bir Roma tanrısı gibi görünürken, beni özlemle izlerken, ben bu şekilde ne kadar dayanabileceğimi merak ettim.

Onun kadar ben de acı çekiyordum. Onu istediğim, ona ihtiyaç duyduğum için kendimden nefret ediyordum.

Yine de kendime sormadan edemedim, bu kadar yanlış hissettiren bir şey Matteo benim için evim, güvenliğim ve büyürken anne babam

Matteo benim için ev, güvenlik ve büyürken anne babamın ilişkisini izlerken gördüğüm ve dilediğim her şeydi.

Kız kardeşimin mutluluğu için Matteo'nun ve benim mutluluğumu feda ettim, ama Matteo onu reddettiğine göre bunun ne faydası vardı?

Son birkaç haftayı uykusuz geçirdim, depresyona battım, sonra kendimi oradan çıkarıp hissiz bir duruma soktum. Bu günlerde işlev görebilmemin tek yolu buydu.

Bir parçam her şeyin kendiliğinden çözüleceğini umuyordu.

Sorun şu ki, öyle olsa bile, bunu bilemezdim, çünkü burada dünyadan kopmuştuk.

Bakışlarım onun önündeki masanın üzerindeki dosyaya düştü.

"Bu senin için," dedi ve dosyayı masanın üzerinde kaydırды.

"Nedir bu?"

"Mektuplar. Benden."

Beynim onun sözlerini işleyemeden elim klasöre uzanmıştı. Klasörü yavaşça açtım ve Matteo'nun el yazısıyla yazılmış, düzgünce istiflenmiş mektupları gördüm. Çok fazlaydı.

"Neden yazdın?" diye sordum, kalbim göğsümde kabu

rgala Omuzlarını silkti. "Seninle konuşabilmemin tek yolu buydu."

rim. İlk mektubu aldım ve titrek parmaklarla okumaya başladım

ve kalbim boğazıma takıldı. Bu adamı sevmeme şaşmamalı. Belki önyargılıydım, ama onun sözleri okuduğum en güzel şeydi.

Sonunda gözlerimi kaldırıp onunla göz göze geldiğimde, duygusal olarak dağınıktım ve ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Hannah hakkındaki şüphelerim iki katına çıktı ve belki de sadece bize odaklanmam gerektiğini düşünmeye başladım.

Kocama odaklanmak. Bu kelime bana yabancı geliyordu, ama aynı zamanda o kadar doğru geliyordu ki içimi rahatlatan bir dalga hissettim.

"Tekne gezisi için giyineceğim," dedim sonunda, sonra sandalyeyi geri itip, son dört haftadır yaşadığım mücadelelerin tek tanığı olan yatak odasına geri döndüm.

Neyse ki — ya da ne yazık ki — Matteo planlarında titiz davranmıştı, çünkü bu kaçırılma için her şeyi hazırlamıştı.

Kışlık giysiler, tamam. Elbiseler, tamam. İç çamaşırları, tamam. Tuvalet malzemeleri, tamam. Telefon, tamam değil.

Geri döndüğümde, onu kışlık giysiler giymiş, elinde bir termos ve kasap kağıdına sarılmış bir paketle buldum. "Ben sürerken sen yemek yiyip kahveni içebilirsin."

Bu Matteo, benim birlikte büyüdüğüm Matteo'ydu. Düşünceli ve nazik, her zaman benim rahatımı sağlamak için hazır. Ona aşık olmam hiç de şaşırtıcı değildi, muhtemelen okulda yaşanan silahlı saldırıdan çok önce bile.

Tanrım, sanki yıllar önceymiş gibi geliyor.

İki saat sonra, tekne — daha çok mini yat gibi — karanlık denizlerde süzülürken, kapalı üst güvertede öğle yemeğı servis ediliyordu. Alanın her tarafı camla çevriliydi, ortadaki şöminede gaz alevleri titriyor ve arka planda klasik müzik çalarken bizi sıcak tutuyordu.

"Yemeğı beğendin mi?" diye sordu. "Balık ve patates kızartması. Aşçı İngiliz ve İngiliz yemeğı ısrar etti."

Omuz silktim. "Fena değil."

Çenesi, hazırladığım tabağı doğru eğildi.

"Bu kurabiyeler seninkiler kadar iyi değil." Gözleri bana kilitlendi. "Ondan sana başka bir Şey yapmasını ister misin?"

"Hayır." Dudakları inceldi, ki ona tek kelimelik cevaplar verdiğimde her zaman böyle olduğunu fark ettim. "Eve gittiğimizde bir Şeyler yapabilirim."

SessizleŐti, stoik bir tavır takındı ve birkaç dakika öyle kaldıktan sonra sordu: "Orayı evin olarak görüyor musun?"

Gerçek Şu ki, onun olduğu her yer benim için ev gibiydi, ama bu düŐüncelerimin kız kardeşime ihanet olduğunu bilirken bunu nasıl söyleyebilirdim?

Boğazımı temizleyerek, "Babam bizi bulacak ve sonra her Şey mahvolacak." dedim.

"Sen benim karımsın. Seni benden alamaz." "Onunla konuştun mu?" diye sordum.

Sessizlik.

"Hannah'yla konuştun mu? Gianna'yla?" Sesim çatladı, ama yine sessizlikle karŐılandım. "Beni onlardan sonsuza kadar uzak tutamazsın."

 atal ve bıçağını sıkıca tuttu, yemeğini kesti, sonra ağzına götürdü ve yavaşça çiğnedi.

"Matteo!"

"Evet?"

"Bana cevap verecek misin?"

"Zaten kaçak durumdaydın Arianna, seni onlardan uzak tuttuğumu söyleyemem." Ciğerlerim boşaldı. "Ama en azından onlara iyi olduğumu haber vermeliyim."

"Biliyorlar."

"Nasıl?"

"  nk  dünya çapında bir düğün duyurusu yaptım," diye hatırlattı bana. "Ve baban seni çok seven, başımın belası bir adam."

Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrıldı.

"Bana kızgın mı?"

Kendine bir bardak burbon doldurdu, sonra sandalyesine yaslanıp gülümseyerek beni izledi. "Sana değil. Bana... Çok kızgın."

Oh.

O zaman anladım. Belki de babamın onu öldüreceğini düŐündüęü için bizi burada tutuyordu.

"Ona sana zarar vermemesini söyleyebilirim. Benim... bunu istediğimi." KaŐlarından biri sa  çizgisine kadar kalktı.

"Gerçekten mi?" Yavaşça başımı salladım. "Onlara benimle kalmak istediğini mi söyleyeceksin?"

Aileni değil, beni mi seçerdin?"

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. "Önce Hannah ile sorunlarımı çözmem gerek."

Onun hayal kırıklığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Bana bir şey söyle. Hannah, babamı soyup İrlanda'ya kaçtığından beri seninle iletişime geçti mi?" Yüzündeki ifadeye bakılırsa, cevabı zaten biliyordu. "Sanmıyorum."

"Bu demek olmuyor ki..."

Beni durdurdu. "Ama sen ona ulaştın, değil mi?"

"Evet." İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Neden her şeyi bu kadar karmaşık hale getiriyorsun?"

"Ben değil. Sürekli kız kardeşine boyun eğerek bunu sen yapıyorsun." Karanlık bir ifadeyle içkisini yudumladı. "Ama şunu söyleyeyim, Ari. Planetaryumu ateşe vermek için çok iyi bir açıklaması olsa iyi olur." Sessizlik. "Sana bir ipucu vereyim... Hayatını tehlikeye atmayı haklı gösterecek bir cevap yok."

İnatla çenemi kaldırdım. "Bunu kasten yaptığını kabul etmiyorum."

İçkisini sertçe masaya koydu, çatal bıçaklar tıkırdadı. "Bundan sonra, sen ve ben varız, Ari. Ve bana kalırsa,

diğer herkes siktirip gidebilir. Bu adada kalmak bana gayet uygun."

Yemeğe geri döndü ve sessizlik uzadı, arka planda tanımadığım yumuşak melodiler ve çatal bıçaklarımızın tabaklara sürtünme sesi dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

"Bunu gerçekten kastetmiyorsun," dedim soğukkanlılıkla.

Kaşlarını çattı. "Neyi kastetmiyorum?"

"Herkesin siktirip gitmesi hakkında," dedim. "Birincisi, sen anne babanı ve kız kardeşini seviyorsun. İkincisi, babanın imparatorluğunu devralacaksın."

"Geriye kalanları," diye mırıldandı. "Ama önemli değil, çünkü seni daha çok seviyorum."

Gözlerimi kısarak baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Bu, sevgili karım, seni sevdiğim anlamına geliyor. Sen benim hayatımsın, Ari. Sensiz hayatım anlamsız ve amaçsız."

Kahretsin, böyle söylediğinde ona nasıl direnebilirdim ki? Kafamı salladım ve sorumu yeniden sordum. "Babanın imparatorluğundan geriye ne kaldı derken ne demek istedin?"

"Baban onu parçalıyor. Her gün bir varlık." Ağzım açık kaldı. "Ve sen buna izin mi veriyorsun?"

"Geri almak için çalışıyorum, ama keşke durup başka konulara odaklansa."
Kaşlarımı attım.

"Ne meseleleri?" Gözleri karardı ama hiçbir şey söylemedi. "Peki, konuşmamaya devam edebilirim." Ayağa kalktım ve masanın etrafından dolaşmaya başladım, ama o beni bileğimden yakaladı ve bacağına oturttu. "Ne..."

"Bir daha sakın sesini benden esirgeme." Kokusu anında beni etkiledi ve keskin bir nefes aldım, neredeyse bacağına binmişken içimde bir sıcaklık yayıldı. Sakallı enesi yanağıma sürtünürken kulağıma fısıldadı, "Duydun mu beni, karıcığım?"

Gözlerimi devirdim, her ne kadar tüm vücudum titriyor olsa da, bu pozisyonun beni hiç etkilemediğini taklit ettim.

"Seni duymamak imkansız." Sesimde bir kalınlık vardı, muhtemelen beni ele veriyordu ve her geçen saat duvarlarımın yıkıldığını hissedebiliyordum.

"Arianna." Sesi göğsümde titreşti. "Benim de sınırlarım var
."

Dudaklarımı yaladım, kalbim gm güm atarken fısıldadım, "Onlar ne?" Eli boğazımı kavradı, bana zorla ona bakmamı sağlarken aurora ışıkları ela gözlerinde yansıyordu. "Hepsi seninle başlıyor ve seninle bitiyor."

BÖLÜM ELLİ ALTI MATTEO

Balayımızın ikinci yarısı normal günüydü.

Beş hafta sonra buna hala balayı denebilir miydi? Bilmiyorum, ama ben deneyecektim.

Dün, yakındaki adada durup yerel dükkanları gezdik. Karanlıkta, tek rehberimiz kuzey ışıkları olan küçük kasabayı görmek oldukça etkileyiciydi. Yerel bir restoranda akşam yemeği yedikten sonra geri döndük.

Hayal kırıklığına uğradım, çünkü karım beni yatağına çağırmadı.

Ama önemli değildi. Sabır bir erdemdi ve Tanrı şahidimdir ki, ben de sabırlı olmaya çalışıyordum.

Daha önce, akşam yemeğini birlikte hazırladık, yemek yerken tarafsız konulara sadık kaldık, sonra bulaşıkları yıkadık.

Ama geçen her dakika ile birlikte, gerginlik havada yayıldı, arttı ve yoğunlaştı. Üzerimize demir perde gibi çöktü, ama ben bunun bizi kapatmasına izin vermedim.

Arianna, duş almam gerek bahanesiyle odasına çekildi.

Kapalı kapının altından su sesi geliyordu ve kendime yavaş olacağıma söz vermiş olsam da, kendimi kapının önünde, parmaklarım kapı kolunu kavrayarak buldum.

Kapıyı iterek içeri girdim. Bu oda diğerinin aynısıydı ama daha büyüktü, bizim paylaşmamız için tasarlanmıştı. Diğer odayı

o gün geldiğinde çocuk odasına dönüştürülecek şekilde misafir odası olarak tasarlatmışım.

Işıklar cam kubbenin içinden dans ediyordu, ama beni hiç etkilemiyordu. Şu anda beni büyüleyebilecek tek bir şey vardı: bir kadın.

Ona özgü o koku her yerdeydi. Kendimi onun büyüüne kaptırdım, pantolonumun içindeki aletim sertleşti.

Yumuşak bir inilti dikkatimi çekti ve sanki manyetik bir güç tarafından çekiliyormuşum gibi, sisli duş camından karımın bulanık silüetini gördüm.

Omuzları titriyordu, nefesi kesilmişti ve dudaklarından bir inilti daha süzülüyordu, sarı saçlı başı cama yaslanmıştı.

Nefesimi tuttum, karımın amını okşamasını izlerken sertleşmiş penisim acı verici bir şekilde zonkluyordu. Sisli camın arkasında çıplak vücudunu hayal ettim, ıslak ve şişmiş dudakları ağızımı istiyordu ve tam penisimi kavramak üzereyken, dudaklarından hayal kırıklığı dolu bir inilti çıktı.

"Siktir, siktir, siktir," diye nefes aldı.

"Ne oldu?" diye sordum ve o dönerek bana parıldayan vücudunu gösterdi. "Yardım ister misin?"

"Ne yapıyorsun Matteo?"

"Görünüşe göre duşta buluşma alışkanlığımız var, bebeğim." Duş kapısını açtım ve Ari'nin vücudunun sıcaktan kızardığını gördüm, gözleri benim kemiklerimin iliğinde hissedebileceğim bir ihtiyaçla bulanıktı. Elimi uzattım ve duşu kapattım, sonra içeri girdim.

Yavaşça, başparmağımı onun aralık dudaklarında gezdirdim. Dili dışarı çıkıp ucunu yaladığında, neredeyse kendimi kaybedecektim. Onu eğip bir hayvan gibi ona girme arzusu beni pençeliyordu.

Bunun yerine, arzuyla dolu sesimle bir soru mırıldandım. "Gitmemi ister misin?"

Onun çıplak vücudu, arzulu ve çok seksi, bana bu kadar yakınken, dönüp gitme gücüm olup olmadığını bilmiyordum.

"Hayır."

Bu kelime dudaklarından çıkar çıkmaz, onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm, su kot pantolonumu ıslatıyordu. Ama umurumda değildi, çünkü ona dokunabiliyordum. *Sonunda.*

Avuç içlerimi ince baldırlarına, bacaklarının arkasına kaydurdım, sonra bacaklarını ayırdım. Yüzüm tam onun amının önündeydi, öne eğilip dilimi onun tepesinde gezdirmeye dayanamadım.

İnledim. O da inledi.

Parmaklarını saçlarımda arasına geçirdi, gözlerini kısarak beni izlerken saç tellerimi tuttu. Hızlı nefes alırken göğsü inip kalkıyordu.

Onun iç uyluklarını öptüm, onun uyarılmasının kokusu beni sertleştirdi. "Orada değil," diye fısıldadı, kalçalarını sallayarak.

"Hayır mı?" diye inledim, onun uyarılmasının kokusu burnumu dolduruyor ve beni çıldırtıyordu. "Göster bana."

Başımı şişmiş cinsel organına yönlendirdi. "Amını yalamamı mı istiyorsun?"

O başını salladı. "Sözler. Senin sözlerini istiyorum, Ari."

Klitorisini daha sert ve daha sert bir şekilde yaladım. "Amımı yala, Matteo. Lütfen."

"Senin isteğin benim için emirdir, karım," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Bacağına omzuma as."

O hevesle itaat etti ve ben de onu uzun bir yalamayla ödüllendirdim. Onu emdim ve yaladım, kalçalarını sallayıp bana sürtünmesini çok sevdim.

"Ahhhh..." Uzun bir inilti çıkardı, başını geriye attı ve duş kapısına çarptı. "Seni özledim."

Siktir, bu sözler.

Onun ihtiyaç duyan klitorisini yaladım, parmağımı içine soktum. Parmakları saçlarımda kıvrıldı ve ben aç bir adam gibi onu yedim.

"Ohhh... L-lütfen..." diye nefes nefese kaldı.

Ben inleyerek, o bana karşı ileri geri sallanırken dilimi içine soktum. Klitorisini dudaklarımda arasına alıp nazikçe ısırıldığında, o doruğa ulaştı. Vücudu yüzüme karşı sarsıldı ve titredi, kalçalarını tutmasaydım yere yığılacaktı.

Sonunda yığıldığında, bakışlarımız buluştu, ağır nefesleri ve kızarmış yanakları gördüğüm en güzel şeydi.

Onu açgözlü ve çaresizce izledim, penisim fermuarımın içinde gerginleşmişti.

"Seninle sevişmek istiyorum," diye homurdandım, kontrolüm ipin ucunda. "Karıma ihtiyacım var."

Dudaklarını yaladı, gözleri sola kayd ve ben hayal kırıklığına hazırlandım.

"Yatak odasına gidelim mi?"

Hemen ayağa kalktım ve pantolonumu hızla çıkardım. O da gömleğime uzandı, başımdan geçirdi ve yere attı.

Sonra onu gelin gibi kucağıma alıp yatağa taşıdım.

"Karımın amcığı benim sikimi boğmalı. Çok uzun zaman oldu."

Yatağa düştük ve o hemen üzerime çıktı, bir elini göğsüme koyarak sikimi ıslak sıcaklığına yönlendirdi.

Aşağı inmeye başladı, dar kanalı bir vaha gibiydi. Kendimi kontrol edemeyerek, onu doldurmak için sabırsızlanarak kalçalarımı kaldırdım ve onu tamamen içime aldım.

"Ohhh, siktir," diye inledi.

"Cazzo, bu çok iyi," diye dişlerimi sıktım, gözlerim mutluluktan kapandı.

"Daha başlamadık bile," diye inledi, kalçalarını çekinerek salladı.

Onu ensesinden yakaladım, kendime doğru çektim ve göğüslerine nefesimi üfledim.

Saçlarını yumrukladım ve sertçe çektim, ağzım kulağının kepek kısmındaydı. "Beni daha iyi sür, bebeğim, çünkü seni sikersem, çok sert olacağım."

Kalçalarını salladı, benim sikimi ıslak amına sokup çıkardı. Pelvisini benimkine sürttü, mutluluk dolu ifadesi onu neredeyse gerçeküstü gösteriyordu, uzun kirpikleri kızarmış yanaklarına değiyordu.

"Gözlerini aç ve bana bak."

Mercan mavisi gözleri benimkilerle buluştu, bulanık ve arzu dolu.

"Oh... oh... oh..." İç duvarları benim uzunluğumun etrafında sıkıştı, vücudu titriyordu ve inlemeleri gittikçe yükseliyordu.

Siktir, daha fazla dayanamayacaktım.

Vücudumuzun arasına uzanarak, başparmağımla klitorisini buldum ve hafifçe okşarken, diğer elimle meme ucunu parmaklarımın arasına alıp sıkıca çevirdim.

O tempoyu artırdı ve inledi, amcığı benim sikimi boğuyordu.

Parmaklarım klitorisiyle oynarken, çok geçmeden vajinası penisimi sıkmaya başladı.

Bizi ters çevirerek onu altıma aldım, zevkten kıvranıyordu, sert ve derine girerek onu orgazm olana kadar siktim. Et ete değiyordu. Benim inlemelerim onun inlemelerine karışıyordu. Erotik sesler igloyu doldurdu, vücudum kasılmaya başladı, omurganın dibinden başlayan bir karıncalanma hissi.

"Ari," dedim boğuk bir sesle, hiç olmadığı kadar sert boşalırken.

Onun üzerinde titredim, spermim onu doldurdu ve ikimizi de lekeledi, sonra onu kollarıma sardım ve kulağına fısıldadım, "Sen benim güneşimsin. Benim

yıldızım. Galaksilerim. Sen olmadan ben yokum."

BÖLÜM ELLİ YEDİ

ARIANNA

Dört hafta boyunca tam bir sessizlik. Beş gün boyunca mutluluk dolu seks ve romantik randevular. Yine de, bir fırtına kopmak üzere olduğunu hissediyordum.

Belki de hiçbir şeyi çözemediğimiz içindi. Belki de konuşmak yerine sekse başvurmaya devam ettiğimiz içindi.

Evet, Matteo'nun yanında bedenim canlanıyordu, ama zihnim ve kalbim daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Ama belki bir gün daha bu mutluluğu yaşayabilir ve yalnız olduğumuzu varsayabiliriz.

Dışarıda kar fırtınası koparken, elektrikler kesik ve bizi eğlendirecek elektronik aletler ya da sosyal medya olmadan, saklambaç oynamaya karar verdik. "Buldum seni."

Nefesi enseme gıdıkladı ve ben hızla dönüp gülümsediğini gördüm. "Masanın altına saklanmaktan daha iyisini

yapmalısın." İç geçirdim. "Sanırım boku yedim."

Kollarını bana doladı ve beni havaya kaldırdı.

"Evet, ama sadece benim tarafımdan." Beni yatak odasına taşıdı ve yere indirdi. "Şimdi soyun."

Bu adam bu bu kapasiteye yap beni delicesine mutlu ve tamamen tedirgin. Matteo ile ortası yoktu. Bu beni korkutuyordu.

"Önce sen."

Zaten tişörtünü başından çıkarıyor, çıplak göğsünü ve dalgalı kaslarını ortaya çıkarıyordu. Bunların beni dizlerimin titremesine neden olduğunu biliyordu. "Hadi, karıcığım. Hepsini çıkar," dedi, Vitale partisinden bu yana ilk kez çocuksu bir gülümsemeyle.

Vitale partisi'nden bu yana ilk kez.

Hannah'yı düşününce içimi bir acı kapladı.
Bu adada mahsur kalmış, gerçek dünyadan kopmuşken, bir şeyler değişmeliydi.
"Ari, beni tekrar ettirme," diye homurdandı.
Bir gün daha, kendime söz verdim. Bir gün daha bu hissin içinde kaybolacaktım, sonra cesaretimi toplayacaktım. Matteo da öyle.
Bunu kabullenmiştim. Ben onundum. *Her zaman* onun olacaktım. Artık bunu inkar edemezdim.
Titrek parmaklarla elbisenin fermuarını açtım ve elbise sessizce yere düştü. Bakışları dantelli iç çamaşıma düştü ve ateşlendi.
"Hepsini," diye homurdandı, pantolonunun kemerini çözüp aşağı indirdi.
Sütyenimi çıkardım, ardından külotumu da çıkardım ve ben onun vücuduna bakarken, onun bakışları çıplak vücudumu süzdü.
Matteo Vitale pek çok şey olabilir, ama vücudu Michelangelo'ya rakip olacak bir sanat eseri idi.
O bir adım öne çıktı, ben de öyle yaptım ve ortada buluştuk.
Elini uzattı ve köprücük kemiğimi okşadı, sonra daha aşağıya, meme ucuma ulaşana kadar inerek beni inlemeye zorladı. Avucunu düz karnımdan aşağıya kaydırıp ve bacaklarımın arasına ulaştı. Parmaklarının içime girmesini sabırsızlıkla bekleyerek parmak uçlarımda yükseldi.
Alt dudagımı ısırdım ve göz kapaklarım titreyerek kapandı, parmaklarını zonklayan girişime kaydırduğında, ama inlemelerimiz hala aramızda yankılanıyordu.
"Benim için hazırsın," diye mırıldandı. Sonra, uyarı yapmadan, amımı tokatladı. Gözlerim açıldı ve çığlık attım. "Ne oluyor lan?"
"Gözlerini bana dik, karıcığım." Yine amımı tokatladı, sonra parmağını içime soktu, acı ve zevk bir sarmaşık gibi kıvrılıp dolanıyordu.
Tamamen hoş olmayan bir şey olmamasına rağmen ona sert bir bakış attım.
"Kukumumu bir daha tokatla, kocam, yoksa o silahı tekrar çıkarıp seni vurabilirim."
Burun delikleri genişledi. "Bir daha söyle."
Ona belirsiz bir şekilde baktım. "Kukumumu tokatlarsan seni vururum mu?" "Hayır, o değil." Parmakları içime girdi ve ben dengemi sağlamak için dengemi sağlamak için onun pazılarına tutundum.
"K-kocam?" diye inledim.
Ağzı ağzıma çarptı, beni derin bir şekilde öptü.

"Bana öyle demeni seviyorum," diye dudaklarıma fısıldadı. "Ve not aldım, tokat yok. Seni yatağa bağlayıp açgözlü amını sikebilir miyim?" Parmaklarını kıvırdı ve içeri girdi.

"Ya hoşuma gitmezse?" Nefesim kesik kesikti, vücudumdaki her kas gerilmişti.

"O zaman dururuz." Kulak mememi dişlerinin arasına aldı ve nazikçe ısırıldı. Aptalca olabilir, ama benden izin istemesini sevdim.

"Tamam."

Parmaklarını çıkardı ve dudaklarıma götürdü.

"Em." Dudaklarımı ayırdım ve parmaklarını tek tek yaladım. "Aferin kızım.

Şimdi uzan."

Sözleri içimi titretti ve midem altüst oldu.

Onun isteğine uyarak geri çekildim, Matteo ise komodinin içinden iki ipek kravat çıkardı. Sonra yanıma geldi, ağırlığıyla yatak çöktü ve ellerimi yatak direklerine bağladığında keskin bir nefes aldım.

Kalbim kulaklarımda atıyordu. Göğüslerim ağrıyordu, meme uçlarım sertleşmişti.

Sonra, beni şaşırtarak, ayak bileklerime doğru ilerledi ve kısa sürede yatakta

. O anki halimden dolayı kızarmaktan kendimi alamadım.

Çıplak ve tahrik olmuş, onun için orada duruyordum.

Bana yaklaşırken gözlerinde karanlık, aç bir parıltı belirdi.

"Mükemmelsin," diye mırıldandı, nefesi tenimde kayıyordu. Parmakları şişmiş, ıslak girişimi buldu ve boynumu öperken, ağzını göğüslerime kadar indirerek beni tahrik etti. Bir meme ucumu dişlerinin arasına aldı ve çekti.

"Tanrım..." diye inledim, sırtım yataktan kalktı. Parmaklarını içime soktu, beni rahatsız edecek kadar doldurdu.

"Tanrı değil, bebeğim. Sadece kocan."

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye yalvardım.

O gülümsedi. "Her zaman bu kadar sabırsızsın."

Ağzı daha da aşağıya doğru ilerledi, omuzları bacaklarımdan arasına sıkışana kadar ve yüzünü amıma gömdü.

Düşünemiyordum, tüm dikkatim onun beni yalarken içimde yankılanan hislere odaklanmıştı. Hızlı, sonra yavaş. Hızlı, sonra yavaş. Dilinin dokunuşlarıyla beni doruğa ulaştırdı, ta ki şehvet kaslarımı gerene kadar.

Ben saf bir arzunun içindeydim, orgazmımı yakalamak için kocamın yüzüne sürtünerek durmaksızın peşindeydim, ama o anda tiz bir zil sesi ikimizi de irkiltti.

Matteo gerildi, başını kaldırdı, yüzü benim uyarılmamla parlıyordu.

"Ne olursa olsun, aldırma," diye nefes nefese söyledim, kalçalarımı kaldırdım, ama o çoktan vücudumda yukarı doğru sürünmeye başlamıştı. "Lütfen... Lütfen..."

Nefesi sertçe geliyordu, sertliği karnımın üzerinde sürtünüyor ve yatağın başucundaki masaya ulaştığında amımı zonklatıyordu.

"Kocam... Lütfen... İçimde olmana ihtiyacım var... *Lütfen...*" diye hıçkırarak ağladım.

İşe yaramış olmalıydı çünkü gürültüyü tamamen unuttu ve gözleri yanan alevler gibi bana bindi. Sonra tek bir hamlede içime girdi, beni sonuna kadar doldurdu.

Matteo beni yatağa çiviledi, ben de tutunmak için ipeksi iplere parmaklarımı doladım. Karnımın derinliklerinde bir karıncalanma hissi uyandı, onun acımasız her itışı beni daha da yaklaşıtıyordu...

Sonra aynı tiz zil sesi aramızda yankılandı.

"Siktir," diye homurdandı ve ben onun bir şeye uzandığını belli belirsiz fark ettim. "Elektrik geldi."

Cep telefonunun ekranına bakarken içimden çıkıp tekrar içime girdi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Sakin cevap verme..."

Elini ağzıma götürdü ve cevap verirken ağzımı kapattı. "Görüyorum ki cep telefonumu hacklemişsin, Bay Morrelli."

Hareket etmiyordu, ama hala sert ve içimde derinlere gömülüydü. Ben şok içinde ona bakarken, babamla telefonda konuşurken hala içimde olmasına hiç aldırmış etmiyor gibiydi.

"Arianna benimle birlikte." Yüzü soğuk bir ifadeye büründü. "O benim karım ve tam da olması gereken yerde. Benimle birlikte."

Telefonun diğer ucunda öfkeli sözler söylendi, ama ne dediklerini anlayamadım.

Kalçalarını salladı ve gözlerim yuvalarından fırladı, telefonun diğer ucunda babam olmasına rağmen arzu ateşi yeniden alevlendi.

"Tabii, onunla kendin konuşabilirsin."

Ne? Dudaklarımla söyledim. *Hayır, hayır, hayır. Şimdi olmaz.*

Kalçalarını ileri geri salladı, sıkı itişler dudaklarımdan yumuşak inlemeler çıkardı.

O benim içime girmişken ailemle konuşmak istemedim. "Evet, aramak istediğini söyledi ama halletmemiz gereken bazı şeyler vardı."

Ama sen benim cep telefonumu hacklediğine göre, şimdi bir aile toplantısı yapabiliriz."

Bir başka itme ve şehvetli bir inilti yankılandı.

Ben başımı sallarken, o cep telefonunu kulağıma tuttu, ben ise boğazımdan çıkan inlemelerle mücadele ediyordum.

"Şimdi ona ne söyleyeceğim?" Sesim zar zor bir fısıltıydı, her yerim kızarıyordu. En kötüsü de... Hâlâ tahrik olmuştum.

"Ona meşgul olduğunu söyle," dedi şeytani bir gülümsemeyle. "Ve onu geri arayacağını."

"Arianna?" Babamın hüznünlü sesi geldi ve Matteo'nun benden çıkardığı tüm hisleri engellemeye çalışarak gözlerimi kapattım.

"Merhaba baba. Ben iyiyim."

"O pislik sana zarar verdi mi?" diye tehditkar bir şekilde sordu. "Bize yaşattığı her şey için onu öldüreceğim."

Bu çok berbat bir durumdu. Beni bu duruma soktuğu için Matteo'ya kızgın olmam gerekirdi, ama o kadar tahrik olmuştum ki, buna güç bulamıyordum.

"O... bana zarar vermedi." Matteo'nun darbelerim tam da içimdeki doğru noktaya isabet etti ve ben yutkundum, sesimi sabitleyerek. "Lütfen endişelenme." Darbeleri ritmini artırdı ve ben yaklaşan orgazmıla mücadele ettim. "Seni sonra ararım. Bu... uygun mu?"

"Güvende olduğuna emin misin?" "E-evet."

"Tamam, ama senden haber almazsam, onun için geliyorum. GPS koordinatlarını aldım."

Matteo telefonu aldı ve görüşmeyi sonlandırdı, sonra bana sertçe girdi ve yatak gıcırdadı. Eli saçlarımı kavradı, ben yaklaşan zevki kovalarken kulağıma homurdanıyordu. Pelvisi benimkine sürtünüyordu ve beni o kadar acımasızca sikiyordu ki, tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan nabızdı.

Sonra o noktaya ulaştığında sırtım yataktan kalktı, o kadar şiddetli boşaldım ki vücudum titredi ve göz kapaklarımda arkasında milyonlarca yıldız patladı. Son bir hamle ile içimde boşaldı ve kulağıma yumuşak sözler fısıldadı.

Ağır nefeslerimiz sessizliği doldurdu — memnuniyet ve sevgiyle dolu.

Gözlerimi açtım, onun sabit ela gözleriyle buluştum ve birbirimize baktık.

"Siktir, seni çok özledim bebeğim," diye fısıldadı, sonra boynumu nazikçe ısırdı.
"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım.

"Senin her şeyini istiyorum, Ari. Sevgini, tutkun, öfken, kederin, dertlerin... her şeyini."

"Ben tamamen seninim. Sadece senin."

Beni dizlerimin üstüne çökertiren o çocuksu gülümsemesini gösterdi.

"İyi, çünkü ben çok uzun zamandır seninim." Burnumun ucunu öptü.
"Muhtemelen birlikte geçireceğimiz hayat boyunca seni kızdıracağım, ama bir daha beni asla terk etme. Aşkım sahiplenici ve takıntılı, sınır tanımıyor. Sen her zaman bu evrendeki en önemli kişi olacaksın. Nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?"

"Çünkü tüm yıldızlar senin için parlıyor, ama sen, bebeğim... benim için parlayan tek yıldız sensin."

Boğazımdan bir ses çıktı ve onu daha da çok sevmekten kendimi alamadım. Tabii bu mümkünse.

"İkimiz sonsuza kadar," diye fısıldadım.

Sonraki bir saat boyunca birbirimize kaptırıldık, ama gerçeklik çok çabuk yetişti.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

ARIANNA

Tek bir olayın dünyanı alt üst edebilmesi ne garip.

Birkaç saat önce, Matteo ve benim birlikte bir geleceğimiz olacağını düşünmeye başladım, belki de aptalca bir umutla. Ama babamın sözlerini dinlerken ne düşüneceğimi bilemedim.

"Onun izini bulamıyorum." Telefon ekranındaki yüzü katil gibi görünüyordu. "İlk başta... umuyordum ki... senin peşinde olduğunu. Ama şimdi..."

"Keşke benimle olsaydı." Titreyen bir nefes verdim. "İnsanları bulmakta en iyisi sensin. Onu bulamamış olman garip değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. O ortadan kayboldu, ama sen de öyle. Seni bulmak bir aydan fazla sürdü."

"Beni hemen bulamadığına şaşırdım," diye mırıldandım. Alaycı bir nefes verdi.

"Biri senin izlerini silmiş." Gözlerim, karşımda oturan Matteo'ya kaydı, yüzündeki ifade okunamazdı.

"Ben değildim," diye cevapladı Matteo.

"Matteo değildi," diye babam da aynı anda onayladı. "Seni bulmam onun sayesinde oldu."

"Yani beni bulmamanı sağlayan kişi, Hannah'ya da aynı şeyi yapıyor," dedim yavaşça.

"Aynen öyle. Şimdi sözde kocanı göreyim." Babamın sakın sesi telefondan yankılandı, son kelimeyi dişlerini hafifçe sıkarak söyledi.

Matteo yanıma geldi ve beni kolayca kaldırdı, sonra koltuğuma oturdu ve beni kucağına aldı. Ekrandaki babamın ifadesi uğursuz bir şekilde karardı.

"Buradayım, sevgili kayınpederim."

Onun ses tonuna irkildim ve bacağına çimdikledim, ama o hiç tepki vermedi.

"Sen ve ben... Henüz hesaplaşmadık. Sana özellikle kızımдан uzak durmanı söylemişim, ama sen gidip onu kaçırdın, silahla tehdit ettin... Onunla evlendin! Bizim iznimiz olmadan ve onun isteği dışında." Babam hiç de mutlu değildi. Aslında, onu hiç bu kadar kızgın görmemişim. "Ve sonra onu bizden uzak tuttu."

Matteo, elini uyluklarımın üzerine koymuş, gözlerini kırpmadan ekrana bakıyordu. Hiç endişeli görünmüyordu.

"Saygısızlık etmek istemem ama, Arianna'nın benim olduğunu defalarca söyledim."

Burada olmak küçük bir nimetti çünkü babam da olsaydı, bu tartışma çok daha kötü geçecekti.

Babamın fırtınalı gözleri tekrar bana döndü. "Sana zarar vermediğinden emin misin?"

Soru soruş şekli, sanki evet dememi umuyormuş gibi geliyordu, böylece onu ortadan kaldırabilirdi.

"Evet, eminim," dedim kendinden emin bir şekilde. "Ve ne sorunumuz olursa olsun, bunlar Matteo ile benim aramda. Karışmayacağına söz ver."

Matteo'nun bacağımdaki eli sıkılaştı, babam ise inanamayan bir nefes verdi. "Bu sözü veremem. Sana silah doğrulttu. Sen benim kızsın ve çocuklarıma zarar veren herkese..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. "O bana asla zarar vermez.

Ayrıca, ilk silahı ona doğrultan benim. Onu da vurdum." "Öyle mi yaptın?" Başımı salladım ve o gururla gülümsedi. "Aferin kızıma."

Matteo'nun gözleri yanağımın yan tarafına delikler açıyordu, ama tüm dikkatim babamdaydı. "Vitale'leri rahat bırakacağına ve onların mal varlıklarını talan etmeyi bırakacağına söz ver bana, baba."

Gözleri Matteo'ya kaydı ve parmaklarıyla "*seni izliyorum*" işareti yaparken ona sert bir bakış attı.

"Tamam, söz veriyorum."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Teşekkürler baba."

"Matteo?" Babam dikkatini ona çevirdi. "Bir dahaki sefere seni gördüğümde... yöntemlerinden pişman olacaksın."

"Haklısınız, efendim. Beni öldürmeyin, iyileşip hayatımın geri kalanını kızınızla, karımla birlikte geçireyim.

"Bunu düşüneceğim." Babam burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve derin bir nefes aldı. "Şimdi Hannah'ı bulmaya odaklanalım."

Kemiklerimin derinliklerinde aynı endişeyi hissettim ve omurgamı sabitleyerek, Gianna'nın yapacağım şey için beni affetmesi için sessizce dua ettim.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye tereddütle başladım. Bana bakarken yüzündeki ifade yumuşadı. "Kuzenimiz, Hannah'nın ve benim izlerimizi silmekten sorumlu olabilir."

Kaşları çatıldı. "Ne diyorsun sen? Amcaların da bizim gibi çok endişeliydi. Çocukları, yani kuzenlerin..."

Başımı salladım. "Hayır, onlar değil. Annemin diğer kardeşinin oğlu."

Babam sertleşti ve eli yumruk oldu. "Onu nereden tanıyorsun?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Gianna'nın kaçırılmasını hatırlıyor musun?"

Sanki kimse bunu unutabilirmiş gibi.

Babam elini saçlarının arasına geçirdi. "Hatırlıyorum."

"Tabii ki, aptalca bir soru," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "Her neyse, onu kaçıran adam... bizim kuzenimiz. Marco King'in oğlu," diye açıkladım.

"Neden daha önce söylemedin, Arianna?"

"Şimdi söylüyorum. Marco King'in oğlu..." Bu anı hatırladığımda sesim boğazımda düğümlendi ve boğazımı temizledim. "Gianna'yı kaçırdı. Yakın zamana kadar onun kuzenimiz olduğunu bilmiyordum."

Matteo ve babam şaşkınlıktan sessiz kaldılar, kocamın çenesi gerildi.

Babamın yüzü öfkeyle doldu. "Onu ve onun için çalışan tüm adamları, ellerime geçirdiğimde öldüreceğim."

Kafamı salladım. "Zarar veremeyeceğin bir adam var."

"Ne?" Babam ve Matteo aynı anda sordular.

"Gianna ve benim kaçmamıza yardım eden bir adam var. Onu öldüremezsin."

"Adı ne?" Babam, kimsenin hayatını bağışlamaktan hiç memnun olmadığı belli bir şekilde homurdandı.

Tereddüt ettim. "Şey, ben... emin değilim."

"Neye benziyor?" Matteo araya girdi.

Cevap vermeden önce alt dudagımı ısırdım. "Onunla yakın zamanda karşılaştım."

"Evet?" Babam cesaretlendirdi.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça nefesimi verdim.

"Ajan Lloyd... Yıllar önce kaçmamıza yardım eden kişi o." Matteo'nun gözlerine baktım. "Yangın gecesine kadar kim olduğunu bilmiyordum."

"Hay sıçayım." Matteo'nun sesi sert çıktı. "Ajan Lloyd gizli görevde çalışıyor."

Babam başını salladı. "Ajans, organ kaçakçılığının varlığından bizden çok daha uzun süredir haberdar olmalı."

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordum, şaşkın bir şekilde.

"Ben tanımiyorum," diye alaycı bir şekilde cevapladı babam. "Ama onunla tanışmak ve en azından kızlarımı kurtardığı için ona teşekkür etmek isterim. Ancak öncelikli olan organ kaçakçılığını durdurmak."

"Aynı fikirdeyim," diye Matteo da onayladı.

"Ama bir şey mantıklı gelmiyor," diye devam etti babam. "FBI sadece yurt içi meselelerle ilgilenir. Organ kaçakçılığına karışan doktoru sorguladığımızda, işlerinin çoğunlukla yurt dışında olduğunu söyledi."

Ağzım açık kaldı. İnsanların organları için insanları katletmeye hazır insanlar olduğunu düşünmek şok ediciydi.

"Bunun arkasında daha fazlası olmalı," diye düşündü Matteo. "Ayrıca, Belles ve Mobsters Anlaşmaları'nın yeniden canlandırılması ve bu müzayedelerin arkasında tek bir kişinin beyni olması imkansız. Onunla birlikte çalışan başkaları da olmalı."

"Var," diye onayladı babam, yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturarak. "Marco'nun oğlunu duyduğum anda, sorunların geleceğini anladım. Lanet olası kafir."

"Hepimiz kafirlerin torunlarıyız, baba." Öne eğildim ve ekrana tutundum. "Ama bu adam... Evet, kesinlikle iyi haber değil."

"Benito King ve Marco'yu asla duymamanı umuyordum." Sakin sesi beni kandıramadı. Onların ve ailemin arasında bir geçmiş olduğu belliydi. "Elimdeki bilgilere göre Marco, oğlunun doğum belgesinde bile adı geçmiyor. Hepsini birbirine bağlayabilmen bir mucize."

"Sadece şans," diye mırıldandım, kız kardeşimi tamamen feda etmek istemiyordum. Babam öğrenirse, onu kilitleyip anahtarı atardı. "Sadece çevrimiçi Galler doğum kayıtlarını araştırdım."

Babamın uydurduğum hikayeye inanmasını gerçekten umuyordum.

"Neden Galler?" diye sordu Matteo.

"Benito King Galliydi, Marco da öyle," diye açıkladı babam. "Bu yüzden Marco'nun oğlunun köklerinin Galler'de olması mantıklı."

Başımı salladım. "Aynen öyle."

"Elindekileri bana gönder, Arianna. Sistemimde kontrol edeceğim. Ajan Lloyd'un resmi var mı?"

"Sadece bir eskiz var. Onu gönderirim."

"Güzel." Babam Matteo'ya sert bir bakış attı. "Onu eve getir."

Matteo da ona sert bir bakış attı. "Balayımız bittiğinde ve o güvende olduğunda."

"Oğlum, beni düşmanın olarak görmek istemezsin."

İkisi sanki bir tür rekabet içindeymiş gibi birbirlerine baktılar.

"Yakında evde olacağız baba," dedim ve telefonu kapattım, sonra kocama döndüm.

Bu kolay olmayacaktı, ama başaracaktık.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

ARIANNA

Kar botlarımı giydikten sonra saçlarımı üstte topladım, kar motosikletinin anahtarlarını ve Matteo'nun silahını aldım ve igludan çıktım.

"Sürekli kaçamazsın, Ari." Donakaldım, tek kelime etmedim.

Aniden öfke beni sardı ve ona saldırmak için hızla döndüm. Çıplak ayakla ve gömleksizdi, sadece kalçalarına kadar inen kot pantolon giyyordu ve onun yanında her zaman heyecanlanan kalbimi sakinleştirmek için elimi göğsüme bastırmak zorunda kaldım.

"Kaçmıyorum," diye öfkeyle tükürdüm. "Sakinleşmek ve seni öldürmemek için gidiyorum."

Son iki günümüzü tartışarak geçirmiştik. O burada daha uzun kalmak, beni bizim için yarattığı bu balonun içinde tutmak istiyordu. Ben ise eve gitmek istiyordum. Burayı sevmediğimden değil, ona bunu söylemeyeceğim ama dünya dışarıda çöküş yaşarken ben burada, koruyucu balonumuzun içinde kalamazdım.

"Beni vursan da umurumda değil, sadece kal."

Sinirli bir inilti çıkardım. "Gitme vaktimiz geldi Matteo. Ailelerimiz bizi evde istiyor. Kız kardeşim bana ihtiyaç duyuyor. İkisi de öyle."

"Arianna, sana yardım edeceğime söz verdim, ama önce... seni güvende tutmamız gerekiyor."

Hannah aramıza girmeye devam edemez."

"O tehlikede olabilir, Matteo," diye fısıldadım. "Sen benden, ben... biz 'mutluluğumuz' için çalışırken onun güvenliğini bir kenara bırakmamı istiyorsun." Parmaklarımı havaya kaldırarak tırnak işaretleri yaptım.

Tezgahın üzerine yaslanarak, çıplak göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu.
"Hannah büyük bir kız. Bir katil," dedi sakın bir sesle, yüzünü
"Çok yetenekli ve becerikli bir katil." Yanılıyordu, ama ben tek kelime etmedim.
"Ayrıca," diye devam etti. "Onun nerede olduğu hakkında bir sezgim var ve eğer haklıysam, oraya gidemeyiz."
"Nerede?" diye sordum.
"Callahan ikizleriyle birlikte." Çenemi kaldırdım. Matteo'nun haklı olması olasıydı - sonuçta, İrlanda'ya gitmemin sebebi de buydu - ama onun iyi olduğunu umut edemezdim. Emin olmam gerekiyordu.
"Hala geri dönmek istiyorum," dedim sakın bir şekilde. "Diğer herkes potansiyel olarak tehlikedeyken biz burada kalamayız. Ailemize bu kuzenimizi bulup onu ortadan kaldırmak için yardım etmeliyiz."
Tezgahtan uzaklaştı ve yüzünde gölgeler oynarken yavaşça bana doğru yürümeye başladı. Benden iki adım uzaklıkta durdu.
"Senin benim karım olduğunu unutmayalım," dedi sakın bir şekilde. "Senin güvenliğin benim önceliğim."
Onun anlayışsızlığı göğsümde bir parça acı uyandırdı, ama ben bunu bir kenara itip yoluma devam etmeye karar verdim.
"Yalnız kalmam lazım," dedim sonunda. "Yoksa başa döneriz."
Matteo'nun gözleri parladı, ama ben arkamı dönüp kapıdan çıkıp kar motosikletine bindiğimde beni durdurmak için harekete geçmedi.

Kendimi adanın kuzey ışıklarının en parlak olduğu karşı tarafında buldum, sert karın üzerine oturmuş, sekiz takımyıldızdan geçen Samanyolu'na bakıyordum. Benim için gökyüzü geceleri en güzeldi ve burada, şehir ışıklarından uzakta, tek kelimeyle muhteşimdi.

Geldiğimizden beri, bu özel nokta beni en çok çeken yerd. Bu uçurumun kenarında, dünyadaki herhangi bir yerden daha gökyüzüne yakın olmak - ya da öyle görünüyordu - bana sanki yeni bir şeyin eşiğindeymişim gibi hissettirdi. Farklı. *Özel*.

Burada hiçbir şey yoktu, sadece aşağıdaki kayalıklara çarpan sert dalgalar, ağaçların arasında esen rüzgar, takımyıldızlar ve benim titrek nefeslerim.

Matteo ve benden daha büyük bir şey iş başındaydı ve örümcek hislerim alevlenerek bu uğursuz hissi pekiştiriyordu. Hannah ve benim, ikiz olmayan hiç kimseye açıklayamayacağım bir bağımız vardı — aynı acıyı, aynı ıstırabı, aynı kederi hissediyorduk.

Matteo'ya Hannah'nın güvenliğinin benimki kadar önemli olduğunu nasıl anlatabilirdim?

Son zamanlarda kendimle ilgili birçok karar vermiştim, ama artık başkalarını öncelikli tutmanın zamanı gelmişti. Bu insanlar acımasız ve tehlikeliydi ve her şey yolundaymış gibi davranamazdık.

Yumuşak karın üzerine uzandım ve içimdeki çelişkili duyguları düzenlemeye çalıştım. Koşullara rağmen, Matteo'nun bu adayı satın alıp balayımız için seçmiş olmasına seviniyordum.

Ama dış dünyayı unutmak ve kendimi kocama kaptırmak için beklemem gerekecekti.

Belles ve Mobsters müzayedeleri ve onun ve suç ortaklarının bunları yeniden canlandırmaya karar vermelerinin nedeni hakkında çok fazla cevapsız soru vardı. Belki de bir açıklaması yoktu, belki de o sadece kötü biriydi. Mafyada açıklanabilir çok fazla şey olmadığını öğrenmiştim.

Vücudumu şiddetli bir titreme sardı, kollarımın her yerinde tüylerim diken diken oldu ve kendimi yeniden toparlamaya zorladım.

Gözlerimi kırpıştırarak gökyüzüne baktım, nefeslerimi saydım — nefes verirken daha uzun, karnımdan, sonra göğsümden ve sonunda burnumdan. Birkaç dakika boyunca tek yaptığım buydu, ta ki bir ağaç dalının çıtırtısı beni ürkütene kadar.

Etrafıma baktım, tüylerim diken diken oldu.

Hızla ayağa kalktım ve kar motosikletine doğru yürümeye başladım. Motosiklete binip, anahtarı kontağa sokmaya çalışırken, rahat bir nefes aldım.

Motoru çalıştırdım ve kalkışmak üzereydim ki bir silah sesi havayı deldi. İçgüdüsel olarak kendimi yere attım, kar düşüşümü yumuşattı ve bir kurşun daha patladı.

Kalbim güm güm atıyor, adrenalin vücudumu kaplıyordu, ordu tarzı sürünmeye başladım. Kulaklarımda kan basıncı yükseliyor, kaslarım yanıyordu.

"Kocan öldü," diye bağırdı tanıdık olmayan bir ses. "İkizin de. Onların peşinden gitme vaktin geldi."

Yakındaki bir patlama ile yer sarsıldı, sıcak bir hava dalgası bana doğru geldi ve nefesimi kesti.

Sırt üstü yuvarlandım, karanlık gökyüzündeki yeşiller, sarılar ve maviler beni kucaklamaya davet ediyordu.

Hayır. *Hayır, hayır, hayır, hayır.*

Matteo. Hannah. Ailem. Hayır,

Tanrım, hayır.

Onların ölümünün acısını kaldıramazdım.

Ceketimin cebindeki silaha uzanırken gözlerim yaşlarla doldu. Öfkemin beni ele geçirmesine izin vererek, kalbim deli gibi çarparak etrafıma baktım.

Sonra onları gördüm. Korkaklar gibi ağaçların arasında saklanıyorlardı.

Ölüm ve yıkım mı istiyorlardı? Onlara bunu gümüş bir tepside sunacaktım.

Yüzüstü yuvarlandım, onlara doğru yavaşça sürünerek, net bir atış yapabileceğim bir pozisyon alana kadar.

Ve tetiği çektim.

ALTINCI BÖLÜM

MATTEO

Öfkeyle dolup taşan ben, çömelip, karıma ateş etmeye cüret eden izinsiz girenlerin arkasına doğru yavaşça ilerledim.

Sessiz silah kullanmaya gerek duymadım, çünkü silah seslerini duyacak tek kişiler ölmek üzere olanlardı.

Adada bir kargaşa olduğu konusunda uyarı aldığımda ve görüntülerde gece karanlığında kıyıya yanaşan bir tekne gördüğümde, Arianna'ya ulaşmak için çaresizce kapıdan dışarı koştum. Karımın silah kullanmayı bildiğini biliyordum, ama on adama karşı hiç şansı yoktu.

Bu yüzden sessizce yaklaştım ve silahı Arianna'nın en sevdiği yerden yaklaşık bir mil uzakta park edilmiş kar motosikletine doğrulttum. Dört adam motosikletin etrafında durmuş, suç ortaklarını bekliyorlardı.

Gözlerimi kısarak benzin deposuna nişan aldım. Patlama anında oldu ve her bir adamı öfkeli alevler sardı.

Dördü gitti, altı kaldı.

Ayaklarımın altında kar çıtırdıyordu, Ari'yi güvende tutması için dinleyen her şeye ve herkese dua ederek koşuyordum.

Karın üzerinde sessizce ilerledim, ama izlerimi gizlemek imkansızdı. Uçuruma yaklaşırken ağaçları siper olarak kullandım ve karımın uçurumun kenarında köşeye sıkıştığını görünce içimi ürpertici bir korku kapladı.

Düşerse, bu onun sonu olacaktı.

Silahımı doğrultup ona en yakın olan adamı vurdum ve bakışları bana doğru çevrildi. Kısa bir baş sallama ve birlikte çalışmaya başladık.

Beş kişi öldü, beş kişi kaldı.

Ağaçtan ağaca atlayarak nişan alıp ateş ettim, Arianna da kendi tarafında aynısını yaptı. Sonuncuya kadar devam ettik.

Ari fırsat bulamadan, tetiği çektim ve onu sadece yaralamaya özen gösterdim.

Mesafeyi kapatıp karımın solgun yüzünün bana kilitlendiğini gördüm, ağzı sessizce açılıp kapanıyordu.

Dizlerimin üzerine çöküp onu kollarımın arasına aldım, bana karşı titrediğini hissettim.

Dudaklarından bir hıçkırık koparken, onu kollarımın arasında daha sıkı sardım. "Şşşş, ben buradayım."

"Sanmıştım ki..."

Biraz geri çekildim, vücudunu ve yüzünü inceledim, ama yanağında sadece küçük bir sıyrık ve dizlerindeki kumaşın yırtık olduğunu görünce rahatladım.

Yüzünü boynuma gömdü, vücudu bana karşı titriyordu. "Senin öldüğünü söylediler. Hannah'nın da."

Kahretsin.

"Yalan söylediler, bebeğim." Bir inilti, bakışlarımı Arianna'dan hayatta kalan son saldırgana çevirmeme neden oldu. "Hannah'nın da güvende olduğundan eminim."

Ceketimi kavradı ve beni şiddetle salladı. "Ama emin olamazsın. Matteo..."

Sesindeki acı beni mahvetti ve ben onun yanaklarını avuçladım.

"Saldırganı sorgulayalım." İkimiz de kanlar içindeki ve domuz gibi inleyen adama baktık. "Uzun süre dayanamaz, bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz."

Hemen ayağa kalktım, Ari'ye yardım ettim ve sonra yaralı adama doğru gittim. Nefesi kesik kesik geliyordu, yüzü beyaz kar kıyafetinin üzerindeki kırmızı lekeye karşı solgun bir şekilde duruyordu.

Arianna ayakta dururken, ben ölmek üzere olan adamın önüne çöktüm. "Seni kim gönderdi?"

"Siktir git," diye homurdandı.

Onu hırpalamakla zaman kaybetmek istemediğimden, cebine uzandım ve cüzdanını çıkardım, sonra "İşini zorlaştırma. Kimsin sen?" dedim.

Üst dudağı kıvrıldı. "Siktir git."

Cüzdanını karıştırdım ve kimliğini, anahtar kartının arkasına sıkıştırılmış birkaç aile fotoğrafını buldum.

"Bize söyleyebilirsin ya da aileni bulup bu soruları onlara sorarım, Bay Johnson." Arianna nefesini tuttu, ama hiçbir şey söylemedi.

Tabii ki masumlarsa ailesine zarar vermeyecektim, ama bu adam bunu bilmiyordu. Arianna bizim dünyamızı anlıyordu, ama sanırım oldukça şok olmuştu ve kendini kontrol edemiyordu.

Cebimden bıçağı çıkardım ve açtım. "Son şansın." Karanlık bir gülümsemeyle bıçağı böbreğine sapladım ve bileğini bükerek ailesinin fotoğrafını yüzüne tutuşturdum. Boğazından çıkan çığlık, ağaçlardaki kuşları uçurdu. "Seni kim gönderdi?"

Sessiz kaldığında, kar kıyafetinin pantolonunu kesip, sarkık penisini ortaya çıkardım.

"Bilmiyorum," diye bağırdı, gözleri çılgınca Arianna'ya kaydı. "Yemin ederim. Bu, karanlık ağdan aldığımız bir işti. Hızlı bir iş olacaktı. Girip çıkacaktık."

"Peki ya kardeşim?" diye sordu Arianna. "İkizimin..."

Sessiz kaldığında, bıçağı buruşuk penisine dayadım.

"O bizde." Kan tükürerek öksürdü. "O bizde, tamam mı?" "O mu?"

"Çılgın ikiz." *Siktir.*

Karımla göz göze geldim, sonra her nefes alışında yüzü daha da solan katile bakmaya devam ettim.

"Sana talimatları kim veriyor?" diye sordum. Göz kapakları kapandığında, onu sertçe salladım. "Kim?"

"Kral varisi." Kan tükürerek güldü. "Belles ve Mobsters müzayedelerine karşı çalışan her aile listede."

Saniyeler içinde gözleri boşaldı, göğsü hareket etmeyi bıraktı ve başı yana düştü.

Ayağa kalktım ve Arianna'nın şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Haklısın, bebeğim. Artık eve gitme zamanı."

ALTINCI BÖLÜM

BIANCA

Kötü bir rüya beni derin uykumdan uyandırdı ve kendimi sıcak, güçlü bir vücudun kucaklamış olduğunu fark ettim.

Kocamın uyuyan yüzüne baktım ve kalp atışlarım yavaş yavaş normale döndü. Nico her zaman üzerimde böyle bir etki yaratmıştı. Kendimi güvende ve korunmuş hissettiriyordu. Elimi uzattım ve sakallarını okşadım, ona dokundukça kalp atışlarım yavaşladı.

Bu adamla yirmi yıl geçirdim ama onunla ilgili her şey hala kalbimi kıpır kıpır ediyordu. Evliliğimizin nasıl başladığını düşündüğümde, gülümsemeden edemedim. Evet, bana zorla evlenmişti ama bu başıma gelen en güzel şeydi. Bana güzel bir hayat, güzel çocuklar verdi ve benim bebeklerimi kendi çocukları gibi benimsedi.

Birlikte geçirdiğimiz hayatımızın hiçbir anını dünyaya değişmezdim. Büyük eli benim elimi kapattı ve ben onun bakışlarıyla buluştum.

"Ne oldu, cara mia?" "Kötü bir rüya gördüm."

"Anlat bana," diye ısrar etti.

"Onların annemin yaşadıklarını yaşamasını istemiyorum," diye mırıldandım. Annem, Belles and Mobsters müzayedelerinin kurbanı olmuştu. Bu müzayedelerin geri dönüp bizi tekrar rahatsız edeceğini hiç düşünmemiştim.

Ama işte buradaydık.

"Arianna Matteo'nun yanında güvende," dedi isteksizce.

Matteo'nun Arianna'yı evliliğe zorlamasını hâlâ affetmemişti, ama kızımın bunu umursadığını sanmıyordum. Her şey açığa çıktığında

ve Matteo, babası ve Nico'nun yaptığı hatayı düzeltmek için defalarca çaba gösterdiğinde, sonunda bunu görebildim.

Arianna ona aşıkı. Matteo'nun yanındayken gözleri parlıyor ve yanakları kızarıyordu. Çocukluğundan beri onun yanında her zaman daha mutluydu. Ve daha da önemlisi, çocuklarımız kendi kararlarını verebilecek yaşıydılar.

"Hannah için endişeleniyorum," itiraf ettim. "Bu konuda içimde kötü bir his var. Üzgün olabilir, ama bizi asla terk etmez."

Evet, kızım ortalığı karıştırmayı severdi, Arianna ise her zaman barışı isterdi, ama Hannah acımasız değildi. Bize iyi olduğunu haber vermeden ortadan kaybolmazdı.

Nico'nun yüzünden onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum, ama o her zaman çok koruyucuydu. Bana stres yaşatmamak için her şeyi kendi başına çözmeyi tercih ederdi. Ama bu işte birlikteydik.

"Ortaya çıkacaktır," diye beni teselli etti. "Onu bulacağız, sağ salim." Ne diyeceğimi düşündüm, ama Matteo'nun video görüşmesi için telefonu çaldığında sabahımız kesintiye uğradı. Anında oturdu ve endişeli bir ifadeyle cevap verdi. "Ne oldu, Matteo?"

"Hannah'yı kaçırdılar," diye cevapladı.

"Aman Tanrım, nasıl... ne..." Cümle kuramadım, onu görebilmek için telefona yaklaştım. "Arianna nerede?"

"O burada benimle güvende." Yüzü ekrana geldi ve gözyaşlarıyla dolu gözlerine rağmen içim rahatladı. "Bir şekilde bizi buldular. Birini sorgulamayı başardık."

"Nerede olduğunu söyledi mi?" diye sordu Nico, ben kendimi toparlamaya çalışırken.

"Hayır, ama ekipmanlarını inceledim..."

"Onların mı?" diye sordu Nico. "Kaç kişi size saldırdı?"

Matteo bir an tereddüt etti. "Birkaç kişi vardı, ama biz... Arianna ve ben... onları ortadan kaldırmayı başardık."

"Arianna, bebeğim, lütfen bana iyi olduğunu söyle."

"İyiyim anne," diye mırıldandı, alt dudağını ısırarak. "Sadece Hannah için çok endişeleniyorum. Matteo onu nereye götürdüklerini bildiğini düşünüyor."

Kocam ve ben aynı anda cevap verdik. "Nerede?"

"Konum geçmişlerine göre hepsi Benito King'in New York'taki eski evindeymiş," diye cevapladı Matteo. Gözlerim yaşlarla doldu, anılarım canlandı.

bana saldırdılar, ama ben onları çabucak temizledim. Artık güçlü olmam gerekiyordu. Hannah için.

"Cassio'nun yardımına ihtiyacımız olacak." Nico, kardeşime mesaj yazmaya başlamıştı bile.

"Ben de babama mesaj attım. O da hazır ve yardım etmeye hazır," dedi Matteo.

"Teşekkürler Matteo," Nico reddetmeden önce hemen kabul ettim. "Anne, baba, lütfen..." Arianna'nın sesi titredi, hıçkırıklar sözlerini yuttu. sözlerini yuttu.

"O iyi olacak," dedim kararlı bir sesle. "Şu anda senin iyi olmana ihtiyacım var."

"Kızgın değil misin?"

Küçük bebeğim her zaman herkesin duygularını düşünürdü. O ve Hannah aynıydı ama çok farklıydılar ve Matteo bunu görebiliyordu.

"Sana asla kızamam. Hepinizi seviyorum ve sadece mutlu olmanızı istiyorum. Sen ve Matteo birbirinizi buldunuz ve şimdi bunu hak ediyorsunuz. Hannah da bulacaktır. Güven bana, tamam mı?"

Küçük meleğim, geriye dönüp baktığında kendisine acı verse bile, kimseye acı çektirmekten nefret ederdi. Ta ki şimdiye kadar.

"Seni seviyorum anne. Seni de baba."

"Biz de seni seviyoruz," diye onu teselli etti Nico, yataktan kalkmış ve benim de peşinden dolabın önüne doğru ilerliyordu. "Hannah'yı eve getireceğiz. Ve sen, Matteo, kızımızı eve getir. Sağ salım, yoksa..."

"Planımız bu. Karımı güvende ve evimizde tutmak."

Nico bu işnelemeyi kaçırmadı, ama ikisi değerli zamanlarını boşa harcamadan önce ben araya girdim: "Matteo, bebeğimi güvende tut. Döndüğünde görüşürüz."

Hat kesildi ve ben, tam bir gangster modunda giyinen Nico'ya döndüm. Silahlarını doldurup kılıfına koymasını sessizce izledim. Böyle zamanlarda onunla birlikte gidip savaşmak isterdim, ama sadece dikkatini dağıtırdım. Nico benim güvenliğim için endişelenirdi ve şu anda en önemli şey Hannah'ydı.

Uzakta helikopter motorunun gürültüsünü duyabiliyordum ve kocam önümde durup yanaklarımı avuçladı.

"O güçlü," diye mırıldandı. "Gün bitmeden, onların elinden kurtulacak."

Sert dudaklarını benim dudaklarıma bastırıp beni öptü ve yatak odasından çıkarken ben, ailemin güvende olması için dinleyen herkese dua ettim.

güvende tutması için dua ediyordum.

ALTINCI BÖLÜM

ARIANNA

Saldırı gerçekleşir gerçekleşmez Matteo, babam ve dedeme öğrendiğimiz bilgileri aktardı ve babam pilotuna bizi almaya gelmesini emretti. Özel jetten indiğimizde, son birkaç haftadır alıştığımızdan çok daha sıcak bir esinti yüzümüze çarptı.

Özel jetten indiğimizde, son birkaç haftadır alıştığımızdan çok daha sıcak bir esinti yüzümüze çarptı. Tanımadığımız havaalanı da öyle.

"New York'a gideceğimizi sanıyordum?" "Artık değil."

"Ama burası da Baltimore değil," dedim. "Hayır."

Kaşlarımı çattım ama hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine telefonumu tekrar kontrol ettim. Mesaj yoktu.

Matteo bizi bekleyen araçları izlerken, göğsümü bir tedirginlik kapladı ve sonra sırtımın alt kısmına sertçe dokunarak beni ileri doğru itti.

Araca bindiğimizde, sorular ve endişelerle doluydu. Eve gitmek, Hannah'yı görmek, onun iyi olduğundan emin olmak ve diğerlerine Belles and Mobsters müzayedelerinin yeniden başladığını haber vermek için sabırsızlanıyordum.

O havaalanından çıkarken profiline bakarak bir açıklama bekledim, ama açıklama gelmeyince tekrar sordum: "Nereye gittiğimizi söyleyebilir misin?"

"Henüz değil."

"Matteo..."

"Bana güven." Gözlerimi kısarak ona baktım, o da bana karanlık bir bakış attı.

"Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Güveniyorum, ama ne olduğunu bilmem gerek. Hannah'yı yakaladılar mı? Neden dolambaçlı yoldan gidiyoruz? Ben..."

"O güvende."

Kalbim durdu, sonra tekrar atmaya başladı ve benzeri görülmemiş bir rahatlama hissi beni sardı.

"Öyle mi?" Gözlerim yaşlarla dolarken, boğuk bir sesle sordum. "Gerçekten mi?"

O başını salladı. "Şimdi, başka soru sorma, varacağımız yere vardığımızda sana açıklayacağım."

Bir süre yol aldık, Matteo otoyolda hızla ilerlerken, belli belirsiz tanıdık gelen manzara bulanıklaşıyordu. Çeşitli simgesel yapılar görünmeye başladı. Kilise. Büyük bir açık alan. Beyaz sütunları ve etrafını saran verandası olan büyük bir kolonyal ev.

"Özel klinik mi?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

Babam, insan kaçakçılığı mağdurları için burayı finanse etmişti. Matteo bir mil daha sürdü, girişin önüne çekip durdu ve ciddi bir ifadeyle bana döndü.

Bana bir süre baktı ve midemde yavaşça bir rahatsızlık hissi uyandı, ta ki göğsümde dayanılmaz bir ağrıya dönüşene kadar.

"Ne oldu?" diye sordum. "Kötü bir şey olmalı."

"Hannah burada," dedi sonunda, ses tonu temkinliydi. İçgüdülerim harekete geçti, midemde bir korku hissettim. Elim kapı kolunda, kapıyı açmak üzereydi ki Matteo diğer elimi tuttu ve beni geri çekti.

"İyileşiyor," diye ekledi.

Bir kalp atışı geçtikten sonra sesimi buldum. "Neyden...?"

O sertleşti, varlığı karardı ve bakışları bana kilitlendi. "Ameliyattan ve aşırı dozdan."

"Ameliyattan," diye tekrarladım. "Ve aşırı dozdan mı?" Ağzım açık kaldı, başımı salladım. "H-hayır... bu olamaz. Ne ameliyatı? Ne aşırı dozu?"

"Böbreğini aldılar," dedi yavaşça. "İyileşecek. Neyse ki ailelerimiz Benito King'in eski malikanesine tam zamanında ulaştılar. Bir böbreği gitmişti, ama diğeri..."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Hannah cehennemi yaşıyordu ve ben lanet olası balayındaydım. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Matteo büyük avuçlarıyla yüzümü tuttu. "Hiçbirimiz bilemezdik."

"Onu aramak için İrlanda'ya gittim, ama o başından beri buradaydı," diye boğuk bir sesle söyledim ve acı içinde bir nefes aldım.

"Hiçbirimiz bilmiyorduk," diye tekrarladı. "Baban en iyilerden biri ve o bile onu bulamadı."

Kafamı salladım.

"Hayır, bilmeliydim Matteo." Göğsümü defalarca vurdum. "Bilmeliydim."

"Bebeğim, Hannah'nın hiçbirimizin bilmediği bazı sorunları vardı.

Bir şeyleri saklamakta çok başarılı."

"Belki... ona uyuşturucu vermişlerdir. Hannah asla kullanmazdı. Kendi isteğiyle olmaz."

Matteo'nun gözlerindeki bakış hoşuma gitmedi. Görmek istemediğim şeyler gördüm. Gözden kaçırdığım ama kaçırmamam gereken şeyler.

"Organları... Organlar yalan söylemez ve o bir süredir kokain kullanıyor."

"Bir süredir mi?" diye inanamadan tekrarladım.

"Evet, bir süredir. Bu bir şoktu," dedi. Gözlerimi kırpıştırarak, zihnimde dönen düşünceleri sakinleştirmeye çalıştım. "Hepimiz için."

"Anlamıyorum," mırıldandım, ama durum oldukça açıktı.

"Onun organlarını hemen almamalarının ana nedeni bu. Onu detoks etmeye başladılar, bu yüzden hayatta." Ne düşüneceğimi bilemeden, şaşkın bir şekilde ona baktım. "Dinle, bebeğim. Şu anda güvende. İyileşmesine yardım edeceğiz. Sonra da oradan devam edeceğiz. Tamam mı?"

"Peki Simón King?" diye sordum, içimde intikam arzusu parıldıyordu. "O hayatta mı?"

Matteo acımasızca gülümsedi. "Ölmek istiyor. Ölüm gelecek, ama önce doğduğuna pişman olacak."

"İyi."

Hâlâ işaretleri nasıl gözden kaçırdığımı anlamaya çalışıyordum. Kız kardeşim uyuşturucu kullanıyordu ve ben kendime o kadar dalmıştım ki bunu fark edemedim. Nasıl fark edemedim? Son zamanlarda davranışları dengesizdi, ama ben bunu nişanlanmasına bağladım.

"Benim hatam," diye mırıldandım.

"Hepimiz işaretleri görmeliydik, ama bu kimsenin suçu değil," diye yatıştırdı. "Önemli olan Hannah'nın iyileşiyor olması, ihtiyacı olan yardımı alıyor olması. O güçlü, muhtemelen ikimizden de daha güçlü ve iyileşeceğini biliyorum."

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Ne zaman getirildi?" "Bu sabah erken saatlerde, bir süre burada kalacak."

"O bizimle evde olmalı. Ailesinin yanında," dedim, başımı sallayarak. "Burası insan kaçakçılığı mağdurları için bir yer."

Yüzümü avuçlayarak, gözlerini gözlerime dikti. "Bu doğru, ama o bir böbreğini kaybetti. Burada dünyanın en iyi doktorları tarafından tedavi ediliyor."

"Ama..."

"Hannah için en iyisini istiyorsun," dedi dikkatlice. "Hepimiz istiyoruz ve burada kalması bunu garanti edecek."

"O..." Boğazımdaki yumru büyüdü, konuşmak acı verecek kadar beni boğuyordu. "Ona saldırıldı mı?"

"Bilmiyorum, bebeğim," diye cevapladı. "Kimseyle konuşmuyor." "Bize ihtiyacı var," diye mırıldandım. "Burada kalmalıyız."

O da başını salladı. "Kalacağız. Ona destek olacağız ve gerektiği kadar onun yanında olacağız."

Odaya girdiğimiz anda ilk gördüğüm şey ikizimin ölümcül derecede solgun yüzüydü. İkincisi ise, solgun beyaz tenini bozan morluklardı ve aniden, hayatım etrafımda paramparça olmuş gibi hissettim.

Bakır ve çamaşır suyu kokusu ve hareketsiz bedeni izleyen makinenin sürekli bip sesleri ile çevriliydim. Kalbim, ruhum ve akıl sağlığım, tertemiz, beyazlatılmış hastane zemine çakılmış gibi hissettim.

"Ari, iyi misin?" Matteo'nun sesi nihayet boğucu sessizliği ve ölüm kokusunu delip geçti. Bu, Gianna ile geçirdiğim araba kazasından sonra uyandığımda duyduğum kokuydu. "Biraz dışarı çıkmak ister misin?"

Kafamı salladım. Oradan ayrılamazdım. Şimdi olmazdı, kardeşim ve ailemin bana ihtiyacı varken olmazdı.

Lütfen Tanrım, onu kurtar. Kız kardeşimi geri almak için her şeyi yaparım.

Annemin ağlamaları ancak o zaman farkına vardım. Gianna ona sarılıp ağlıyordu. İkisi de bitkin görünüyordu, gözlerinin altında siyah halkalar vardı, yüzleri gözyaşlarıyla ıslanmış ve solgundu. Kardeşlerim de yanlarında duruyordu, yüzlerinde yorgunluk belirgindi, ama bir şekilde kendilerini tutuyorlardı.

Ama babam... Neredeyse korkutucu görünüyordu, düşmanlarının küllerini yeryüzünden silip süpürmek isteyen bir şeytan gibi. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Bu kadar öfkeli. Bu kadar umutsuz.

"Anne?" Boğazım o kadar sıkışmıştı ki, o tek kelimeyi zar zor çıkarabildim.

Beş çift göz bana çevrildi ve Matteo'nun eli belimi sıkıca kavrayarak, titrek adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattım. Neredeyse anne babamın kucağına düştüm, kollarını bana sıkıca doladılar. Gianna arka planda hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu, kardeşlerimiz fısıltılarla onu sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

"O nasıl?" Sonunda, kulağıma bile uzak gelen bir sesle sordu. Gözlerim ikizimin yattığı yatağa kilitlendi, monitörden gelen kız kardeşimin kalp atışları tek güven verici sesiydi. "Doktorlar nerede?"

Babamın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Elinden geleni yaptılar. Şimdi biz... bekliyoruz."

"Neyi bekleyeceğiz?" Sesim boğuldu. "Onlar onun..."

Hayır, bu kelimeleri söyleyemezdim. Hannah uyanacak ve daha fazla yıkım yaratacaktı. Öyle olmak zorundaydı.

"Bize geri dönecek," dedi annem, ben de onun kadar emin olabilmeyi dilerken, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. "Doktorlar iyi bir şekilde iyileşeceğine inanıyorlar. O sadece..."

"Sadece uyanması gerekiyor," dedi Gianna, sesi gergin.

Annem gözyaşları arasında nefes nefese, göğsüne tutunarak duruyordu ve ben artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Kırık bir baraj gibi akıyorlardı, nefes almamı zorlaştıran uzun nefeslerle birlikte.

"Uyanacak," diye fısıldadım, dilimde tuzun tadını hissederek ve hiperventilasyon yaparak. "Sırf intikam almak için bile olsa uyanacak." Bizi büyüten adamın bakışlarıyla karşılaştım. Her zaman bizim için orada olan adam. "Ve sen, baba, Hannah ona ödetmek için yeterince güçlenene kadar o pisliği hayatta tutacaksın."

Sonuçta, hepimiz putperestlerin mirasçılarıydık ve intikam kanımızda vardı.

ALTINCI BÖLÜM

ARIANNA

İkizimin vücudu kırırdadığında başımı kaldırdım ve içimi ezici, ezici bir rahatlama duygusu kapladı.

"Hannah," diye seslendim ve gözleri açıldı.

Bir kez, iki kez gözlerini kırptı, sonra fısıldadı, "Arianna?"

Sesi zar zor duyuluyordu ve binlerce duygu beni boğmaya başladı. Düşünmedim, sadece tepki verdim ve zayıf bedenini kollarımla sardım. Esaretinde kilo kaybetmişti, hatta adadan döndüğüm son üç gün içinde bile.

"Çok üzgünüm, kardeşim." Onu kendime doğru çektim, kalp atışları benimkine değişiyordu. "Senin yanında olmalıydım. Çok, çok üzgünüm."

Bana baktı, gözlerindeki her zamanki ışıltı kaybolmuştu. "Üzülecek bir şey yok."

Boğazımdaki düğümü yutarak başımı salladım. "Var. Bencil davrandım ve..."

Kız kardeşim başını salladı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Benden bahsediyorsun herhalde. Sen asla bencil değilsin."

"Seni hayal kırıklığına uğrattım." Boğazımdaki düğüm büyüdükçe nefes almam gittikçe zorlaşıyordu. Derin bir nefes aldım. "Senin yanında olamadım ve kendimi asla affetmeyeceğim..."

"Hayır," diye sözümü kesti. "Sen her zaman benim yanımdasın." "Ama..."

"Ama yok. Ne zaman ağlasam ya da üzülsem, her şeyi düzeltmek ve beni güldürmek için elinden geleni yapıyorsun. Kardeşlik budur. Peki ben ne yaptım?"

"Sen de benim için oradaydın," diye hatırlattım ona.

Kafasını salladı. "Son zamanlarda değil. Tanrı aşkına, Matteo'ya olan aşkını benim için feda etmeye hazırdın."

Nefesim kesildi ve bakışlarımız kilitlendi. "Biliyor muydun?" diye fısıldadım.

"*O gece planetaryum yanana kadar* emin değildim." Söylenmemiş sözler havada asılı kaldı ve o yorgun bir nefes verdi. "Bana söylemeliydin."

Suçluluk duygusuyla başımı eğdim. "Biliyorum. Ben bir korkaktım."

"Korkak değilsin, ama bana yeterince güvenmeliydin. Sen benim diğer yarımısın. Seni her şeyden çok sevdiğimi bilmiyor musun?"

Dudaklarımdan titrek bir nefes çıktı.

"Haklısın. Güvenseydim, bunların hiçbiri olmazdı. Burada yatıyor olmazdın."

"Kendini suçlama." Hiçbir şey söylemedim, ama nasıl suçlamayabilirdim ki? Uyuşturucu kullandığını bile bilmiyordum. Nasıl bu kadar kör olabilirdim?

"Neden..." Sorumu nasıl sormalıydim, emin olamadım. Suçlayıcı bir tonla konuşmak istemiyordum. "Ne zamandır kullanıyorsun?"

Ben kendimi tutmaya çalışırken, tanıdık, aynı gözler benim yaşlı bakışlarımla buluştu. "Gianna'nın kaçırılmasından kısa bir süre sonra başladı. Sen ve ben bununla farklı şekilde başa çıktık. Sen ciddiye aldın ve en iyi halin olmaya çalıştın." Bir an tereddüt etti. "Ben yapmadım."

"Lanet olsun, Hannah," diye boğuk bir sesle söyledim. "Bana söylemeliydin. İşaretleri fark etmeliydim. Yapmalıydim..."

"Yapma." Eli ağzıma geldi, beni nazıkçe susturdu ve başını salladı.

Kolunu indirip yatağa bıraktı. Etrafımızda pek çok söylenmemiş duygu dolaşıyordu. "Senin orada olduğunu düşünerek İrlanda'ya gittim. Çok yanılmışım. Sen burada işkence görüyordun, ben ise tatil yapıyordum."

Kendi kendime tiksindim.

"Gianna'nın kaçırılmasından kendimizi sorumlu tuttuğumuzda bize ne dediğini hatırlıyor musun?" birkaç saniye sessizlikten sonra sordu. Ben başımı salladım, ama o devam etti. "Başka bir fırsat beklediklerini söyledi. Saldırmak için bekliyorlardı, her adımımızı takip ediyorlardı."

"Babam, birinin dijital izlerimizi sildiğini söylemişti. Bu yüzden bizi takip edememişlerdi. Sence bu kötü kuzen miydi?"

Kafasını salladı. "Hayır, sanmıyorum. Benimle çok meşguldü." "O zaman kim?" Omuzlarını silkti.

"Hiçbir fikrim yok." Sessizlik birkaç kalp atışı kadar sürdü. "Bir şeyi gerçekten pişmanlık duyuyorum," dedi, birkaç kalp atışı boyunca gözlerini kapatarak. "Keşke o kötü kuzenine kendi ilacını tattırabilseydim."

Dudaklarım, bütün hafta boyunca ilk kez gülümsedi. "İyileştiğinde yapabilirsin. Babam onu senin için hayatta tutuyor."

Gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Benim tatlı ikiz kardeşim acımasız. bunu seviyorum."

"O bunu hak ediyor, sen de öyle." Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça nefes verdim ve bir sonraki soruyu sormak için cesaretimi topladım. "Sana ne yaptılar?"

Gözleri pencereye kayd, bakışlarında rahatsız edici bir şey vardı.

"Başa çıkamayacağım bir şey yok."

Ve o anda, kız kardeşimin uzun zamandır kötü bir durumda olduğunu anladım. Vahşi tavırları ve çekici gülümsemelerinin arkasına saklanarak, mücadele ettiği tüm şeytanları, kendisinden başka kimsenin bulamayacağı derin bir yere itmişti.

Ama doğru destek, terapi ve bolca sevgiyle iyileşecekti, çünkü Hannah tanıdığım en güçlü kadınlardan biriydi.

"Herkes nerede?"

"Dışarıda. Onları hemen çağırmalıydım." Kalkmak için ayağa kalktım ama eliyle beni durdurdu. "Ne oldu, Hannah?"

"Sen ve Matteo..." Gözlerim, benimkilerle aynı olan gözlerle buluştu. "İkiniz aranızı düzelttiniz mi?"

"Öyle yaptık." Kalbim titredi, duygularım karışık bir hal aldı. "Bir süredir ona karşı hislerin olduğunu tahmin ediyordum."

"Nasıl?"

"Seni tanıyorum Arianna. Seni seviyorum."

Alt dudağımı ısırdım, sorularımı içimde tutmaya çalışarak. Ama yapamadım. Aramızdaki bu gerginliği giderip yolumuza devam etmeliydik.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve fısıldadım, "Peki ya planetaryumdaki yangın? Beni asla affetmeyeceğini söyleyen not..."

"Simón beni yazmaya zorladı." Gözleri benimkilere baktı, uzun süre acı ve boşlukla doluydular, sonra bana odaklandılar. "Senin için öldürürüm. Senin için lanet dünyayı yakarım." O konuşmaya devam ederken, gergin ifadesine baktım.

"Ama sana asla zarar vermem. Planetaryumdaki yangını ben çıkarmadım. Evet, kızgındım ve benzin döktüm, ama kibriti ben yakmadım. Sana asla öyle bir şey yapamam. O lanet olası deli kuzenimiz yaptı."

Rahatlamış bir şekilde gözlerimi kısaca kapattım ve bu bilgiyi içime sindirdim. Belki de içten içe onun yapmadığını biliyordum. Kesinlikle öyle olmasını umuyordum.

"O artık geçmişte kaldı," diye fısıldadım. "Benim için önemli olan tek şey, senin burada olman ve iyileşmen."

"Seni öyle incitmeyeceğimi bilmeni istiyorum, abla," diye nefesini verdi. "Kötü bir insan olabilirim, ama seni *asla... asla* incitmem."

Yüzümden yeni gözyaşları süzüldü. "Ama ben sana zarar verdim." "Vermedin."

"Ama Matteo..."

"Matteo benim için doğru kişi değildi." Başını salladı, sonra elimi tuttu. "Onu birini kıskandırmak için kullandım." Kim olduğunu tahmin ediyordum, ama onu kesmedim. "Bu süreçte sana zarar verdim. Matteo'ya zarar verdim. Ve kendime de zarar verdim. Hepsi benim suçumdu."

"Seni kaybetmek istemiyorum," diye hıçkırarak mırıldandım. Birçok şeyle başa çıkabilirdim, ama kız kardeşimi kaybetmek o listede yoktu. "Lütfen, lütfen, Hannah... Neye ihtiyacın varsa, bana söyle, sana yardım ederim."

O uzaklaştı ve konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Sadece zamana ve yardıma ihtiyacım var. Şu anda bu yardım senden gelemez."

Sözleri kalbimi ikiye bölmüştü. "Neden?"

"Seni seviyorum ve sen her zaman benim diğer yarım olacaksın, ama bunu kendi başıma yapmam gerekiyor," dedi, beni paramparça eden bir ifadeyle bana bakarak. "Lütfen, bana güven."

"Sana güveniyorum." Göğsüm inip kalkıyordu, sert nefeslerimiz hastane odasının sessizliğinde yankılanıyordu. "Ve seni seviyorum. Bunu asla unutma. Hepimiz seni seviyoruz."

"Ben de seni seviyorum. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim." Titrek bir nefes aldıktan sonra fısıldadı, "Sadece her şeyi kabullenmek için zamana ihtiyacım var. Özellikle kendimi ve yaptıklarımı."

Söyleyecek başka söz kalmadığından, birbirimize sarıldık.

ALTINCI BÖLÜM

NICO

Matteo kalıcı olarak buradaydı.

O pislik Arianna'ya zorla evlenmişti, ama kızımın yüzüne bakılırsa, bu onun umurunda değildi. Aslında, ona o kadar derinden aşıktı ki, onu benim öfkemi korumak için üstlendi. Tabii ki, onun isteklerini yerine getirmekte ne kadar zaafly olduğumu biliyordu, bu yüzden doğal olarak, ona silah doğrulttuğu için onu birazcık bile hırpalamadım - boş bir silah olsa da

Bu, ona sataşma fırsatını kaçırdığım anlamına gelmiyordu. O pislik bunu nezaketle ve geniş, mutlu bir gülümsemeyle karşıladı, bu da kesinlikle etkisini azaltıyordu.

"Bu adama bakmaya devam mı edeceğiz yoksa işe mi başlayacağız?" Matteo, Marco'nun hiç tanımadığımız çocuğu Simón King'e ceza vermek için sabırsızlanarak homurdandı. Tanrım, bu organ kaçakçılığı planına kaç kişi dahil olmuştu?

"Sen sadece bilgi alıyorsun," diye damadıma fısıldadım. "Unutma, nihai cezayı Hannah verecek."

Bu talebi duyduğumda şaşırdığımı itiraf etmeliyim, ama bu kızımın ihtiyaç duyduğu kapanışı sağlamasına yardımcı olacaksa, öyle olsun.

Matteo, ağzı bantlanmış, kolları ve bacakları birbirine bağlanmış halde yerde yatan pisliğin üzerinde duruyordu. Bize, piç kurusu babası ve dedesinin sahip olduğu aynı kara gözlerle bakıyordu. Bir daha asla görmek istemediğim aynı gözlerle.

Adamın önüne çöktüm ve umursamadan ağzındaki bandı çektim.

"Bağ kurma zamanı," dedi Matteo, çarpık bir gülümsemeyle ve kızımın asla yüzünde görmemesini umduğum bir ifadeyle. "Karımı öldürmeye çalıştın ve bunun için doğduğuna pişman olacaksın."

"En küçüğümü kaçırdığını ve en büyüğümün böbreğini aldığını unutmayalım," diye korkutucu bir gülümsemeyle homurdandım.

"Seni ölümün eşiğine getirirken hatalarını düşün, sadece seni iyileştirmek ve işkenceye yeniden başlamak için," diye homurdandı Matteo. "Burası, Simón King, senin mezarın olacak."

Bir zamanlar karımı incitmeye cüret eden bir kadını işkence ettiğim bodrumdaydık. Bugün, bu adam da aynı kaderi paylaşacaktı, öldürülmek hariç. Çünkü aileme verdiğim sözü her zaman tutardım.

İşkence aletlerinin bulunduğu yakındaki masaya bir silah koyarak Simón'u yakasından çektim ve Matteo kancaya uzanarak onu bağlı bileklerinden astı.

Bıçağıma uzandım ve tutsağımızın gözleri dehşetle doldu.

"Şimdi konuşma zamanı," dedim Matteo onun etrafında dolarken. "İnan bana, damadım işkence ustasıdır. Ve Hannah için seni nasıl hayatta tutacağımı çok iyi biliyorum."

Simón kancadan kurtulmak için tekmelemeye çalıştı ama başaramadı.

Bir saniye sonra Matteo atladı, yumruğunu adamın yüzüne indirdi ve bodrumda kemiklerin kırılma sesi ve bir çığlık yankılandı.

"Kiminle çalıştığını söyle," diye Matteo hırladı. "İsimleri. Bağlantılarını. Her şeyi."

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim." Adam güçlü görünmeye çalışıyordu, ama bunun yakında değişeceğini biliyordum.

Acımasızca gülümsedim ve bıçağı göğsünde gezdirerek onu kestim. Bir sonraki kesik kolundaydı. Matteo yumruklarını tekrar tekrar yanlarına indirdi.

O piçin çığlıklarla yalvarmaya başlaması beş dakika sürdü.

"Tekrar deneyelim, olur mu?" dedim soğukkanlılıkla. "Kiminle çalışıyorsun?"

"Ben... isim listesi yok," diye ağladı. "Bu, davanın devam etmesini sağlar ve korur."

"Organ kaçakçılığı," diye tısladım. "Buna amaç mı diyorsun?" "Peki ya FBI?" diye sordu Matteo.

Luciano, davada çalışan potansiyel gizli ajanı bana anlatmıştı ve biz onun adını biliyorduk. Sanıyoruz. Ne yazık ki, Aurora Nikolaev ve bağlantıları herhangi bir ayrıntı paylaşmadı. Dava çok gizli olarak sınıflandırılmıştı ve biz henüz dosyalara erişebilecek uygun sınıflandırmaya sahip bir bağlantı bulamamıştık.

"FBI'nın bununla ne ilgisi var?"

Matteo ve ben birbirimize baktık, sonra cebimden Arianna'nın verdiği eskizi çıkardım. Bu, Arianna'nın kendisine ve Gianna'ya kaçmalarına yardım ettiğini iddia ettiği adamdı. Ajan Lloyd. Matteo ile sürekli yolları kesişen ajan.

Bizi aşağıdan bakarak nefes nefese kalan tutuklunun yüzüne çizimi tuttum.

"Bu kim?" Yüzü kan, ter ve gözyaşlarıyla kaplı olan adam sertçe gözlerini kırptı. "Kendimi tekrar etmekten nefret ederim. Bu kim lan?"

"Adamlardan biri," diye bağırdı. "Örgüt için çalışıyor." "Adı ne?"

"R-Ryker," diye kekeledi Simón, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "O-o FBI için mi çalışıyor? Hayır... hayır... Bu olamaz."

Ama gözlerindeki bir şey bana, bunun gerçekten öyle olduğunu fark ettiğini, ancak artık çok geç olduğunu söyledi. Matteo, silahının kabzasıyla ona vurdu ve onu bayılttı.

"Neden bu örgüt sandığımızdan çok daha büyük gibi geliyor?" Matteo bana dönerek homurdandı.

"FBI'nın radarına girmişse ve gizli ajanlar çalışıyorsa, öyle olmalı," diye isteksizce kabul ettim.

Bunu sona erdirmek çocuklarımızın görevi olacaktı. Tıpkı yirmi yıl önce arkadaşlarımla birlikte sona erdirdiğimiz gibi.

ALTINCI BÖLÜM

ARIANNA

Adadan döndüğümüzden bu yana haftalar geçmişti ve hayat artık eskisi gibi olmayacaktı.

Bir zamanlar insan kaçakçılığını ortadan kaldırmak için çok çalışan aileleri vuracak olan cadı avı göz önüne alındığında, bu kaçınılmazdı. Sadece bizim ailelerimizle değil, Omertà, Sendika'nın patronları, Yakuza ve Milyarder Krallar ile de savaşacaklardı. Artık hepimiz organlarımız için hedef olacaktık ve içimden bir ses, önümüzdeki yılların zor geçeceğini söylüyordu.

Herkes için.

Amerika'ya döndüğümüzden beri, Matteo, Matteo olduğu için, ailesiyle kalmayı reddetti. Babam ve kocam arasında hala devam eden gerginlik göz önüne alındığında, ailemle kalmak da söz konusu olamazdı. Matteo, bana ve kız kardeşlerime olduğu kadar ona karşı affedici olmayan babamla ilişkilerini düzeltmek için hala uğraşıyordu.

New York'taki çatı katı dairemiz ilk tercihimizdi, ama ailem bunun yeni kayınvalidem ve kayınpederime ayrıcalık tanıdığını söyleyerek şikayet etti.

Böylece sevgili kocam, herkes için uygun bir çözüm buldu. New York ile Baltimore arasında büyük bir malikane.

Bu öğleden sonra herkesin toplandığı yer tam da orasıydı, adadan ve balayı/kaçırılma tatilimizden ayrılalı sadece birkaç hafta olmuştu.

Gianna ve kardeşlerim bizi sıkıca kucakladılar. Francesca da öyle. Benim ve Matteo'nun ebeveynleri de farklı değildi ve hepimizin üzerinde kara bir

bulutlar asılı olsa da, üstesinden geleceğimizi biliyordum. Ebeveynlerimiz bunu onlarca yıl önce başarmıştı, biz de başaracaktık.

Sonuçta, biz de kafirlerin mirasçılarıydık. Bu ihaleleri yeniden başlatmaya kararlı olan bu kötü adam ve kadınların sahip olmadığı bir şeye sahiptik: dünyanın dört bir yanındaki ailelerimizin ve arkadaşlarımızın sevgisi ve desteği.

"Büyük bir oturma odası olan bir ev seçtiğim iyi oldu," diye mırıldandı Matteo, ailelerimiz odayı doldururken parmaklarımız birbirine kenetlenmişti. Büyük aile odasında iki kanep, iki şömine, bir duvarda büyük bir bar ve karşı duvarda teras ve havuz alanına açılan tavandan tabana pencereler vardı.

Ailelerimizi tanıyarak, kalmak isterlerse hepsini ağırlayabilecek kadar yerimiz olmasını sağladık. Ancak Matteo, kalmamalarını tercih edeceğini açıkça belirtti.

Bir kişi hariç tüm aile üyeleri ziyarete gelmişti. Neden gelemediğini anlıyordum, ama bunun canımı yakmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Her şeye rağmen, hastaneden taburcu olduktan sonra buraya geleceğini ummuştum. Gelmedi; bunun yerine İrlanda'ya gitti. Tek tesellim, Callahan klanının koruması altında olacağıydı.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, küçük kız kardeşim bardaki yerinden kalkıp bana doğru geldi. Gianna'nın gözleri yaşlarla doldu ve bana bir not uzattı. İkizimin el yazısını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Notu açıp okudum.

H

When you read this letter, I'll be a continent away, but know that I'm always with you. Just as you'll always be with me. But it's time I figure myself out and come to terms with everything.

I've done some damage—more than any of you know—and it started the night Gianna was kidnapped. I tried to fix it, but I've only made it worse. I've hurt everyone around me, but trust me... I hurt myself even more with the poor choices I've made.

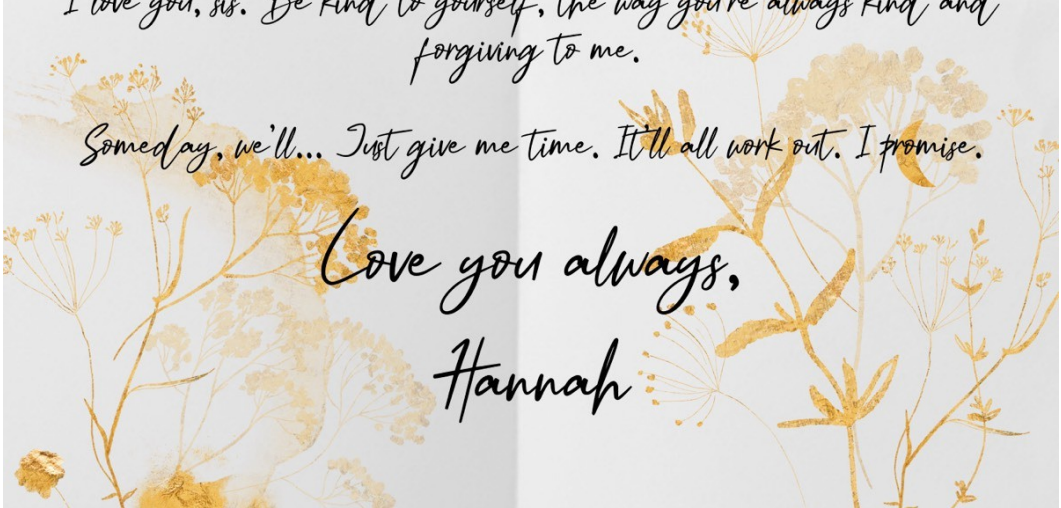
Our cousin Simon King is dead. I ended his life, but the closure eludes me. Or maybe I simply need more. I don't know, but I will find out.

Please don't worry about me. I'm safe, and this time, I'll do things the right way.

I love you, sis. Be kind to yourself, the way you're always kind and forgiving to me.

Someday, we'll... Just give me time. It'll all work out. I promise.

Love you always,
Hannah

"İyi misin, canım?" Matteo'nun sesi, boğazımı sıkan duygularla mücadele ederken dikkatimi ona çekti. Tek yapabildiğim başımı sallayıp ona notu göstermekti. Gözleri satırları hızla taradıktan sonra beni daha sıkı kucakladı. "O da kendine gelir, göreceksin."

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Matteo ve ben nihayet ortak bir zemin bulduk ve birlikte çalışmaya başladık: organ kaçakçılığını ortadan kaldırmak, bölgelerimizi korumak ve kararları birlikte almak için. Beni sadece takıntısının nesnesi olarak değil, bir insan ve eşi olarak görüyordu. Bana kraliçesiymişim gibi davranıyordu, gündüz ve gece kararlarına, tartışmalarına ve endişelerine beni de dahil ediyordu.

Beni fiziksel ve zihinsel olarak her şekilde sahipleniyordu ve ben de onu sahipleniyordum. Birlikte, birbirimize çok yakışıyorduk.

Hatta birlikte dövme bile yaptırarak. Benimki omurgamdaydı ve "M&A. Tek başına güçlü, birlikte durdurulamaz" yazıyordu ve daha doğru bir söz yazılmamıştı. Matteo'nun dövmesinde de aynı sözler vardı ama baş harfleri tersine çevrilmişti ve Roma rakamlarıyla çevriliydi. İlk öpüşmemizin tarihi.

"Her şeyi atlatacağız. Birlikte." Kocamın gözleri benimkilere kilitlendi ve ben gülümsemeden edemedim. Ne söyleyeceğini ve işleri nasıl düzelterek her zaman bilirdi. Zorlu başlangıcımıza rağmen.

"Seni seviyorum, Matteo."

Gülümsedi ve elini boynuma dolayarak beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Sana silah doğrultmuş olmama rağmen mi?"

"Evet. Sen benim hayatımsın ve..." Bu adama karşı hissettiğim duygular yüzünden sesim titredi. "Sen benim her şeyimsin."

"İyi," diye dudaklarıma doğru homurdandı. "Çünkü ben de seni seviyorum ve seni asla bırakmayacağım. Sensiz yaşayamam."

Gözlerimi devirdim. "Çok sahiplensin."

"Umurumda değil. Şimdi tekrar söyle."

"Seni seviyorum, kocacığım." Dudakları benimkilerle buluştuğunda içimden bir iç çekiş geldi, her seferinde kalbimin çarpmasına neden olan bir öpücük.

"Ben de seni seviyorum, karıcığım."

Sıra bana gelmişti, yumuşak bir gülümsemeyle ona soru sordum. "Seni vurduğum halde mi?"

"Öyle olsa bile."

EPILOG

MATTEO

Bir Yıl Sonra

Geçtiğimiz yıl kolay geçmemiști, ama bunu hiçbir Şeye değişmezdim. Ari yanımda olduğu sürece hayatın bana ne getireceği önemli değildi, her Şeyle başa çıkabileceğimi öğrenmiştim.

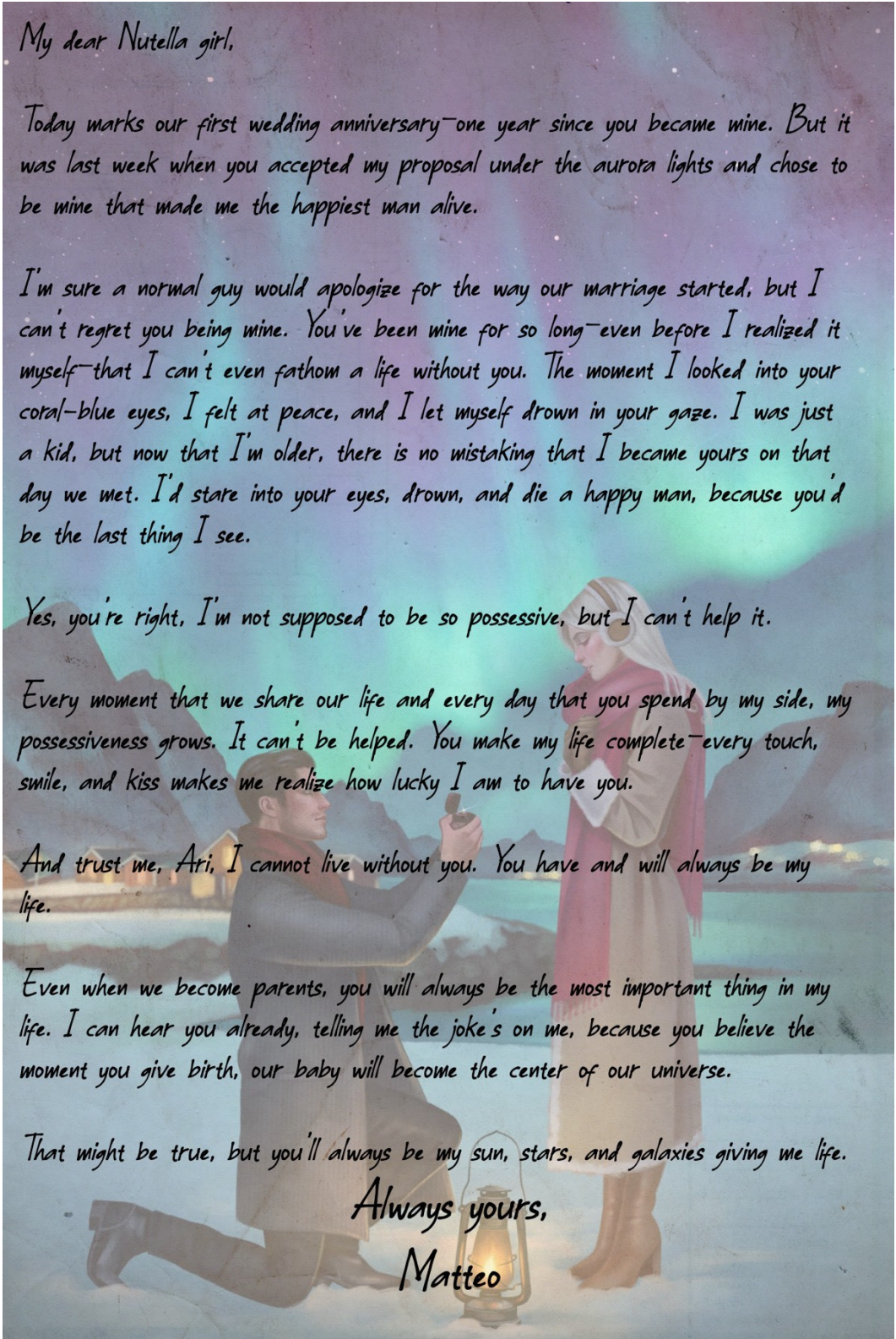
Ve o da benim yanımdaydı.

Karımın iç ve dış güzelliği ile dünyanın en güzel kadını olduğunu fark ettim. Ona her baktığımda, kendimi dünyanın en şanlı adamı gibi hissediyordum.

Parmaklarımla saçlarını okşayarak alnından çekiyordum. O da dokunuşuma doğru eğildi ve ben gülümsemeden edemedim. Bizim için her zaman böyleydi, bizi birbirimize çeken manyetik bir güç vardı.

Hafif bir esinti açık pencerelerden içeri girerken, Sicilya'daki villanın kıyısına vuran dalgaların sesi karımın yumuşak horlamasıyla karışıyordu. Babamın anneme aldığı villada ikinci balayımızı geçiriyorduk.

Gözüm karım için yazdığım mektuba takıldı. Bu bir tür gelenek haline gelmişti ve itiraf etmeliyim ki, Ari'nin her mektubu okuduktan sonra bana sarıldığını görmek bağımlılık yapıyordu.

My dear Nutella girl,

Today marks our first wedding anniversary—one year since you became mine. But it was last week when you accepted my proposal under the aurora lights and chose to be mine that made me the happiest man alive.

I'm sure a normal guy would apologize for the way our marriage started, but I can't regret you being mine. You've been mine for so long—even before I realized it myself—that I can't even fathom a life without you. The moment I looked into your coral-blue eyes, I felt at peace, and I let myself drown in your gaze. I was just a kid, but now that I'm older, there is no mistaking that I became yours on that day we met. I'd stare into your eyes, drown, and die a happy man, because you'd be the last thing I see.

Yes, you're right, I'm not supposed to be so possessive, but I can't help it.

Every moment that we share our life and every day that you spend by my side, my possessiveness grows. It can't be helped. You make my life complete—every touch, smile, and kiss makes me realize how lucky I am to have you.

And trust me, Ari, I cannot live without you. You have and will always be my life.

Even when we become parents, you will always be the most important thing in my life. I can hear you already, telling me the joke's on me, because you believe the moment you give birth, our baby will become the center of our universe.

That might be true, but you'll always be my sun, stars, and galaxies giving me life.

Always yours,

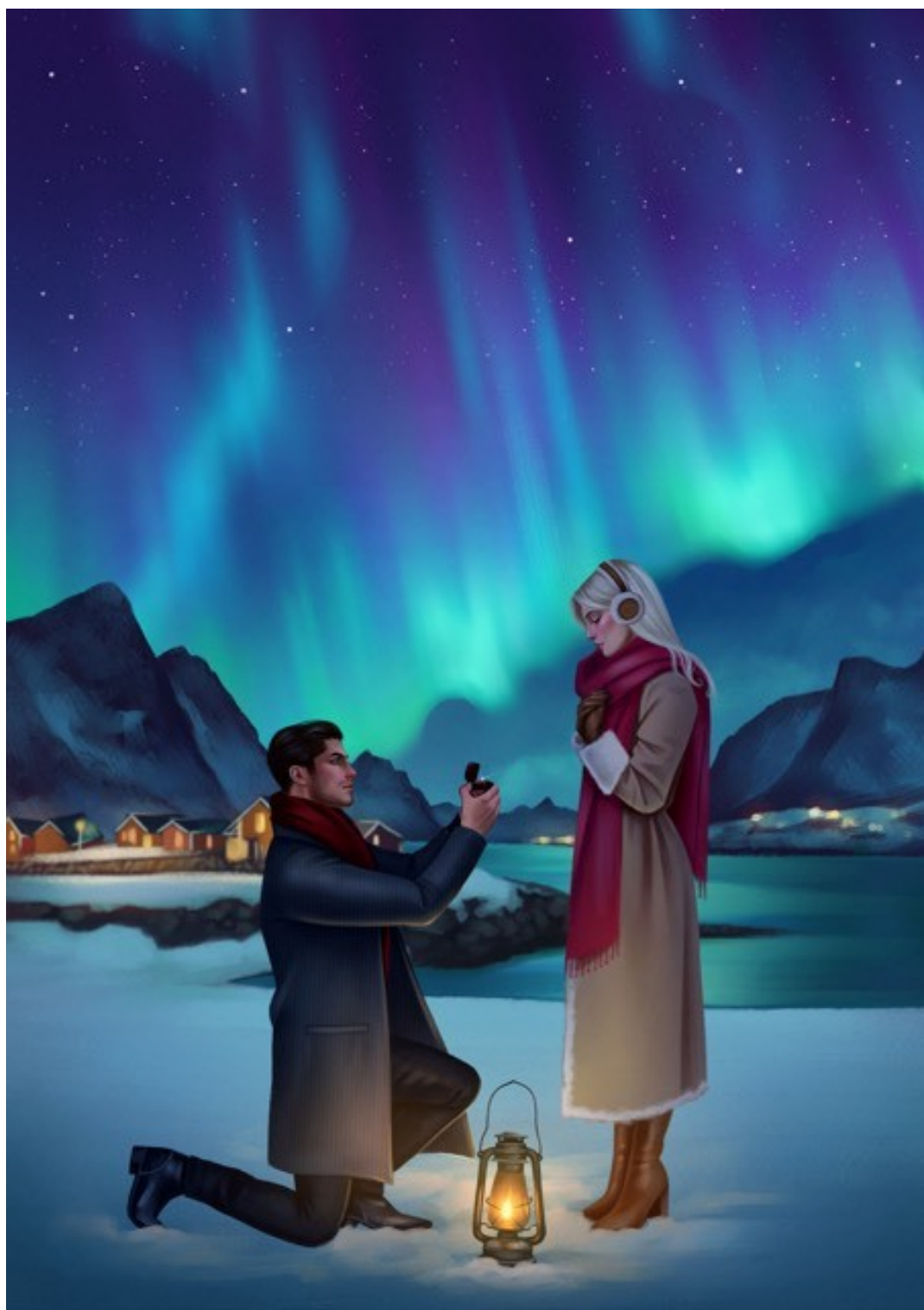
Matteo

"Seni seviyorum, bebeğim," diye fısıldadım. *Senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla.*

Yanağına bir öpücük kondurdum, mektubu komodinin üzerine koydum ve kahvaltısını hazırlamak için yataktan çıktım.

Bugün Nonno'nun mezarını ziyaret edeceğiz. Orada, hayatının aşkı Nonna ve kızının yanında yatıyor. Bu haberi onunla paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Bunu çok sevecekti.

EPILOG

ARIANNA

Altı Ay Sonra

Kollarımdaki, babasının koyu saçlı ve tenli küçük bebeğe baktım. Oğlumuz erken doğmaya karar vermişti ve bunun için üzgün olduğumu söyleyemezdim, çünkü o da babası gibi İtalya'da doğmuştu.

"Umarım Matteo yakında döner," diye mırıldandım, onu şimdiden özlemiştim. Oğlumuz erken doğduğu için kocam araba koltuğu almaya gitti.

"Eminim dönecektir." Gianna yatağımın ucuna oturup sırtını gerdi. Matteo'nun ve benim ailelerimiz yemek almaya gittiler ve Gianna'yı benimle ilgilenmesi için görevlendirdiler. Bunun ne kadar akıllıca olduğunu bilmiyordum, çünkü oğluma sanki uzaylıymış gibi bakıyordu. "Şey, babasına benziyor. Kocaman ve kıllı," dedi Gianna. "Umarım senin... vajinan... bu kadar büyük bir bebeği doğurmaya dayanmıştır."

Dudaklarımı büzdüm ve oğlum kollarımda güvenle uyurken kız kardeşimin bakışlarıyla karşılaştım.

"Kızlığım gayet iyi, ilgine teşekkürler." Dikkatini tekrar oğluma verdi ve ben sesimi yumuşatarak "Yeğenini kucağına almak ister misin?" diye sordum.

"Bu yanlış geliyor," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. "Yanlış mı? Tabii ki değil. Yapılması gereken doğru şey bu. O senin yeğenin."

Gülümsedi. "Sırayı bozuyormuşum gibi hissediyorum." "Anlamıyorum."

Elini salladı. "Yapacaksın."

Ben iç geçirdim. Bazen ailemizdeki tüm parlak zihinlere ayak uydurmak imkansızdı. "Sen öyle diyorsan."

"Bebeğim mükemmel." Onun yüzünü izlerken ifadesi yumuşadı.

"Onu kucağıma alma teklifim hala geçerli," diye alay ettim.

Bana gülümsedi. "Söz veriyorum, kabul edeceğim." Kıkırdadım. "Tamam.

Şimdi bana neler yaptığını anlat."

Bu sefer o sırttı. "Oh, sana bir haberim var!"

"Özel haber mi?" diye yavaşça sordum. Gianna'dan ne duyacağınızı asla bilemezsiniz. "Lütfen bana dondurmadan bahsettiğini söyle. Matteo şu anda dondurma yemek isteyebilir."

Alaycı bir şekilde güldü. "Neye benziyorum, dondurma dolabına mı? Hayır, kaçmamıza yardım eden adamla ilgili bir haberim var."

Gerildim ve oğlumu koruyucu bir şekilde göğsüme bastırdım. "Onun yerini buldun mu?"

Son iki yıldır, bizi kurtaran adamın yerini bulmakta başarısız olmuştu. Matteo bile hiçbir şey bulamamıştı.

"Hayır," diye cevapladı Gianna. "Ama bizim tarafımızda olduğunu biliyorum."

"FBI ajanlarının bizim tarafımızda olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadım. "Ailelerimizin ne iş yaptığını biliyorsun."

Omuz silktiler. "Eh, adam kesinlikle bizim tarafımızda." "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuzlarını silktiler. "Ona sordum."

"Ona sordun," diye yavaşça tekrarladım.

"Evet."

"Bir FBI ajanıyla mı konuştun?" Beni aptal sandığı için bana "neden sürekli aptalca sorular soruyorsun" bakışı attı.

"Evet."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve etrafımıza baktım, ama hastane odası boştu. "Delirdin mi sen?"

"Hayır, değilim, ama sorduğun için teşekkürler." Elini kayıtsızca salladı. "Panik yapma. Onu ve tüm bu durumu kontrolüm altında tutuyorum. Düzenli olarak şifreli mesajlar alıp gönderiyoruz."

Serbest elimi salladım. "Kontrol altında mı? Ne gizemli mesajları?"

Bana sinirli bir bakış attı.

"Başka hiç kimsenin okuyamayacağı türden mesajlar." Gianna çoğu erkekten daha zeki ve akıllıydı, ama o anda ben buna inanmakta zorlanıyordum. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, gözleri yaramazca parıldarken bana kendinden emin bir gülümseme attı. "Güven bana kardeşim. O benim büyümün altında."

"Merhaba, hayal mi görüyorsun? O eğer..."

"Aman Tanrım." O kadar yüksek sesle çılgık attı ki, oğlum kollarımda kıpırdadı. "O bir elmas mı? Çok büyük."

Elimi çekip büyük taşı izlemeye başladı. Matteo birkaç ay önce bana en güzel evlilik teklifinden sonra bunu vermişti. Tabii ki biz zaten evliydik ve o yaramaz herif parmağıma adını dövme yaptırmıştı, ama yine de bu jesti çok sevmiştim.

Ama başka bir şey söylenmeden kapı açıldı ve kocam içeri girerek "Sürprizin geldi" dedi.

Kıkırdadım. "Sakın bana, benim zaten doğum yaptığımı unuttuğunu söyleme..." Kocamın arkasında duran kişiyi görünce sözlerim kesildi.

"Sürpriz!" Hannah'nın aynı gözleri bana o tanıdık ışıltıyla bakıyordu ve ben ona koşmak için doğruldum ama o benden daha hızlıydı. "Sakın, sanki bir dev doğurmamış gibi yataktan atlama."

"Aman Tanrım," diye bağırdım ve oğlum aramızda itiraz ederken, boş elimle ona sarıldım. Kız kardeşimin yanağına bir öpücük kondurdum. "Çok iyi görünüyorsun. Çok sağlıklı."

"Öyleyim. Ve çok mutluyum. Seni çok özledim."

"Ben de." Matteo beni çok mutlu ediyordu, beni koşulsuz ve sahiplenici bir şekilde seviyordu. Ama bir parçam hala onu özliyordu. "Burada olduğuna inanamıyorum," dedim inanamayan bir sesle, sonra oğluma seslendim. "Hannah teyzen burada."

Matteo beni nazikçe dürttü ve oğlumuzu koca kollarına aldı. "Doğru, oğlum. Teyzen burada ve kalıcı olarak burada olacak."

Gözlerim ikizim ile kocam arasında gidip geldi. "Gerçekten mi?"

Gianna'nın bakışlarıyla karşılaştım, onun önceki sözleri sonunda anlam kazanmıştı. "Hannah'dan sonra yeğenimi kucağıma alacağım. Dünya olması gerektiği gibi."

"Kesinlikle öyle," dedi annem, babamın koluna girerek içeri girerken. "Bütün bebeklerim sonunda mutlu."

"Hala bebek olarak adlandırılmaya itiraz ediyorum," diye mırıldandı Gianna, oğlumun alnına bir öpücük kondurarak. "Tanrı aşkına Hannah, lütfen çocuğu tut ki

ben de sonunda onu kucağıma alabileyim."

Kocamın sevgi dolu bakışlarıyla karşılaştığımda kahkahalar patladı ve kalbim göğsümde parladı, ailelerimizin sohbetleri sadece arka plan gürültüsüydü.

Ailemiz nihayet yeniden bir araya gelmişti.

SONRA NE OLACAK?

Matteo'yu okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın. Desteğiniz benim için çok önemli.

*Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışma yapmak istiyorsanız, Facebook grubu
Eva's Soulmates grubuna katılabilirsiniz
(<https://bit.ly/3gHEe0e>) grubuna katılabilirsiniz.*

Serinin bir sonraki kitabı Nikola (<https://amzn.to/4l2VU81>).

YAZAR HAKKINDA

Eva'nın diğerk kitaplarını merak mı ediyorsunuz? Buradan inceleyebilirsiniz. Eva Winners'ın Kitapları <https://bit.ly/3SMMsrN>.

Eva Winners, düşmanlardan aşıklara, tüm duyguları içeren kitaplara kadar romantizmle ilgili her şeyi yazıyor. Kahramanları bazen kötü adamlar oluyor, çünkü onların da sevgiye ihtiyacı var. Değil mi? Kitapları, bir tutam gerilim, gizem, sağlıklı bir doz kaygı, bir parça şiddet ve karanlık ve bolca ateşli tutkuyla bezeli.

Çalışmadığı ve yazmadığı zamanlarda, günlerini Hırvatistan veya Maryland'da geçirir ve bir sonraki hikayesi hakkında hayal kurar.

Eva'yı aşağıda bulabilirsiniz:

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve haber bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e> FB

sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners> Amazon:

<http://amazon.com/author/evawinners> Goodreads:

<http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

